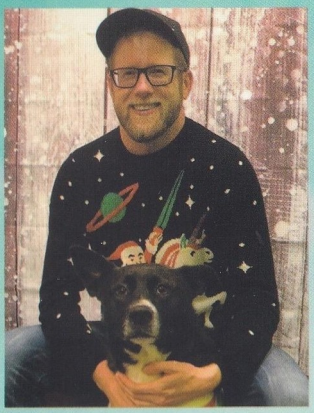

Natasha Michaels

TJ KLUNE

este scriitor bestseller în topurile New York Times și USA Today, câștigător al premiului Lambda Literary Award și autor al romanelor *Casa din marea azurie*, *The Extraordinaires* și altele. El însuși queer, Klune crede că e important – acum mai mult ca niciodată – să existe o reprezentare queer cât se poate de autentică în povești și romane.
Îl puteți urmări pe Instagram **@tjklunebooks** și pe blogul personal **tjklunebooks.com**

Imagine copertă: Red Nose Studio

CASA DIN MAREA AZURIE

TJ KLUNE

CASA DIN MAREA AZURIE

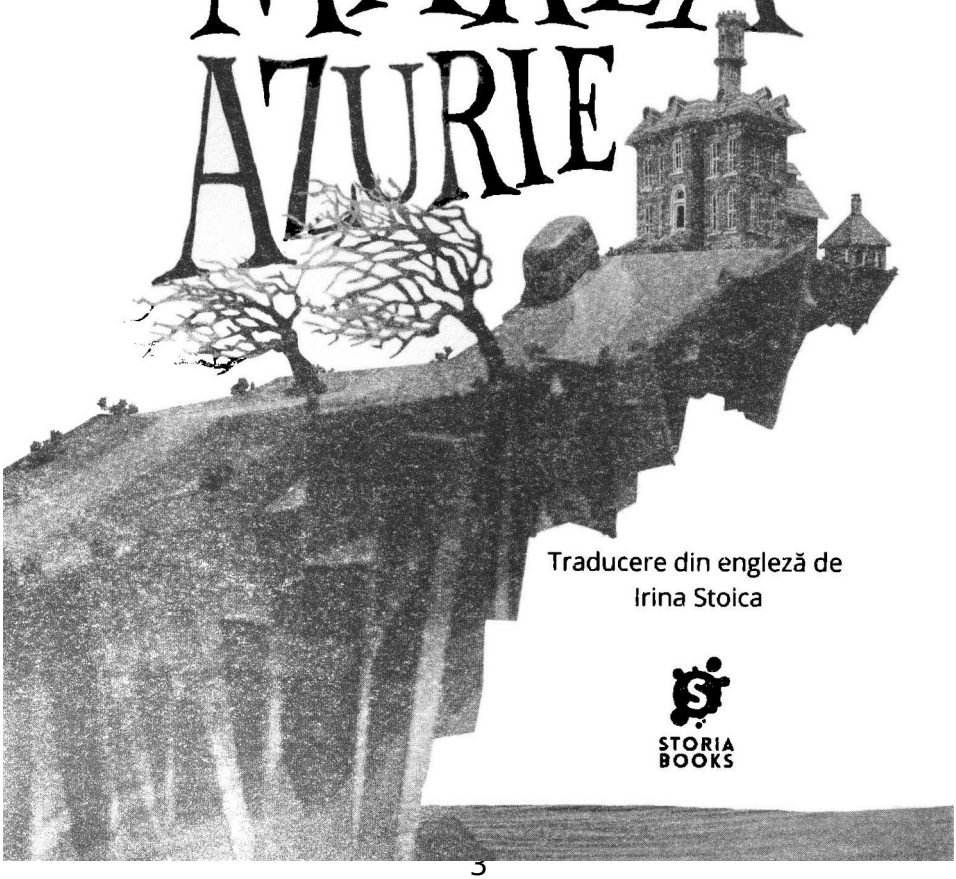

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA BOOKS

Titlul original: *The House in the Cerulean Sea*
Autor: TJ Klune

THE HOUSE IN THE CERULEAN SEA © 2020 by TJ Klune

© Storia Books, 2021, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Klune, T.J.
Casa din marea azurie / T. J. Klune; trad. din engleză de Irina Stoica. — Bucureşti: Storia Books, 2021
ISBN 978–606–9072–61–5
I. Stoica, Irina (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muram
REDACTOR: RUXANDRA TUDOR
CORECTORI: Rodica Creţu, Paula Rotaru
ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Pentru cei care au fost cu mine de la bun început:
Uitaţi cât de departe am ajuns. Vă mulţumesc

Capitolul 1

— O, Doamne! a spus Linus Baker, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Asta e cât se poate de neobişnuit.

Puţin spus. Se uita şocat la o fetiţă de 11 ani pe nume Daisy, care făcea nişte cuburi de lemn să-i leviteze deasupra capului. Obiectele se învârteau lent, în cercuri concentrice. Daisy era încruntată de concentrare şi avea vârful limbii ieşit puţin printre dinţi. A durat mai bine de un minut până ce cuburile au început să coboare încet pe podea. Nivelul ei de control era fantastic.

— Înţeleg, a zis Linus, în timp ce mâzgălea frenetic în carnetul lui.

Erau în biroul directoarei, o încăpere ordonată, cu un covor maro dat de guvern şi cu mobilă veche. Pe pereţi era plin de tablouri îngrozitoare, cu lemuri în tot felul de poziţii. Directoarea se lăudase cu ele, spunându-i lui Linus că pictura era pasiunea ei şi că, dacă nu ar fi condus acest orfelinat, ar fi plecat cu circul ca dresoare de lemuri sau poate chiar şi-ar fi deschis o galerie în care să arate lumii creaţiile sale. Linus a considerat că lumii i-ar fi fost mai bine dacă tablourile ar fi rămas în camera aceea, dar nu a zis nimic. Nu era acolo ca să emită opinii de critic de artă amator.

— Şi cât de des, ăăă, ştii tu… faci lucruri să plutească?

Directoarea orfelinatului, o femeie îndesată, cu părul creţ, i-a luat-o fetei înainte.

— A, foarte rar, a zis repede, frecându-şi palmele şi uitându-se agitată în jur. Poate o dată sau de două ori pe… an?

Linus a tuşit.

— Pe lună, a rectificat femeia. Ce tontuţă sunt. Nu ştiu de ce am zis pe an. Mi-a scăpat. Da, o dată sau de două ori *pe lună.* Ştiţi cum e. Pe măsură ce cresc, copiii încep să… facă diverse chestii.

— Aşa e? a întrebat-o Linus pe Daisy.

— O, da. O dată sau de două ori pe lună, nu mai des de atât, i-a spus fata, zâmbindu-i linguşitor, moment în care Linus s-a întrebat dacă nu cumva i se spusese dinainte ce răspunsuri să dea.

Nu ar fi fost prima dată şi sigur nu avea să fie nici ultima.

— Bineînţeles, a spus el.

Au aşteptat toţi în timp ce stiloul lui a continuat să zgârie hârtia. Simţea privirile tuturor aţintite la el, dar a continuat să se concentreze pe cuvintele scrise. Precizia necesita atenţie. Era mereu extrem de minuţios, iar vizita la acest orfelinat fusese cel puţin edificatoare. Trebuia să ia notiţe cât mai detaliate ca să poată scrie raportul final, odată întors la birou.

Directoarea a început să se agite pe lângă Daisy, să-i dea pe spate părul negru şi ciufulit şi să i-l prindă cu agrafe de plastic cu fluturaşi. Daisy se uita amărâtă la cuburile de pe podea, de parcă şi-ar fi dorit să le facă iar să plutească, în timp ce sprâncenele stufoase îi zvâcneau de nerăbdare.

— Poţi să te controlezi? a întrebat-o Linus.

Înainte ca Daisy să apuce să deschidă gura, directoarea a intervenit repede:

— Bineînţeles că poate. Nu i-am permite niciodată să…

Linus a ridicat mâna:

— Doamnă, aş aprecia dacă mi-ar răspunde Daisy. Deşi nu mă îndoiesc că îi vreţi binele, găsesc că unii copii ca Daisy tind să fie mai… direcţi.

Directoarea a dat să mai zică ceva, dar Linus a ridicat o sprânceană. Femeia a oftat şi a încuviinţat din cap, apoi a făcut un pas în spate.

După o ultimă notiţă, Linus a pus capacul stiloului şi l-a băgat în servietă, alături de carnetul de lucru. S-a ridicat de pe scaun şi s-a aplecat în faţa lui Daisy, moment în care genunchii i-au trosnit.

Daisy îşi tot muşca buza de jos şi se uita la el cu ochii mari.

— Daisy? Poţi să te controlezi?

Fetiţa a dat uşor din cap.

— Cred că da?! Nu am rănit pe nimeni de când am fost adusă aici.

Apoi buza de jos a început să-i tremure.

— Nu de când cu incidentul cu Marcus. Nu-mi place să rănesc oamenii.

Linus aproape putea crede asta:

— Nimeni nu a spus asta. Dar uneori nu putem controla… darurile cu care am fost înzestraţi. Şi nu e neapărat vina celor care sunt înzestraţi.

Asta nu a părut că o face să se simtă mai bine.

— Atunci a cui e vina?

Linus a clipit.

— Ei bine, bănuiesc că sunt tot felul de factori. Cercetările moderne sugerează că stările emoţionale extreme pot declanşa situaţii precum a ta. Tristeţea. Furia. Chiar şi fericirea. Se poate să fi fost aşa de bucuroasă, încât ai aruncat un scaun în prietenul tău Marcus?

Ăsta era motivul pentru care băiatul fusese trimis aici de la bun început. Fusese spitalizat ca să i se poată îngriji coada. I se îndoise într-un unghi ciudat, iar spitalul făcuse imediat o sesizare la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, aşa cum şi trebuia să facă. Asta a demarat o investigaţie şi aşa a ajuns Linus să fie trimis la orfelinatul ăsta.

— Da, a spus Daisy. Exact aşa a fost. Marcus m-a făcut aşa de fericită când mi-a furat creioanele de colorat, încât am aruncat din greşeală cu un scaun în el.

— Înţeleg, a spus Linus. Ţi-ai cerut scuze?

Fata s-a uitat din nou în jos, la cuburile ei, şi a început să dea din picioare:

— Da. Şi mi-a zis că nu s-a supărat. Chiar mi-a ascuţit creioanele înainte să mi le dea înapoi. Se pricepe la asta mai bine decât mine.

— Ce drăguţ din partea lui, a spus Linus.

S-a gândit să se întindă şi să o mângâie pe umăr, dar nu se cuvenea.

— Şi ştiu că nici tu nu ai vrut să-i faci rău. În viitor poate ne vom opri şi ne vom gândi puţin înainte să lăsăm emoţiile să preia controlul. Cum ţi se pare?

Fata a dat repede din cap.

— A, da. Promit să mă opresc şi să mă gândesc înainte să mai arunc cu scaune în oameni prin puterea minţii.

Linus a oftat.

— Nu cred că asta am vrut să…

De undeva, din clădirea aceea veche, s-a auzit un clopoţel.

— Biscuiţi! a exclamat Daisy, după care a fugit pe uşă.

— Doar *unul,* a strigat directoarea după ea. Altfel o să-ţi strici pofta de mâncare!

— Nu o să mi-o stric! a spus Daisy grăbită, înainte să trântească uşa în urma ei.

Linus i-a auzit tropăitul paşilor mici pe hol, în timp ce alerga spre bucătărie.

— Ba o să şi-o strice, a bombănit directoarea, trântindu-se în scaunul din spatele biroului. Mereu face asta.

— Cred că merită câţiva biscuiţi, a spus Linus.

Directoarea şi-a frecat faţa cu palmele, apoi s-a uitat la el obosită.

— Acestea fiind spuse, cred că ne oprim aici. Aţi chestionat toţi copiii. Aţi inspectat clădirea. Aţi văzut că Marcus e bine. Şi în ciuda… incidentului cu scaunul, e clar că Daisy nu vrea să facă rău nimănui.

Linus considera că avea dreptate. Marcus părea mai interesat să-l facă pe Linus să-i semneze ghipsul de pe coadă, decât să o bage pe Daisy în bucluc. Bărbatul s-a fofilat, spunându-i că nu se cădea. Marcus a fost dezamăgit, dar şi-a revenit

imediat. Linus s-a mirat – aşa cum mai făcea uneori – cât de uşor trec copiii peste orice.

— Aşa e.

— Bănuiesc că nu o să-mi spuneţi ce veţi scrie în raport…

Linus s-a zbârlit tot.

— În niciun caz. Veţi primi un exemplar odată ce îl depun, aşa cum bine ştiţi. Atunci veţi afla ce scrie în el, nicio secundă mai devreme.

— Bineînţeles, a spus directoarea în grabă. Nu voiam să sugerez că dumneavoastră aţi putea să…

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă, a spus Linus. Şi sunt sigur că şi DERETIMA va aprecia.

Apoi a început să-şi facă de lucru cu servieta, rearanjând ce era înăuntru până când a fost mulţumit de rezultat. După aceea a închis-o şi a strâns cataramele.

— Dacă asta a fost tot, eu o să mă retrag şi vă doresc…

— Copiii vă plac.

— Şi eu îi plac pe ei. Nu aş face asta dacă nu ar fi aşa.

— Nu acelaşi lucru se poate spune despre alţii ca dumneavoastră, a spus directoarea, dregându-şi vocea. Sau, mai bine zis, despre alţi asistenţi sociali.

Linus s-a uitat cu jind la uşă. Fusese atât de aproape să evadeze. Cu servieta la piept, ca un scut, s-a întors spre directoare.

Femeia s-a ridicat de pe scaun şi a venit în faţa biroului.

Linus a făcut un pas înapoi, mai degrabă din obişnuinţă. Directoarea nu s-a mai apropiat, ci s-a sprijinit de birou.

— Au fost şi… alţii, a spus ea.

— Da? Adică era de aşteptat, fireşte, dar…

— Ei nu îi văd pe copii, a spus directoarea. Nu îi văd cu adevărat, ci se uită doar la ce pot să facă.

— Toţi copiii ar trebui să primească o şansă. Cum ar putea să spere că o să fie adoptaţi dacă sunt trataţi ca nişte creaturi care inspiră teamă?

— Adoptaţi! a pufnit directoarea.

Linus a mijit ochii:

— Am zis ceva amuzant?

Femeia a scuturat din cap:

— Nu, iertaţi-mă. Sunteţi ca o gură de aer proaspăt, în felul dumneavoastră. Optimismul dumneavoastră e molipsitor.

— Sunt cu siguranţă o rază de soare, a zis Linus sec. Aşadar, dacă asta a fost tot, vă rog să mă scuzaţi…

— Cum puteţi să faceţi asta? l-a întrebat ea şi a tresărit, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce l-a întrebat.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Să lucraţi pentru DERETIMA.

Linus a simţit cum încep să i se prelingă broboane de sudoare pe sub gulerul cămăşii. Era groaznic de cald în birou. Pentru prima dată în multă vreme, ar fi vrut să iasă afară, în ploaie.

— Şi care, mă rog, e problema cu DERETIMA?

Directoarea a ezitat:

— Nu am vrut să vă supăr.

— Aşa şi sper.

— Doar că... a continuat ea, ridicându-se şi ţinând braţele încrucişate. Nu vă puneţi întrebări?

— Niciodată, a răspuns Linus prompt. Despre ce?

— Despre ce se întâmplă cu un loc ca ăsta după ce depuneţi raportul final. Despre ce se alege de copiii ăştia.

— Dacă nu sunt chemat să revin, bănuiesc că îşi continuă existenţa de copii veseli şi fericiţi, până când ajung nişte adulţi veseli şi fericiţi.

— Şi monitorizaţi în continuare de guvern, din cauza naturii lor.

Linus s-a simţit încolţit. Nu era pregătit pentru asta:

— Nu lucrez pentru Departamentul Responsabil cu Adulţii Magici. Dacă aveţi vreo problemă în sensul ăsta, vă sugerez să vă adresaţi DEREAM. Eu mă concentrez exclusiv pe bunăstarea copiilor, atât şi nimic mai mult.

Directoarea a zâmbit cu tristeţe:

— Nu rămân copii, domnule Baker. În cele din urmă, toţi cresc.

— Şi fac asta folosind uneltele pe care oamenii ca dumneavoastră li le oferă în cazul în care cresc în orfelinat, nefiind adoptaţi, a spus Linus făcând un pas spre uşă. Vă rog să mă scuzaţi, însă trebuie să prind autobuzul. Am mult de mers până acasă şi nu vreau să-l ratez. Vă mulţumesc pentru ospitalitate. Şi, din nou, odată ce predau raportul, veţi primi un exemplar pe care să-l puneţi la dosar. Vă rugăm să ne spuneţi dacă o să aveţi întrebări.

— De fapt, aş mai avea o…

— Vă rog să o adresaţi în scris, a zis el repede, deja ieşit pe uşă. O aştept cu interes.

A închis uşa în urma lui şi a auzit sunetul zăvorului. Apoi a inspirat adânc şi a expirat încet.

Acum chiar c-ai făcut-o de oaie, bătrâne. O să-ţi trimită sute de întrebări.

— Vă aud, s-a auzit directoarea prin uşă.

Linus a tresărit, apoi a mărit pasul de-a lungul holului.

Se pregătea să iasă pe uşa din faţă, când un hohot de râs din bucătărie l-a făcut să se oprească. Deşi nu ar fi trebuit, a mers tiptil pe urma sunetului. A trecut pe lângă nişte afişe agăţate de perete, care conţineau aceleaşi mesaje ca în fiecare orfelinat în care mai fusese trimis de DERETIMA. Acestea înfăţişau copii zâmbind, iar sub poză era scris SUNTEM CEI MAI FERICIŢI CÂND ÎL ASCULTĂM PE CEI DE LA CONDUCERE sau UN COPIL TĂCUT E UN COPIL SĂNĂTOS ori CE NEVOIE AI DE MAGIE CÂND AI IMAGINAŢIE?

Şi-a băgat capul pe uşa de la bucătărie.

Un grup de copii stătea la masa mare de lemn.

Printre ei era un băiat căruia îi creşteau pene albastre pe braţe.

Şi o fată care chicotea ca o vrăjitoare; avea sens, din moment ce în dosar scria că asta şi e.

Mai era şi o fetiţă mai mare, care putea să cânte atât de seducător, încât ar fi atras vapoarele marinarilor la mal. Linus ignorase aspectul ăsta când îi citise dosarul.

Mai era şi un selkie[1], un băiat tânăr cu o haină de blană pe umeri.

Şi, bineînţeles, nu lipseau Daisy şi Marcus. Stăteau unul lângă celălalt, Daisy făcând comentarii despre coada lui pusă în ghips şi cu gura plină de biscuiţi, Marcus zâmbind cu faţa lui ca un câmp de pistrui arămii şi cu coada aşezată relaxat pe masă. Linus l-a auzit când a întrebat-o dacă nu vrea să-i mai deseneze ceva pe ghips, cu unul dintre creioanele ei colorate. Daisy a fost imediat de acord.

— O floare, i-a zis fata. Sau un gândac cu dinţi ascuţiţi şi cu ac.

— Ooo, a exclamat Marcus. Gândacul. Trebuie să desenezi gândacul.

Linus i-a lăsat în pace, mulţumit de ce a văzut.

Apoi s-a îndreptat din nou spre uşă. A oftat când şi-a dat seama că îşi uitase iar umbrela.

Din toate...

A deschis uşa şi a păşit în ploaie, pe drumul lung spre casă.

Capitolul 2

— Domnule *Baker!*

Linus a oftat adânc. Ziua de azi mergea aşa de bine. Oarecum. Îşi mânjise puţin cămaşa albă cu sosul portocaliu de la salata zoioasă de la cantină, o pată rezistentă, care n-ar fi făcut decât să-i păteze cămaşa şi mai tare dacă ar fi încercat s-o

1 Creatură din mitologia irlandeză, pe jumătate om, pe jumătate peşte (n.t.).

şteargă. Şi ploaia răpăia pe acoperiş fără să dea vreun semn că s-ar domoli curând. Îşi uitase din nou umbrela acasă.

Dar, în afară de asta, ziua lui mergea binişor.

În mare parte.

Sunetul tastelor de calculator care se auzea în jurul lui s-a oprit când s-a apropiat domnişoara Jenkins. Era o femeie aspră, cu părul strâns atât de tare la spate, încât îi ridica până la mijlocul frunţii sprâncenele unite. Linus se întreba uneori dacă zâmbeşte vreodată. Probabil că nu. Domnişoara Jenkins era o femeie încrâncenată, cu temperamentul unui şarpe ţâfnos.

În plus, mai era şi supraveghetoarea lui, astfel că Linus Baker nu îndrăznea s-o calce pe coadă.

Linus a înghiţit în sec şi şi-a lărgit puţin gulerul cămăşii când a văzut că domnişoara Jenkins se apropie de el, croindu-şi drum printre birouri, tropăind cu tocurile pe podeaua rece, de piatră. Asistentul ei, un broscoi deplorabil pe nume Gunther, venea în urma ei, ţinând în mână un carnet şi un creion obscen de lung, cu care ţinea evidenţa celor care păreau că nu pun osul la treabă. Lista era centralizată la final de zi şi fiecare avertisment se aduna la situaţia săptămânală. La finalul fiecărei săptămâni, celor cu cinci sau mai multe avertismente li se adăugau la dosarul personal. Nimeni nu voia asta.

Cei pe lângă care treceau domnişoara Jenkins şi Gunther ţineau capul plecat, prefăcându-se că muncesc, dar Linus ştia cum stăteau lucrurile – trăgeau cu urechea să vadă ce făcuse greşit şi cum

avea să fie pedepsit. Poate că urma să fie trimis acasă mai devreme şi să i se taie din salariu. Sau poate să fie pus să stea peste program şi să i se taie din salariu. În cel mai rău caz, avea să fie concediat, iar viaţa lui profesională să se sfârşească, nemaiavând niciun salariu care să i se taie.

Nu-i venea să creadă că e de-abia miercuri.

Şi totul a devenit şi mai rău când şi-a dat seama că e de fapt marţi.

Nu putea înţelege ce făcuse greşit, poate întârziase puţin în pauza de prânz de 15 minute sau poate că ultimul raport fusese nesatisfăcător. Mintea i-a luat-o razna. Oare pierduse prea mult timp încercând să scape de pată? Sau mâncase vreo literă în raport? Sigur nu. Era impecabil, ceea ce nu se putea spune şi despre cămaşă.

Dar domnişoara Jenkins avea o privire ciudată, una care nu îi transmitea nimic bun lui Linus. Mereu i se păruse frig în birou, dar acum se făcuse brusc incomod de cald. Chiar dacă era curent – vremea mizerabilă nu făcea decât să agraveze lucrurile –, transpiraţia tot îi picura pe ceafă. Lumina verde de la monitor îi părea prea strălucitoare şi nu reuşea deloc să respire cum trebuie. La ultimul control, doctorul îi spusese că are tensiunea prea mare şi că trebuie să elimine factorii de stres.

Domnişoara Jenkins era un factor de stres.

A ţinut gândul ăla pentru el.

Biroul lui mic de lemn era plasat aproape în mijlocul încăperii: rândul L, biroul 7, într-o cameră

cu 26 de rânduri, a câte 14 birouri fiecare. Nu era aproape deloc spaţiu între birouri. O persoană slabă n-ar fi avut nicio problemă să se strecoare, dar cum rămâne cu una care are câteva kilograme în plus (mă rog, vorba vine *câteva)?* Dacă ar fi avut voie să aibă obiecte personale pe birou, sigur ar fi fost un dezastru pentru cineva ca Linus. Dar, din moment ce asta nu era permis, de cele mai multe ori doar se lovea de câte un birou cu şoldurile lui late şi îşi cerea scuze rapid când vreun coleg îi arunca o privire tăioasă. Era unul dintre motivele pentru care, de cele mai multe ori, aştepta să se golească toată camera înainte să plece şi el. Asta şi faptul că împlinise recent 40 de ani şi se putea lăuda doar cu o casă micuţă, o pisică ursuză, care probabil avea să-i îngroape pe toţi, şi o talie din ce în ce mai lată, de care doctorul îl ciupise şi în care îl înghiontise cu o voioşie cel puţin ciudată, în timp ce perora despre beneficiile curelor de slăbire.

De unde şi salata zoioasă de la cantină.

Deasupra capetelor aveau agăţate afişe oribil de vesele, cu mesaje care îţi spuneau că FACI O TREABĂ BUNĂ şi AI GRIJĂ LA FIECARE MINUT DIN ZI, PENTRU CĂ UN MINUT PIERDUT ESTE UN MINUT RISIPIT. Linus le ura.

Şi-a pus mâinile pe birou, doar ca să nu-şi înfigă unghiile adânc în palme. Domnul Tremblay, care stătea pe rândul L, biroul 6, i-a zâmbit cu amărăciune. Era un bărbat mult mai tânăr, căruia părea să-i placă meseria lui.

— Acum chiar că aţi dat de necaz, a spus pe sub barbă.

Când a ajuns la biroul lui, domnişoara Jenkins avea buzele subţiri ca o linie. Ca de obicei, părea să se fi machiat la întâmplare, pe întuneric, fără să se ajute de vreo oglindă. Pe obraji era dată cu mult blush magenta, iar pe buze, cu un ruj sângeriu. Purta un costum negru, ai cărui nasturi erau închişi până sub bărbie. Era slabă ca un vis, o adunătură de oase ascuţite, acoperite de o piele întinsă prea mult.

Gunther, pe de altă parte, era la fel de rumen în obraji ca domnul Tremblay. Se zvonea că era băiatul Cuiva Important, cel mai probabil al unei persoane din Conducerea Extrem de Superioară. Deşi Linus nu prea vorbea cu colegii lui, tot mai auzea bârfe care se şopteau. A aflat de mic că, dacă nu vorbea, oamenii uitau adesea că era acolo sau că măcar exista. Când era mic, mama lui i-a spus odată că se confunda cu vopseaua de pe pereţi, care devine memorabilă doar când cineva îşi aduce aminte că e acolo.

— Domnule Baker, a zis domnişoara Jenkins iar, scuipându-i practic numele.

Gunther stătea lângă ea, zâmbindu-i de sus. Nu era un zâmbet prea drăguţ. Dinţii lui erau perfect albi şi pătraţi şi avea gropiţe în barbă. Era chipeş, dar într-un mod înspăimântător. Zâmbetul ar fi trebuit să fie frumos, dar nu îi ajungea şi în priviri. Singurele dăţi când lui Linus chiar i se părea că zâmbeşte sincer erau când făcea inspecţii pe nepusă masă, cu creionul lung scrijelind de zor pe carnet, notând avertisment după avertisment.

Poate chiar asta era. Poate Linus era pe cale să

primească primul lui avertisment, ceva ce reuşise să evite în mod miraculos de când venise Gunther cu ideea măreaţă a sistemului de puncte. Ştia că sunt monitorizaţi în permanenţă. De tavan atârnau nişte camere mari, care înregistrau tot. Dacă cineva era prins făcând ceva rău, boxele mari de pe pereţi prindeau viaţă şi urlau despre avertismentele pentru rândul K, biroul 2 sau pentru rândul Z, biroul 13.

Linus nu fusese niciodată prins gestionându-şi prost timpul. Era prea deştept pentru asta. Şi prea temător.

Totuşi poate că nu era suficient de deştept sau de temător.

Urma să primească un avertisment.

Sau *cinci* avertismente şi asta înseamnă că avea să i se consemneze în dosar, o pată care i-ar fi mânjit cei şaptesprezece ani de muncă în serviciul Departamentului. Poate văzuseră pata de sos. Erau reguli stricte cu privire la ţinuta de birou. Erau descrise în detaliu la paginile 242–246 din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* manualul angajatului în Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. Poate cineva văzuse pata şi îl raportase. Asta nu l-ar fi surprins deloc pe Linus. Oare nu fuseseră daţi afară oameni şi pentru mai puţin de atât?

Linus ştia că se întâmplase asta.

— Domnişoară Jenkins, a zis cu vocea slabă ca o şoaptă. Mă bucur să vă văd astăzi.

Era o minciună. Nu se bucura niciodată să o vadă pe domnişoara Jenkins.

— Cu ce vă pot ajuta?

Zâmbetul lui Gunther s-a lărgit şi mai mult. Deci probabil zece avertismente. La urma urmei, sosul era portocaliu. Nici nu o să aibă nevoie de o cutie maro. Singurele lui lucruri erau hainele de pe el şi covoraşul de mouse, o poză ştearsă cu o plajă cu nisip alb şi cel mai albastru ocean din lume. Deasupra scria NU AI VREA SĂ FII ŞI TU AICI?

Ba da. În fiecare zi.

Domnişoara Jenkins n-a catadicsit să-i răspundă la salut.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat, cu sprâncenele aproape de linia părului, ceea ce ar fi trebuit să fie practic imposibil.

Linus a înghiţit în sec.

— Îmi cer scuze, nu cred că ştiu la ce vă referiţi.

— Mi-e greu să cred.

— O. Îmi… pare rău?

Gunther a scrijelit ceva pe clipboard. Probabil îi dădea lui Linus un alt avertisment pentru petele evidente de transpiraţie de la subraţ. Nu avea ce să facă în legătură cu asta acum.

Domnişoara Jenkins nu părea să-i accepte scuzele.

— Sigur ai făcut *ceva.*

Era foarte insistentă.

Poate ar trebui să mărturisească toată povestea cu pata de sos. Ar fi ca atunci când smulgi un bandaj. Mai bine să o faci brusc, decât să te lungeşti.

— Da. Păi, vedeţi dumneavoastră, încerc să mănânc mai sănătos. Un fel de regim.

Domnişoara Jenkins s-a încruntat.

— Un regim?

Linus a dat repede din cap.

— La recomandarea doctorului.

— Avem câteva kilograme în plus, nu? a întrebat Gunther, cam prea bucuros.

Linus a roşit.

— Probabil.

Gunther a scos un sunet compătimitor:

— Am observat. Bietul de tine. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc, a spus şi s-a bătut uşor pe abdomenul lui plat cu marginea carnetului.

Gunther era odios. Linus nu a spus asta cu voce tare.

— Absolut minunat.

— Răspunde-mi la întrebare, s-a răstit domnişoara Jenkins. Ce ai fi putut să faci?

Hai să se termine odată cu tot bâlciul ăsta.

— O greşeală. Am fost neîndemânatic. Încercam să mănânc salata, dar se pare că varza kale are voinţă proprie şi mi-a alunecat din…

— Nu ştiu ce tot zici acolo, a spus domnişoara Jenkins, aplecându-se spre el şi punându-şi mâinile pe birou.

Avea unghiile date cu ojă neagră. Nici una, nici două, a început să bată cu degetele în birou. Scoteau un sunet ca un zăngănit de oase:

— Taci din gură!

— Da, domnişoară.

Apoi l-a fixat cu privirea.

Lui Linus i s-a strâns stomacul.

— S-a solicitat, a continuat ea încet, să

participi la întâlnirea de mâine dimineaţă a Conducerii Extrem de Superioare.

Nu se aşteptase la asta. Deloc. De fapt, dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le spună Bedelia Jenkins în momentul acela, asta era cea mai puţin probabilă variantă.

Linus a clipit.

— Poftim?

Domnişoara Jenkins s-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele pe piept, strângându-se tare de coate.

— Ţi-am citit rapoartele. Sunt, în cel mai bun caz, aproape adecvate. Aşa că îţi imaginezi ce surprinsă am fost când am primit un mesaj prin care mi se zicea că Linus Baker este chemat.

Lui Linus i s-a făcut brusc frig. Nu fusese niciodată chemat la o întâlnire a Conducerii Extrem de Superioare. Singura dată când chiar îi *văzuse* pe cei din Conducerea Extrem de Superioară fusese de sărbători, când avea loc prânzul anual şi cei din Conducerea Extrem de Superioară stăteau într-un rând la intrarea în birouri şi puneau şuncă presată şi nişte cartofi cam uscaţi, copţi în tăvi mari de aluminiu, zâmbindu-le angajaţilor şi spunându-le cum merită masa asta bogată, după toată munca grea. Fireşte, au trebuit să mănânce la birou, pentru că pauza de masă de 15 minute s-a dus stând la coadă, dar în fine.

Era *septembrie.* Mai erau *câteva luni* până la sărbători.

Acum, potrivit domnişoarei Jenkins, îl voiau pe el personal. Nu mai auzise niciodată de ceva de genul ăsta. Nu avea cum să fie ceva de bine.

Domnişoara Jenkins se uita la el de parcă aştepta un răspuns. Linus nu ştia ce să-i spună, aşa că a început:

— Poate e doar o greşeală.

— O greşeală, a repetat şi domnişoara Jenkins. O *greşeală.*

— Ăăă, da?!

— Conducerea Extrem de Superioară nu face greşeli, i-a tăiat-o Gunther.

Da, asta aşa era.

— Atunci nu ştiu.

Domnişoara Jenkins nu era mulţumită de răspuns. Linus şi-a dat seama că nici ea nu ştie mai mult decât îi spune şi, din cine ştie ce motiv pe care nu voia să-l exploreze, oricât de meschin ar suna, simpla idee îl făcea să se bucure puţin. Fireşte, era combinată cu o teroare de neimaginat, dar oricum. Nu îşi putea da seama ce spunea asta despre el.

O, Linus, îi spusese mama lui cândva. *Nu e politicos să te bucuri de necazul altora. Ce lucru îngrozitor.*

Niciodată nu îşi permitea să se bucure.

— Nu ştii, a spus domnişoara Jenkins, de parcă era gata de atac. Cumva ai înaintat vreo plângere? *Poate* că nu apreciezi tehnicile mele de supervizare şi ai crezut că te poţi duce pe la spatele meu? Aşa ai făcut, domnule Baker?

— Nu, domnişoară.

— Îţi plac tehnicile mele de supervizare?

În niciun caz.

— Da.

Gunther a mâzgălit ceva cu creionul de-a lungul carnetului.

— Ce *anume* îţi place la tehnicile mele de supervizare? a continuat domnişoara Jenkins.

Problemă. Lui Linus nu-i plăcea să mintă despre nimic. Chiar şi micile minciuni nevinovate îi provocau dureri de cap. În plus, odată ce începi să minţi, devine din ce în ce mai uşor, până când ajungi să fii nevoit să ţii evidenţa a *sute* de minciuni. E mai uşor să fii sincer.

Dar să nu uităm de momentele de maximă necesitate, precum cel de acum. Nu era musai să mintă. Un adevăr putea fi manipulat, astfel încât să semene cu un adevăr.

— Sunt foarte autoritare.

Sprâncenele domnişoarei Jenkins s-au ridicat şi mai mult.

— Măi să fie, chiar aşa sunt?

— Foarte.

Femeia a ridicat o mână şi a pocnit din degete. Gunther a început să umble prin nişte hârtii, după care i-a dat o foaie crem. Domnişoara Jenkins a apucat-o cu două degete, de parcă simplul gând că i-ar fi putut atinge altă parte a corpului îi provoca o infecţie cu băşici.

— La 9 fix, mâine dimineaţă, domnule Baker. Să te ferească sfântul să întârzii. Fireşte, vei recupera după program timpul pierdut. Chiar şi în weekend, dacă e nevoie. Nu mai ai nicio deplasare până săptămâna viitoare.

— Bineînţeles, a aprobat Linus repede.

Femeia s-a aplecat iar spre el şi i-a vorbit atât

de încet, încât aproape i-a şoptit:

— Şi dacă aflu că te-ai plâns de mine, o să-ţi fac viaţa un adevărat calvar. Mă înţelegi, domnule Baker?

O înţelegea.

— Da, domnişoară.

După asta, ea a lăsat hârtia să cadă pe biroul lui Linus. A plutit până într-un colţ al mesei şi aproape a ajuns pe jos. Nu îndrăznea să se aplece după ea, nu atâta vreme cât domnişoara Jenkins trona deasupra lui.

Apoi femeia s-a întors pe tocurile ei ascuţite, ţipând că *ar face bine* să muncească toţi, dacă ştiu ce e bine pentru ei.

Imediat a reînceput sunetul de taste.

Gunther era încă lângă biroul lui şi se uita ciudat la el.

Linus a început să se foiască pe scaun.

— Nu îmi dau seama de ce te-ar chema pe tine, a spus Gunther în cele din urmă, cu acelaşi zâmbet odios. Sigur sunt şi alţii mai… potriviţi. A şi… domnule Baker?

— Da?

— Ai o pată pe cămaşă. E inacceptabil. Primeşti un avertisment. Şi ai grijă să nu se mai repete.

Apoi s-a întors şi a luat-o după domnişoara Jenkins, printre birouri.

Linus şi-a ţinut respiraţia până i-a văzut pe rândul B, după care a expirat exploziv. Va trebui să-şi spele cămaşa imediat cum ajunge acasă, dacă vrea ca pata aia să mai iasă. Şi-a trecut o

mână peste faţă, nesigur de emoţiile care îl încercau. Clar era surprins. Şi aproape sigur speriat.

La biroul de lângă el, domnul Tremblay nu încerca deloc să ascundă faptul că îşi întindea gâtul ca să vadă ce scrie pe foaia lăsată de domnişoara Jenkins. Linus a luat-o repede, atent să nu îndoaie colţurile.

— Trebuia să se întâmple şi asta, nu? a întrebat domnul Tremblay, un pic prea entuziasmat. Mă întreb cine o să fie următorul meu coleg de birou.

Linus nu l-a băgat în seamă.

Lumina verde a monitorului strălucea prin foaia de hârtie, făcând literele să pară şi mai ameninţătoare.

Iată ce scria:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DE LA CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

CC: BEDELIA JENKINS

DOMNUL LINUS BAKER TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROURILE CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE MIERCURI, 6 SEPTEMBRIE, DE LA ORA 9:00.

SINGUR.

Asta era tot.

O, Doamne! a şoptit Linus.

În după-amiaza aia, când ceasul a arătat ora 17:00, oamenii din jurul lui Linus au început să-şi stingă calculatoarele şi să-şi pună paltoanele. Vorbeau de zor în drumul spre ieşire. Nici măcar o persoană nu l-a salutat pe Linus. Mai mult, toţi pur şi simplu s-au uitat fix la el înainte să plece. Cei care fuseseră prea departe ca să audă ce îi spusese domnişoara Jenkins aflaseră ce se întâmplase prin tot felul de şoapte speculative, la fântâna de apă. Zvonurile erau probabil nebuneşti şi neadevărate, dar, din moment ce nici măcar Linus nu ştia pentru ce fusese chemat, nu putea să combată ce se zicea.

A aşteptat până la 17:30, după care a început şi el să-şi strângă lucrurile. Camera era în mare parte goală deja, dar încă putea să vadă lumina aprinsă în biroul domnişoarei Jenkins, aflat într-un capăt al încăperii. Era recunoscător că nu trebuia să treacă pe acolo pe drumul spre ieşire. Nu credea că ar mai fi putut face faţă unei alte confruntări astăzi.

Odată ce i s-a stins monitorul, s-a ridicat şi şi-a luat haina de pe spătarul scaunului. Şi-a pus-o pe el, oftând când şi-a adus aminte că îşi uitase umbrela acasă. Afară încă se mai auzea ploaia. Dacă s-ar grăbi, ar mai putea să prindă autobuzul.

În drumul spre uşă s-a lovit doar de şase birouri de pe patru rânduri diferite. Dar a avut grijă să le aranjeze la loc.

Şi diseară tot salată va trebui să mănânce. Fără sos.

A ratat autobuzul.

I-a văzut prin ploaie farurile din spate, în timp ce se îndepărta cu viteză de el. Pe reclama din spatele autobuzului era o femeie zâmbitoare; putea să distingă foarte clar mesajul: DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA! ÎNREGISTRĂRILE AJUTĂ ÎNTREAGA COMUNITATE!

Normal, a bombănit supărat.

O să mai vină altul în cincisprezece minute.

Şi-a pus servieta pe cap şi a aşteptat.

S-a dat jos din autobuz (care, fireşte, a venit cu zece minute mai târziu) la staţia aflată la câteva străzi depărtare de casă.

— Cam plouă, i-a zis şoferul.

— Bună observaţie, i-a răspuns Linus în timp ce cobora pe trotuar. Serios, mulţumesc pentru…

Uşile s-au trântit în urma lui şi autobuzul a demarat în trombă. Roata din spate a nimerit într-o baltă destul de mare şi l-a stropit pe Linus până la genunchi.

Bărbatul a oftat şi a luat-o spre casă târşâind picioarele.

Cartierul era liniştit, iar felinarele aprinse creau o atmosferă plăcută, în ciuda ploii reci. Casele erau mici, dar cu străzile pline de copaci înfrunziţi, care începeau să-şi schimbe coloritul – verdele spălăcit se transforma în nuanţe de roşu şi arămiu, la fel de spălăcite. În faţa casei de pe strada Lakewood nr. 167, nişte trandafiri înfloriseră în tăcere. În curtea de pe strada Lakewood nr. 193, un câine lătra entuziasmat de fiecare dată când îl vedea. Iar cei de pe strada Lakewood nr. 207 aveau un leagăn

făcut dintr-un cauciuc vechi, care atârna de un copac, dar copiii care locuiau aici probabil se credeau prea mari ca să-l mai folosească. Linus nu avusese niciodată un leagăn. Mereu îşi dorise unul, dar mama lui îi spusese că e prea periculos.

A făcut dreapta pe o stradă mai mică şi acolo, pe partea stângă, se afla nr. 86 de pe Drumul Hermes.

Casa lui.

Nu era cine ştie ce. Era micuţă şi gardul din spate trebuia schimbat. Dar avea o verandă drăguţă unde puteai să stai toată ziua dacă aşa erai tentat să faci. Răsadniţele din faţa casei erau pline de floarea-soarelui, nişte tije înalte care adiau în bătaia vântului rece, dar acum, pentru că se apropia seara şi ploua, pălăriile erau închise. Ploua fără încetare de patru săptămâni – perioadele de burniţă enervantă alternau cu reprize de răpăieli nervoase.

Nu era cine ştie ce. Dar era doar a lui Linus.

S-a oprit lângă cutia de scrisori din faţa casei şi şi-a luat corespondenţa. Păreau să fie doar reclame, adresate complet impersonal LOCATARILOR. Linus nu-şi aducea aminte ultima dată când primise o scrisoare.

S-a dus pe verandă şi încerca să-şi scuture haina de picăturile de ploaie, însă fără prea mult succes, când şi-a auzit numele strigat din casa de alături. A oftat, întrebându-se dacă nu mai bine s-ar preface că nu aude.

— Nici să nu te gândeşti, domnule Baker, i-a spus femeia.

— Nu pricep ce doriţi să spuneţi, doamnă Klapper.

Edith Klapper, o femeie de o vârstă indescifrabilă (deşi Linus considera că depăşise de mult faza de *bătrână* şi era acum de-a dreptul *hodoroagă),* stătea pe propria verandă în halatul ei de baie, cu pipa aprinsă în mână, aşa cum era mereu, şi cu fumul ridicându-se în rotocoale în jurul bonetei de pe cap. A tuşit într-un şerveţel pe care probabil ar fi trebuit să-l arunce acum cel puţin o oră.

— Pisica dumitale e iar la mine în curte, fugăreşte veveriţele. Ştii ce părere am legat de asta.

— Calliope face doar ce vrea ea, i-a reamintit Linus. Nu pot s-o ţin în frâu.

— Poate ar trebui să *încerci,* s-a răţoit doamna Klapper.

— Bine. O să trec imediat la treabă.

— Eşti obraznic cu mine, domnule Baker?

— Nici prin gând nu-mi trece.

Ba mereu îi trecea asta prin gând.

— Aşa mă gândeam şi eu. Stai acasă în seara asta?

— Da, doamnă Klapper.

— Deci iar nu ieşi la nicio întâlnire, ha?

Linus a strâns mânerul servietei în pumn.

— Nu, nicio întâlnire.

— Nu ai nicio prietenă norocoasă?

Femeia a tras un fum din pipă şi a suflat pe nas fumul gros.

— A. Iertare. Cred că am uitat. Nu îţi plac

doamnele, ha?

Ba nu uitase nimic.

— Nu, doamnă Klapper.

— Nepotul meu e contabil. O duce foarte bine. În mare parte. Are o mică tendinţă să bea în exces, dar cine sunt eu să-i judec viciile? E greu să fii contabil. Cu toate cifrele alea. O să-i zic să te sune.

— Aş prefera să nu faceţi asta.

Doamna Klapper a pufnit:

— Eşti prea bun pentru el, ha?

Linus a început să se bâlbâie:

— Nu am… nu sunt… nu am *timp* pentru astfel de lucruri.

— Poate ar trebui să-ţi faci timp, domnule Baker, i-a zis doamna Klapper zeflemitor. Nu e sănătos să fii singur la vârsta asta. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai zbura creierii. Ar strica preţul de vânzare în tot cartierul.

— Nu sunt deprimat!

Femeia l-a analizat din cap până în picioare:

— Nu eşti? Cum naiba să nu fii?

— Mai aveţi şi altceva de adăugat, doamnă Klapper? a întrebat-o Linus, scrâşnind din dinţi.

Vecina a dat nepăsătoare din mână.

— Fie, du-te. Pune-ţi pijamaua, dă drumul la pick-up-ul ăla vechi şi dansează singur în sufragerie, aşa cum faci mereu.

— *V-am rugat* să nu mă mai spionaţi pe fereastră!

— Sigur, aşa m-ai rugat, i-a răspuns ea.

S-a aşezat în balansoar, şi-a pus pipa între buze şi a repetat:

— Sigur, aşa m-ai rugat.

— Noapte bună, doamnă Klapper, i-a spus bărbatul în timp ce băga cheia în uşă.

Nu a mai aşteptat niciun răspuns. A închis uşa în spatele lui şi a încuiat-o repede.

Calliope, această creatură diabolică, stătea pe marginea patului, cu coada neagră şfichiuind aerul în timp ce îl fixa cu ochii ei verzi. La un moment dat a început să toarcă. La majoritatea pisicilor e un sunet plăcut. În cazul lui Calliope era semn că urzeşte un plan mârşav.

— Nu ar trebui să te mai duci în curtea vecinei, a mustrat-o el în timp ce-şi dădea haina jos.

Calliope a continuat să toarcă.

O găsise pe stradă, în urmă cu aproape zece ani, pe când era doar o pisicuţă şi stătea ascunsă sub verandă, mieunând de parcă îi luase coada foc. Din fericire, nu a fost cazul de aşa ceva, dar imediat ce s-a târât sub verandă după ea, felina a început să-l scuipe, cu blana măciucă şi cu tot spatele arcuit. În loc să se lase zgâriat pe toată faţa de o pisică, Linus s-a tras repede de acolo şi s-a dus înapoi în casă, gândindu-se că, dacă o ignoră destulă vreme, o să plece.

N-a plecat.

În schimb, şi-a petrecut aproape toată noaptea urlând. Linus a încercat să doarmă, dar zgomotele erau prea puternice. Şi-a pus perna în cap. N-a ajutat cu nimic. În cele din urmă, a luat o lanternă şi o mătură, gata s-o împungă ca s-o alunge. Pisica îl aştepta pe verandă, în faţa uşii. A fost atât de surprins, încât i-a scăpat mătura din mână.

Felina a intrat în casă, de parcă acolo îi era locul.

Şi nu a mai plecat niciodată, indiferent de câte ori a ameninţat-o Linus.

Şase luni mai târziu, bărbatul s-a lăsat păgubaş. Casa era deja plină cu jucărele şi o litieră şi mici holuri de apă şi mâncare, pe care scria CALLIOPE. Nu ştia exact cum se întâmplase totul, dar asta e.

— Doamna Klapper o să-ţi vină de hac într-o zi, i-a spus în timp ce îşi scotea hainele ude. Şi n-o să fiu acolo să te salvez. Tu o să haleşti o veveriţă şi ea, brusc… OK, nu ştiu ce o să facă. Dar sigur o să facă *ceva.* Şi n-o să-mi pară rău deloc.

Calliope a clipit plictisită.

— Bine, a oftat Linus. Poate doar un pic.

S-a schimbat în pijama, având grijă să-şi închidă toţi nasturii. Pe buzunarul de la piept erau iniţialele *LB* – o primise cadou de la Departament, drept mulţumire pentru cincisprezece ani de muncă. El o alesese dintr-un catalog pe care îl primise în ziua aia. Avea două pagini. Pe una erau pijamale. Pe cealaltă, un sfeşnic.

A ales pijamaua. Mereu îşi dorise să aibă ceva cu iniţialele lui.

A luat hainele ude de pe jos şi a ieşit din cameră. Bufnitura din spatele lui i-a dat de înţeles că pisica se luase după el.

Şi-a pus hainele de birou în maşina de spălat şi a lăsat-o să meargă cât a pregătit el de mâncare.

— Nu am nevoie de niciun contabil, i-a spus lui Calliope, în timp ce pisica se gudura pe la

picioarele lui. Am altele la care să mă gândesc. Ca de exemplu, ziua de mâine. De ce trebuie mereu să-mi fac griji pentru ziua de mâine?

S-a dus ca din reflex spre vechiul pick-up Victrola. A început să caute printre discurile din sertar şi, în cele din urmă, a găsit unul care să-i placă. L-a scos din copertă şi l-a pus cu atenţie pe platan, după care a coborât acul.

După câteva clipe, Everly Brothers au început să cânte că tot ce trebuiau să facă era să viseze[2].

Apoi a luat-o în paşi de dans pe drumul spre bucătărie.

Mâncare uscată pentru Calliope.

Salată din pungă pentru Linus.

A trişat, dar doar puţin.

O picătură de sos nu o să-l omoare.

— „De fiecare dată când te doresc”, a început să fredoneze încetişor, „tot ce trebuie să fac e să visez”.

Dacă l-ai întreba pe Linus Baker dacă se simte singur, s-ar schimonosi de surprins ce-ar fi. Ar fi un gând străin, aproape şocant. Şi chiar dacă cele mai mici minciuni îl fac să-l doară capul şi să-i fie rău, sunt şanse mari ca răspunsul să fie „Nu”, deşi se simte singur, aproape disperat de singur.

Şi poate că o parte din el chiar ar crede asta. Acceptase de mult că unii oameni, oricât de buni la suflet ar fi şi oricâtă dragoste ar avea de oferit, rămân singuri pentru totdeauna. Aşa era viaţa pentru ei, iar Linus şi-a dat seama, pe la 27 de ani, că aşa avea să fie şi pentru el.

2 Versuri din cântecul „All I have to do is dream” (n.t.).

A, nu se întâmplase nimic în mod special care să-l facă să se gândească la asta. Atâta doar că se simţea mai… invizibil decât ceilalţi. De parcă era decolorat într-o lume curată ca lacrima. Nu avea cum să fie văzut.

Acceptase asta atunci, iar acum avea 40 de ani, tensiune mare şi un colăcel cam proeminent pe burtă. Fireşte, erau momente când se uita la el însuşi în oglindă şi se întreba dacă nu cumva el vedea ceva ce alţii nu puteau să vadă. Era palid. Părul lui negru era scurt şi bine aranjat, deşi părea că începe să se răărească în creştetul capului. Avea nişte riduri în jurul gurii şi al ochilor. Avea obrajii rotunzi. Colăcelul arăta de parcă ar fi fost al unui bebeluş, dar, dacă nu era atent, s-ar fi putut transforma în unul pentru un adult. Arăta… decent.

Arăta ca aproape oricine altcineva la 40 de ani.

În timp ce-şi mânca salata cu o picătură sau două de sos în bucătăria lui minusculă, din casa lui minusculă, în timp ce fraţii Everly începeau s-o roage pe micuţa Susie să se trezească – „Trezeşte-te, micuţă Susie”[3] –, şi îşi făcea griji pentru întâlnirea de a doua zi cu cei din Conducerea Extrem de Superioară, nici măcar nu i-a trecut prin cap lui Linus Baker că ar putea fi singur.

La urma urmei, erau oameni pe lumea asta care o duceau şi mai prost. El măcar avea un acoperiş deasupra capului şi mâncare de iepuri în stomac şi o pijama cu iniţialele lui.

În plus, nici nu prea conta.

Nu avea timp să stea în tăcere şi să se

3 Versuri din cântecul „Wake up, little Susie” (n.t).

gândească la astfel de chestii frivole. Uneori, tăcerea e cel mai asurzitor lucru. Şi nu avea nevoie de asta.

În loc să-şi lase gândurile să hoinărească, a luat exemplarul din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* pe care îl ţinea acasă (toate cele 847 de pagini, pe care dăduse aproape 200 de dolari; avea un exemplar la birou, dar i se părea util să aibă unul şi acasă) şi a început să citească literele mici. Orice urma să aducă ziua de mâine, ar fi fost bine să fie pregătit.

Capitolul 3

A doua zi de dimineaţă, Linus a ajuns la birou cu aproape două ore mai devreme. Nu mai ajunsese nimeni, colegii fiind cel mai probabil încă în pat, fără vreo grijă pe lume.

S-a dus la biroul lui, s-a aşezat şi şi-a aprins calculatorul. Lumina verde, atât de familiară, nu a reuşit să-l liniştească.

A încercat să rezolve cât mai multe lucruri, conştient mereu de ticăitul ceasului de deasupra lui, care număra fiecare secundă.

Încăperea a început să se umple pe la 7:45. Domnişoara Jenkins a ajuns la 8:00, cu tocurile bocănind pe podea. Linus s-a afundat în scaun, dar a simţit cum îl fixează cu privirea.

A încercat să lucreze. Chiar a încercat. Cuvintele verzi erau ca o ceaţă pe monitorul din faţa lui. Nici măcar cărţoiul *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* nu a reuşit să-l calmeze.

La 8:45 fix s-a ridicat de pe scaun.

Oamenii de la birourile din jurul lui au întors capul către el şi l-au privit atenţi.

I-a ignorat, înghiţind în sec în timp ce şi-a luat servieta şi şi-a croit drum printre rândurile înguste.

— Scuze, spunea de fiecare dată când se mai lovea de câte un birou. Îmi pare rău. Scuze. Mi se pare mie sau birourile se apropie unele de celelalte? Scuze. Chiar îmi pare rău.

Domnişoara Jenkins îl privea din pragul biroului ei, cu Gunther alături, care mâzgălea ceva cu creionul lui lung.

Birourile Conducerii Extrem de Superioare erau la etajul 5 al Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Auzise zvonuri despre etajul 5, majoritatea de-a dreptul alarmante. Nu fusese niciodată acolo, dar se gândea că măcar o parte dintre zvonuri ar fi trebuit să fie adevărate.

Era singur în lift când a apăsat butonul pe care nu se gândise vreodată că o să-l apese.

Un 5 strălucitor.

Liftul a început să urce. Golul din stomacul lui Linus părea că vrea să rămână la subsol. A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viaţa lui Linus, de cel puţin două minute. Nu a ajutat nici faptul că s-a oprit la primul etaj, s-au deschis uşile şi liftul a început să se umple. Toţi mergeau la etajele 2, 3 sau 4, dar nimeni nu a mai apăsat pe 5.

O parte s-au dat jos la etajul 2. Şi mai mulţi, la 3. Şi toţi ceilalţi au coborât la 4. S-au uitat la el curioşi. A încercat să le zâmbească, dar sigur a părut mai degrabă o grimasă.

A rămas singur şi liftul a început să urce din nou.

Când uşile s-au deschis la etajul 5, deja transpira.

Sigur nu a ajutat nici faptul că liftul s-a deschis în dreptul unui culoar lung şi rece, care lăsa să se vadă o podea de piatră, luminată slab de câteva aplice de pe perete. La un capăt al culoarului se aflau lifturile. La celălalt capăt era un panou de sticlă cu grilaj, alături de nişte uşi mari de lemn. Deasupra lor era o plăcuţă de metal pe care scria:

CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ
ACCESUL PERMIS DOAR PE BAZĂ DE PROGRAMARE

Bine, bătrâne, a şoptit. *Poţi s-o faci.*

Picioarele lui nu au recepţionat mesajul. Au rămas înţepenite pe podea.

Uşile liftului au început să se închidă. Le-a lăsat. Liftul nu s-a clintit.

În momentul ăla, Linus s-a gândit serios la cum ar fi să meargă înapoi la etajul 1, să iasă din clădirea DERETIMA şi să meargă cât l-or duce picioarele, doar ca să vadă unde ajunge.

Nu suna rău deloc.

În schimb, a apăsat din nou pe 5.

Uşile s-au deschis.

A tuşit. Zgomotul a răsunat pe întregul culoar.

N-ai timp de laşitate, s-a mustrat încet. *Capul sus. Cine ştie, o fi vreo promovare. O promovare* importantă. *Una cu un salariu mai bun şi poate aşa*

o să poţi să te duci în sfârşit în vacanţa la care ai visat întotdeauna. Nisipul de pe plajă. Oceanul albastru. Nu ai vrea să fii şi tu acolo?

Ba da. Chiar foarte mult.

Linus a început să păşească încet pe hol. Ploaia răpăia în geamurile din stânga. Luminile din aplicele din dreapta pâlpâiau uşor. Pantofii lui scârţâiau pe podea. Şi-a lărgit puţin nodul de la cravată.

Până să ajungă în capătul holului, trecuseră deja patru minute. Potrivit ceasului de la mână, era 8:55.

A dat să deschidă uşile.

Erau închise.

Geamul de lângă uşi avea un grilaj de metal, coborât până jos. Lângă el era o plăcuţă de metal, cu un buton mic în mijloc.

A stat puţin pe gânduri înainte să apese pe buton. S-a auzit un bâzâit prelung de partea cealaltă a grilajului. A aşteptat.

Putea să-şi vadă reflexia în geam. Persoana care se uita înapoi la el avea ochii larg deschişi şi părea şocată. Şi-a aranjat repede părul, care i se ridicase puţin într-o parte, aşa cum făcea mereu. Nu l-a ajutat prea mult. Şi-a îndreptat cravata şi spatele şi şi-a supt burta.

Grilajul de metal s-a ridicat.

Pe partea cealaltă se afla o femeie tânără, plictisită, care făcea baloane de gumă suflând aerul printre buzele ei roşii.

A umflat un balon roz şi l-a spart înainte să-l bage înapoi în gură. Şi-a dat capul într-o parte,

lăsându-şi buclele blonde să-i cadă pe umeri.

— V-ajut? l-a întrebat.

Linus a încercat să vorbească, dar n-a ieşit niciun sunet. Şi-a dres vocea şi a încercat din nou.

— Da, am o întâlnire la 9:00.

— Cu…?!

Era o întrebare interesantă, una la care nu avea niciun răspuns.

— O întrebare… la care chiar nu pot să răspund.

Domnişoara Gumă de Mestecat l-a fixat cu privirea.

— Aveţi o întâlnire, dar nu ştiţi cu cine?

Cam aşa ceva.

— Da…?!

— Numele?

— Linus Baker.

— Simpatic, a zis fata, bătând cu unghiile ei perfecte în tastatură. Linus Baker. Linus Baker. Linus…

Brusc a făcut ochii mari:

— A, da. Aşteptaţi un moment, vă rog.

A închis repede grilajul de metal. Linus a clipit, neştiind ce ar trebui să facă. A aşteptat.

A trecut un minut.

Şi încă unul.

Şi încă unul.

Şi apoi…

Grilajul de metal s-a ridicat iar. Domnişoara Gumă de Mestecat părea mult mai interesată de el acum. S-a aplecat spre el, până când aproape şi-a lipit faţa de sticla care îi despărţea. Respiraţia ei a

aburit puţin geamul.

— Vă aşteaptă.

Linus a făcut un pas înapoi.

— Cine?

— Toţi, a spus şi l-a analizat din cap până în picioare. Toţi cei din Conducerea Extrem de Superioară.

— A, a spus Linus încet. Cât de minunat. Şi sigur pe mine mă vor?

— Dumneavoastră *sunteţi* Linus Baker, nu?

Spera să fie, pentru că nu ştia cum să fie altcineva.

— Eu sunt.

S-a auzit un alt bâzâit şi o uşă s-a descuiat lângă el. Apoi s-a deschis fără nici un alt sunet.

— Atunci, da, domnule Baker, i-a spus, cu obrajii puţin umflaţi de la guma de mestecat. Pe dumneavoastră vă vor. Şi eu m-aş grăbi, în locul dumneavoastră. Conducerii Extrem de Superioare nu îi place să aştepte.

— Corect, a spus. Cum arăt?

Şi-a supt burta şi mai mult.

— De parcă habar n-aveţi pe ce lume sunteţi, i-a spus înainte să închidă iar grilajul.

Linus s-a uitat cu jind spre lifturile din capătul holului.

N-ai vrea să fii şi tu aici? îl întrebau.

Ba da. Foarte mult.

S-a îndepărtat de geam şi a păşit spre uşile deschise.

Înăuntru a dat de o cameră circulară, cu o cupolă de sticlă pe tavan. În mijlocul camerei era o

fântână cu statuia unui bărbat cu pelerină, căruia îi curgea apă într-una din mâinile întinse. Se uita spre tavan cu ochii gri şi reci. În jurul lui, trăgându-l de picioare, erau nişte copii, cărora apa li se scurgea pe cap.

S-a deschis o uşă în dreapta lui Linus. Domnişoara Gumă de Mestecat a ieşit din cabina ei. Şi-a netezit rochia şi a spart cu putere un balon.

— Sunteţi mai scund decât păreaţi prin geam, i-a spus.

Linus nu a ştiut cum să răspundă, aşa că nu a zis nimic.

— Veniţi după mine, a spus femeia şi a oftat.

Parcă era o pasăre – se mişca cu paşi mici şi rapizi. Aproape că ajunsese la jumătatea camerei, când s-a întors spre el şi i-a zis:

— Nu era o sugestie.

— Corect, a zis Linus şi aproape s-a împiedicat, în graba lui de a o prinde din urmă. Îmi cer. Scuze. Eu… nu am mai fost niciodată aici.

— Evident.

I se părea că e insultat, dar nu îşi putea da seama exact în ce fel.

— Chiar sunt… *toţi?*

— Ciudat, nu?

Fata a mai spart un balon, dar de data asta mai potolit.

— Şi tocmai pentru dumneavoastră. Nici măcar nu ştiam că existaţi până acum o secundă.

— Mi se spune des asta.

— Nu pot să-mi imaginez de ce.

Da, sigur îl insulta.

— Cum sunt? I-am mai văzut doar când mi-au dat o porţie de cartofi uscaţi.

Domnişoara Gumă de Mestecat s-a oprit brusc şi i-a aruncat o privire peste umăr. Linus s-a gândit că probabil şi-ar putea întoarce capul 180 de grade dacă ar vrea.

— Cartofi uscaţi.

— La prânzul de sărbători?

— Eu am făcut cartofii ăia. *Singură-singurică.*

Linus s-a făcut alb ca varul.

— Păi, e oricum o chestiune de gust... Sunt sigur că...

Domnişoara Gumă de Mestecat a pufnit şi a continuat să meargă.

Linus nu începuse deloc bine.

Au dat de o altă uşă, în partea opusă a camerei circulare.

Deasupra uşii negre era o plăcuţă aurie de metal, dar nu scria nimic pe ea. Domnişoara Gumă de Mestecat a ridicat mâna şi a bătut de trei ori în uşă.

S-a auzit o bătaie şi încă una şi apoi...

Uşa s-a deschis încet.

Înăuntru era întuneric.

Beznă chiar.

Domnişoara Gumă de Mestecat s-a dat la o parte şi s-a uitat la el.

— După dumneavoastră.

A încercat să vadă ceva în întuneric.

— Hmmm, păi, poate ar trebui să reprogramăm. Sunt foarte ocupat, aşa cum probabil ştiţi. Am multe rapoarte de scris...

— Intraţi, domnule Baker, a tunat o voce prin uşa deschisă.

Domnişoara Gumă de Mestecat a zâmbit.

Linus şi-a ridicat mâna şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte. Aproape că şi-a scăpat servieta din mână.

— Bănuiesc că o să intru atunci.

— Aşa se pare, a răspuns domnişoara Gumă de Mestecat.

Şi exact asta a făcut.

Ar fi trebuit să se aştepte că uşa avea să se închidă în urma lui, dar tot s-a speriat şi a tresărit când s-a întâmplat asta. Şi-a strâns servieta la piept, de parcă ar fi putut să-l apere. Nu-şi găsea echilibrul în întuneric şi era convins că totul e o capcană şi că îşi va petrece restul zilelor orbecăind singur. Ar fi aproape la fel de rău ca o concediere.

Dar apoi au început să apară nişte lumini la picioarele lui, iluminând culoarul din faţă. Lumina era blândă, aurie şi parcă marca un drum. A făcut un pas. Când a văzut că nu se împiedică de nimic, a mai făcut unul.

Luminile l-au condus mai departe decât se aştepta, înainte să formeze un cerc la picioarele lui. S-a oprit, neştiind unde să meargă mai departe. Spera că nu va trebui să fugă de ceva îngrozitor.

O altă lumină, de data asta mult mai strălucitoare, a pâlpâit deasupra capului lui Linus. S-a uitat în sus şi a mijit ochii. Semăna cu un reflector care strălucea deasupra lui.

— Poţi să laşi jos servieta, a spus o voce groasă de deasupra lui.

— E în regulă, a răspuns Linus şi a strâns-o şi mai tare la piept.

Apoi, ca şi cum s-ar fi apăsat un întrerupător, mai multe lumini au început să strălucească, dezvăluind feţele a patru oameni pe care Linus i-a recunoscut ca fiind Conducerea Extrem de Superioară. Stăteau mult deasupra lui, la capătul unui zid de piatră, şi se uitau în jos spre el, mai mult sau mai puţin interesaţi.

Erau trei bărbaţi şi o femeie şi, deşi Linus le mai auzise numele la începutul carierei lui la DERETIMA, nu putea deloc să şi le amintească. Mintea lui hotărâse că întâmpină probleme tehnice şi că nu mai emite nimic altceva în afară de zăpadă afânată.

S-a uitat la fiecare dintre ei, de la stânga la dreapta, dând din cap şi încercând să păstreze o expresie neutră.

Femeia avea părul tuns într-un bob scurt şi purta o broşă mare sub formă de gândac, cu carapacea irizată.

Unul dintre bărbaţi avea un început de chelie şi o guşă care îi atârna sub bărbie. Şi-a suflat nasul într-o batistă şi şi-a dres vocea, lăsând să se înţeleagă că avea destul de multă flegmă în gât.

Al doilea bărbat era slab ca un băţ. Linus s-a gândit că, dacă s-ar întoarce într-o parte, nu s-ar mai vedea deloc. Purta nişte ochelari mult prea mari pentru faţa lui, cu lentilele în formă de semilună.

Ultimul bărbat era mai tânăr decât ceilalţi, posibil cam de vârsta lui Linus, deşi era greu de zis

exact. Avea părul ondulat şi era intimidant de chipeş. Linus l-a recunoscut aproape imediat – era cel care mereu servea şunca uscată cu zâmbetul pe buze.

El a fost cel care a vorbit primul.

— Vă mulţumim că aţi acceptat să veniţi la această întâlnire, domnule Baker.

Linus îşi simţea gura uscată. Şi-a lins buzele.

— Cu… cu plăcere?

Femeia s-a aplecat în faţă.

— Conform dosarului dumneavoastră personal, lucraţi pentru Departament de şaptesprezece ani.

— Da, doamnă.

— Şi în tot acest timp aţi ocupat aceeaşi poziţie.

— Da, doamnă.

— De ce?

Pentru că nu avea nici o altă perspectivă şi niciun interes să devină Supraveghetor.

— Îmi place munca pe care o fac.

— Chiar aşa? a întrebat, dând din cap.

— Da.

— De ce?

— Sunt asistent social, a spus, cu degetele alunecându-i uşor pe servietă. Nu cred că există un post mai important, a continuat Linus şi imediat a făcut ochii mari. În afară de ce faceţi dumneavoastră, bineînţeles. Nu am vrut să insinuez că…

Bărbatul cu ochelari a început să răsfoiască nişte hârtii.

— Am aici ultimele şase rapoarte scrise de

dumneavoastră, domnule Baker. Vreţi să ştiţi ce văd eu?

Nu, nu voia.

— Vă rog.

— Văd o persoană foarte meticuloasă. Fără baliverne. Impresionant de clinic.

Linus nu era sigur dacă era un compliment sau nu. Sigur nu suna ca unul.

— Un asistent social trebuie să-şi păstreze un oarecare grad de distanţare, a recitat Linus supus.

Guşiţă a fornăit.

— Chiar aşa? Asta de unde e? Îmi sună cunoscut.

— E din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* a spus Chipeşul. Şi chiar sper să-ţi sune cunoscut. Tu ai scris cea mai mare parte a cărţii.

Guşiţă şi-a suflat nasul în batistă.

— Da, ştiam asta, a spus el.

— De ce e important să vă păstraţi un grad de distanţare? a întrebat femeia, uitându-se de sus la el.

— Pentru că n-ar fi bine să mă ataşez de copiii cu care lucrez, a răspuns Linus. Treaba mea e să mă asigur că orfelinatele sunt păstrate în cele mai bune condiţii, nimic mai mult. Bunăstarea lor e importantă, dar ca un tot unitar. Interacţiunea individuală nu este încurajată. Ar putea să-mi deformeze percepţia.

— Dar le luaţi interviuri copiilor, a spus Chipeşul.

— Da, a aprobat Linus. Aşa e. Dar poţi să fii şi profesionist când ai de-a face cu tinerii cu puteri

magice.

— Aţi recomandat vreodată închiderea unui orfelinat în cei şaptesprezece ani, domnule Baker? a întrebat bărbatul cu ochelari.

Sigur ştiau deja răspunsul la întrebarea asta.

— Da. De cinci ori.

— De ce?

— Mediul nu era unul sigur.

— Deci vă pasă.

Linus a început să se fâstâcească.

— Nu am spus niciodată că nu-mi pasă. Fac doar ce mi se cere. E o diferenţă între a forma ataşamente şi a fi empatic.

Copiii aceştia... nu au pe nimeni altcineva. De aceea sunt la orfelinat. N-ar trebui să pună capul pe pernă seara cu stomacul gol sau să-şi facă griji că sunt exploataţi. Doar pentru că aceşti orfani trebuie ţinuţi separat de copiii normali nu înseamnă că trebuie să fie trataţi diferit. Toţi copiii, indiferent de... natura lor sau de ce pot să facă, trebuie să fie protejaţi, cu orice preţ.

Guşiţă a tuşit.

— Chiar credeţi asta?

— Da.

— Şi ce s-a ales de copiii din orfelinatele pe care le-aţi închis?

Linus a clipit.

— Asta este treaba Supraveghetorilor. Eu doar fac o recomandare şi Supraveghetorii se ocupă mai departe. Cel mai probabil sunt trimişi în şcolile conduse de DERETIMA.

Chipeşul s-a lăsat pe spate. Apoi s-a uitat la cei

din jurul lui.

— E perfect.

— De acord, a zis Guşiţă. Nu mai e nimeni la fel de… sensibil.

Bărbatul cu ochelari s-a uitat la Linus.

— Înţelegeţi conceptul de discreţie, domnule Baker?

Linus s-a simţit insultat.

— Lucrez cu copii cu dosare clasificate în fiecare zi, a răspuns, poate mai înţepat decât şi-ar fi dorit. Sunt ca un seif. Nimic nu iese la suprafaţă.

— Şi se pare că nici nu intră nimic, a spus femeia. E bun.

— Îmi cer scuze, dar aş putea să vă întreb despre ce vorbiţi *mai exact? Pentru ce* sunt bun?

Chipeşul şi-a trecut mâna pe faţă.

— Ce urmează să spun acum nu poate părăsi încăperea asta, domnule Baker. Înţelegeţi? Este vorba despre informaţie clasificată de nivel 4.

Linus s-a cutremurat şi a respirat adânc. Nivelul 4 era cel mai înalt nivel. Ştia că există, în teorie, dar nu credea că este şi folosit. Avusese doar un caz de informaţii clasificate de nivel 3 şi fusese foarte tulburător. Era vorba despre o fetiţă dintr-un orfelinat care s-a dovedit a fi o banshee[4], un crainic al morţii. DERETIMA fusese apelat odată ce începuse să le zică celorlalţi copii că aveau să moară. Ulterior, problema s-a dovedit a fi că, bineînţeles, avea dreptate. Directorul orfelinatului hotărâse să-i folosească pe copii într-un ritual

4 Creatură mitologică din cultura irlandeză, care prevesteşte moartea celor care o aud (n.t.).

păgân de sacrificare. Linus reuşise să scape la mustaţă şi să-i salveze pe copii. Primise o vacanţă de două zile după incidentul respectiv, cele mai multe zile libere pe care le avusese în ultimii ani.

— De ce eu? a întrebat, de-abia şoptit.

— Pentru că nu putem avea încredere în nimeni altcineva, a spus femeia sec.

Asta ar fi trebuit să-l măgulească pe Linus. În schimb, i s-a pus un gol în stomac de spaimă.

— Priviţi-o mai degrabă ca pe un control, a spus bărbatul cu ochelari. Nu ne-a fost semnalată nicio problemă, dar orfelinatul la care veţi merge este... este special, domnule Baker. Nu este un orfelinat tradiţional şi cei şase copii care locuiesc acolo sunt diferiţi de tot ce aţi mai văzut până acum, unii mai mult decât alţii. Sunt... cu probleme.

— Cu probleme? Ce înseamnă...

— Treaba dumneavoastră este să vă asiguraţi că totul e la înălţime, a spus Chipeşul, zâmbind uşor. Vedeţi dumneavoastră, este important. Directorul acestui orfelinat, un anume Arthur Parnassus, este cu siguranţă bine pregătit, dar avem... motive de îngrijorare. Cei şase copii sunt extrem de diferiţi şi trebuie să ne asigurăm că domnul Parnassus continuă să fie în stare să aibă grijă de ei. Şi unul ar fi o provocare, darămite şase.

Rotiţele din mintea lui Linus au început să se învârtă cu viteză. Era convins că îi ştia pe *toţi* directorii din zonă, dar...

— N-am auzit niciodată de domnul Parnassus.

— Da, e de aşteptat, a spus femeia. Tocmai de-

asta este informaţie clasificată de nivel 4. Dacă aţi fi auzit de el, ar însemna că a avut loc o scurgere de informaţie. Nu putem avea nicio scurgere de informaţie, domnule Baker. Aţi înţeles? Scurgerile trebuie acoperite. Fără ezitare.

— Da, da, a spus Linus repede. Bineînţeles, n-aş îndrăzni să…

— Sigur că nu aţi îndrăzni, a spus Guşiţă. E unul dintre motivele pentru care aţi fost ales. O lună, domnule Baker. O să petreceţi o lună pe insula pe care este situat orfelinatul. O să ne aşteptăm să trimiteţi rapoarte săptămânale. Orice vă ridică un semn de întrebare trebuie raportat imediat.

Linus a simţit cum îi ies ochii din cap.

— *O lună?* Nu pot să plec *o lună.* Am nişte îndatoriri!

— Sarcinile dumneavoastră vor fi redistribuite, a spus bărbatul cu ochelari. De fapt, deja ne ocupăm de asta, a spus şi a trecut la o altă pagină. Şi scrie aici că sunteţi cât se poate de singur. Nu sunteţi căsătorit. Nu aveţi copii. Nimeni nu v-ar duce lipsa dacă aţi pleca o perioadă mai lungă.

Asta a durut mai mult decât ar fi trebuit. Era conştient de asta, firește, dar s-o audă atât de nonşalant i-a făcut inima să se strângă. Totuşi…

— Am o pisică!

Chipeşul *a* pufnit:

— Pisicile sunt animale solitare, domnule Baker. Sunt sigur că nici n-o să observe că aţi plecat.

— Rapoartele dumneavoastră vor fi trimise

direct la Conducerea Extrem de Superioară, a spus femeia. Vor fi analizate de domnul Werner, deşi vom fi implicaţi toţi, a mai spus ea şi a făcut un semn către Chipeş. Şi ne aşteptăm să fie la fel de detaliate precum cele de până acum. De fapt, chiar insistăm să fie aşa. Chiar şi mai detaliate, dacă vi se pare că este necesar.

— Domnişoara Jenkins…

— Va fi informată de sarcina dumneavoastră specială, l-a asigurat Chipeşul, domnul Werner. Deşi va afla doar strictul necesar. Luaţi-o ca pe o promovare, domnule Baker. Una pe care cred că o meritaţi de mult.

— Nu am niciun cuvânt de spus?

— Luaţi-o ca pe o promovare *obligatorie,* s-a corectat domnul Werner. Aşteptăm lucruri măreţe de la dumneavoastră. Şi cine ştie în ce direcţie ar putea-o lua lucrurile dacă totul decurge cum trebuie? Vă rugăm să nu ne dezamăgiţi. În rest, puteţi să vă luaţi ziua liberă, să vă aranjaţi treburile. Trenul dumneavoastră pleacă mâine dimineaţă. Întrebări?

Zeci. Avea *zeci* de întrebări.

— Da! Cum rămâne cu…

— Excelent, a spus domnul Werner, bătând din palme. Ştiam că ne putem baza pe dumneavoastră, domnule Baker. Aşteptăm cu interes veşti cu privire la mersul lucrurilor de pe insulă. O să fie cel puţin interesant. Acum, dacă îmi permiteţi, toată vorbăria asta mi-a uscat gâtul. Cred că ar merge un ceai. Secretara noastră o să vă conducă. A fost o plăcere să vă cunoaştem.

Cei din Conducerea Extrem de Superioară s-au ridicat brusc, s-au aplecat şi apoi toate luminile s-au stins.

Linus a lăsat să-i scape un icnet. Înainte să înceapă iar să bâjbâie prin întuneric, o lumină s-a aprins la capătul holului. Linus s-a uitat în sus. Domnul Werner se uita la el, cu o expresie stranie pe chip. Ceilalţi plecaseră deja.

— Mai e ceva? a întrebat Linus agitat.

— Aveţi grijă, domnule Baker, a spus domnul Werner.

Asta nu era deloc a bună.

— Să am grijă?

Domnul Werner a dat din cap.

— Trebuie să vă pregătiţi. Nu pot să vă spun cât de importantă este misiunea asta. Nu trebuie să omiteţi niciun detaliu, oricât de mic sau nesemnificativ vi s-ar părea.

Linus s-a zbârlit. Una era să pună sub semnul întrebării cât de dispus era să plece, alta era să pună la îndoială meticulozitatea rapoartelor lui.

— Mereu…

— Să zicem doar că sunt extrem de interesat de ce veţi găsi acolo, a spus domnul Werner, ignorând indignarea evidentă a lui Linus. E mai mult decât o simplă curiozitate.

A zâmbit, deşi zâmbetul nu i se citea şi în privire.

— Nu-mi place să fiu dezamăgit, domnule Baker. Vă rog să nu mă dezamăgiţi.

— De ce tocmai acolo? a întrebat Linus, neajutorat. De ce anume v-a stârnit interesul acest

orfelinat şi de ce necesită atenţia unui asistent social? A făcut directorul ceva care…

— Problema e mai degrabă ce *n-a făcut,* a răspuns domnul Werner. Rapoartele lui lunare sunt… subţirele, mai ales luând în calcul persoanele de care are grijă. Trebuie să ştim mai multe, domnule Baker. Putem păstra ordinea doar dacă există transparenţă desăvârşită. Dacă nu putem avea asta, atunci riscăm să izbucnească haosul. Mai e ceva?

— Ce? Da. Eu…

— Bun, a spus domnul Werner. Vă doresc succes. Cred că o să aveţi nevoie.

Şi, deodată, luminile s-au stins iar.

— O, Doamne! a zis Linus.

Luminile aurii din podea s-au aprins din nou.

— Aţi terminat? a întrebat o voce.

Nu a ţipat deloc, indiferent de ce ar susţine altcineva.

Domnişoara Gumă de Mestecat stătea în spatele lui, plescăind… gumă.

— Pe aici, domnule Baker.

S-a întors pe călcâie, moment în care rochia i s-a umflat, şi a pornit spre ieşire.

Linus s-a ţinut repede după ea, uitându-se în urmă, în întuneric, o singură dată.

Îl aştepta la ieşirea din încăpere, bătând din picior nerăbdătoare. Linus de-abia mai putea să respire când a ieşit pe uşă. Nu îi era foarte clar dacă ce se întâmplase nu era cumva doar un vis cauzat de febră. Oricum *se simţea* febril. Era

posibil ca domnişoara Gumă de Mestecat să fie doar o halucinaţie provocată de o boală neidentificată.

O halucinaţie foarte *insistentă,* sigur, din moment ce i-a îndesat un dosar în mâini, ceea ce l-a luat prin surprindere atât de tare, încât aproape şi-a scăpat servieta.

— Aveţi biletul de tren înăuntru, i-a spus. În plus, veţi găsi un plic sigilat cu dosarele de care aveţi nevoie. Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu-mi pasă. Sunt plătită să *nu* îmi bag nasul unde nu mă priveşte, dacă vă vine să credeţi. Nu aveţi voie să deschideţi plicul până când nu coborâţi din tren, la destinaţie.

— Cred că trebuie să mă aşez, a spus Linus slăbit.

Femeia s-a uitat atent la el.

— Sigur că puteţi lua loc. Doar asiguraţi-vă că o faceţi în altă parte. Trenul dumneavoastră pleacă mâine dimineaţă, la 7:00. Să nu întârziaţi. Conducerea Extrem de Superioară va fi foarte nemulţumită dacă întârziaţi.

— Trebuie să mă întorc la birou şi să…

— În niciun caz, domnule Baker. Am primit ordin să vă spun că trebuie să părăsiţi incinta cât de repede. Nu vorbiţi cu nimeni. Oricum, nu cred că va fi asta o problemă pentru dumneavoastră, dar e bine să vă spun.

— Habar n-am ce se întâmplă, a zis Linus. Nici măcar nu sunt sigur că sunt *aici.*

— Da, a spus domnişoara Gumă de Mestecat empatică. Pare să fie o criză existenţială destul de

urâtă. Poate vreţi să vă ocupaţi de ea în altă parte.

Stăteau în faţa lifturilor. Nici măcar nu şi-a dat seama cum au ajuns acolo. Uşile s-au deschis în faţa lui. Domnişoara Gumă de Mestecat l-a împins înăuntru şi a apăsat butonul pentru etajul 1. Apoi a ieşit repede din lift.

— Mulţumim că aţi vizitat birourile Conducerii Extrem de Superioare, a spus veselă. Să aveţi o zi fantastică.

Uşile s-au închis înainte să apuce să mai scoată un cuvânt.

Încă mai ploua. De-abia observase asta.

Acum stătea în faţa Departamentului Responsabil de Tineretul Magic şi o secundă mai târziu se afla pe aleea de piatră care dădea spre casa lui.

Nici nu ştia cum ajunsese acolo, dar asta părea cea mai mică grijă a lui.

A fost scos din transă de doamna Klapper, care l-a strigat.

— Ai venit acasă mai devreme, domnule Baker. Te-au concediat? Sau poate ai primit nişte veşti medicale îngrozitoare şi acum ai nevoie de timp să te împaci cu viitorul sumbru?

Fumul ieşea în rotocoale din pipa ei.

— Îmi pare rău să aud asta. O să ne lipseşti teribil.

— Nu sunt pe moarte, a reuşit Linus să spună.

— A! Şi mai rău, bănuiesc. Înseamnă că ai fost concediat. Bietul de dumneata. Bănuiesc că va trebui să vinzi casa şi să-ţi găseşti un apartament

amărât în oraş, a continuat ea, clătinând din cap. Probabil o să fii ucis. Rata criminalităţii e în creştere, să ştii.

— Nu am fost concediat!

Femeia a pufnit.

— Nu te cred.

Linus a început să bombăne.

Doamna Klapper s-a aplecat spre el, cu balansoar cu tot.

— Ştii, nepotul meu îşi caută un asistent personal pentru firma de contabilitate. Asta ar putea fi şansa dumitale, domnule Baker. Am tot citit poveşti care au început *fix* aşa. Gândeşte-te. Viaţa dumitale oricum e pe butuci acum, ai nevoie de un început nou, care duce la marea dragoste. Practic se scrie singură!

— Zi bună, doamnă Klapper, a strigat Linus şi a început să-şi târască picioarele spre uşă.

— Gândeşte-te, a ţipat ea după el. Dacă totul merge bine, putem fi rude…

Linus a trântit uşa în urma lui.

Calliope stătea în locul ei obişnuit, dând din coadă, deloc surprinsă de faptul că Linus s-a întors aşa de repede.

Linus s-a sprijinit de uşă. Picioarele i-au cedat, aşa că a alunecat pe covor.

— Vezi tu, i-a zis, nu îmi dau seama dacă am avut o zi bună. Nu, nu cred că am avut o zi bună deloc.

Calliope a început să toarcă, aşa cum făcea de obicei.

Au stat aşa o vreme.

Capitolul 4

Vagonul se golea pe măsură ce înainta. Călătorii care se suiau şi coborau din tren se uitau cu vădită curiozitate la bărbatul ciufulit care stătea pe locul 6A, cu o cuşcă mare de plastic pe locul gol de lângă. Înăuntru, o pisică mare scuipa cu ură pe oricine se apleca să se uite la ea. Un copil aproape a rămas fără un deget când a încercat să şi-l bage printre fantele cuştii.

Bărbatul, un anume Linus Baker, de pe Drumul Hermes nr. 86, de-abia dacă îi băga în seamă.

Nu dormise bine în noaptea de dinainte, se tot foise în pat, pentru ca în cele din urmă să renunţe cu totul şi să decidă că ar fi mai util să se foiască în sufragerie. Bagajul lui, o valiză veche şi jerpelită, cu o roată stricată, îl aştepta lângă uşă, luându-l parcă peste picior. Îşi împachetase lucrurile înainte să încerce să adoarmă, sigur că nu va avea timp de dimineaţă.

În cele din urmă s-a dovedit că avea tot timpul din lume, luând în calcul faptul că somnul nu îi era prieten.

Când s-a suit în tren, la 6:30, era ameţit, avea cearcăne pronunţate şi colţurile buzelor trase în jos. Se uita direct în faţă, cu o mână pe cuşca în care Calliope fumega. Felinei nu-i plăcuse niciodată să călătorească, dar Linus nu prea a avut de ales. S-a gândit s-o roage pe doamna Klapper să aibă grijă de ea cât era el plecat, dar toată povestea cu veveriţele ucise anulase probabil singura şansă ca

pisica să iasă nevătămată din luna asta.

Spera ca niciunul dintre copii să nu fie alergic.

Ploaia răpăia, iar trenul gonea prin câmpuri întinse şi prin păduri cu copaci bătrâni şi enormi. Mergea deja de aproape opt ore, când şi-a dat seama că era linişte.

Prea linişte.

Şi-a ridicat privirea din exemplarul de *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* pe care îl adusese de acasă.

Nu mai era nimeni în vagon.

Nu observase când a coborât ultima persoană.

Hmm, şi-a zis. *Cum ar fi să-mi fi ratat staţia? Mă întreb cât de departe merge trenul. Poate merge la nesfârşit şi nu ajunge niciodată la destinaţie.*

Calliope nu avea nicio părere despre asta.

Începea să-şi facă griji că îşi ratase *într-adevăr* staţia (Linus îşi făcea oricum întotdeauna griji din orice), când un angajat într-o uniformă colorată a deschis uşa de la capătul vagonului. Fredona ceva încet, dar s-a oprit când l-a observat pe Linus.

— Bună ziua, i-a spus amabil. Nu mă aşteptam să mai fie cineva aici! Mergeţi departe în ziua asta frumoasă de sâmbătă.

— Am bilet, i-a zis Linus. Dacă vreţi să vi-l arăt.

— Vă rog. Unde mergeţi?

Pentru un moment, Linus nu a putut să gândească. A dat să-şi scoată biletul din buzunarul de la palton, iar cartea groasă a fost cât pe ce să cadă pe podeaua vagonului. Biletul era uşor mototolit, iar Linus a încercat să-l netezească puţin înainte să i-l întindă controlorului. Acesta i-a zâmbit

şi apoi s-a uitat la bilet. A fluierat încet.

— Marsyas. Mergeţi la capăt, a spus şi i-a perforat biletul. Veşti bune, atunci. Mai sunt doar două staţii şi aţi ajuns. De fapt, dacă… A, da, priviţi, a zis şi a făcut un semn spre geam.

Linus a întors capul şi imediat i s-a tăiat respiraţia.

Părea că norii de ploaie nu pot merge mai departe de atât. Întunericul gri se risipise şi lăsa să se vadă un cer minunat, de un albastru cum Linus nu mai văzuse vreodată. Ploaia s-a oprit când au ieşit din furtună şi au dat de soare. Şi-a închis ochii o clipă, bucurându-se de căldura care îi mângâia faţa prin geam. Nu îşi putea aduce aminte când simţise soarele ultima dată. A deschis ochii iar şi atunci l-a văzut, în depărtare.

Era verde. Nuanţe minunate de verde aprins care colorau câmpurile brăzdate de cele ce păreau a fi flori roz, mov şi aurii. Puţin mai încolo, dispăreau în nisipul alb. Şi, dincolo de alb, era azuriul.

Nici n-a observat când *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* a căzut pe podeaua vagonului cu o bufnitură puternică.

Nu ai vrea să fii şi tu aici?

— Acolo e oceanul? a întrebat Linus în şoaptă.

— Da, i-a spus controlorul. Spectaculos, nu? Deşi păreţi că nu aţi mai văzut niciodată… Staţi, aţi mai *văzut* oceanul până acum?

Linus a clătinat din cap.

— Doar în poze. E mult mai mare decât mă aşteptam. Controlorul a râs.

— Şi asta e doar o parte mică. Bănuiesc că o să vedeţi şi mai mult când o să vă daţi jos din tren. Lângă sat e o insulă. Trebuie să luaţi un feribot să ajungeţi acolo, dacă vreţi. Majoritatea oamenilor nu vor.

— Eu vreau, a spus, cu ochii încă pe sclipirile din mare.

— Şi pe cine avem noi aici? a întrebat controlorul, aplecându-se peste Linus, spre cuşcă.

Calliope l-a scuipat.

Controlorul s-a ridicat repede:

— Cred că mai bine o las în pace.

— Probabil că e mai bine aşa.

— Mai aveţi două staţii, domnule, i-a spus controlorul şi s-a îndreptat spre uşa de la capătul celălalt al vagonului. Distracţie plăcută!

Linus nici nu l-a auzit când a plecat.

— Chiar e aici, a spus încet. Nu pot să cred – chiar e aici. Nu am crezut niciodată…

A oftat.

— Poate nu o să fie chiar aşa de rău.

Nu avea să fie chiar aşa de rău.

Avea să fie groaznic.

Dar Linus încă nu ştia asta. Când a coborât din tren, cu bagajul într-o mână şi cuşca în cealaltă, a simţit sarea din aer şi a auzit ţipetele pescăruşilor. Briza i-a suflat prin păr şi şi-a întors faţa spre soare. Şi-a permis să respire câteva clipe, bucurându-se de căldură. S-a uitat în jur doar când trenul a şuierat şi a început să gonească.

Stătea pe un peron înalt. În faţa lui, sub o

copertină, erau nişte bănci de metal. Copertina era pictată cu dungi albe şi albastre. De-a lungul peronului, cât vedeai cu ochii, se întindeau smocuri de iarbă, care creşteau pe dunele de nisip. Putea să audă ceva ce bănuia că ar fi valurile care se spărgeau la mal. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de strălucitor. Parcă aici nu era niciodată vreun nor de ploaie.

Trenul a cotit şi s-a făcut nevăzut, iar Linus Baker şi-a dat seama că era complet singur. Un drum îngust şi pietruit şerpuia printre dune, dar Linus nu îşi dădea seama unde duce. Spera să nu fie nevoie să meargă pe acolo, nu cu o valiză grea şi o pisică nervoasă.

Oare ce ar trebui să facem? s-a întrebat cu voce tare.

Nu a răspuns nimeni, ceea ce probabil era mai bine. Dacă ar fi răspuns cineva, probabil nu ar fi…

Un sunet puternic l-a făcut să se dezmeticească. A întors capul.

Ceva mai departe, la capătul peronului, era o cabină telefonică portocalie.

— Să răspund? a întrebat-o pe Calliope, uitându-se la ea prin uşiţa cuştii.

Calliope nu l-a băgat în seamă şi s-a întors cu fundul la el.

Mai mult de atât nu avea să scoată de la ea.

Şi-a lăsat valiza acolo şi a pornit spre telefon. A pus cuşca jos, la umbră. Preţ de câteva clipe, s-a uitat pur şi simplu la telefonul care suna, înainte să-şi adune curajul şi să răspundă.

— Alo?

— A, în sfârşit, a zis o voce. Ai întârziat.

— Da?

— Da. Am sunat de patru ori în ultima oră. Din moment ce nu ştiam sigur dacă o să vii, nu voiam să plec de pe insulă dacă nu eram sigură că o să ajungi.

— Îl căutaţi pe Linus Baker, da?

Femeia a pufnit:

— Pe cine altcineva să caut?

Linus s-a simţit uşurat.

— Eu sunt Linus Baker.

— Păcat de dumneata.

Linus s-a încruntat.

— Poftim?

— O să ajung acolo într-o oră, domnule Baker.

Linus a auzit o şoaptă pe fundal.

— Mi se spune că ai primit un plic, pe care trebuie să-l deschizi acum, că ai ajuns. Ar fi bine să faci asta. O să înţelegi mai multe.

— De unde ştiţi de…

— Pa şi pusi, domnule Baker. Ne vedem curând.

Apelul s-a întrerupt şi s-a mai auzit doar tonul.

Linus s-a uitat lung la receptor înainte să-l pună în furcă, acolo unde îi era locul. S-a mai uitat la el o secundă înainte să scuture din cap.

— Hai, i-a zis lui Calliope când s-a aşezat cu greu pe bancă. Şi-a tras valiza către el.

— Hai să vedem ce-i cu toate secretele astea, nu?

Calliope l-a ignorat.

Şi-a desfăcut valiza suficient de mult cât să

poată să ia plicul pe care îl pusese deasupra hainelor. Era gros – aproape că se rupea de plin ce era. Sigiliul de pe spate era făcut din ceară stacojie şi avea cuvântul DERETIMA incrustat pe el. A rupt sigiliul, iar ceara i-a căzut mai întâi pe picioare, apoi pe jos.

A scos teancul de hârtii, ţinute laolaltă de un şnur de piele.

Deasupra era o scrisoare adresată lui, redactată ordonat şi curat.

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
BIROURILE CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker,

Aţi fost ales pentru cea mai importantă misiune. Vă reamintim că vă confruntaţi cu informaţii CLASIFICATE, DE NIVEL 4. Orice parte care va disemina informaţii celor care nu îndeplinesc criteriile acestui nivel va suferi consecinţele, care pornesc de la desfacerea contractului de muncă şi pot ajunge la zece ani de închisoare.

În acest plic veţi găsi şapte dosare.

Şase dintre ele sunt despre copiii de la orfelinatul din insula Marsyas.

Al şaptelea este dosarul directorului, Arthur Parnassus.

Informaţiile din aceste dosare nu trebuie în niciun caz împărtăşite cu rezidenţii

orfelinatului din insula Marsyas. Vă privesc doar pe dumneavoastră.

Orfelinatul acesta este diferit de celelalte la care aţi mai fost, domnule Baker. Este important să faceţi tot ce vă stă în putere să vă protejaţi. Veţi sta în casa de oaspeţi de pe insulă şi vă sugerăm să vă încuiaţi uşile şi ferestrele noaptea, ca să evitaţi orice... deranjamente.

— O, Doamne! a spus Linus de-abia şoptit.

Munca dumneavoastră la Marsyas este importantă. Rapoartele dumneavoastră ne vor oferi informaţiile necesare pentru a vedea dacă orfelinatul poate rămâne deschis sau dacă trebuie închis definitiv. Lui Arthur Parnassus i-a fost încredinţată o responsabilitate imensă, dar rămâne de văzut dacă merită încrederea. Ţineţi ochii deschişi şi urechile ciulite, domnule Baker. În permanenţă. Ne aşteptăm să ne oferiţi aceeaşi sinceritate mistuitoare cu care ne-aţi obişnuit. Dacă vi se pare că ceva este în neregulă, trebuie să ne spuneţi. Nu există nimic mai important decât să ne asigurăm că lucrurile stau bine.

Şi, bineînţeles, aveţi grijă să fie protejaţi şi copiii. Unii de ceilalţi, dar şi de ei înşişi. Unul dintre ei, în mod special. Dosarul lui este primul pe ca re îl veţi citi.

Aşteptăm cu interes rapoartele

dumneavoastră extraordinar de detaliate.

Cu sinceritate,

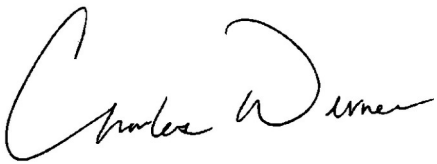

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

— În ce Dumnezeului m-am băgat? a bâiguit Linus, în timp ce briza îi flutura scrisoarea din mână.

A mai parcurs-o o dată, încercând să citească printre rânduri, dar avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

A împăturit-o şi a pus-o în buzunarul de la piept, înainte să se uite prin dosare.

— Acum ori niciodată, cred, i-a spus lui Calliope. Hai să vedem ce e cu atâta secretomanie. Sunt sigur că exagerează. Cu cât ai aşteptări mai mari, cu atât vei fi mai dezamăgit.

A deschis primul dosar.

Pe prima pagină era fotografia unui băieţel de 6–7 ani. Avea un zâmbet de drac împieliţat. Îi lipseau cei doi dinţi din faţă, avea părul ciufulit în toate direcţiile şi ochii îi erau…

În fine. Arătau de parcă avea conjunctivită, probabil bliţul fusese prea puternic şi pupila nu avusese timp să reacţioneze. În jurul zonei roşii era

un inel albastru. Îţi dădea sigur fiori, dar Linus mai văzuse asta de multe ori. Era doar o iluzie optică. Nimic mai mult.

Sub fotografie, cu litere mari, era scris un nume.

LUCY.

— Un băiat pe nume Lucy, a zis Linus. Asta chiar nu am mai auzit. Mă întreb de ce au ales... numele... Lucy.

Ultimul cuvânt de-abia i-a ieşit pe gură.

Puţin mai jos, scris cât se poate de clar, era întocmai motivul.

În dosar scria aşa:

NUME: LUCIFER (PORECLĂ LUCY)
VÂRSTĂ: ŞASE ANI, ŞASE LUNI, ŞASE ZILE (LA MOMENTUL ÎNTOCMIRII RAPORTULUI)
PĂR: NEGRU
CULOAREA OCHILOR: ALBAŞTRI/ROŞII
MAMĂ: NECUNOSCUTĂ (SE CREDE CĂ A DECEDAT)
TATĂ: DIAVOLUL
SPECIE DE CREATURĂ MAGICĂ: ANTIHRIST

Linus Baker a leşinat pe loc.

— Hai, vezi-ţi de treabă, a bombănit când a simţit că cineva îl atinge pe obraz. Mai e până la micul dejun, Calliope.

— Asta e bine de ştiut, a spus o voce care clar nu era a lui Calliope. Din moment ce e după-amiază. Sau poate la oraş luaţi mai târziu micul dejun. N-am de unde să ştiu. Tind să evit astfel de

locuri. Prea multă hărmălaie pentru gustul meu.

Linus a deschis ochii şi a clipit încet.

O femeie se uita în jos la el, cu silueta încadrată de soare.

Linus s-a ridicat repede.

— Unde sunt?

Femeia a făcut un pas înapoi, cu o privire uşor amuzată pe chip.

— În Gara Marsyas, evident. E un loc ciudat pentru un pui de somn, dar bănuiesc că oriunde merge.

Linus s-a ridicat de pe jos. Se simţea murdar şi deloc în largul lui. Îl durea capul şi părea să fi acumulat o adevărată colecţie de grăunţe de nisip pe spate. S-a scuturat, uitându-se agitat în jurul lui. Calliope stătea în cuşca ei, dând din coadă şi uitându-se la el atentă. Valiza era lângă ea.

Şi puţin mai încolo, pe banca pe care stătuse, era un teanc de dosare.

— Doar atât ai? l-a întrebat femeia, moment în care Linus s-a concentrat pe ea.

A început imediat să-şi facă griji, când şi-a dat seama că nu ştie ce vârstă avea femeia. Părul îi stătea ca un nor pufos. Era brăzdat de flori colorate. Avea pielea bronzată şi netedă, dar ochii ei erau cei care-l încurcau pe Linus. Erau ochii cuiva mult mai în vârstă decât ar fi sugerat restul înfăţişării ei. Probabil era o iluzie cauzată de lumina puternică, dar păreau aproape violet. Nu îşi dădea seama de ce i se păreau cunoscuţi.

Purta o cămaşă subţire, care îi era cam largă. Avea nişte pantaloni maro, trei sferturi. Era

desculţă.

— Cine sunteţi? a întrebat Linus.

— Doamna Chapelwhite, fireşte, a răspuns ea, de parcă ar fi trebuit să ştie. Îngrijitoarea insulei Marsyas.

— Îngrijitoare, a repetat Linus.

— Ăsta e tot bagajul? a întrebat femeia din nou.

— Da, dar…

— Nu trebuie să-mi explici, a spus.

Lui Linus nu i-a venit să creadă când femeia a trecut pe lângă el şi a ridicat valiza de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. El transpirase numai cât s-a chinuit s-o urce în tren, iar ea părea să nu aibă nicio problemă.

— Ia-ţi hârţogăria şi pisica gigantă, domnule Baker. Nu-mi place să-mi pierd vremea şi oricum ai ajuns mai târziu decât mă aşteptam. Să ştii că am şi eu treburile mele.

— Staţi aşa, a început Linus, dar doamna Chapelwhite l-a ignorat şi a luat-o spre capătul peronului.

Cobora treptele graţios, de parcă plutea pe aer. De-abia atunci a observat Linus o maşină mică, ce aştepta la marginea drumului. Acoperişul părea să fi fost scos, lăsând scaunele la vedere. O decapotabilă, deşi nu mai văzuse niciodată una pe viu.

S-a gândit serios s-o ia pe Calliope şi să fugă pe şine.

În schimb, şi-a luat dosarele, a ridicat cuşca şi a urmat-o pe femeia ciudată.

Până să ajungă la maşină, ea deja îi pusese valiza în portbagaj. S-a uitat lung mai întâi la el, apoi la cuşcă.

— Bănuiesc că nu vrei să pui chestia aia în spate, nu?

— În niciun caz, a răspuns Linus, oarecum jignit. Ar fi de-a dreptul crud.

— Prea bine, a bombănit ea. Fie ca tine. Atunci o să trebuiască să o ţii pe picioare. Sau putem să o legăm de capotă, dacă ţi se pare că aşa ar fi mai bine.

Linus era scandalizat:

— Şi-ar ieşi *din minţi.*

Doamna Chapelwhite a ridicat din umeri:

— Sunt sigură că i-ar trece.

— Nu o s-o leg de capota maşinii!

— Fie ca tine. Haide, domnule Baker. Trebuie să ne grăbim. I-am spus lui Merle că ne întoarcem repede.

Linus era deja ameţit.

— Merle?

— Barcagiul, a zis ea, deschizând uşa şi urcându-se în maşină. El o să ne ducă pe insulă.

— Nu m-am hotărât dacă *vreau* să mă duc pe insulă. Îngrijitoarea s-a uitat urât la el.

— Atunci de ce eşti aici?

Linus a pufnit:

— A fost… mi s-a spus… nu e ce…

Femeia s-a întins după o pereche de ochelari de soare, albi şi puţin cam mari, care stăteau pe bord.

— Poţi să te sui sau nu, domnule Baker. Sincer,

eu aş prefera să n-o faci. Departamentul Responsabil de Tineretul Magic e oricum o farsă şi dumneata nu pari altceva decât un lacheu ignorant. Nu m-ar deranja deloc să te las aici. Sunt sigură că trenul se va întoarce la un moment dat. Mereu vine înapoi.

Asta l-a deranjat mai mult decât se aştepta.

— Ce fac eu nu e *nici pe departe* o farsă.

Maşina s-a întors cu un zgomot poticnit, înainte ca motorul să se liniştească. Din ţeava de eşapament a ieşit un fum gros.

— Asta, a spus doamna Chapelwhite, rămâne de văzut. Te sui sau nu, domnule Baker?

Linus s-a suit.

Doamnei Chapelwhite a părut să-i placă un pic cam prea mult felul în care a ţipat Linus când au luat o curbă în viteză.

Conducea bine, dar Linus tot era convins că a intrat în maşina unei nebune.

Vântul le sufla prin păr şi Linus credea că o să-i zboare femeii florile, dar, deşi fluturau şi se legănau, au rămas la locul lor. În schimb, Linus ţinea dosarele strâns lipite de cuşca pisicii, ca nu cumva să îi zboare în spatele maşinii.

Mergeau pe un drum îngust, printre dune care unduiau neîncetat. Când dunele de nisip erau mai scunde, putea vedea oceanul, acum mult mai aproape decât îl văzuse din tren. Linus încerca să nu se lase distras de privelişte, dar nu-i ieşea deloc. Deşi era sigur că o să moară, tot era o minune a naturii.

De-abia când a fost izbit de portieră, după o

altă curbă luată la milimetru, şi-a regăsit vocea:

— Vreţi să *mergeţi mai încet?*

Şi, minunea minunilor, femeia chiar a făcut ce a rugat-o.

— Doar mă distram şi eu puţin.

— Pe barba mea!

S-a uitat la el, cu părul fâlfâindu-i în jurul capului:

— Eşti un pic cam stresat.

Linus s-a enervat.

— Doar pentru că vreau să trăiesc nu înseamnă că sunt *stresat.*

— Îţi stă cravata strâmb.

— Da? Mersi. Urăsc când arăt neîngrijit – nu e amuzant.

Femeia a zâmbit larg, lăsând să i se vadă toţi dinţii.

— Poate există totuşi speranţă. Nu mare, dar cât de cât.

S-a uitat din nou la el, suficient de mult încât să-l facă pe Linus să se simtă incomod:

— Mă aşteptam să arăţi diferit.

Nu ştia cum să reacţioneze. Nimeni nu se mai *uitase* la el până atunci.

— Adică?

— Arăţi diferit.

— Se întâmplă des să vorbiţi, dar să nu spuneţi nimic?

— Destul de des. Dar nu şi acum, domnule Baker.

Au mai cotit o dată, dar de data asta cu o viteză mai mică.

— Mă aşteptam să fii mai tânăr. Cei ca dumneata aşa sunt de obicei.

— Cei ca mine?

— Asistenţii sociali. Lucrezi de mult în domeniu?

Linus s-a încruntat.

— De destulă vreme.

— Şi-ţi place meseria, domnule Baker?

— Sunt bun la asta.

— Nu asta te-am întrebat.

— E acelaşi lucru.

Doamna Chapelwhite a clătinat din cap.

— De ce dormeai pe peron? Nu ai putut să faci asta în tren?

— Nu dormeam, eram…

Şi brusc şi-a adus aminte ce uitase de când fusese trezit violent.

— O, Sfinte!

— Ce?

— O, *Sfinte!*

A început să respire sacadat.

Doamna Chapelwhite părea îngrijorată:

— O să faci infarct?

Nu ştia. Nu mai făcuse niciun infarct până atunci şi nu ştia exact care erau simptomele. Dar, din moment ce avea 40 de ani, câteva kilograme în plus şi probleme cu tensiunea, părea posibil.

— La naiba! a auzit-o Linus bombănind, când a tras brusc de frână şi a oprit maşina pe marginea drumului.

Linus şi-a pus fruntea pe cuşcă, încercând să-şi recapete suflul. Nu mai vedea bine şi urechile îi

ţiuiau puternic. Era sigur că avea să leşine iar (sau poate să moară din cauza unui infarct), când *a* simţit o mână rece pe ceafă. A reuşit să inspire adânc şi inima a început să i se liniştească.

— Gata, a auzit-o pe doamna Chapelwhite spunând. Aşa mai merge. Inspiră din nou, domnule Baker. Aşa.

— Dosarul, a reuşit să zică. Am citit dosarul.

Doamna Chapelwhite l-a mai strâns o dată de ceafă:

— Al lui Lucy?

— Da. Nu mă aşteptam la asta.

— Da, nu mă miră.

— E…

— Adevărat?!

În loc de răspuns, Linus a dat din cap, cu faţa lipită în continuare de cuşcă.

Femeia nu a răspuns.

Linus a ridicat capul, uitându-se la ea.

O fixa cu privirea, cu mâinile pe genunchi.

— Da, a zis ea în cele din urmă. E adevărat.

— Cum se poate?

Doamna Chapelwhite a clătinat din cap.

— Nu e ce… *cine* crezi. Niciunul dintre ei nu e.

Asta l-a panicat.

— Nici măcar nu m-am uitat la celelalte dosare.

Un gând teribil l-a cuprins brusc.

— Ceilalţi sunt şi mai răi?

Femeia şi-a scos ochelarii şi s-a uitat urât la el.

— Nu au cum să fie mai răi, pentru că nu e nimic în neregulă cu ei. Sunt doar nişte copii.

— Da, dar…

— Niciun *dar,* i-a zis tăios. Ştiu că trebuie să-ţi faci meseria, domnule Baker. Şi ştiu că probabil ţi-o faci bine. *Prea* bine, dacă mă întrebi pe mine. Sigur e aşa, din moment ce DERETIMA te-a trimis aici. Nu suntem chiar ortodocşi.

— Ziceţi? Aveţi *Antihristul* pe insulă.

— Lucy nu e… a dat ea să spună, clătinând din cap, evident frustrată. De ce eşti aici?

— Să mă asigur că toţi copiii sunt în siguranţă, a zis Linus firesc. Să mă asigur că toate nevoile le sunt îndeplinite. Că sunt îngrijiţi. Şi că nu sunt un pericol nici pentru ceilalţi, nici pentru ei înşişi.

— Şi asta e valabil pentru *toţi* copiii, corect?

— Da, dar…

— Niciun *dar.* Nu contează de unde vine. Sau ce e. E un copil şi treaba dumitale, la fel ca treaba mea şi la fel ca treaba lui Arthur, e să îl protejăm. Pe el şi pe ceilalţi.

Linus a privit-o lung, cu gura deschisă.

Doamna Chapelwhite şi-a pus iar ochelarii de soare.

— Închide gura, domnule Baker. Doar nu vrei să înghiţi un gândac.

A ambalat motorul şi au pornit iar la drum.

— Şapte dosare, *a zis* Linus după câteva minute, când s-a mai dezmeticit.

— Ce?

— Şapte dosare. Mi s-au dat şapte dosare. Şase copii. Directorul orfelinatului. Adică şapte.

— Aritmetica de bază e o prioritate la DERETIMA, nu?

Linus a ignorat înţepătura.

— Nu e niciunul despre dumneavoastră.

Linus a văzut un panou în depărtare, pe partea dreaptă, aproape de dealul următor.

— Logic că nu. Nu sunt angajată de DERETIMA, v-am zis. Sunt îngrijitoarea.

— Casei?

— Da. Şi a insulei. Se transmite din generaţie în generaţie.

Linus Baker lucra de mult la DERETIMA. Şi, da, chiar era bun la ce făcea. Avea o gândire analitică bună şi putea să observe detalii care altora le scăpau. Tocmai de-asta, bănuia el, fusese ales pentru misiunea asta.

Acestea fiind spuse, ar fi trebuit să-şi dea seama din secunda în care a deschis ochii pe peron. Faptul că a leşinat după şocul vieţii lui nu ar fi trebuit să fie o scuză.

Ar fi trebuit să-şi dea seama după culoarea ochilor ei. Nu era o iluzie optică.

— Sunteţi o zână.

A luat-o prin surprindere. Doamna Chapelwhite încercase să se ascundă şi, dacă Linus nu ar fi ştiut la ce să se uite, i-ar fi scăpat sigur.

— De ce crezi asta? a întrebat ea, pe un ton neutru.

— Sunteţi îngrijitoare.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Ochii dumneavoastră.

— Sunt neobişnuiţi, da, dar cu siguranţă nu sunt unici.

— Mi-aţi cărat bagajul…

— A, îmi pare rău. Dacă m-aş fi gândit că îţi ştirbesc masculinitatea toxică, nu aş fi…

— Sunteţi desculţă.

Asta a lăsat-o fără răspuns preţ de câteva clipe.

— Trăiesc lângă ocean, a spus încet. Poate umblu mereu desculţă.

Linus a clătinat din cap.

— Soarele străluceşte puternic. Pământul e foarte fierbinte. Cu toate astea, păşiţi fără probleme. Zânelor nu le plac pantofii. Le îngrădesc prea mult. Şi nimic nu le poate răni picioarele. Nici măcar asfaltul încins.

Femeia a oftat.

— Eşti mai deştept decât pari. Asta nu-i a bună.

— Sunteţi înregistrată? a întrebat-o. Cei de la DERETIMA ştiu că sunteţi…

Doamna Chapelwhite a scrâşnit din dinţi.

— Nu am fost niciodată în sistem, domnule Baker. Mă trag dintr-un neam mai străvechi decât regulile oamenilor. Doar pentru că voi aţi decis că toate creaturile magice trebuie identificate şi monitorizate, asta nu vă dă dreptul să îmi puneţi la îndoială natura sau statutul legal.

Linus s-a făcut alb ca varul:

— Asta… aveţi dreptate. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— S-o iau ca pe o scuză?

— Cred că da.

— Bun. Să nu mai pui întrebări despre statutul meu.

— Atât doar că... N-am mai întâlnit o zână de insulă până acum. Am cunoscut una a apelor. Şi chiar şi una a peşterii odată. Aşa am putut să-mi dau seama. Nici nu ştiam că existaţi.

Femeia a pufnit.

— Sunt sigură că sunt multe lucruri despre existenţă pe care nu le ştii, domnule Baker. Uite. Acolo. Aproape am ajuns la feribot.

Linus s-a uitat spre locul pe care îl arăta ea. În faţă se vedea din ce în ce mai mare panoul pe care-l zărise mai devreme. Deasupra imaginii cu un palmier şi valurile oceanului scria SATUL MARSYAS.

— Nu am mai auzit de locul ăsta până acum, a recunoscut el când au trecut pe lângă panou. De sat. E frumos?

— Depinde ce înţelegi prin frumos. Pentru dumneata, probabil. Pentru mine, nu.

Au ajuns în vârful dealului. În spatele lor, pe malul oceanului, era o mână de clădiri colorate, ascunse printre copacii înalţi, care fuseseră aplecaţi de vânt de-a lungul vremii. Putea să vadă că în pădure mai erau şi alte case, de data asta pastelate, cu acoperişuri de stuf. Arăta exact aşa cum îşi închipuise că ar trebui să arate un loc de vis, lângă ocean. I s-a strâns inima pentru o clipă.

— N-o să ne oprim, aşa că nici n-are rost să-mi ceri, l-a avertizat ea. Nu le place când facem asta.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu toată lumea e la fel de progresistă ca dumneata, domnule Baker.

Linus *ştia* că îl ia peste picior.

— Locuitorilor din Marsyas nu le plac cei ca noi.

Asta l-a mirat:

— Nu le plac zânele?

Femeia a râs din nou, dar i se citea amărăciunea în glas:

— Nu le plac creaturile magice, domnule Baker.

Nu a durat mult să vadă despre ce vorbea. Cum au ajuns pe drumul din sat, oamenii de pe stradă şi din magazine au început să se întoarcă spre maşină. Linus fusese victima multor priviri maliţioase la viaţa lui, dar niciodată nu văzuse atât de multă ostilitate. Oameni în pantaloni scurţi şi costume de baie şi şlapi se întorceau să se zgâiască la ei, fără ocolişuri. A încercat să le facă cu mâna câtorva, dar n-a mers deloc bine. A văzut până şi cum un bărbat din ceea ce părea a fi o pescărie s-a ridicat şi a închis uşa cu cheia când au trecut pe lângă el.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, a spus Linus.

— Te obişnuieşti după un timp, a spus doamna Chapelwhite. Surprinzător, dar chiar te obişnuieşti.

— De ce sunt aşa?

— N-o să mă prefac că înţeleg cum gândesc oamenii, a spus ea, cu mâinile încleştându-i-se pe volan, când au trecut pe lângă o femeie care şi-a ferit copilul grăsan şi gălăgios. Se tem de ce nu pot înţelege. Şi, din cine ştie ce motiv, pe care probabil nici ei nu-l înţeleg, frica asta se transformă în ură. Şi, din moment ce nu-i înţeleg pe copii, îi urăsc. Sigur aţi mai auzit de asta. Se întâmplă peste tot.

— Eu nu urăsc nimic, a spus Linus.

— Minţi.

Linus a scuturat din cap.

— Nu. Ura e o pierdere de timp. Sunt mult prea ocupat ca să urăsc ceva. Mi se pare mai bine aşa.

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el de după ochelarii de soare. A deschis gura – Linus nu ştia ce urma să zică –, dar s-a răzgândit.

— Am ajuns, a zis în cele din urmă. Aşteaptă în maşină.

A parcat la marginea unui chei. A coborât înainte ca Linus să mai apuce să zică ceva. Lângă un feribot mic stătea un bărbat care bătea din picior nerăbdător. În spatele acestuia, lui Linus i se părea că vede conturul slab al insulei.

— Se face târziu, i-a zis doamnei Chapelwhite pe un ton atât de arţăgos, încât a auzit şi Linus. Ştii bine că nu poate să mă prindă noaptea pe insulă.

— E în regulă, Merle. N-o să las să ţi se întâmple nimic rău.

— Asta nu mă linişteşte aşa de mult cum ai crede, a spus Merle şi a scuipat peste marginea cheiului, înainte să se uite la Linus.

— Deci el e?

Doamna Chapelwhite s-a uitat la Linus şi i-a zis lui Merle:

— El e.

— Mă aşteptam să fie mai tânăr.

— Asta am zis şi eu.

— Bine. Hai să mergem odată. Şi spune-i lui Parnassus că s-a dublat tariful, a mai adăugat Merle.

Doamna Chapelwhite a oftat:

— O să-i spun.

Merle a dat din cap şi, după ce s-a mai uitat o dată urât la Linus, s-a întors şi a sărit repede în feribot. Doamna Chapelwhite s-a întors la maşină.

— Cred că ne-am băgat în ceva mai serios decât ni s-a spus, i-a şoptit Linus lui Calliope.

Pisica a început să toarcă, pe post de răspuns.

— Totul bine? a întrebat Linus când zâna a intrat iar în maşină.

Nu era sigur că era totul bine; Merle părea genul care provoca probleme.

— Totul bine, a bombănit ea.

A pornit motorul şi au pornit spre feribot, unde Merle tocmai cobora rampa. Pentru o clipă, lui Linus i s-a pus un gol în stomac când rampa a scârţâit sub greutatea maşinii, dar totul s-a terminat înainte să apuce să zică ceva.

Doamna Chapelwhite a parcat maşina şi a apăsat un buton. Linus s-a speriat când a auzit sunetul roţilor huruind. S-a uitat în spate exact la timp şi a văzut un acoperiş rabatabil trăgându-se deasupra lor. Păreau încuiaţi într-o cutie a pierzaniei. A oprit motorul şi s-a întors către Linus:

— Uite ce e, domnule Baker. Cred că am pornit pe picior greşit.

— Vreţi să spuneţi că nu sunteţi mereu o bucurie pentru cei din jur? Puteam să jur că aşa e.

S-a uitat lung la el.

— Sunt zână. Sunt foarte posesivă cu lucrurile care-mi aparţin.

— Insula, a spus Linus.

Femeia a dat din cap:

— Şi toţi locuitorii de pe ea.

Linus a ezitat, apoi a spus:

— Şi dumneavoastră şi acest domn Parnassus sunteţi…

Doamna Chapelwhite a ridicat din sprâncene mirată.

Linus a roşit, a tuşit şi s-a uitat în altă parte.

— Nu contează.

Femeia a râs, dar nu cu răutate.

— Nu. Crede-mă când îţi spun că asta ar fi imposibil.

— A! Bine. E bine de ştiut.

— Ştiu că eşti aici cu treabă, a continuat ea. Şi tocmai îţi dai seama că nu se compară cu nici o altă misiune, dar tot ce te rog e să le dai o şansă. Sunt mai mult decât ce scrie în dosare.

— Îmi spuneţi cum să-mi fac treaba? a întrebat el arţăgos.

— Îţi cer doar un dram de compasiune.

— Ştiu ce e compasiunea, doamnă Chapelwhite. De-asta fac ce fac.

— Chiar crezi asta, nu?

Linus s-a uitat tăios la ea.

— Ce vrea să însemne asta?

Zâna a scuturat din cap.

— Nu ai dosarul meu pentru că eu nu ar trebui să exist. Arthur… domnul Parnassus m-a trimis cu bună-credinţă. Ca să îţi arate cât de serios este. Ştie ce fel de persoană poţi fi. Speră să fii persoana aia şi aici.

Linus a simţit un fior de groază pe şira spinării.

— Cum de ştie ceva despre mine? N-are cum

să ştie cine a fost trimis. Nici măcar *eu* nu ştiam până ieri.

A dat din umeri.

— Are el metodele lui. Ar trebui să foloseşti timpul care ţi-a mai rămas până ajungem pe insulă să citeşti restul dosarelor. E mai bine să ştii la ce să te aştepţi. E mai sigur aşa, cred.

— Pentru cine?

Niciun răspuns.

Când s-a întors a văzut că pe scaunul şoferului nu mai era nimeni, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

— Fir-ar, a bombănit Linus.

S-a gândit să facă ce i-a cerut. Paza bună trece primejdia rea, dar nu reuşea să se adune suficient de mult cât să treacă şi prin celelalte dosare, mai ales după ce aflase despre Lucy. Se gândea că va fi din ce în ce mai rău după. Conducerea Extrem de Superioară clar nu făcuse lucrurile mai uşoare când l-a avertizat că locuitorii de pe insulă sunt diferiţi de orice mai văzuse până atunci. Doamna Chapelwhite doar îi confirmase asta. S-a întrebat o secundă dacă îi zisese prea mult sau dacă nu cumva ea apucase să se uite prin dosare, când el zăcea leşinat pe peron. Ambele variante păreau posibile, aşa că şi-a repetat că trebuie să fie mai atent de acum încolo.

Pentru că nu mai avea încredere în el însuşi şi se gândea că şi-ar mai putea pierde cunoştinţa, a stat cu dosarele în braţe, cu degetele tremurându-i, nevoia de a şti în ce se bagă pălind în faţa

dorinţei de a-şi menţine sănătatea psihică. S-a gândit la tot felul de lucruri, de la monştri groaznici cu dinţi diabolic de ascuţiţi la creaturi de foc şi de pucioasă. Sunt doar nişte copii, şi-a spus în gând, dar şi copiii muşcă dacă sunt provocaţi. Şi dacă se întâmpla să fie mai răi decât îşi imagina, prefera să nu ştie dinainte, ca să nu dea bir cu fugiţii.

Şi totuşi…

A început să răsfoiască dosarele, căutând un lucru anume. A tras adânc aer în piept când l-a văzut pe al lui Lucy şi a trecut peste el cât a putut de repede, până a ajuns la cel care-l interesa.

Directorul orfelinatului.

Arthur Parnassus.

Dosarul era subţire, conţinea doar o fotografie neclară a unui bărbat slăbănog, cu un fundal albastru în spate, şi o singură foaie de hârtie. Cu siguranţă părea… normal, dar aparenţele înşală.

Dosarul (dacă putea fi numit aşa, la cât de sărac în detalii era) nu spunea mult mai multe – unele părţi erau redactate şi celelalte erau doar fragmente fără sens. În afară de vârstă (45 de ani) şi de faptul că nu avusese niciun incident major cât timp fusese director la Marsyas, Linus nu a aflat mare lucru. Nu ştia dacă să se simtă dezamăgit sau uşurat.

Soarele deja începuse să apună când s-a auzit un clopoţel care anunţa că au ajuns pe insulă. Linus era dus pe gânduri când feribotul s-a cutremurat cu totul şi, când s-a uitat în spate, a văzut rampa coborându-se pe un chei mic.

Când s-a întors din nou, a văzut o umbră ce

trona de-a lungul parbrizului.

— Aici te dai tu jos, a ţipat o voce ostilă.

S-a uitat în sus, prin parbriz.

Merle stătea deasupra lui, cu mâinile în şold.

— Jos, a repetat.

— Dar…

— Dă-te naibii jos de pe barca mea!

— Ce cretin, a bombănit Linus.

Cheia era încă în contact. Măcar atât. A deschis uşa din dreapta şi aproape a căzut. A reuşit să se salveze şi să o salveze şi pe Calliope în ultima clipă, deşi ea a părut să nu-i aprecieze prea mult acrobaţiile. A aşezat-o pe scaun şi a trântit portiera, ignorându-i protestele agresive. L-a salutat pe Merle milităreşte şi s-a dus de partea cealaltă a maşinii.

Merle nu i-a răspuns.

— Hai că am început bine, a bombănit Linus.

Portiera şoferului a scârţâit când a închis-o în urma lui. Nu mai condusese de mult. De fapt, nu avusese niciodată maşina lui. Era prea mare bătaie de cap în oraş. În urmă cu câţiva ani închiriase una, dar a fost chemat la birou în ultima clipă şi a ajuns să returneze maşina la nicio oră după ce a ridicat-o.

A împins scaunul mai în spate şi a întors cheia în contact.

Motorul a prins viaţă.

— OK, i-a zis Linus lui Calliope, cu palmele transpirate pe volan. Hai să vedem ce o să vedem, nu?

Capitolul 5

Nu era niciun semn în nicio direcţie, dar, din moment ce era un singur drum, Linus s-a gândit că probabil merge în direcţia bună. După nici câteva minute de condus, a ajuns într-o pădure bătrână, cu copaci uriaşi, ai căror bolţi acopereau aproape complet cerul pictat în nuanţe de roz şi oranj. De trunchiurile copacilor se agăţau liane înfrunzite, iar dintre ramuri, din ascunzişuri nevăzute, se auzeau ciripituri gălăgioase.

— N-are cum să fie o capcană, nu? a întrebat-o Linus pe Calliope, când pădurea a început să se întunece din ce în ce mai mult. Poate aici vin toţi oamenii după ce au fost concediaţi. Cred că primesc o misiune secretă şi, de fapt, sunt sacrificaţi în mijlocul pustietăţii.

Nu era un gând prea plăcut, aşa că l-a alungat din minte.

Nu a putut să găsească butoanele de faruri, aşa că s-a aplecat cât putea de mult înspre parbriz, ca să vadă pe unde merge. Soarele apunea. Stomacul îi chiorăia, dar niciodată nu îi fusese mai puţin foame. Ştia că pisica va avea nevoie de o litieră în curând, dar nu voia să se oprească până când nu îşi dădea seama unde sunt. La cât de norocos era, sigur Calliope ar fi fugit în pădure şi Linus ar fi trebuit să alerge după ea.

— Şi probabil nici n-aş veni după tine, i-a zis pisicii. Te-aş lăsa acolo, să te aperi singură.

Nu ar fi făcut asta, dar ea nu trebuia să ştie.

Indicatorul de benzină îi arăta că mai avea cât

pentru trei kilometri şi Linus era cât pe ce să intre în panică – dar, la urma urmei, insula n-avea cum să fie *chiar aşa* de mare, nu? – când a ajuns la marginea pădurii şi a văzut-o.

În depărtare, cu soarele sângeriu în spate, se zărea un conac.

Linus nu mai văzuse niciodată unul aşa de mare.

Era ridicat pe un deal care dădea spre ocean. Arăta de parcă avea cel puţin un secol. Era făcut din cărămidă şi, oricât de bizar ar suna, avea un turn mare, fix în mijlocul acoperişului. Partea din lateral, pe care Linus o putea vedea bine, era acoperită de iederă verde, care creştea în jurul mai multor ferestre cu ramă albă. I s-a părut că vede şi conturul unui foişor lângă conac, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă aveau şi grădină. I-ar fi plăcut mult asta. Ar fi putut să se plimbe prin ea, să respire aerul sărat şi…

A scuturat din cap. Nu, nu pentru asta venise aici. N-avea timp de frivolităţi. Îi fusese dată o singură misiune şi avea de gând s-o facă bine.

A virat maşina spre ce părea a fi un drum lung, care ducea spre conac. Cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai mare şi Linus nu-şi putea da seama cum de nu auzise de locul ăsta. Nu, nu de orfelinat, mai ales dacă cei din Conducerea Extrem de Superioară nu voiau să se ştie. Dar măcar de insulă, de *conac* ar fi trebuit să audă. S-a tot gândit, dar nu i-a venit nimic în minte.

Drumul se lărgea în vârful dealului. Mai era o maşină parcată lângă o fântână secată, plină de

aceleaşi liane care se agăţau şi de orfelinat. Era o dubiţă roşie, suficient de mare pentru şase copii şi pentru director. Se întreba dacă merg des în excursii. Nu în sat, bineînţeles, mai ales la cât de ostili erau oamenii.

Dar, pe măsură ce se apropia, a văzut că dubiţa părea să nu mai fi fost clintită de acolo de multă vreme. Îi crescuseră buruieni printre roţi.

Aşadar se părea că nu mergeau prea des în excursii sau poate chiar deloc.

Pentru o clipă, Linus a simţit cum i se strânge inima, un sentiment asemănător cu amărăciunea. Şi-a frecat pieptul cu mâna, încercând să alunge senzaţia.

Dar avusese dreptate. Chiar aveau o grădină. Ultimele raze ale soarelui păreau să lumineze florile de pe marginea conacului şi Linus a clipit când i s-a părut că vede ceva mişcându-se, o sclipire scurtă care a dispărut imediat.

A coborât puţin geamul, doar cât să poată fi auzit.

— Bună seara?! a strigat.

Niciun răspuns.

Simţindu-se ceva mai curajos, a coborât geamul până la jumătate. Mirosul puternic de ocean i-a umplut nările. Frunzele foşneau printre ramurile copacilor.

— Bună seara?!

Nimic.

— Bine, a continuat el. În regulă. Poate putem sta aici până mâine dimineaţă.

Şi apoi a auzit nişte râsete inconfundabile de

copil.

— Sau poate că ar trebui să plecăm, a zis cu jumătate de gură.

Calliope a început să zgârie uşiţa cuştii.

— Ştiu, ştiu. Dar se pare că e ceva acolo şi nu cred că vreunul dintre noi vrea să fie mâncat.

Calliope a zgâriat iar uşiţa.

Linus a oftat. Fusese cuminte până acum. Erau de mult pe drum şi nu era cinstit s-o ţină închisă atâta vreme.

— Bine. Dar fă linişte cât stau aici şi încerc să ignor râsul de aşa-zis copil care vine din casa ciudată, atât de diferită de tot ce ştiu.

Pisica nu s-a opus când Linus a deschis cuşca şi a scos-o de acolo, punând-o la el în braţe. Calliope s-a aşezat ca o regină, uitându-se pe fereastră, cu ochii larg deschişi. Nu a scos niciun sunet când a mângâiat-o pe spate.

— În regulă, a zis Linus. Hai să recapitulăm, da? Fie pot să fac treaba pentru care am fost trimis, fie pot să stau aici şi să sper că o să-mi vină o idee mai bună, preferabil una prin care pot să rămân întreg.

Calliope şi-a înfipt ghearele în coapsele lui.

Linus s-a strâmbat de durere.

— Bine, bine, ai dreptate. Chiar *sunt* un laş, dar măcar aşa am rămâne în viaţă.

Pisica şi-a lins pernuţa încet, după care şi-a trecut-o peste faţă.

— Nu trebuie să fii nepoliticoasă, a bombănit Linus. Fie. Dacă insişti.

Apoi s-a întins spre mânerul portierei.

— Pot să fac asta. *O să* fac asta. Tu stai aici şi eu…

Nici n-a avut timp să reacţioneze. A deschis uşa şi Calliope i-a ţâşnit din braţe. A aterizat pe jos şi a fugit repede spre grădină.

— Dintre toate… pisică proastă! O să te las aici!

Evident că n-avea de gând să facă asta, dar ameninţările false erau mai bune decât nimic.

Calliope a dispărut în spatele unui rând de arbuşti perfect îngrijiţi. I s-a părut că-i vede coada, dar s-a făcut nevăzută imediat după aceea.

Linus Baker nu era prost. Chiar se mândrea cu asta. Era perfect conştient de limitările lui. Când era întuneric, prefera să fie undeva în casă, în siguranţă, în pijamaua lui cu iniţiale, ascultând un disc la Victrola, cu o băutură caldă în mâini.

Acestea fiind spuse, Calliope era practic singura lui prietenă din întreaga lume.

Prin urmare, când s-a dat jos din maşină şi a călcat pe pietrişul de pe drum, a făcut-o doar pentru că a înţeles că, uneori, trebuie să mai faci şi lucruri mai puţin plăcute pentru cei la care ţii.

A pornit în direcţia în care fugise pisica, sperând că nu a ajuns prea departe. Soarele aproape apusese şi, deşi conacul în sine părea de rău augur chiar şi-n condiţiile în care erau luminile aprinse înăuntru, cerul de deasupra era colorat în nuanţe pe care nu le mai văzuse până atunci, cel puţin nu în combinaţia asta. Auzea valurile spărgându-se în spatele lui şi pescăruşii care ţipau deasupra.

A ajuns la arbuştii în spatele cărora dispăruse Calliope. O potecă pietruită dădea spre ce credea el că ar fi fost grădina; a ezitat o clipă înainte să intre.

Grădina era mult mai mare decât i se păruse la început. Foişorul pe care-l văzuse de pe drum era mai departe, plin de lampioane din hârtie roşie şi portocalie, care se legănau în adierea brizei. Luminile pâlpâiau delicat şi din depărtare se auzea un sunet slab de clopoţei.

Grădina însăşi era plină de plante. Nu văzuse nicio floare a soarelui, dar era plin de cale şi de crini asiatici. Dalii. Creastacocoşului. Crizanteme, gerbere portocalii şi clopoţei chinezeşti. Erau până şi arbuşti de callicarpa, ceva ce nu mai văzuse de când era copil. Aerul era dens şi înmiresmat şi aproape ameţitor.

— Calliope! a strigat el încet. Haide! Nu face lucrurile şi mai dificile.

Nici urmă de ea.

— Bine, atunci, a zis Linus iritat. Pot oricând să-mi fac un prieten nou. La urma urmei, sunt multe pisici care aşteaptă să fie adoptate. Un pisoiaş nou ar rezolva problema foarte uşor. O să te las aici. E mai bine aşa.

Evident că n-avea de gând să facă asta. A mers mai departe.

Lângă conac creştea un măr şi Linus a clipit când a văzut mere roşii şi verzi şi rozalii, toate de soiuri diferite, crescând în acelaşi copac. A coborât privirea în josul trunchiului şi a văzut…

O statuie mică.

Un pitic de grădină.

— Ce simpatic, a murmurat şi s-a apropiat de copac.

Statuia era puţin mai mare decât cele pe care le văzuse până atunci, ciucurele de la scufie ajungându-i lui Linus la mijloc. Avea barba albă şi mâinile împreunate în faţă. Era pictat în culori impresionant de detaliate şi, în lumina serii, piticul părea aproape viu. Avea ochii de un albastru intens şi obrajii rumeni.

— Ciudată statuie, nu? a zis Linus, aplecându-se spre ea.

Dacă ar fi fost mai atent, i-ar fi văzut ochii. Cu toate acestea, acum era obosit, deloc în apele lui şi îngrijorat din cauza pisicii.

Aşadar n-a fost deloc de mirare când a scos un ţipăt speriat în momentul în care piticul a clipit şi i-a zis arţăgos:

— Nu poţi să zici o chestie ca asta despre o persoană. E nepoliticos. Chiar nu-ţi dai seama?

Strigătul s-a auzit înfundat când a căzut pe spate; apoi, de spaimă, şi-a înfipt mâinile în iarba de sub el.

Piticul a început să se vaite.

— Eşti groaznic de gălăgios. Nu-mi place când oamenii fac gălăgie în grădina mea. Dacă nu faci linişte, nu poţi să auzi florile vorbind.

Şi, în clipa următoare, ea (da, era o *ea,* în ciuda bărbii) şi-a ridicat mâinile şi şi-a aranjat scufia.

— Grădinile sunt locuri liniştite.

Linus s-a chinuit să-şi recapete glasul.

— Tu eşti… tu…

Fata s-a încruntat.

— Bineînţeles că eu sunt eu. Cine altcineva aş putea să fiu?

Linus a scuturat din cap, reuşind să-ţi despăienjenească gândurile înainte să-şi găsească cuvintele.

— Eşti un gnom.

Fata a clipit de câteva ori, cu ochii ei mari.

— Da, sunt. Numele meu este Talia.

Apoi s-a aplecat şi a ridicat o lopată mică, care zăcea pe iarbă, lângă ea.

— Tu eşti domnul Baker? Dacă da, să ştii că te aşteptam. Dacă nu şi doar ne încalci proprietatea, să ştii că ar trebui să pleci înainte să te îngrop în grădină. Nimeni nu ar şti vreodată, pentru că rădăcinile ţi-ar mânca măruntaiele şi oasele.

Apoi s-a încruntat iar:

— Cred că s-ar întâmpla asta. N-am mai îngropat pe nimeni până acum. Ar fi o experienţă din care amândoi am învăţa multe.

— Sunt domnul Baker.

Talia a oftat, incredibil de dezamăgită.

— Fireşte. Nu trebuie să ţipi. Cer prea mult dacă-mi doresc să dau şi eu nas în nas cu un intrus? Mereu am vrut să văd dacă oamenii sunt fertilizatori buni. Aşa ar trebui.

Apoi l-a analizat pe Linus din cap până în picioare, cu poftă:

— Cu toată carnea aia.

— O, Doamne! a apucat el să spună.

Talia a oftat iar.

— Nu prea avem intruşi pe aici. Sau mă rog…

am văzut o pisică. Ai adus-o pe post de ofrandă pentru conac? Lucy o să fie entuziasmat. Şi, după ce termină el, o să mă lase pe mine să folosesc ce mai rămâne. Nu e la fel ca-n cazul unui om, dar sigur o să meargă.

— Nu e o ofrandă, a zis Linus şocat. E un *animal de companie.*

— A! Fir-ar!

— O cheamă Calliope!

— Atunci am face bine s-o găsim înaintea celorlalţi. Nu ştiu ce părere vor avea despre ea.

Zicând acestea, Talia a rânjit larg, cu toţi dinţii ei mari şi pătraţi:

— Adică în afară de faptul că arată delicios.

Linus a scâncit.

Talia a început să se apropie de el, mişcându-şi rapid picioarele îndesate.

— O să stai acolo toată noaptea? Hai sus. Sus!

S-a ridicat. Cum necum, s-a ridicat.

Transpira din abundenţă, dar a urmat-o prin grădină, încercând să înţeleagă ce tot bombănea. Părea că vorbeşte în gnomă, adică scotea nişte mârâieli joase şi gâtuite, dar Linus nu mai auzise niciodată limba asta vorbită, aşa că nu putea fi sigur.

Au ajuns la foişor, a cărui podea a început să scârţâie la fiecare pas. Lampioanele de hârtie, şi mai strălucitoare acum, se legănau pe sârmele pe care erau prinse. În foişor mai erau şi câteva scaune cu perne groase şi confortabile. Pe jos era întins un covor cu flori, ale cărui margini erau încreţite.

Talia s-a dus la un cufăr mic, dintr-o parte. A deschis capacul şi a pus lopata înăuntru, lângă alte unelte de grădinărit. Odată ce a părut mulţumită de cum erau aranjate toate, a dat din cap şi a închis capacul.

S-a întors spre el.

— Bun, dacă aş fi pisică, unde aş fi?

— Nu… nu ştiu.

Talia a dat ochii peste cap.

— Normal că nu ştii. Pisicile sunt viclene şi misterioase. Nu pare ceva ce ai înţelege tu.

— Ce vrei să spui cu…

Talia şi-a netezit barba.

— Avem nevoie de ajutor. Din fericire, ştiu exact pe cine să întreb.

Apoi s-a uitat în sus, spre tavanul foişorului.

— Theodore!

Linus şi-a adus aminte disperat de toate dosarele pe care nu le citise. Ce prostie din partea lui.

— Theodore. Cine e…

De deasupra lor s-a auzit un ţipăt care l-a făcut pe Linus să se cutremure.

Ochii Taliei străluceau.

— Vine imediat. El o să ştie ce trebuie să facem. Poate să găsească orice.

Linus s-a dat un pas înapoi, gata s-o apuce pe Talia şi să fugă, dacă era cazul.

O umbră întunecată a aterizat deloc graţios în foişor. A cârâit supărată când s-a împiedicat de aripile prea mari, rostogolindu-se de câteva ori până să se lovească de picioarele lui Linus.

Bărbatul a făcut tot ce i-a stat în putinţă să nu ţipe, dar, din păcate, nu a fost suficient.

O coadă cu solzi şfichiuia aerul, în timp ce posesorul ei se uita în sus la Linus, cu ochii lui de un portocaliu intens.

Linus nu mai văzuse niciodată un balaur pitic în carne şi oase. Erau destul de rari şi se credea că se trag din nişte reptile străvechi care străbătuseră cândva pământul, deşi nu erau mai mari decât o pisică. Mulţi îi considerau o pacoste şi, vreme îndelungată, au fost vânaţi, capetele le-au fost folosite drept trofee, iar pielea, transformată în pantofi la modă. Barbariile astea au încetat de-abia când au apărut legile care protejează toate creaturile magice, dar era deja aproape prea târziu, mai ales luând în calcul faptul dovedit că balaurii au capacităţi de gândire şi emoţii aproape mai complexe decât ale oamenilor. Numărul lor se diminuase dramatic.

Aşadar Linus era fascinat (deşi, la drept vorbind, şi puţin îngrozit) de balaurul de la picioarele lui, a cărui coadă începuse să i se încolăcească în jurul gleznelor.

Creatura – copilul, a trebuit Linus să-şi reamintească – era mai mică decât Calliope, dar nu cu mult. Avea solzi cu irizaţii, iar lumina de la lampioane îi făcea să strălucească într-un caleidoscop de culori. Labele din spate erau pline de muşchi şi ghearele din vârfurile degetelor negre, al naibii de ascuţite. Nu avea labe în faţă; în schimb, avea nişte aripi lungi şi lucioase, ca de liliac. Capul îi era curbat în jos, iar pe nas avea

două fante. Limba îi şerpuia şi se tot lovea de pantofii lui Linus.

Ochii lui portocalii clipeau încet. Şi-a apropiat capul de Linus şi a… ciripit.

Inima lui Linus bătea cu putere. Nu era diferit de o pasăre. O pasăre mare şi plină de solzi.

— Deci? l-a întrebat Talia.

— Deci ce? a bâiguit Linus, întrebându-se dacă ar fi nepoliticos să-i dea un picior balaurului, cât să-l alunge.

Coada acestuia era încolăcită în jurul piciorului şi avea colţii groaznic de mari.

— Îţi cere o monedă, i-a spus Talia, de parcă era evident.

— O… monedă?

— Pentru comoara lui, i-a zis Talia, de parcă era cam încet la minte. O să te ajute, dar trebuie să-l plăteşti.

— Nu e… nu am…

— Aaa, i-a zis Talia. N-ai nicio monedă? Asta nu-i bine deloc.

Linus s-a uitat disperat la ea.

— Ce? De ce?

— Hai că până la urmă chiar o să am nişte îngrăşământ uman, a zis ea ameninţătoare.

Linus a început să caute imediat prin buzunare. Sigur avea… Trebuia să fie *ceva…*

Aha!

A scos mâna din buzunar triumfător:

— Uite, a zis repede. Am un… nasture?

Da, un nasture. Era mic, de cupru şi Linus nu putea deloc să-şi aducă aminte de unde-l avea. Nu

prea era stilul lui. Lui îi plăceau mai degrabă culorile neutre, iar ăsta era vibrant şi strălucitor şi…

Theodore a scos un sunet gâtuit. Aproape ai fi zis că torcea.

Linus a plecat din nou ochii şi l-a văzut pe Theodore ridicându-se de pe jos. Părea să-i fie destul de greu; aripile erau mult prea mari pentru cineva de talia lui. Labele i se tot încurcau în ele, ceea ce-l făcea să se împiedice. Theodore a cârâit iar nervos, apoi şi-a înfăşurat coada în jurul gambelor lui Linus, pentru sprijin. A reuşit să se îndrepte înainte să-i dea drumul, cu ochii fixaţi pe nasture. După ce s-a ridicat în capul oaselor, a început să sară în jurul bărbatului, deschizându-şi şi închizându-şi fălcile.

— Haide, vrea să i-l dai, a spus Talia. Nu poţi să-i arăţi unui balaur un cadou şi să nu i-l dai. Ultima dată când a făcut cineva asta, Theodore i-a dat foc.

Linus s-a uitat tăios la ea:

— Balaurii pitici nu scuipă foc.

Fata a zâmbit iar.

— Nu eşti atât de naiv precum pari. Şi, crede-mă, pari *foarte* naiv. O să trebuiască să ţin minte asta.

Theodore sărea din ce în ce mai sus, încercând să-i atragă atenţia, dând puternic din aripi. Cârâia tare şi ochii îi scăpărau.

— Bine, bine, i-a zis Linus. Ţi-l dau, nu trebuie să faci o criză. Răbdarea e o virtute.

Theodore a aterizat iar pe pământ şi s-a

învârtit în cerc înainte să-şi arcuiască gâtul spre Linus. Şi-a deschis ciocul şi a aşteptat.

Avea colţii foarte mari. Şi foarte ascuţiţi.

— Trebuie să i-l pui în gură, a şoptit Talia. E posibil să trebuiască să bagi toată mâna.

Linus a ignorat-o. A înghiţit în sec, s-a apropiat şi a aşezat marginea nasturelui în gura lui Theodore. Balaurul a muşcat delicat, luându-l. Linus şi-a retras repede mâna, iar Theodore a căzut pe spate, cu aripile larg deschise. Avea burta deschisă la culoare şi părea moale. Şi-a ridicat labele din spate până la cioc şi a prins nasturele cu ele. Ţinându-l în gheare, l-a ridicat spre cap şi a început să-l studieze cu atenţie şi să-l întoarcă pe toate părţile. A ciripit tare când s-a rostogolit iar. S-a uitat la Linus, şi-a deschis aripile şi, oarecum stângaci, s-a ridicat de la pământ. Aproape că s-a împiedicat, dar, în ultimul moment, a reuşit să zboare spre casă.

— Unde se duce? a întrebat Linus gâtuit.

— Să-l ducă la restul comorii, a zis Talia. Ceva ce nu vei găsi niciodată, aşa că nici să nu te gândeşti la asta. Balaurii sunt foarte posesivi când vine vorba despre comorile lor şi rănesc pe oricine care încearcă să se atingă de ele.

Apoi a făcut pauză, părând să se gândească la ceva.

— E sub canapeaua din sufragerie. Ar trebui să te duci s-o vezi, a continuat, uitându-se cu inocenţă la el.

— Trebuia să ne ajute s-o găsim pe Calliope, i-a adus Linus aminte.

— Da? N-am zis niciodată asta. Voiam doar să văd ce-i dai. De ce ai nasturi în buzunar? Nu acolo le e locul, a zis Talia şi s-a uitat atentă la el. Nu ştiai?

— Ştiu unde…

Linus a clătinat din cap.

— Nu. Nu o să mă duc. O să-mi găsesc pisica, fie că mă ajuţi tu sau nu. Şi, dacă asta înseamnă să tropăi prin toată grădina ta, o s-o fac.

— N-ai *îndrăzni.*

— A, nu?

Talia s-a uitat urât la el.

— Phee…

— Sănătate? a întrebat Linus confuz.

— Ce sănătate?! Phee! a repetat Talia.

— Da, da, a zis altă voce. Te-am auzit de prima dată.

Linus s-a întors repede.

A văzut o fetiţă murdară, de vreo 10 ani, care stătea în spatele lui. Avea pete de ţărână pe faţă, care aproape îi acopereau pistruii proeminenţi de pe pielea albă. A suflat puternic aerul şi o şuviţă de păr roşu ca focul i-a fluturat pe frunte. Purta pantaloni scurţi şi un maiou. Era desculţă şi avea pământ şi sub unghiile de la picioare.

Cel mai mult i-au atras atenţia lui Linus aripile care îi ieşeau din spate. Erau translucide, brăzdate de nişte vinişoare subţiri, şi i se arcuiau pe după umeri – erau mult mai mari decât s-ar fi aşteptat Linus, pentru cineva de talia ei.

O zână ca doamna Chapelwhite, dar erau şi câteva diferenţe evidente între ele. Mirosul de

pământ care emana din ea îi aducea aminte lui Linus de drumul spre conac, parcurs printre copacii deşi şi groşi. S-a gândit că poate erau creaţia ei.

O zână a pădurii.

De-a lungul timpului, Linus cunoscuse doar câteva zâne. Tindeau să fie creaturi solitare şi, cu cât erau mai tinere, cu atât erau mai periculoase. Nu puteau să-şi controleze magia foarte bine. Odată, când o zână a lacurilor se simţise ameninţată de un grup de oameni aflat într-o barcă, Linus văzuse ce putea să facă o asemenea făptură. Nivelul apei crescuse la aproape doi metri şi ce mai rămăsese din barcă plutea la suprafaţă, oale şi ulcele.

Nu ştia ce se întâmplase cu zâna după predarea raportului. Informaţia asta nu era în fişa postului său.

Totuşi zâna asta – Phee – îi aducea aminte de zâna lacurilor. Se uita la el cu neîncredere, dând încet din aripi.

— Ăsta e? a întrebat ea. Pare vai de capul lui.

— Nu e naiv, i-a zis Talia. Măcar atât. A adus o pisică cu el, care a evadat.

— Am face bine să nu-l lăsăm pe Lucy s-o găsească. Ştii ce o să-i facă.

Linus trebuia să recapete controlul situaţiei. La urma urmei, erau doar nişte copii.

— Numele meu e Linus Baker. Şi numele *ei e* Calliope. Sunt…

Phee l-a ignorat când a trecut pe lângă el, deşi l-a lovit în faţă cu colţul aripii stângi.

— Nu e în pădure, i-a zis Taliei.

Talia a oftat.

— Nu mă gândeam că ar fi ajuns până acolo, dar am zis să întreb.

— Trebuie să mă spăl, i-a zis Phee. Dacă n-o găseşti până termin eu, o să vin să te ajut.

S-a uitat lung la Linus înainte să iasă din foişor şi să se îndrepte spre casă.

— Nu te place, i-a zis Talia. Dar nu trebuie să te simţi prost. Nu place aproape pe nimeni. Nu cred că e ceva personal. Atât doar că ar prefera să nu fii aici. Sau în viaţă.

— N-am niciun dubiu, i-a zis Linus sec. Bine, atunci dacă poţi să-mi spui cum să ajung la…

Talia a bătut fericită din palme.

— Asta e! Ştiu unde trebuie să ne uităm. Trebuiau s-o pregătească pentru tine şi pun pariu că e la Sal. Se pricepe la animale rătăcite.

Talia s-a legănat până la ieşirea din foişor şi s-a uitat peste umăr, la Linus.

— Haide. Nu vrei să-ţi recapeţi pisica?

Linus voia asta.

Aşa că s-a dus după ea.

Talia l-a condus prin grădină, pe lângă laterala conacului pe care nu o văzuse din drum. Lumina era din ce în ce mai slabă şi putea să vadă stelele răsărind pe cer. Aerul era mai rece, ceea ce-l făcea pe Linus să tremure.

În schimb, Talia pur şi simplu arăta spre fiecare floare pe lângă care treceau, spunându-i numele şi când o plantase. L-a avertizat să nu le atingă dacă nu vrea să-l lovească în cap cu lopata.

Linus nu a îndrăznit s-o provoace. Era clar că avea o înclinaţie spre violenţă şi trebuia să reţină acest lucru, să-l treacă în rapoarte. Investigaţia asta nu începuse deloc bine. Avea multe motive de îngrijorare. Cel mai rău lucru era că toţi copiii păreau împrăştiaţi peste tot.

— Unde e directorul conacului? a întrebat-o Linus când au ieşit din grădină. De ce nu stă cu ochii pe voi?

— Arthur? a întrebat Talia. De ce ar face asta?

— *Domnul Parnassus,* a subliniat Linus. E politicos să i te adresezi pe numele de familie. Şi *ar trebui* să te supravegheze, eşti doar un copil.

— Am 263 de ani!

— Gnomii ajung la maturitate de-abia la 500, a răspuns Linus. M-oi lua tu de fraier, dar să ştii că faci o mare greşeală.

Talia a bombănit ceva într-o limbă de care Linus era sigur că e gnomă.

— De la 5 după-amiaza la 7 avem timp pentru interesele personale. Arthur – a, scuze, *domnul Parnassus* – consideră că trebuie să ne explorăm pasiunile.

— Foarte bizar, a murmurat Linus.

Talia s-a uitat lung la el.

— Aşa crezi? După ce îţi termini treaba, tu nu faci lucruri care-ţi plac?

Păi… ba da. Da. Dar el era adult şi era altă mâncare de peşte.

— Dacă vreunul dintre voi păţeşte ceva în timp ce vă exploraţi pasiunile? Nu poate lenevi în timp ce voi…

— Nu leneveşte deloc! a strigat Talia. Lucrează cu Lucy, ca să se asigure că nu declanşează sfârşitul lumii noastre!

Linus a simţit iar cum i se înceţoşează privirea doar gândindu-se la… *copilul* ăsta. La aşa-numitul *Lucy.* Nu putea să creadă că o astfel de creatură exista fără ca el să ştie măcar. Fără ca *lumea* să ştie. Da, înţelegea de ce e ţinut secret şi de ce e nevoie să fie aşa. Dar faptul că exista o armă de distrugere în masă în corpul unui băieţel de 6 ani şi că lumea nu era pregătită pentru asta e de-a dreptul şocant.

— Eşti extrem de palid, i-a zis Talia când a mijit ochii spre el. Şi te bălăngăni. Eşti bolnav? Dacă da, cred că ar trebui să ne întoarcem în grădină, ca să mori acolo. Nu vreau să te târăsc înapoi. Pari foarte greu, a zis şi i-a împuns burta cu un deget. Şi pufos.

Oricât de ciudat ar părea, gestul ăsta a fost suficient să-i limpezească privirea.

— Nu sunt bolnav, s-a răţoit el la ea. Doar că… procesez.

— A! Păcat. Dacă începe să te doară braţul stâng, mă anunţi şi pe mine, da?

— De ce te-aş… ăsta e semn de infarct, nu?

Talia a dat din cap.

— Îţi ordon să mă duci la domnul Parnassus în secunda asta!

Talia s-a uitat lung la el.

— Şi cum rămâne cu pisica ta? Nu vrei s-o găseşti înainte să fie mâncată şi să mai rămână doar coada din ea, pentru că este prea pufoasă şi

nu se duce pe gât?

— Asta e foarte deranjant şi n-are niciun sens. Dacă aşa e condus orfelinatul ăsta, va trebui să informez...

Talia a făcut brusc ochii mari şi l-a apucat tare de mână.

— Suntem bine! Vezi? Totul e bine. Nu sunt moartă, nici tu nu eşti mort şi nimeni nu e rănit! La urma urmei, suntem pe o insulă de pe care nu putem pleca decât cu un feribot. Şi conacul are curent şi toalete funcţionale, lucru de care suntem foarte mândri. Ce am putea să păţim? Şi Zoe are grijă de noi când domnul Parnassus are altă treabă.

— Zoe? a întrebat Linus. Cine e...

— A! Am vrut să zic *doamna Chapelwhite,* a zis repede Talia. E grozavă. Are aşa de multă grijă de noi. Toată lumea zice asta. Şi e rudă îndepărtată a unui rege al zânelor, pe nume Dimitri, dacă-ţi vine să crezi! Deşi el nu e de-al locului.

Mintea lui Linus se învârtea nebuneşte.

— Cum adică *rege al zânelor?* N-am auzit niciodată...

— Deci vezi? Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Suntem mereu supravegheaţi, aşa că nu trebuie să informezi pe nimeni de nimic. Şi ce să vezi şi să nu crezi! *Ştiam eu* că pisica ta e la Sal. Animalele îl adoră. E cel mai tare. Vezi? Calliope pare fericită, nu?

Şi chiar aşa era. Se gudura de picioarele unui băiat masiv, negru, care stătea pe prispa unei case mici, la ceva distanţă de conac. Calliope îşi arcuia

spatele când băiatul îi trasa linii cu degetele de-a lungul coloanei şi legăna leneşă coada dintr-o parte în alta. Băiatul zâmbea spre ea şi, minunea minunilor, Calliope a deschis botul şi *a mieunat,* un sunet pe care Linus nici măcar nu şi-l mai amintea. Era jos şi gutural şi l-a făcut pe Linus să înlemnească. Torcea, evident – de obicei aşa îşi arăta nemulţumirea –, dar niciodată nu *vorbea.*

— Da, a zis băiatul încet. Eşti o fată bună, nu? Da, eşti. Cea mai frumuşică fată.

— OK, a şoptit Talia. Fără mişcări bruşte, bine? Nu vrei să-l…

— Aia e pisica mea! a strigat Linus. Hei, tu, cum ai făcut-o să miaune aşa?

— … sperii, a oftat Talia. Acum chiar c-ai comis-o.

Băiatul s-a uitat speriat în sus când a auzit vocea lui Linus. Umerii i s-au arcuit şi a părut să se scufunde *în interior.* Acum era un băiat chipeş, cu ochii negri şi, peste o clipă, hainele pe care le purta căzuseră pe terasă, de parcă dispăruse de pe faţa pământului.

Linus s-a oprit, cu gura căscată.

Dar, când s-a uitat mai atent, a văzut grămada de haine cum începe să se mişte. A văzut un ciuf de păr alb şi apoi hainele au căzut iar.

Sal, băiatul vânjos de aproape 70 de kilograme, se făcuse nevăzut.

Dar nu de tot.

Pentru că se transformase într-un Pomeranian de 3 kilograme.

Un Pomeranian *pufos* de 3 kilograme. Blana din

jurul capului era albă, iar pe spate şi pe picioare avea mici pete portocalii. Avea coada făcută covrig şi, înainte ca Linus să-şi dea seama că avea de-a face cu un metamorf, Sal a lătrat ascuţit şi a fugit în casa de oaspeţi.

— Pe toţi sfinţii, a bâiguit Linus. Asta a fost…

Nici nu ştia cum să termine propoziţia.

— Ţi-am zis să nu-l sperii, a spus Talia supărată. E foarte anxios, să ştii. Nu-i plac străinii şi zgomotele puternice şi tu vii cu ambele!

Calliope părea să fie de acord din moment ce doar s-a uitat lung la Linus, apoi a urcat pe scări şi a dispărut şi ea în casă.

Casa era mică, chiar mai mică decât a lui Linus. Veranda nu era suficient de mare cât să încapă un balansoar, dar arăta minunat – plină de flori care creşteau pe sub ferestrele din care răzbătea o lumină caldă şi îmbietoare. Şi aceasta era făcută tot din cărămidă, aşa cum era şi conacul, dar nu emana aceeaşi groază pe care o simţise Linus când ajunsese aici.

Linus auzea un lătrat înfundat din casă. A venit un răspuns ascuţit şi pleoscăit, de parcă cineva arunca întruna un burete ud pe podea.

— E şi Chauncey acolo, i-a spus Talia încântată. Probabil ţi-a luat valiza în timp ce erai în grădină. E foarte atent, să ştii. Vrea să fie valet când o să se facă mare. Cu uniformă şi pălărie şi tot tacâmul.

Talia s-a uitat la el cu nişte ochi mari şi inocenţi, pe care Linus nu i-a crezut nicio clipă.

— Crezi că ar fi bun la asta, domnule Baker?

Şi pentru că Linus credea în puterea gândirii pozitive, a zis:

— Nu văd de ce nu.

Cu toate astea, se întreba ce ar putea fi Chauncey.

Talia a zâmbit mieros, de parcă nu credea niciun cuvânt.

Interiorul casei era la fel de fermecător ca exteriorul. Cum a intrat, Linus a văzut o sufragerie cu un fotoliu care părea confortabil, aşezat în faţa unui şemineu de cărămidă şi, într-un colţ, lângă o fereastră, un birou mic. Lătrăturile se auzeau de pe hol şi, preţ de o clipă, Linus s-a simţit puţin dezorientat, pentru că nu părea să fie nicio…

— Unde-i bucătăria? a întrebat el.

Talia a dat din umeri:

— Nu există. Bănuiesc că fostul proprietar credea că toată lumea trebuie să mănânce împreună, în conac. O să mănânci cu noi. Probabil e mai bine aşa, ca să vezi că mâncăm sănătos şi că suntem manieraţi şi mai ştiu eu ce.

— Dar e…

— Domnule! s-a auzit o voce „udă” şi melodioasă din spatele lui. Pot să vă iau haina?

Linus s-a întors şi a văzut…

— Chauncey, a strigat Talia, încântată.

… stând (zăcând?) acolo, cu un căţeluş care se tot uita primprejur, o masă amorfă verde, cu buze roşii. Avea dinţii negri şi nişte ochi la capătul a două tije care i se înălţau din cap şi care păreau să se mişte independent. Nu avea braţe, ci mai

degrabă nişte tentacule cu mici ventuze. Nu era chiar transparent, deşi Linus putea să vadă cât de cât conturul lui Sal în spatele lui.

— Nu am haină, s-a auzit Linus zicând, deşi era clar că vorbea gura fără el.

Chauncey s-a încruntat.

— A. Ce… dezamăgitor.

Ochii au început să i se bălăngănească şi să strălucească mai puternic. La propriu, pentru că acum erau o nuanţă de verde-deschis.

— Nu contează. Deja m-am ocupat de bagajul dumneavoastră, domnule. A fost dus în camera dumneavoastră, împreună cu cuşca barbară pe care bănuiesc că o foloseaţi pentru pisica dumneavoastră, care acum doarme pe pernă.

Chauncey şi-a întins tentaculele.

— Hmm, a tuşit el, întorcând vârful unui tentacul de două ori.

— Trebuie să-l plăteşti, a şuierat Talia din spatele lui.

Din nou, fără să vrea, Linus a simţit cum scoate portofelul din buzunarul de la spate. L-a deschis şi a găsit o bancnotă, pe care i-a dat-o. Aceasta s-a scufundat imediat în tentaculul lui Chauncey.

— Uau, a şoptit şi a tras bancnota spre el, cu ochii ieşindu-i aproape din orbite, ca să vadă mai bine. Am reuşit. Sunt valet!

Înainte ca Linus să apuce să răspundă, s-a auzit o voce înspăimântătoare, care parcă răsuna *de peste tot.* Din aer, din podele, din *pereţii* care îi înconjurau.

— Sunt întruchiparea răului, a spus vocea înfiorătoare. Eu sunt pierirea care învăluie această lume. Şi am s-o îngenunchez. Pregătiţi-vă pentru Ziua Sfârşitului! Timpul vostru s-a scurs şi râurile vor purta sângele celor nevinovaţi!

Talia a oftat:

— Îi place să joace teatru ceva de speriat.

Capitolul 6

La drept vorbind, lui Linus Baker îi păsa de copiii pe care trebuia să-i ţină sub observaţie. Nu credea că cineva putea să aibă meseria asta şi să nu fie empatic, deşi nu putea înţelege cum cineva ca domnişoara Jenkins ar fi putut să lucreze ca asistent social înainte să ajungă Supraveghetor.

Aşadar, când a fost pus în faţa unei aparente ameninţări, chiar dacă totul părea un talmeş-balmeş, Linus a făcut singurul lucru de care era capabil: s-a grăbit să protejeze copiii.

Talia a mârâit supărată când Linus a împins-o în spatele lui, spre Sal şi Chauncey.

— Ce faci?!

Linus a ignorat-o, mai ales pentru că ţiuitul din urechi, care nu-i dădea pace de când ajunsese pe insulă, se transformase acum într-un răget puternic. A făcut un pas spre uşa deschisă şi putea să jure pe ce avea mai sfânt că întunericul de afară devenise *şi mai întunecat.* Credea că, dacă iese pe verandă, va vedea stelele şterse şi tot ce va mai găsi va fi o noapte eternă.

— Care-i faza? a şoptit Chauncey în spatele lui.

— N-am idee, a răspuns Talia iritată.

Sal a lătrat agitat sau mai bine zis a început să schelălăie.

— Probabil, a zis Talia.

Linus a făcut un pas spre uşă. Trebuia să-şi fi dat seama că misiunea asta va fi ultimul lucru pe care-l va face. Se întreba dacă nu cumva Lucy îl omorâse deja pe domnul Parnassus şi pe oricine (sau *orice)* mai era în conac cu ei. Nu putea şti cu siguranţă dacă nu mai erau şi alte lucruri pe care Conducerea Extrem de Superioară nu i le spusese. Dacă avea cale liberă, poate reuşea să-i ducă pe copii la maşină. Trebuia s-o pună pe Calliope în cuşcă, dar prefera să aibă de-a face cu o pisică supărată, decât cu un diavol. Nu ştia cum avea să-i scoată de pe insulă, dar…

A păşit pe verandă.

Chiar era mai întuneric, probabil mai întuneric decât fusese vreodată. De-abia putea să mai vadă florile de pe terasă. Totul se pierdea în beznă. Ca şi cum noaptea era o făptură vie şi consumase lumea. Linus şi-a simţit pielea străpunsă de curent electric.

— Bună seara, a spus o voce mieroasă din spatele lui.

Linus a icnit şi şi-a întors privirea.

La marginea verandei stătea un copil.

Lucy arăta exact ca în poză. Părul negru îi flutura în vânt, iar ochii roşii erau încadraţi de un inel albastru. Părea foarte *mic,* dar zâmbetul de pe chipul lui era contorsionat într-un rânjet, iar degetele îi zvâcneau în laterale, de parcă se

abţinea din răsputeri să nu-l sfârtece pe Linus bucăţică cu bucăţică.

— Mă bucur să te cunosc, a zis Lucy melodios, înainte să râdă încet. Ştiam că urma să vii, domnule Baker. Cu toate astea, după ce voi fi terminat cu tine, vei dori să nu fi călcat niciodată pe insulă.

Zâmbetul i s-a lărgit până când faţa părea că o i se rupă în două. În spatele lui au început să se înalţe flăcări, dar nu păreau să ardă casa, iar Linus nu putea să simtă căldura pe care ar fi trebuit să o emane.

— O să mă bucur de asta mai mult decât ai putea să…

— Ajunge, Lucy.

Şi, deodată, totul s-a oprit.

Lucy a început să mormăie, iar focul din priviri i s-a domolit. Întunericul s-a risipit şi ultimele raze ale apusului au reapărut la orizont. Stelele străluceau puternic şi Linus a putut să vadă din nou conturul conacului.

— Mă distram şi eu puţin, a bombănit Lucy, bătând cu piciorul în verandă. Sunt focul iadului. Sunt cea mai întunecată parte a…

— Chiar şi aşa, tot trebuie să faci baie înainte de masă, a zis vocea şi Linus *a* simţit cum inima îi bate mai puternic. Ce-ai zice să lăsăm focul iadului şi părţile cele mai întunecate pentru mâine.

Lucy a ridicat din umeri:

— Fie.

Zicând acestea, a trecut pe lângă Linus în fugă, strigându-i pe Talia şi pe Chauncey.

— Aţi văzut ce-am făcut? Era *super-speriat!*

Linus s-a uitat în depărtare.

La câţiva metri de casă, un bărbat stătea pe iarbă.

Linus nu mai văzuse pe nimeni aşa până atunci. Era slăbănog. Părul blond era practic o claie din care ieşeau fire în toate direcţiile. Începuse să albească pe la tâmple. Ochii căprui îi străluceau şi îi scăpărau în întuneric. Avea un nas acvilin şi puţin denivelat, de parcă ar fi fost rupt cu multă vreme în urmă şi nu se mai aranjase niciodată perfect. Zâmbea şi îşi ţinea mâinile împreunate. Avea degetele lungi şi elegante şi îşi frământa degetele mari. Purta o jachetă verde şi gulerul ridicat, cât să se ferească de briza mării. Pantalonii păreau prea scurţi pentru picioarele lui lungi, iar tivul se oprea deasupra gleznelor, lăsând la vedere nişte şosete roşii. Purta pantofi eleganţi de piele, alb cu negru.

— Bună seara, domnule Baker, a spus Arthur Parnassus, puţin amuzat. Bine aţi venit pe insula Marsyas.

Vocea lui era mai calmă decât se aştepta Linus, de parcă fiecare cuvânt ascundea nişte note muzicale.

— Sper că aţi avut o călătorie plăcută. Uneori oceanul poate fi agitat. Merle e… Merle. La urma urmei, e din sat.

Linus era şocat. Îşi aducea aminte fotografia ştearsă din dosar. Acolo, domnul Parnassus era surprins pe un fundal albastru şi nu zâmbea. Dar până şi acolo avea sprâncenele curbate într-un mod care emana relaxare, iar Linus se uitase la

poză probabil mai mult decât ar fi trebuit.

Părea mai tânăr în persoană, mult mai tânăr decât cei 45 de ani pe care îi avea. Tenul lui era proaspăt, ca al tinerilor care veneau în DERETIMA de pe băncile facultăţii, plini de idei despre cum *ar fi trebui* să fie făcute lucrurile, spre deosebire de cum erau în realitate. Nu le lua mult până să-şi piardă elanul şi să asculte ordinele. Idealismul n-avea ce căuta în munca de la guvern.

Linus a scuturat din cap, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Nu se cădea ca cineva în poziţia lui să-l soarbă din priviri pe directorul unui orfelinat. Linus era un angajat dedicat şi avea o misiune de îndeplinit.

— Mereu vă întâmpinaţi oaspeţii cu ameninţări cu moartea şi distrugere, domnule Parnassus? a întrebat sec, încercând să recapete controlul situaţiei.

Domnul Parnassus a râs.

— De obicei nu, dar ar trebui să ştiţi că nu avem mulţi oaspeţi. Te rog, spune-mi Arthur.

Linus era tensionat şi distras de vocile care şuşoteau în spatele lui. Nu se simţea deloc bine cu cineva ca Lucy în spate, unde nu putea să-l vadă.

— Cred că mai bine rămânem la domnul Parnassus. Şi eu voi fi domnul Baker pe parcursul vizitei. Am pretenţia asta atât de la dumneavoastră, cât şi de la copii.

Domnul Parnassus a dat din cap, vizibil amuzat. Linus nu-şi dădea seama ce anume din situaţia asta ar putea să stârnească o astfel de reacţie. Se întreba dacă nu cumva e luat peste

picior, senzaţie ce-l înfuria de-a dreptul. A reuşit să se stăpânească, înainte să i se citească asta pe chip.

— Domnul Baker să fie. Îmi cer scuze că nu v-am întâmpinat personal când aţi ajuns.

S-a uitat spre casă, peste umărul lui Linus, apoi şi-a întors privirea asupra lui.

— Am fost ocupat cu Lucy; bănuiesc că a încercat să ascundă faptul că aţi sosit.

Linus era şocat.

— Poate… să facă asta?

Domnul Parnassus a dat din umeri.

— Poate să facă multe lucruri, domnule Baker. Dar bănuiesc că o să aflaţi asta singur. La urma urmei, de-asta sunteţi aici, nu? Phee ne-a spus că aţi sosit şi Lucy a decis să vă întâmpine în felul lui unic.

— Unic, a zis Linus cu vocea sfârşită. Dacă aşa vreţi să-i spuneţi…

Domnul Parnassus a făcut un pas spre terasă.

— Este un loc neobişnuit, plin de lucruri pe care nu cred că le-aţi mai văzut până acum. Ar fi mai bine să lăsaţi în urmă orice idei preconcepute, domnule Baker. Vizita dumneavoastră va fi mult mai plăcută astfel.

— Nu sunt aici pentru distracţie, domnule Parnassus, s-a aricit Linus. Nu sunt *în vacanţă.* Sunt aici la ordinele Departamentului Responsabil de Tineretul Magic, pentru a decide dacă Orfelinatul Marsyas trebuie să rămână aşa cum e sau dacă trebuie luate măsuri. Aţi face bine să ţineţi minte asta. Faptul că toţi copiii alergau ca

bezmeticii şi erau singuri nu e deloc un început bun.

Domnul Parnassus nu apărut mai deloc afectat.

— Ziceţi că alergau ca bezmeticii? Fascinant. Şi sunt conştient de motivele pentru care sunteţi aici. Doar că nu sunt sigur dacă şi dumneavoastră sunteţi.

— Ce vrea să însemne asta?

Domnul Parnassus nu reacţiona deloc aşa cum se aştepta Linus.

— I-aţi dat un nasture lui Theodore.

Linus a clipit:

— Poftim?

Domnul Parnassus era deja în capul scărilor. Linus nici nu observase când ajunsese acolo.

— Un nasture, a repetat încet. De cupru. I l-aţi dat lui Theodore.

— Da, a fost primul lucru pe care l-am găsit în buzunar.

— De unde l-aţi avut?

— Adică?

— Nasturele, domnul Baker, a zis directorul. De unde aţi luat nasturele?

Linus a făcut un pas în spate:

— Nu… nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Domnul Parnassus a dat din cap:

— Totul stă în lucrurile mici. Mici comori pe care le găsim, fără să ştim de unde au apărut. Şi vin exact când ne aşteptăm mai puţin. Dacă staţi să vă gândiţi, e frumos. Îi place mult. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Mi s-a ordonat să i-l dau şi m-am conformat.

— Da? Ce să vezi…

Era deja pe verandă, lângă Linus. Era înalt, mult mai înalt decât i se păruse în iarbă, în faţa casei. Linus a trebuit să-şi dea capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Sub ochiul stâng avea un pistrui cu o formă care aducea bine cu o inimă, iar pe frunte îi atârna o şuviţă.

Linus a tresărit puţin când domnul Parnassus i-a întins o mână. S-a uitat la ea câteva clipe, apoi şi-a venit în simţiri. A strâns mâna întinsă şi a simţit pielea rece şi uscată; degetele domnului Parnassus s-au înfăşurat în jurul alor lui – Linus a simţit cum îl cuprinde un mic val de căldură.

— Încântat de cunoştinţă, a spus domnul Parnassus. Indiferent de motivele pentru care sunteţi aici.

Linus şi-a retras mâna. Simţea mici furnicături în palmă.

— Tot ce vă cer e să-mi permiteţi să-mi fac datoria fără întreruperi.

— Pentru copii.

— Da, a zis Linus. Pentru copii. La urma urmei, ei sunt cei mai importanţi.

Domnul Parnassus l-a analizat din cap până în picioare, dar Linus nu ştia ce anume caută.

— Bun, a zis în cele din urmă. Mă bucur că am început aşa de minunat. Un semn bun pentru ce sigur va fi o lună revelatoare.

— Nu aş spune chiar *minunat…*

— Copii! a strigat domnul Parnassus, apoi s-a aplecat cu lejeritate, strângând hainele lui Sal de pe podea.

— Haideţi, toată lumea să fie gata!

În spatele lui Linus au început să se audă o mulţime de tropăieli, unele ca nişte bufnituri, altele mai degrabă ca un lipăit. Linus a fost înghiontit din toate părţile când au trecut în fugă pe lângă el.

Primul care a plecat a fost Sal, tot sub formă de Pomeranian. A schelălăit agitat şi l-a ocolit speriat pe Linus, apoi a sărit pe domnul Parnassus, dând din coadă.

— Bună, Sal, a zis domnul Parnassus, uitându-se în jos.

Apoi, surprinzător, a lătrat ascuţit. Sal i-a răspuns cu o serie de lătraturi înainte să pornească spre casă.

— Aţi adus o pisică?

Linus se uita la el cu gura căscată:

— Puteţi să vorbiţi…

— Cu Sal? a întrebat domnul Parnassus. Fireşte că pot. E de-al meu. E important să… Talia, îţi mulţumesc că i-ai arătat oaspetelui nostru împrejurimile. A fost foarte frumos din partea ta. Şi ţie Chauncey. Nu cred să fi existat vreun valet mai bun decât tine pe lumea asta.

— Serios? a îngăimat Chauncey, cu ochii ieşindu-i din orbite. În *toată* lumea asta? a zis şi şi-a umflat pieptul de mândrie.

Mai bine zis, *apărut* să-şi umfle pieptul de mândrie. Linus pur şi simplu nu era sigur că avea piept.

— Ai auzit, Talia? Din *toată* lumea asta.

— Am auzit, a râs Talia. O să ai propriul hotel cât ai zice peşte.

Apoi s-a uitat la Linus, în timp ce îşi mângâia barba:

— Cu plăcere că nu v-am scos creierii cu lopata când am avut ocazia.

S-a strâmbat când domnul Parnassus a vorbit cu o voce joasă, aproape guturală, de parcă mai avea puţin şi se îneca.

Lui Linus i-a luat câteva momente să-şi dea seama că vorbea în gnomă.

Talia a oftat dramatic:

— Îmi pare rău, domnule Baker. Promit că n-o să vă scot creierii cu lopata. Azi.

Şi, cât ai clipi, ea şi Chauncey au luat-o la goană pe scări, spre conac.

Linus a simţit un fior rece când a auzit podeaua scârţâind în spatele lui. Lucy a apărut lângă ei, zâmbind maniacal spre Linus. Părea să nu clipească niciodată.

— Da? a întrebat Linus gâtuit. Ăăă, pot să te ajut?

— Nu, a zis Lucy, zâmbind şi mai larg. Nu puteţi. Nimeni nu poate. Eu sunt tatăl şerpilor. Abisul din…

— Ajunge, a zis domnul Parnassus calm. Lucy, e rândul tău s-o ajuţi pe doamna Chapelwhite la bucătărie. Deja ai întârziat. Fuguţa.

Lucy a oftat dezamăgit:

— A, serios?

— Serios, a zis domnul Parnassus şi l-a bătut cu blândeţe pe umăr. Haide. Ştii că nu îi place când te eschivezi de la treabă.

Lucy a început să bombăne, dar a luat-o spre

scări. Când a ajuns jos, s-a uitat înapoi spre Linus. Acesta a simţit cum i se înmoaie genunchii.

— Face pe interesantul, a zis domnul Parnassus. De fapt îi place la nebunie să lucreze în bucătărie. Cred că doar se dă mare. Este un mic circar, nu credeţi?

— Cred că trebuie să mă aşez, a zis Linus, amorţit.

— Sigur că trebuie, a răspuns domnul Parnassus cu delicateţe. Aţi avut o zi lungă.

Directorul s-a uitat la încheietura mâinii, şi-a tras mâneca şi a lăsat să se vadă un ceas mare:

— Cina e la 19:30, aşa că aveţi puţin timp să vă instalaţi. Doamna Chapelwhite a pregătit un adevărat festin în cinstea venirii dumneavoastră la Marsyas. Mi s-a zis că avem plăcintă la desert. Îmi place mult plăcinta.

Apoi l-a apucat iar pe Linus de mână, strângându-l cu blândeţe, iar Linus s-a uitat în sus, la el.

— Ştiu de ce sunteţi aici, i-a zis uşor. Şi ştiu şi ce putere aveţi. Tot ce vă rog e să vă păstraţi mintea deschisă, domnule Baker. Puteţi să faceţi asta pentru mine?

Linus şi-a retras mâna, puţin debusolat:

— O să fac ce trebuie să fac.

Domnul Parnassus a dat din cap. Părea că vrea să mai zică ceva, dar doar a clătinat din cap. Apoi s-a întors şi a plecat de pe terasă, urmând copiii în întuneric.

Nu s-a uitat înapoi.

Linus îşi amintea cu greu cum mersese pe hol, spre dormitor. Se simţea captiv într-un vis ciudat, unul din care nu ştia cum să scape. Senzaţia a persistat şi când a ajuns în baia mică şi a văzut că toate obiectele sale de toaletă fuseseră frumos aranjate pe un raft de sub oglindă.

Serios?! s-a întrebat Linus.

Dormitorul de la capătul holului era mic, dar bine aranjat. Avea un birou lângă fereastra care dădea spre stânca cu vedere la mare. De el era lipit un scaun. Lângă ceea ce părea a fi uşa de la dulap se afla o comodă. La peretele opus era aşezat un pat cu o cuvertură mult prea mare. Calliope stătea pe pernă, făcută covrig. A deschis un singur ochi când a intrat Linus, atentă la ce făcea el.

Linus a deschis gura, gata să îi zică ceva, dar cuvintele i s-au blocat în gât.

Valiza lui era pe pat, deschisă şi golită.

S-a repezit spre ea:

— Unde-mi sunt lucrurile?

Calliope a căscat şi şi-a ascuns faţa între pernuţe, respirând adânc.

Dosarele copiilor şi ale domnului Parnassus erau încă la locul lor, în buzunarul exterior, care avea fermoarul închis. Nu părea să fi umblat cineva la ele. Dar hainele îi dispăruseră şi…

S-a uitat disperat în jurul lui.

Pe podea, lângă birou, erau bolurile lui Calliope. Unul dintre ele fusese umplut cu apă, celălalt, cu bobiţe, iar sacul cu mâncare era pus bine, tot lângă birou. Pe acesta era exemplarul lui

din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI.*

S-a dus la dulap şi a deschis repede uşile.

Cămăşile, cravatele şi pantalonii erau atent aranjate pe umeraşe. Lângă ele era singura haină pe care o avea la el şi pe care o luase fără să fie sigur c-o să aibă nevoie de ea.

Pantofii de schimb erau pe jos.

A lăsat uşa deschisă şi s-a dus spre comodă. Înăuntru erau şosetele şi lenjeria intimă, împachetate frumos.

În următorul sertar erau puse pijamaua şi singurele haine de timp liber pe care le adusese – nişte pantaloni şi un tricou polo.

S-a îndepărtat încet de comodă, până când picioarele au atins marginea patului. S-a aşezat pe pat, uitându-se la sertare şi la dulapul deschis.

— Cred că m-am băgat în ceva foarte complicat, i-a zis lui Calliope.

Pisica nu şi-a exprimat nicio opinie.

Linus a dat din cap, s-a întins după valiză şi a scos dosarele pe genunchi:

— Ce prost am fost, a bombănit. Poate data viitoare o să fiu mai atent în ce mă bag.

A tras adânc aer în piept, apoi a deschis primul dosar.

— Aha, a bâiguit el când a început să citească despre un balaur pe nume Theodore. Poftim? a continuat şi a fost cât pe ce să se înece când a deschis dosarul băiatului de 14 ani, pe nume Sal.

Nu a mai reuşit să zică nimic când a ajuns la dosarul Taliei, iar pe frunte au început să i se prelingă broboane de sudoare.

Avea dreptate în ceea ce o privea pe Phee. O zână a pădurii, una chiar puternică.

S-a cutremurat când a citit despre un băiat pe nume Chauncey. Avea 10 ani şi lângă cuvântul *Mama* scria *NECUNOSCUTĂ.* La fel şi la tată. Şi la specia lui. Se părea că nimeni nu ştia exact ce anume e Chauncey. Şi acum, că-l văzuse şi el în persoană, nici Linus nu-şi putea da seama exact.

Conducerea Extrem de Superioară avusese dreptate.

Copiii erau diferiţi de orice mai văzuse până atunci.

S-a gândit serios să ignore invitaţia la cină şi, în schimb, să-şi tragă pătura grea peste cap şi să blocheze toată lumea ciudată în care se trezise. Poate că, dacă ar dormi, lucrurile ar avea mai mult sens de dimineaţă.

Dar stomacul a început să se revolte şi Linus şi-a dat seama că îi era foame.

Era de-a dreptul lihnit.

S-a apăsat uşor pe burta deloc mică.

Chiar trebuie?

Burta i-a chiorăit din nou.

Linus a oftat.

Aşa s-a trezit la intrarea în conac, încercând să-şi liniştească emoţiile.

Nu e cu nimic diferit de altă misiune, a bombănit el. *Ai mai fost în astfel de situaţii. Hai, bătrâne. Poţi s-o faci.*

A întins mâna şi a bătut de trei ori cu inelul de metal.

Apoi a aşteptat.

Un minut mai târziu, a bătut din nou.

Tot niciun răspuns.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte, a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în conac. Luminile erau aprinse, dar părea că nimeni n-o să vină să-i deschidă.

A scuturat din cap şi a revenit în faţa uşii. După un moment de ezitare, a apucat mânerul. Acesta s-a rotit uşor în mâna lui şi Linus a împins.

Uşa s-a deschis.

Înăuntru era un foaier care dădea spre nişte scări late, care duceau spre etaj. Balustrada de lemn era netedă. Deasupra foaierului atârna un candelabru cu cristale care străluceau în lumină. A băgat capul şi a ascultat.

Auzea… muzică? Era în surdină, dar oricum. Nu-şi putea da seama ce cântec era, dar i se părea cunoscut oricum.

— Bună seara?! a strigat el.

Niciun răspuns.

A intrat în casă şi a închis uşa în urma lui.

În dreapta era camera de zi, cu o canapea mare, amplasată în faţa unui şemineu întunecat. Deasupra şemineului atârna un tablou, un portret excentric. I s-a părut că vede franjurile de la canapea mişcându-se, dar, la fel de bine, putea fi doar o iluzie optică.

În faţă erau scările.

În stânga a văzut o sufragerie, care nu părea să fie folosită. Candelabrul mai mic de deasupra mesei era stins şi masa era acoperită de cărţi vechi.

— Bună seara?! a încercat din nou.

Niciun răspuns.

A făcut singurul lucru pe care-l putea face.

A urmat sunetul muzicii.

Cu cât se apropia mai tare, cu atât notele umpleau casa, trompetele se auzeau în tonalităţi joase, dar limpezi, iar o voce masculină joasă cânta că, undeva, dincolo de mare, ea îl priveşte[5].

Linus avea discul ăsta. Îi plăcea la nebunie.

În timp ce Bobby Darin cânta despre vapoare pe care le admira pe plaje aurii, Linus părea că pluteşte într-un vis şi degetele îi alunecau pe fiecare carte de pe masă. Aproape că nici nu se uita la titluri, vrăjit de sunetul acului pe disc.

La un moment dat a ajuns la două uşi batante, cu două hublouri în centru.

S-a ridicat pe vârfuri şi s-a uitat prin ele.

Bucătăria era luminoasă şi spaţioasă. Era mai mare decât orice altă bucătărie pe care o văzuse până atunci. Era sigur că întreaga casă de oaspeţi ar fi încăput aici şi că ar mai fi rămas loc. Din tavan atârnau nişte becuri cu abajururi de sticlă, ca nişte acvarii. Putea să vadă un frigider imens lângă un cuptor de dimensiuni industriale. Blaturile de granit străluceau de curăţenie şi…

Linus a rămas cu gura deschisă.

Doamna Chapelwhite se fâţâia prin bucătărie, dar picioarele ei de-abia atingeau podeaua. Aripile îi sclipeau în spate, mult mai puternic decât cele ale lui Phee. Fluturau cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dar alta a fost persoana din bucătărie care i-a

5 Versuri din cântecul „Beyond the Sea" (n.t.).

atras lui Linus atenţia.

Lucy stătea pe o scăriţă, în faţa unuia dintre blaturi. Avea în mână un cuţit de plastic, cu care tăia o roşie, punând feliile într-un vas mare şi roz din stânga lui.

Şi dansa pe versurile lui Bobby Darin. Când orchestra a răsunat la mijlocul cântecului, cu tobele puternice şi cu trompeta asurzitoare, Lucy şi-a mişcat întregul corp pe ritmul muzicii. Vocea lui Bobby s-a auzit din nou, spunând că ştie sigur că inima lui îl va duce acolo.

Iar Lucy şi-a dat capul pe spate, urlând versurile în timp ce dansa.

Doamna Chapelwhite cânta odată cu el şi făcea piruete în bucătărie.

Linus a fost cuprins de un sentiment ireal, un val de confuzie care părea să-l tragă la fund. Nu putea să-şi normalizeze respiraţia.

— Ce faceţi? a şoptit o voce.

Linus a lăsat să-i scape un ţipăt scurt şi, când s-a întors, le-a văzut pe Phee şi pe Talia în spatele lui. Phee se spălase, astfel că părul ei roşu era mai strălucitor, iar pistruii, mai proeminenţi. Avea aripile închise pe spate.

Talia se schimbase, dar hainele de acum erau incredibil de asemănătoare cu cele pe care le purtase înainte, mai puţin scufia. Părul alb şi lung îi atârna pe umeri, în aceeaşi culoare vie ca barba.

Amândouă se uitau la el suspicioase.

Linus nu ştia ce să zică:

— Eu…

— Spionaţi? a sugerat Phee.

Linus şi-a revenit repede:

— În niciun caz...

— Nu ne plac spionii, a zis Talia ameninţătoare. Ultimul spion care a încercat să se infiltreze în casa noastră a dispărut fără urmă, a continuat ea şi s-a aplecat spre el, mijind ochii. Asta pentru că l-am gătit şi l-am mâncat la cină.

— Ba n-aţi făcut aşa ceva, a zis domnul Parnassus, apărând de nicăieri.

Linus începea să înţeleagă că era ceva ce făcea des. La un moment dat, şi-a scos haina. Acum purta un pulover gros, cu mânecile lungi, care îi acopereau dosul palmei.

— Pentru că nu am avut niciodată noroc de un spion. Un spion ar sugera că cineva e capabil să se infiltreze fără să-şi dezvăluie intenţiile. Toţi cei care au venit aici şi-au exprimat intenţiile foarte clar. Nu-i aşa, domnule Baker?

— Da, a răspuns Linus. Aşa e.

Domnul Parnassus a zâmbit.

— În plus, noi nu ne rănim oaspeţii. Şi, mai ales, nu îi omorâm. Ar fi nepoliticos.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine.

După „Beyond the Sea”, Bobby a început să cânte că vrea o fată doar a lui, ca să nu mai viseze singur[6].

— Mergem? a întrebat domnul Parnassus.

Linus a dat din cap.

Toţi se holbau la el.

I-a luat un moment până să-şi dea seama că stătea în uşă. S-a dat la o parte. Phee şi Talia au

6 Versuri din cântecul „Dream Lover" (n.t.).

intrat în bucătărie.

— Theodore! La masă! a strigat peste umăr domnul Parnassus.

Linus a auzit un cârâit puternic venind din sufragerie. S-a uitat în spatele domnului Parnassus exact la timp cât să-l vadă pe Theodore dând buzna de sub canapea, împiedicându-se de aripi. A mârâit când a căzut şi a dat cu coada de podea. A stat pe spate câteva momente, respirând cu dificultate.

— Uşor, Theodore, a zis domnul Parnassus cu blândeţe. N-o să începem niciodată fără tine.

Theodore a oftat (sau cel puţin aşa a crezut Linus, nu avea cum să-şi dea seama sigur) şi s-a ridicat. A ciripit vesel când şi-a recăpătat echilibrul şi şi-a închis aripile cu grijă, mai întâi *pe cea din* dreapta, apoi pe cea din stânga. Apoi a făcut un pas şovăielnic, înfigându-şi ghearele în podea, ca să nu cadă iar.

— În cea mai mare parte din timp preferă să zboare, i-a şoptit domnul Parnassus lui Linus. Dar când vine la masă, îl rog să meargă.

— De ce?

— Pentru că trebuie să se obişnuiască să calce pe pământ. Nu poate să-şi petreacă tot timpul în aer. O să obosească, mai ales că e aşa de mic. În caz că o să fie vreodată în pericol, trebuie să înveţe să-şi folosească şi aripile, şi picioarele.

Linus a rămas surprins:

— Pericol, de ce ar…

— Câţi balauri pitici mai sunt în viaţă, domnule Baker?

Asta i-a închis repede gura lui Linus. Deşi nu cunoştea numărul exact, ştia că nu mai sunt mulţi.

Domnul Parnassus a dat din cap:

— Exact.

Theodore a făcut nişte paşi exageraţi spre ei, cu capul într-o parte. Când a ajuns la picioarele lor, s-a uitat spre domnul Parnassus, a ciripit şi şi-a deschis aripile.

— Da, da, a zis domnul Parnassus şi l-a mângâiat pe cioc. Foarte impresionant. Sunt mândru de tine, Theodore.

Balaurul şi-a închis iar aripile, s-a uitat la Linus, s-a aplecat în faţă şi l-a ciupit cu blândeţe de pantof.

Domnul Parnassus s-a uitat la Linus de parcă aştepta ceva.

Linus nu era sigur ce.

— Vă mulţumeşte pentru nasture.

Linus ar fi preferat să nu fie crănţănit în semn de mulţumire, dar era prea târziu:

— A. Bine. Cu… cu plăcere?!

Theodore a ciripit iar şi a intrat pe uşa pe care domnul Parnassus i-o ţinea deschisă.

— Mergem? l-a întrebat pe Linus.

Linus a dat din cap şi a intrat în bucătărie.

În celălalt capăt al bucătăriei mai era pusă o masă. Asta arăta mai folosită decât cea din sufragerie. Avea o faţă de masă un pic ponosită, prinsă cu două suporturi. Pe o parte erau trei farfurii şi trei seturi de tacâmuri, iar pe partea cealaltă, patru, dintre care una nu avea lingură sau

furculiţă. Tacâmuri erau puse şi în ambele capete. Lumânările aprinse pâlpâiau.

În centrul mesei trona mâncarea. Linus a văzut cartofi gratinaţi şi pâine şi un fel de carne pe care nu-l recunoştea. Mai erau şi nişte salate şi roşiile pe care le tăiase Lucy, care arătau ca nişte gândaci roşii la lumina lumânării.

Un festin, i se zisese, în cinstea lui.

Linus se întreba dacă avea să fie otrăvit.

Majoritatea copiilor erau deja la masă. Chauncey stătea în mijloc, cu Phee şi Talia în stânga şi în dreapta. În faţa lor se aflau Theodore (care stătea căţărat pe scaun, în dreptul farfuriei fără furculiţă şi lingură) şi doamna Chapelwhite. Lângă ea se afla un scaun gol, apoi urma Sal. S-a uitat la Linus, a văzut că e privit şi s-a întors repede, după care a lăsat capul în pământ şi a început să tragă de faţa de masă.

Domnul Parnassus stătea în capul mesei.

Singurul loc liber rămânea, aşadar, celălalt capăt al mesei, pentru că Linus nu avea de gând să stea lângă Sal. Bietul băiat n-ar fi mâncat probabil nimic dacă ar fi făcut asta.

Nimeni nu a scos niciun sunet când l-au văzut apropiindu-se. Linus s-a îndreptat spre masă şi a tras scaunul, iar unul dintre picioare a zgâriat podeaua. Linus a tresărit, şi-a dres vocea şi s-a aşezat. Şi-ar fi dorit ca Bobby să cânte în continuare, ca să distragă atenţia de la cât de stânjeniţi erau cu toţii, dar nu vedea niciun pick-up.

Şi-a desfăcut şervetul de lângă farfurie şi l-a pus pe genunchi.

Toţi se holbau la el.

Linus a început să se foiască în scaun.

Lucy a apărut brusc lângă el, ceea ce l-a făcut să tresară din nou.

— O, Doamne! a zis Linus.

— Domnule Baker, a început Lucy cu o voce mieroasă. Pot să vă aduc ceva de băut? Poate nişte suc? Un ceai?

S-a aplecat spre el, a coborât vocea şi a adăugat:

— Sângele unui copil născut în cimitir, când e lună plină?

— Lucy, l-a avertizat domnul Parnassus.

Lucy s-a uitat la Linus.

— Vă pot da orice vă doriţi, i-a şoptit.

Linus a tuşit înfundat:

— Apă. Nişte apă ar fi numai bună.

— O apă, imediat.

S-a ridicat pe vârfuri şi a luat paharul din dreptul lui Linus. L-a dus la chiuvetă şi s-a ridicat pe un scăunel ca să ajungă. A scos limba de concentrare (prin gaura unde fuseseră cei doi dinţi din faţă) şi a deschis robinetul. Odată ce s-a umplut paharul, l-a apucat cu ambele mâini şi a coborât de pe scăunel. Când i l-a întins lui Linus, a vărsat puţin.

— Poftiţi, i-a zis. Cu plăcere! Şi nu, nici măcar nu mă gândesc să vă condamn sufletul la chinuri eterne sau mai ştiu eu ce.

— Mulţumesc, a reuşit Linus să zică. E foarte drăguţ din partea ta.

Apoi Lucy a râs, scoţând un sunet de care

Linus era sigur că o să-l bântuie tot restul vieţii, şi s-a dus la locul rămas liber. Sal i-a tras scaunul. Pe el era o pernă mai înaltă. Lucy s-a suit pe ea şi Sal i-a împins scaunul înapoi spre masă, cu privirea încă în podea.

Domnul Parnassus le-a zâmbit copiilor:

— Minunat. Aşa cum ştiţi cu toţii, deşi *cineva* a decis să-i ascundă sosirea, avem un oaspete.

Lucy s-a lăsat puţin pe spate.

— Domnul Baker este aici să se asigure că sunteţi sănătoşi şi fericiţi, a continuat domnul Parnassus. Vă cer să vă purtaţi cu dumnealui la fel cum vă purtaţi cu mine şi cu doamna Chapelwhite. Cu respect adică. Dacă aflu că aţi făcut ceva… necugetat, vă veţi pierde din privilegii. Ne-am înţeles?

Copiii au dat din cap, inclusiv Theodore.

— Bun, a zis domnul Parnassus şi a zâmbit. Înainte să începem să mâncăm, haideţi să vedem un lucru pe care l-aţi învăţat azi. Phee?

— Am învăţat cum să fac frunzişul mai des, a zis Phee. A trebuit să mă concentrez destul de mult, dar am reuşit.

— Minunat. Ştiam eu că poţi s-o faci. Chauncey?

Ochii i s-au lovit unul de celălalt.

— Că pot să despachetez valize singur? În plus, am primit *şi* bacşiş!

— Impresionant. Nu cred că a mai fost vreo valiză despachetată la fel de bine ca asta. Talia, te rog.

Talia şi-a mângâiat barba:

— Dacă stau nemişcată, oamenii ciudaţi cred că sunt statuie.

Linus s-a înecat.

— Revelator, a zis domnul Parnassus, cu o sclipire în priviri. Theodore?

Băiatul a ciripit şi a mârâit, cu capul aşezat pe masă.

Ceilalţi au râs în cor.

În afară de Linus, evident, care nu era foarte sigur ce se întâmplase.

— A învăţat că nasturii sunt cel mai tare lucru din lume, i-a zis doamna Chapelwhite lui Linus, uitându-se cu drag la Theodore. Şi eu am aflat că încă mai judec oamenii după aparenţe, deşi ar trebui să nu mai fac asta.

Linus a înţeles imediat despre cine vorbea. S-a gândit că o scuză mai bună de atât n-o să vadă de la ea.

— Uneori, a spus domnul Parnassus, ideile preconcepute ne distorsionează gândurile când ne aşteptăm mai puţin. Dacă ne putem da seama de asta şi ne învăţăm lecţia, putem deveni oameni mai buni. Lucy?

Linus a simţit cum i se usucă gâtul. A luat paharul de apă de pe masă.

Lucy s-a uitat spre tavan şi a spus cu o voce monotonă:

— Eu am aflat că sunt aducătorul de moarte şi distrugătorul lumilor.

Linus a scuipat apă peste tot în jurul lui.

Toţi s-au întors să se uite din nou la el.

— Îmi cer scuze, a zis repede, după care a luat

şervetul de pe genunchi şi a început să-şi şteargă farfuria. A intrat pe partea cealaltă.

— Normal că a intrat, a zis domnul Parnassus. De parcă aşa ar fi fost plănuit. Lucy? Nu vrei să mai încercăm o dată?

Lucy a oftat:

— Am învăţat iar că nu sunt doar suma părţilor mele.

— Bineînţeles că nu. Eşti mai mult de atât. Sal?

Acesta a aruncat o privire spre Linus, apoi s-a uitat iar în jos. Buzele au început să i se mişte, dar Linus nu înţelegea ce zice.

Se pare că nici domnul Parnassus:

— Mai tare, te rog. Să te auzim.

Lui Sal i-au căzut umerii şi mai mult.

— Am învăţat că încă mă sperii de oamenii pe care nu-i ştiu.

Domnul Parnassus s-a întins spre el şi l-a strâns de braţ.

— Şi asta e în regulă. Pentru că şi celor mai curajoşi dintre noi le e frică uneori. Important este să nu lăsăm frica să ne acapareze.

Sal a dat din cap, dar nu s-a mai uitat în sus.

Domnul Parnassus s-a lăsat pe spate şi s-a uitat spre Linus.

— Cât despre mine, eu am învăţat că darurile vin în cele mai neobişnuite forme şi mărimi, când ne aşteptăm mai puţin. Domnule Baker, dumneavoastră ce aţi învăţat azi?

Linus a început să se foiască:

— A, nu cred că ar trebui să… Eu sunt aici să fac observ… Nu s-ar cuveni să…

— Vă rugăm, domnul Baker, a zis Chauncey cu vocea lui umedă, împrăştiindu-şi tentaculele pe masă şi lipindu-şi ventuzele. *Trebuie* să ne spuneţi.

— Da, domnule Baker, a zis şi Lucy cu aceeaşi voce moartă. Trebuie neapărat. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă nu aţi face-o. Aş putea să stârnesc o plagă de lăcuste. Nu aţi vrea asta, nu?

Linus a simţit cum i se duce tot sângele din obraji.

— Copii, a zis domnul Parnassus, în timp ce doamna Chapelwhite se chinuia să-şi ascundă zâmbetul. Lăsaţi-l să vorbească. Şi, Lucy, am mai discutat despre plăgile de lăcuste. Nu ai voie să faci asta decât sub strictă supraveghere. Domnule Baker?

Toţi se uitau la el şi aşteptau.

Se părea că nu avea cum să scape. A zis primul lucru care i-a venit în minte:

— Am… învăţat că pe lume sunt lucruri care sfidează orice imaginaţie.

— Lucruri? a întrebat Talia, mijind ochii. Şi la ce fel de *lucruri* vă referiţi?

— La ocean, a zis Linus repede. Da, la *ocean.* Nu l-am mai văzut până acum. Şi mereu mi-am dorit să fac asta. E… mai vast decât mă aşteptam.

— A, a zis Talia. Cât de… plictisitor. Putem să mâncăm acum? Mor de foame.

— Da, a zis domnul Parnassus, fără să-şi ia privirea de la Linus. Sigur. O meritaţi.

Oricât de ciudată era situaţia în care se afla

Linus, cina a mers relativ bine în primele zece minute. În schimb, în timp ce-şi umplea farfuria cu salată (a rezistat eroic la chemarea cartofilor), totul a luat o întorsătură mai puţin plăcută.

A început, bineînţeles, cu Talia.

— Domnule Baker? a întreb ea pe un ton nevinovat. Nu aţi vrea şi altceva în afară de salată?

— Nu, a răspuns Linus. Mulţumesc. Sunt în regulă cu atât.

— Sunteţi sigur? a continuat ea. Un om de gabaritul dumneavoastră n-ar trebui să mănânce doar mâncare de iepuri.

— Talia, a întrerupt-o domnul Parnassus. Lasă-l pe domnul Baker…

— Tocmai *din cauza* gabaritului meu, a intervenit Linus, hotărât să nu lase pe nimeni să vorbească pentru el.

La urma urmei, el *deţinea controlul* aici. Şi cu cât îşi dădeau şi ei seama de asta mai repede, cu atât era mai bine.

— Ce e în neregulă cu gabaritul dumneavoastră? a întrebat Talia.

Linus a roşit:

— E prea mare.

Talia s-a încruntat.

— Nu e nimic în neregulă cu a fi rotund.

Linus a înfipt cu putere furculiţa într-o bucată de roşie.

— Nu sunt…

— *Eu* sunt rotundă.

— Da, bine. Dar tu eşti un gnom. E normal să fii rotundă.

Talia s-a uitat atentă la el.

— Păi, şi de ce nu puteţi să fiţi şi dumneavoastră?

— Nu e… Vorbim despre o chestiune de sănătate… Nu pot să…

— Şi eu vreau să fiu rotund, a anunţat Lucy.

Şi apoi s-a transformat. În mai puţin de o secundă, băieţelul slăbănog care avea nevoie de o pernă ca să fie mai înalt şi să ajungă la masă a început să se umfle ca un balon – pieptul i s-a mărit, iar oasele au început să-i trosnească. Ochii i-au ieşit din orbite şi Linus era sigur că mai aveau puţin şi o să zboare pe masă.

— Uitaţi, a zis cu buzele ţuguiate. Sunt un gnom. Sau sunt chiar domnul Baker!

— Cum de nu aţi mai văzut oceanul până acum? l-a întrebat Phee pe Linus, care se uita îngrozit la Lucy. E mereu acolo. Nu pleacă nicăieri. E prea mare ca să se mişte.

Lucy s-a dezumflat, oasele i-au revenit la loc şi arăta din nou ca un băieţel de 6 ani.

— Aşa e, a spus el cu naturaleţe, de parcă nu s-ar fi făcut, chiar înainte, de trei ori mai mare. Am încercat.

— Ce zi ciudată, a zis şi Chauncey, luând un cartof în tentacul şi băgându-l în gură.

Linus s-a uitat cum alunecă prin corpul lui transparent, în nuanţe de verde, apoi începe să se rupă în bucăţele mici.

— Au murit atât de mulţi peşti. Şi apoi i-ai readus la viaţă. Pe majoritatea.

— Nu… nu am avut timp, a zis Linus ameţit.

Am… prea multe responsabilităţi. Am o slujbă importantă şi…

Theodore s-a înfipt în bucata de carne pe care i-o pusese doamna Chapelwhite în farfurie, mârâind fericit.

— Arthur spune că trebuie să ne facem mereu timp pentru lucrurile care ne plac, a zis Talia. Dacă nu, o să uităm să fim fericiţi. Dumneavoastră nu sunteţi fericit, domnule Baker?

— Sunt complet fericit.

— Nu sunteţi fericit cu faptul că sunteţi rotund, a zis Phee. Deci nu sunteţi *complet* fericit.

— Nu sunt *rotund…*

— Ce lucraţi, domnule Baker? a întrebat Chauncey, cu ochii bălăngănindu-se. Lucraţi în oraş?

Lui Linus i-a pierit pofta de mâncare.

— Eu… da. În oraş.

Chauncey a oftat visător.

— Îmi place la nebunie în oraş. Toate hotelurile alea care au nevoie de valeţi. Sună minunat.

— N-ai fost niciodată în oraş, i-a reamintit Lucy.

— Şi? Nu poate să-mi placă un lucru pe care l-am văzut doar în poze? Domnului Baker îi place oceanul, deşi azi l-a văzut pentru prima dată!

— Dacă îi place aşa de mult, de ce nu se căsătoreşte cu el? a întrebat Phee.

Theodore a ciripit, cu ciocul plin de carne. Copiii au râs. Chiar şi Sal a zâmbit timid.

Înainte să apuce Linus să întrebe ceva, doamna Chapelwhite a zis:

— Theodore speră ca dumneavoastră şi

oceanul să fiţi foarte fericiţi împreună.

— N-o să mă căsătoresc cu *oceanul...*

— Aaaa, a zis Talia cu ochii mari şi cu mustaţa vibrându-i. Pentru că sunteţi deja căsătorit, nu?

— Sunteţi *căsătorit?* a întrebat repede Phee. Cine e soţia dumneavoastră? E încă în valiză? De ce aţi ţine-o acolo? E contorsionistă?

— Soţia dumneavoastră e pisica? a întrebat Lucy. Îmi plac pisicile, dar ele nu mă plac pe mine, a continuat el şi ochii au început să-i strălucească. Le e teamă că o să le mănânc. Sincer să fiu, n-am mâncat niciodată o pisică, aşa că nu ştiu dacă sunt gustoase sau nu. Soţia dumneavoastră e gustoasă, domnule Baker?

— Nu mâncăm animalele de companie, Lucy, i-a zis domnul Parnassus, ştergându-se la gură cu eleganţă.

Ochii lui Lucy au revenit imediat la culoarea obişnuită:

— Corect. Pentru că animalele de companie ne sunt prieteni. Şi din moment ce pisica domnului Baker e soţia dumnealui, înseamnă că e şi prietena dumnealui *cea mai bună.*

— Exact asta înseamnă, a zis domnul Parnassus amuzat.

— Nu, a răspuns Linus. *Nu chiar.* Niciodată nu...

— Mie îmi place să fiu rotundă, a anunţat Talia. Înseamnă că e mai mult de iubit.

— Eu te iubesc, Talia, i-a zis Chauncey, aşezându-şi unul dintre ochi pe umărul ei.

Acelaşi ochi s-a întors să se uite la Linus.

— Ne puteţi spune mai multe despre oraş? Străluceşte noaptea? Datorită luminilor?

Linus de-abia putea să ţină pasul:

— Ăăă, da… aşa cred, deşi nu prea-mi place să ies noaptea.

— Din cauza tuturor lucrurilor din întuneric care vă pot sfâşia carnea de pe oase? a întrebat Lucy cu gura plină de pâine.

— Nu, a zis Linus speriat. Pentru că prefer să stau acasă. Asta era adevărat, acum mai mult ca niciodată.

— Acasă e unde vă simţiţi bine, a zis doamna Chapelwhite, iar Linus a fost de acord. Acelaşi lucru e valabil şi pentru voi, nu-i aşa, copii? Acasă putem fi noi înşine.

— Aici am grădina mea, a zis Talia.

— Cea mai frumoasă grădină, a zis domnul Parnassus.

— Şi copacii mei, a adăugat Phee.

— Cei mai frumoşi copaci, a spus domnul Parnassus.

Theodore a ciripit şi doamna Chapelwhite l-a mângâiat pe o aripă.

— Nasturele, da. E şi el aici.

— Ce dar minunat, a spus domnul Parnassus şi i-a zâmbit balaurului.

— Şi unde altundeva aş putea să-mi exersez talentul de valet, dacă nu acasă? a adăugat Chauncey. Ca să fii bun la ceva, trebuie să exersezi.

— Repetiţia e mama învăţăturii, a zis domnul Parnassus.

— Şi aici e singurul loc din lume unde nu trebuie să-mi fac griji de preoţi care vor să-mi vâre o cruce în faţă şi să-mi alunge sufletul înapoi în străfundurile iadului, a zis Lucy şi a râs, în timp ce a mai luat o gură de pâine.

— Ce preoţi pisălogi, a zis domnul Parnassus.

— O să ne luaţi casa?

Brusc s-a lăsat liniştea.

Linus a clipit. S-a uitat în jur, încercând să-şi dea seama de unde a venit vocea şi mare i-a fost mirarea când l-a auzit pe Sal, care se uita în jos, cu pumnii încleştaţi. Avea buzele strânse şi umerii îi tremurau.

Domnul Parnassus s-a întins spre el şi şi-a pus o mână pe pumnii lui. Apoi a început să-l maseze pe încheietură cu degetul lui lung.

— Nu asta este intenţia domnului Baker. Nu cred că vrea să vi se întâmple vreodată aşa ceva. Nici vouă, nici altcuiva.

Linus a vrut să-l contrazică, dar s-a gândit că n-ar ajuta pe nimeni cu nimic. Mai ales când avea de-a face cu un copil vizibil traumatizat. Şi, deşi domnul Parnassus nu greşea *efectiv,* lui Linus tot nu-i plăcea când cineva vorbea în numele lui.

— Treaba dumnealui e să se asigure că *eu* îmi fac treaba cum trebuie, a continuat el. Şi care e treaba mea?

— Să ne ţii în siguranţă, au zis copiii în cor.

Chiar şi Sal.

— Exact. Şi îmi place să cred că sunt bun la asta.

— Pentru că ai exersat? a întrebat Chauncey.

Domnul Parnassus i-a zâmbit.

— Da. Pentru că am exersat. Şi, dacă ţine de mine, n-o să vă despartă nimeni niciodată.

Era o provocare, dar Linus n-avea de gând să cedeze:

— Nu cred că e bine să…

— Cine vrea desert? a întrebat doamna Chapelwhite.

Copiii au început să chiuie de bucurie.

Capitolul 7

Domnul Parnassus l-a condus pe Linus pe un hol întunecat din capătul scărilor.

— Camerele copiilor, a zis şi a făcut un semn spre uşile de pe hol.

Pe fiecare uşă era un semn cu numele copiilor: Chauncey şi Sal la dreapta. Phee şi Talia la stânga. A făcut un semn spre o trapă din tavan, pe care fusese desenat conturul unui balaur.

— Cuibul lui Theodore e în turn. Are şi o comoară mică acolo, dar locul lui preferat e sub canapea.

— O să vreau să le văd, a zis Linus şi a încercat să reţină aranjamentul exact.

— Mă gândeam eu că aţi vrea. Putem să facem asta mâine, dat fiind că acum se apropie ora lor de culcare. Fie vă poate arăta camerele doamna Chapelwhite cât sunt copiii la lecţii, fie ne putem ocupa de asta înainte şi astfel veţi putea veni cu noi în clasă.

— Care e povestea doamnei Chapelwhite? a

întrebat Linus, uitându-se la copacii incrustaţi pe uşa lui Phee.

— A fost aici cu mult timp înaintea noastră, a răspuns domnul Parnassus. Insula e a ei. Noi doar o împrumutăm. Ea locuieşte în pădure, în partea cealaltă a insulei.

Linus avea atât de multe întrebări. Insula. Conacul. Omul ăsta. Dar una era mai presus de toate judecând după uşile pe care le numărase. Până în capătul holului mai erau patru.

Una era baia fetelor. Cealaltă, a băieţilor. Pe cea de-a treia uşă scria BIROUL LUI ARTHUR.

— Şi Lucy? El unde doarme?

Domnul Parnassus s-a oprit în faţa biroului şi a făcut semn spre singura uşă rămasă:

— În camera mea.

Linus a mijit ochii.

— Împărţiţi camera cu un băieţel…

— Nu e nimic necuviincios, vă asigur.

Nu a părut jignit de aluzie.

— Exista o debara mare, pe care am transformat-o într-o cameră pentru Lucy când a venit să stea cu noi. E… mai bine pentru el să-i fiu aproape. Obişnuia să aibă nişte coşmaruri groaznice. Încă le mai are uneori, deşi nu sunt la fel de înfricoşătoare. Îmi place să cred că timpul petrecut aici l-a ajutat. Nu-i place să fie departe de mine în măsura în care e posibil, deşi încerc să-l învăţ să fie mai independent. Lucrăm la asta.

Domnul Parnassus a deschis uşa spre birou. Era mai mic decât se aştepta Linus şi ticsit de obiecte, părea chiar înghesuit. În mijloc era un

birou înconjurat de teancuri de cărţi, multe dintre ele într-un echilibru precar. Singura fereastră dădea spre ocean. Părea nemărginit în noapte. În depărtare, Linus a văzut lumina slabă a unui far singuratic.

Domnul Parnassus a închis uşa în urma lor şi i-a făcut un semn lui Linus să ia loc. Linus s-a aşezat şi a scos carneţelul pe care-l purta mereu în buzunar, plin de notiţele pe care le lua la fiecare caz. Până acum îşi cam neglijase îndatoririle, prea şocat de locul ăsta, dar lucrurile trebuiau să se schimbe. Mereu se mândrea cu notiţele lui detaliate şi, dacă trebuia să trimită rapoarte săptămânale, aşa cum ceruse Conducerea Extrem de Superioară, trebuia să se asigure că sunt cele mai bune.

— Vă deranjează? a întrebat şi a făcut semn spre un creion micuţ de pe birou.

— Deloc. Ce-i al meu e şi al dumneavoastră.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât. A deschis carneţelul şi a pus vârful creionului pe limbă, un obicei de care nu reuşea să scape.

— Bun, acum, dacă sunteţi amabil. Haideţi să discutăm despre…

— Sal e cel mai nou venit, a început domnul Parnassus, de parcă Linus n-ar fi scos niciun cuvânt.

S-a aşezat pe scaunul din spatele biroului, cu faţa spre Linus şi cu mâinile sub bărbie.

— Acum trei luni.

— Da? Cred că am citit asta în dosarul lui. Pare agitat, deşi cred că adolescenţii sunt mereu aşa în

faţa unei figuri cu autoritate.

Domnul Parnassus a pufnit:

— Agitat. Da, puteţi să spuneţi şi aşa. Aţi citit în dosarul lui şi că nu a stat niciodată mai mult de trei ani într-un loc? Cel puţin de când a împlinit 7 ani.

— Eu... nu. Nu cred că am ajuns aşa de departe. Am fost distras de... în fine. De magnitudinea sarcinii.

Domnul Parnassus a zâmbit înţelegător.

— Nu v-au spus în ce vă băgaţi, aşa-i? Conducerea Extrem de Superioară. Cel puţin nu până când aţi ajuns aici.

Linus a început să se foiască.

— Nu. Mi s-a zis doar că sunt informaţii clasificate.

Şi că e vorba de nişte copii cu probleme, dar Linus nu ştia dacă e bine să spună asta cu voce tare.

— Vă puteţi da seama de ce, a spus domnul Parnassus.

— Desigur. Nu te întâlneşti des cu Antihristul.

Domnul Parnassus s-a uitat la el tăios:

— Nu folosim cuvântul ăsta aici. Înţeleg că doar vă faceţi meseria, domnule Baker, dar eu sunt directorul acestei case şi trebuie să-mi respectaţi regulile. Ne-am înţeles?

Linus a dat încet din cap. Nu se aştepta la o replică aşa de aspră, mai ales de la cineva care emana atât calm. Îl subestimase pe domnul Parnassus. Nu trebuia să mai facă greşeala asta:

— Nu am vrut să vă supăr.

Domnul Parnassus s-a relaxat din nou:

— Nici nu mă gândeam că aţi vrut. În plus, de unde era să ştiţi? Nu-l cunoaşteţi. Nu ne cunoaşteţi. Averi dosarele, dar ele vă spun doar lucrurile de bază, sunt sigur. Domnule Baker, ce e scris în dosarele astea sunt doar nişte „schelete”, dar noi suntem mai mult decât nişte simple schelete, nu? Mai puţin Chauncey, pentru că el efectiv nu *are* schelet. Dar înţelegeţi ce vreau să zic.

— Dar ce este? a întrebat Linus. Sfinte, cât de nepoliticos a sunat asta. Nu am vrut să-l jignesc. Doar că nu am… nu am mai *văzut* ceva, pe cineva ca el până acum.

— Bineînţeles că nu aţi văzut, a răspuns domnul Parnassus.

Şi-a întors capul spre un teanc de cărţi din dreapta lui, aruncându-şi privirea spre titluri. A părut s-o găsească pe la jumătate pe cea pe care o căuta. A apucat-o de cotor şi a tras-o spre el. Teancul s-a înclinat şi mai tare. Apoi a prins coperta cărţii cu două degete şi a tras-o repede. Cartea a ieşit. Partea de sus a teancului a aterizat la locul ei. Directorul n-a părut să observe cât de atent s-a uitat Linus la el în timp ce a aşezat cartea pe masă şi a început să o răsfoiască.

— Nu suntem foarte siguri ce anume e Chauncey sau de unde a venit. Este un mister, deşi cred că… Aha! Uitaţi!

A întors cartea spre Linus şi i-a arătat unde să se uite.

Linus s-a aplecat în faţă.

— *Medusozoa?* Asta e o… meduză.

— Corect, a spus domnul Parnassus vesel. Cred că asta este, măcar în parte. Nu înţeapă şi nici nu e otrăvitor. Probabil e şi un castravete de mare pe aici, deşi asta nu prea ar explica…

— Asta nu explică *nimic,* a zis Linus neajutorat. De unde a venit?

Domnul Parnassus a tras cartea spre el şi a închis-o.

— Nimeni nu ştie, domnule Baker. Există mistere care nu vor fi rezolvate niciodată, oricât de mult am încerca. Şi dacă ne petrecem prea mult timp încercând să le desluşim, am putea să ratăm exact ce este în faţa noastră.

— Nu aşa funcţionează lucrurile în viaţa reală, domnule Parnassus, a zis Linus. Totul are o explicaţie. Totul are un sens. Asta este prima propoziţie din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* în capitolul dedicat Departamentului Responsabil de Tineretul Magic.

Domnul Parnassus a ridicat din sprâncene.

— Lumea este un loc ciudat şi fascinant. De ce trebuie s-o explicăm în totalitate? Pentru satisfacţia noastră personală?

— Pentru că în cunoaştere stă puterea.

Domnul Parnassus a pufnit:

— Ah, puterea! Aţi vorbit ca un adevărat reprezentant al DERETIMA. De ce nu mă miră că aţi memorat cartea? Ar trebui să ştiţi că există o şansă să daţi la un moment dat de Chauncey ascuns sub patul dumneavoastră.

Asta l-a făcut pe Linus să tresară:

— Poftim? De ce?

— Pentru că, vreme îndelungată, înainte să vină aici, i s-a zis că e un monstru, chiar şi de către acei oameni care ar fi trebuit să ştie mai bine. I s-au spus poveşti despre cum se ascund monştrii sub pat, despre chemarea lor, care ar fi să-i sperie pe cei din jur. A crezut că asta trebuie să fie şi el. Că *misiunea* lui e să sperie oamenii, pentru că asta i s-a insuflat… că doar de asta e în stare. Doar când a venit aici şi-a dat seama că poate fi mai mult de atât.

— Aşa că a ales să fie valet, a zis Linus încet.

— Da. A văzut asta într-un film, acum câteva luni. Şi, din cine ştie ce motiv, l-a fascinat ideea.

— Dar n-o să poată niciodată să…

Linus s-a oprit înainte să termine propoziţia.

Dar domnul Parnassus ştia exact ce avea de gând să zică:

— N-o să poată niciodată să fie valet, pentru că niciun hotel nu l-ar angaja?

— Nu e…

Ce nu era, mai exact? Drept? Cinstit? Corect? Niciunul dintre lucrurile astea? Linus nu ştia sigur. Exista un *motiv* în spatele unor astfel de legi şi, deşi Linus nu le înţelesese niciodată pe de-a întregul, nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Linus ştia că oamenilor le era adesea frică de ce nu înţelegeau (deşi simţea că în spatele cuvântului frică se ascundea cu totul altceva). Departamentul Responsabil de înregistrări apăruse din nevoia de a-i proteja pe cei extraordinari. La început, copiii au fost luaţi din familiile lor şi trimişi

la şcoală, deşi asta era impropriu spus. Erau mai degrabă închisori şi, deşi nu aveau gratii la ferestre, DERETIMA a fost creat ca să înăbuşe strigătele celor care se revoltau în faţa unui astfel de comportament. Şi, când a devenit clar că mulţi erau orfani, asistenţii sociali au fost împărţiţi în două: cei care se ocupau cu înregistrarea familiilor, conform Departamentului Responsabil de înregistrări, şi cei care lucrau cu orfanii din orfelinate.

Nu, nu era deloc drept.

— Nu e, a zis domnul Parnassus, parcă de acord cu aceste cuvinte nerostite. Dar îi îngădui să viseze la astfel de lucruri pentru că e doar un copil. Şi cine ştie ce-i va aduce viitorul? Schimbarea se naşte din cele mai slabe şoapte. Oamenii care gândesc la fel ajung să-şi transforme şoapta în urlet. Ceea ce mă aduce înapoi la Sal. Pot să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Baker?

Pe Linus l-au trecut fiorii:

— Nici n-aş vrea altceva.

— Bun. Îi e frică de dumneavoastră, a zis domnul Parnassus.

Linus a clipit:

— De mine? Nu cred să fi speriat vreodată pe cineva.

— Mă îndoiesc. La urma urmei, lucraţi pentru DERETIMA.

— Ce-are asta de-a face cu…

— Nu e vorba neapărat despre *dumneavoastră.* Ci de ce reprezentaţi. Sunteţi un asistent social, domnule Baker. În timp ce majoritatea copiilor

înţeleg vag ce înseamnă asta, Sal are experienţă cu oameni ca dumneavoastră. Este la al doisprezecelea orfelinat.

Lui Linus i s-a pus un gol în stomac:

— *Al doisprezecelea?* Nu se poate! Ar fi fost…

— Ar fi fost ce? a întrebat domnul Parnassus. Aruncat într-una dintre şcolile departamentului, care par să le placă aşa de mult celor din DERETIMA? Acolo se duc copiii după ce terminaţi dumneavoastră cu ei, nu?

Linus a început să transpire:

— Nu… pot spune cu siguranţă. Eu… fac doar ce mi se cere, nimic mai mult.

— Nimic mai mult? a repetat domnul Parnassus. Mare păcat. Aţi fost vreodată la una dintre acele şcoli, domnule Baker? V-a interesat vreodată să vedeţi ce mai fac copiii cu care aţi lucrat?

— Asta… fac cei de nivel superior. Supraveghetorii. Eu sunt un biet asistent social.

— Mă îndoiesc tare că sunteţi un biet ceva. De ce sunteţi asistent social? De ce nu aţi vrut niciodată mai mult?

— Pentru că asta ştiu să fac, a zis Linus, în timp ce transpiraţia începea să i se prelingă pe spate.

Nu ştia când se întorsese roata aşa de subtil, că nici nu observase. Trebuia să recapete controlul.

— Nu sunteţi curios?

Linus a clătinat din cap.

— Nu pot să fiu curios.

Domnul Parnassus a părut surprins.

— De ce?

— Nu mă ajută cu nimic. Fapte, domnule Parnassus. Eu mă ocup de fapte. Curiozităţile îţi fac imaginaţia s-o ia razna şi eu nu-mi permit să fiu distras.

— Nu-mi pot imagina cum e să trăieşti aşa, a zis domnul Parnassus încet. Pare o viaţă care nu e trăită deloc.

— Ce bine că nu am nevoie de opinia dumneavoastră, i-a răspuns Linus tăios.

— Nu am vrut să vă supăr…

— Sunt aici ca să mă asigur că locul ăsta funcţionează aşa cum trebuie. Să evaluez procedurile şi să văd dacă Orfelinatul Marsyas respectă regulile impuse de DERETIMA, să mă asigur că fondurile alocate sunt folosite corespunzător…

Domnul Parnassus a pufnit:

— Fondurile? Văd că aveţi şi simţul umorului. Nu mă aşteptam. Cât de încântător.

Linus a încercat să menţină frâiele conversaţiei:

— Doar pentru că adăpostiţi copii mai… diferiţi, asta nu înseamnă că voi uita de ce sunt aici. E vorba despre copii, domnule Parnassus. Nimic mai mult.

A dat din cap.

— Prea bine, respect asta. Deşi suntem neconvenţionali, mă aştept să vedeţi că fac tot ce-mi stă în putinţă să-i protejez. Aşa cum am zis şi mai devreme, lumea e un loc ciudat şi fascinant,

dar asta nu înseamnă că n-are colţi. Şi că nu muşcă atunci când ne aşteptăm mai puţin.

Linus nu ştia cum să reacţioneze:

— Nu părăsiţi niciodată insula. Sau cel puţin copiii.

— Cum v-aţi dat seama?

— Din cauza dubiţei din faţă. Cauciucurile sunt pline de buruieni şi de flori.

Domnul Parnassus s-a lăsat pe spate şi a zâmbit ciudat.

— Sunteţi atent la detalii. Sigur, ar fi putut să fie mâna lui Phee sau a Taliei. Le place să crească plante. Dar bănuiesc că nu credeţi asta.

— Nu, nu cred. De ce arată de parcă n-a mai fost mutată de mult?

— Cred că aţi trecut prin sat.

— Ăăă, da. Cu doamna Chapelwhite.

Linus a ezitat. Ce îi zisese femeia în drum spre Marsyas?

Oamenii din Marsyas nu-i plac pe cei ca noi.

Pe zâne?

Nu le plac creaturile magice, domnule Baker.

Domnul Parnassus a dat din cap, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile lui Linus.

— Nu pot spune că nu suntem bine-veniţi, dar se cam ştie că e mai bine pentru toată lumea dacă rămânem la locul nostru. Zvonurile încep s-o ia razna şi să încercăm să scăpăm de ele e ca şi cum am încerca să deplasăm o bilă de foc pe un câmp cu iarbă uscată. Bănuiesc că ajută că guvernul îi plăteşte pe săteni să nu sufle un cuvânt despre locul ăsta. Ajută şi că, odată cu aceste

recompense, vin şi ameninţări voalate. E mai uşor pentru toată lumea să stăm la locul nostru. Din fericire, insula e mai mare decât pare şi acoperă toate nevoile copiilor. Doamna Chapelwhite merge în sat pentru provizii în fiecare săptămână. Pe ea o ştiu, cel puţin cât se poate.

Lui Linus îi vâjâia mintea. Nu ştia că sătenii sunt plătiţi ca să-şi ţină gura, cu toate că, în mod ciudat, avea sens.

— Dumneavoastră nu plecaţi?

Domnul Parnassus a ridicat din umeri.

— Sunt fericit unde sunt pentru că ei sunt fericiţi unde sunt. Bănuiesc că am putea să găsim o cale de a merge dincolo de Marsyas şi de sat, dar nu s-a ivit ocazia. Cel puţin nu până acum. Bănuiesc că va trebui s-o luăm uşor.

Linus a clătinat din cap şi şi-a ridicat carneţelul şi creionul.

— Sal. Se transformă în câine.

— Într-un Pomeranian, ca să fim exacţi.

— Şi spuneţi că n-a mai stat niciodată atât de mult într-un singur loc?

— Aşa e.

— Sunt copii ale căror dosare nu sunt clasificate, deşi seamănă cu el. Am cunoscut un copil care se transforma într-o căprioară. De ce e aici?

Domnul Parnassus l-a privit precaut:

— Pentru că poate să-i molipsească şi pe alţii printr-o singură muşcătură.

Linus a simţit cum rămâne fără aer.

— Chiar aşa?

Directorul a dat din cap.

— Da. A fost un... incident. La unul dintre fostele orfelinate. A fost lovit de o femeie care lucra la bucătărie pentru că a încercat să ia un măr. Sal a ripostat în singurul mod pe care-l ştia. Iar ea s-a transformat o săptămână mai târziu.

Lui Linus i se părea că toată camera se învârte cu el.

— Nu... nu am crezut că se poate aşa ceva. Credeam că e ceva genetic.

— Cred că o să vă daţi seama că imposibilul e mai accesibil aici decât vi s-a spus.

— Şi Talia?

— A fost unul dintre primii copii veniţi în acest loc. Familia ei a fost ucisă într-un accident cu adevărat tragic, când le-a luat foc grădina. Unii cred că a fost incendiată intenţionat, dar nimănui nu i-a păsat prea mult de asta.

Linus a tresărit. Şi-a adus aminte de afişele din autobuze care le spuneau oamenilor DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Vorbiţi gnomă.

— Vorbesc multe limbi, domnule Baker. Îmi place să învăţ lucruri noi. Şi mă ajută să îmi fac treaba mai bine.

— De ce e clasificat şi dosarul ei?

— Aţi mai cunoscut vreun gnom femeie, domnule Baker?

Nu. Ceea ce era ciudat, din moment ce nici măcar nu se gândise la asta până acum. Linus a scris repede ceva pe carneţel.

— Şi mai e şi Phee.

Domnul Parnassus a râs încet:

— E extrem de independentă. Motivul pentru care e aici? E singura zână atât de tânără care să aibă atât de multă putere. Când au încercat s-o salveze de la... o situaţie cumplită, a reuşit să transforme trei bărbaţi în copaci. Cel care a reuşit să-i transforme înapoi a fost o zână mult mai bătrână. Într-un târziu. Din fericire, doamna Chapelwhite o ajută în feluri care pe mine mă depăşesc. A luat-o sub aripa ei, la propriu şi la figurat. A înflorit foarte frumos sub îndrumarea doamnei Chapelwhite. Suntem foarte norocoşi că s-a oferit să ne ajute.

— Şi de ce a făcut asta? a întrebat Linus. E insula ei. Zânele sunt extrem de teritoriale. De ce v-a lăsat să veniţi aici?

Domnul Parnassus a dat din nou din umeri:

— Pentru o cauză nobilă, bănuiesc.

Vorbea exact ca o zână, în cercuri vagi. Lui Linus nu-i plăcea asta.

— Puteţi fi mai exact?

— Ca să ajute nişte copii pe care nimeni nu vrea să-i vadă dezvoltându-se. Ştiţi la fel de bine ca mine că *orfelinat* e impropriu spus, domnule Baker. Nimeni nu vine aici să-i adopte.

Da, aşa era, din moment ce orfelinatul Marsyas era ascuns de toată lumea. Dar conta asta? Auzise vreodată de vreun copil din orfelinat care să fie adoptat? Nu-i venea în minte niciun exemplu. Cum de nu remarcase asta până atunci?

— Theodore?

— Nu sunt toate informaţiile astea în dosarele

dumneavoastră, domnule Baker?

Nu. Nu erau. De fapt, Linus şi-a dat seama că domnul Parnassus a avut dreptate când a zis că sunt doar nişte schelete.

— E mai bine să aud direct de la sursă. Nuanţele pot să scape când sunt doar nişte cuvinte pe o foaie de hârtie.

— Nu e doar un animal, a zis domnul Parnassus.

— Nici n-am zis asta.

Domnul Parnassus a oftat:

— Sigur că nu aţi zis. Îmi cer scuze. Am mai avut de-a face cu oameni ca dumneavoastră. Uit că nu sunteţi toţi la fel, deşi pe dumneavoastră nu pot să vă citesc deocamdată.

Linus s-a simţit ciudat de expus.

— Ce-i în guşă e şi-n căpuşă. Ăsta sunt.

— O, mă îndoiesc foarte tare. Theodore e… special. Cred că ştiţi cât de rar e cineva ca el.

— Da.

— E încă tânăr, deşi nu ştim exact câţi ani are. El… gândeşte diferit de noi toţi şi, deşi ne înţelegem unul pe celălalt, ne potrivim mai degrabă la lucrurile abstracte, nu la detalii. Are sens?

— Deloc, a recunoscut Linus.

— Veţi vedea, a zis domnul Parnassus. La urma urmei, aveţi o lună de stat aici. Şi cred că mai rămâne un singur copil, deşi bănuiesc că special l-aţi lăsat la urmă. Doamna Chapelwhite a zis că v-a găsit leşinat după ce i-aţi citit dosarul.

Linus a roşit şi şi-a dres vocea.

— A fost… neaşteptat.

— E un cuvânt bun ca să-l descrieţi pe Lucy, sunt sigur.

— E…

Linus a ezitat.

— E adevărat? a continuat în cele din urmă. Chiar e Anti… adică fiul diavolului?

— Cred că da, a zis domnul Parnassus, moment în care lui Linus i s-a tăiat respiraţia. Deşi toate ideile cu privire la ce ar trebui să facă cineva ca el sunt mai degrabă fictive.

— Dacă e adevărat, ar trebui să provoace Sfârşitul Lumii! a exclamat Linus.

— Are 6 ani.

— Când m-a ameninţat, s-a autointitulat stăpânul focului şi al întunericului!

Domnul Parnassus a râs.

— Era modul lui de a vă întâmpina. Are un simţ al umorului morbid, mai ales pentru cineva aşa de mic. E chiar drăguţ odată ce vă obişnuiţi cu asta.

Linus a făcut ochii mari.

Domnul Parnassus a oftat şi s-a aplecat spre el.

— Uitaţi ce e, domnule Baker. Ştiu că e… mult de digerat, dar Lucy e aici de un an. Erau planuri să… mă rog. Haideţi să spunem doar că locul ăsta a fost ultima şansă. Indiferent de cine-i sunt părinţii, e un *copil.* Şi refuz să cred că drumul unei persoane este bătut în cuie. *O* persoană e mai mult decât originea ei.

— Mai mult decât suma părţilor.

Domnul Parnassus a dat din cap.

— Da. Exact. Poate că Lucy bagă spaima în

majoritatea oamenilor, dar nu şi în mine. Am văzut de ce e în stare. În spatele ochilor şi al demonului din inima lui, e fermecător şi isteţ şi incredibil de deştept. O să lupt pentru el ca pentru oricare dintre copiii mei.

Lui Linus nu prea i-a plăcut cum suna asta.

— Dar nu sunt ai dumneavoastră. Sunteţi directorul orfelinatului, nu tatăl lor. Doar aveţi grijă de ei.

Domnul Parnassus a zâmbit slab.

— Bineînţeles. Mi-a scăpat. A fost o zi lungă şi mă aştept ca şi mâine să fie la fel. Dar merită.

— Oare?

— Bineînţeles. Nu m-aş vedea făcând altceva. Dumneavoastră?

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine, domnule Parnassus, a remarcat Linus.

Directorul a întins mâinile.

— De ce nu? Dumneavoastră pare că ştiţi totul despre noi. Şi tot ce nu ştiţi poate fi citit în ceea ce sigur e un dosar foarte meticulos.

— Nu totul, a zis Linus şi şi-a închis carneţelul. De exemplu, nu prea par să fie informaţii despre *dumneavoastră. Aş* zice că dosarul e chiar subţirel. De ce?

Domnul Parnassus a părut iar amuzat şi Linus s-a întrebat ce îi scapă.

— Nu cumva asta ar trebui să fie o întrebare pentru Conducerea Extrem de Superioară? Ei sunt cei care v-au trimis aici.

Avea dreptate, firește. Era îngrijorător cât de puţine informaţii avea. Dosarul domnului Arthur

Parnassus nu-i spunea nimic în afară de vârstă şi de educaţie. Mai era şi o propoziţie ciudată la sfârşit: *Domnul Parnassus va fi un exemplu pentru copiii mai problematici, date fiind abilităţile sale.* Linus nu ştia ce să înţeleagă din asta, iar acum, că stăteau faţă în faţă, avea şi mai multe întrebări.

— Am senzaţia că nu-mi vor spune mult mai multe decât mi-au zis deja.

— Aici bănuiesc că aveţi dreptate.

Linus s-a ridicat.

— Mă aştept la transparenţă şi cooperare totală în această investigaţie.

Domnul Parnassus a râs:

— Nu era doar o vizită?

— Domnule, ăsta a fost cuvântul folosit de dumneavoastră, nu de mine. Ştim amândoi de ce am fost trimis aici. Singura explicaţie e că DERETIMA are motive de îngrijorare. Şi pot să înţeleg de ce. Aveţi o bombă cu ceas sub acoperiş, una mai periculoasă decât ar fi trebuit să existe vreodată.

— Prin urmare el e vinovat că există? Nu-i ca şi când a avut vreun cuvânt de spus, nu?

Asta părea o discuţie de avut când Linus era cu mintea mai limpede. Sau poate niciodată. Implicaţiile pe care le presupunea l-au făcut să se simtă slăbit.

— Sunt aici ca să văd dacă trebuie luate măsuri.

— Măsuri, a repetat domnul Parnassus.

Pentru prima dată i se simţea frustrarea în glas.

— Nu au pe nimeni, domnule Baker. Pe nimeni în afară de mine. Chiar credeţi că DERETIMA îi va permite cuiva ca Lucy să meargă la una dintre şcolile sale? Gândiţi-vă bine înainte să răspundeţi.

— Asta e mai puţin relevant, a zis Linus sec.

Domnul Parnassus s-a uitat în tavan.

— Bineînţeles că e. Pentru că aşa devine după ce vă terminaţi treaba şi nu vă mai priveşte nimic, a zis şi a scuturat din cap. Dac-aţi şti…

— Dacă nu e nimic în neregulă, atunci nu aveţi de ce să vă faceţi griji, a zis Linus. Poate mă consideraţi fără suflet, domnule Parnassus, dar vă asigur că-mi pasă. Nu aş fi aici dacă nu mi-ar păsa.

— Cred că dumneavoastră chiar credeţi asta.

S-a uitat iar la Linus.

— Îmi cer scuze, domnule Baker. Da, vă veţi face treaba într-o formă sau alta. Dar mai cred şi că, dacă v-aş deschide ochii, aţi vedea ce e în faţa dumneavoastră, nu ce e scris într-un dosar.

Linus a simţit că îl furnică pielea. Trebuia să iasă din biroul ăla. I se părea că pereţii încep să-l strângă.

— Mulţumesc de găzduire, deşi, în fine, nu aţi avut de ales. Eu mă voi retrage. A fost o zi lungă şi mă aştept ca şi mâine să fie la fel.

S-a întors şi a deschis uşa. Înainte s-o închidă, l-a auzit pe domnul Parnassus zicând:

— Noapte bună, domnule Baker.

Calliope stătea în uşă când a ajuns Linus înapoi la casa de oaspeţi. Nu a mai dat de nimeni pe drumul dinspre conac, deşi auzea voci din spatele

uşilor închise. S-a forţat să nu o ia la sănătoasa.

Calliope s-a uitat scurt la el înainte să iasă din casă şi să-şi facă nevoile. Afară era răcoare şi, cât a aşteptat, s-a uitat la conac. Ferestrele de la etaj erau luminate şi i s-a părut că vede pe cineva mişcându-se în spatele perdelelor. Dacă-şi aducea bine aminte cum erau poziţionate camerele, trebuia să fie cea a lui Sal.

Douăsprezece orfelinate diferite, a murmurat. *Ar fi trebuit să apară în dosarul lui. De ce, Doamne iartă-mă, nu l-au dus la o şcoală?*

Calliope a intrat în casă, dar nu înainte să se frece de picioarele lui şi să toarcă. Linus a închis uşa şi a încuiat-o, ca să fie sigur, deşi se gândea că, dacă cineva chiar ar fi vrut să intre, ar fi reuşit oricum.

Ajuns în dormitor şi-a adus aminte de ce i-a zis domnul Parnassus despre Chauncey, anume că îi place să se ascundă sub pat ca să sperie oamenii. Nu putea să vadă prea bine spaţiul întunecat de sub pat, pentru că era ascuns de cuvertura care aproape atingea podeaua.

S-a frecat pe faţă.

Exagerez. Sigur că nu-i aici. E ridicol.

S-a întors ca să meargă la baie şi să se pregătească de culcare.

Tocmai începuse să se spele pe dinţi, astfel că era plin de pastă pe bărbia latră, când s-a întors brusc şi s-a dus înapoi în cameră. S-a lăsat pe genunchi, a ridicat cuvertura şi s-a uitat sub pat.

Niciun monstru (copil sau de alt fel) nu se ascundea sub pat.

Gata, a zis Linus cu gura plină de pastă de dinţi. *Vezi? E în regulă.*

Şi aproape că s-a crezut.

După ce s-a schimbat în pijama şi s-a băgat în pat, era sigur că avea să se zvârcolească toată noaptea. Oricum nu dormea bine când nu era acasă şi nu ajuta deloc nici ce aflase. A încercat să citească din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* (pentru că, orice ar fi zis domnul Parnassus, nu memorase cartea absolut deloc), dar, surprinzător, a început să se gândească la nişte ochi negri deasupra unui zâmbet blând, apoi a fost înconjurat de o mare de alb.

Capitolul 8

A doua zi de dimineaţă, când s-a trezit, Linus a clipit încet.

Prin fereastră pătrundea o lumină caldă. Putea să simtă mirosul de sare din aer.

Totul părea un vis frumos.

Dar apoi l-a lovit realitatea şi şi-a adus aminte unde e.

Şi ce a văzut.

O, Doamne! a bombănit supărat când s-a ridicat din pat, frecându-se la ochi.

Calliope stătea ghemuită la picioarele patului şi dădea din coadă leneşă, cu ochii închişi.

Linus a căscat, şi-a tras pătura de pe el şi a coborât picioarele pe podea. Apoi şi-a întins toate încheieturile. Indiferent de situaţia în care se afla, trebuia să recunoască faptul că nici nu mai ţinea

minte ultima dată când dormise aşa de bine. Somnul bun, lumina dimineţii şi sunetul valurilor care se spărgeau în depărtare ar fi putut să-l facă pe Linus să creadă că totul era doar o binemeritată vacanţă, că era…

Ceva rece şi umed i s-a înfăşurat în jurul gleznei.

Linus a ţipat şi şi-a tras piciorul. De frică, şi-a estimat prost propria forţă, astfel că piciorul i s-a dus până peste cap, făcându-l să se rostogolească pe pat. Apoi a aterizat pe podea, pe spate, cu o bufnitură puternică, tot aerul ieşindu-i din plămâni într-un mod de-a dreptul spectaculos.

A întors capul spre spaţiul de sub pat.

— Bună dimineaţa, a zis Chauncey, cu ochii dansându-i pe tije. Nu voiam să vă sperii. E gata micul dejun. O să mâncăm ouă!

Linus şi-a dus privirea spre tavan şi a aşteptat să-şi normalizeze respiraţia.

Departamentul Responsabil pentru Tineretul Magic
Raport nr. 1: Orfelinatul Marsyas
Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conţinut al acestui raport este precis şi adevărat. Înţeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informaţie care s-ar dovedi falsă va duce la cenzurarea acestui raport sau la terminarea contractului.

Acest raport şi cele ce vor urma vor

conţine observaţiile pe care le-am făcut în fiecare săptămână a investigaţiei mele.

Insula Marsyas şi orfelinatul de aici sunt foarte diferite de ce m-am aşteptat.

Ar trebui să se consemneze că dosarele pe care le-am primit pentru această misiune sunt îngrijorător de inadecvate, lipsind informaţii pertinente, care cred că m-ar fi putut ajuta să mă pregătesc pentru investigaţia aceasta şi pentru tot ce presupune ea. Fie anumite părţi lipsesc, fie conţinutul lor a fost modificat. Dacă este vorba despre prima variantă, atunci ne confruntăm cu o încălcare grosieră a regulilor. Dacă nu, nivelul meu temporar de acces ar fi trebuit să-mi ofere totuşi acces la informaţiile înlăturate. Aş recomanda o revizuire a protocoalelor pentru toate misiunile cu informaţii clasificate de ordin 4, pentru a vă asigura că nici un alt asistent social nu va mai intra într-o situaţie fără toate detaliile problemei.

Îmi cer scuze dacă par pretenţios. Cred doar că ar fi trebuit să mi se spună mai multe.

Orfelinatul Marsyas e diferit faţă de ce mă aşteptam. Conacul însuşi arată ameninţător, deşi pare să fie bine îngrijit. E mare şi interiorul, aglomerat, deşi, într-un fel, asta îi dă senzaţia de casă locuită, nu doar de sanctuarul unui colecţionar. Excepţie face, evident, colecţia balaurului pitic

Theodore, dar încă nu am văzut ce conţine mai exact.

Fiecare copil are camera lui. În primele zile am văzut camera gnomului Talia (pereţii sunt decoraţi cu mai multe flori decât par să fie în toată grădina), pe cea a zânei Phee (cred că patul ei e un copac adevărat care creşte din podea, deşi nu pot deloc să-mi dau seama cum se poate), pe a... lui Chauncey (podeaua e plină de apă sărată, care sigur e curăţată o dată pe săptămână) şi pe a lui Theodore (care şi-a construit un cuib în pod, pe care am fost lăsat să-l văd doar când i-am mai dat un nasture; din moment ce nu aveam unul în plus, a trebuit să rup unul de la cămaşă; bănuiesc că voi fi despăgubit pentru asta).

Încă nu am văzut camera lui Sal. Nu are încredere în mine şi chiar pare să-i fie frică de mine, deşi nu e din vina lui. Rar zice ceva în prezenţa mea, dar, luând în calcul lucrurile prin care a trecut, pot să înţeleg de ce. Şi ţin să menţionez că în dosar nu erau trecute toate lucrurile prin care a trecut, acesta conţinând doar informaţii despre cum se transformă (fireşte, cel mai important aspect lipseşte). Deşi este fascinant, aş sugera că nu este suficient. Mi s-a spus că este la cel de-al doisprezecelea orfelinat. Informaţia asta mi-ar fi permis să-l înţeleg mai bine când am ajuns aici.

Nu am văzut camera lui Lucy. Nu i-am

cerut. El s-a oferit de multe ori să mi-o arate; odată m-a prins într-un colţ şi mi-a şoptit că n-o să-mi vină să cred ce o să văd, dar nu cred că sunt pregătit să o văd deocamdată. O să am grijă să o vizitez înainte să plec. Chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac, mi-am predat deja testamentul la Resurse Umane. Dacă va mai rămâne ceva din mine, vă rog să-mi incineraţi rămăşiţele.

Ar trebui să fie consemnat şi că, în afară de copii, pe insulă mai este o zână, Zoe Chapelwhite. Faptul că nu mi s-a comunicat prezenţa ei până să ajung aici mi se pare foarte neobişnuit. Zânele, după cum ştiţi, sunt extrem de teritoriale. Am venit fără o invitaţie directă pe o insulă care, după toate aparenţele, este a ei. Ar fi avut tot dreptul să-mi refuze intrarea sau chiar mai rău. Asta sugerează fie că DERETIMA nu erau conştienţi de prezenţa ei, fie nu au simţit nevoia să-mi comunice acest aspect.

Ceea ce mă duce la domnul Parnassus; dosarul lui conţinea o singură pagină care nu mi-a spus nimic despre directorul Orfelinatului Marsyas. Aşa ceva este inacceptabil. Ştiu că pot oricând să vorbesc cu el ca să-mi dea informaţiile de care am nevoie, dar aş prefera să citesc despre el decât să stau la discuţii. Sunt aici ca să fac observaţii şi ca să întocmesc un raport. Faptul că trebuie să stau la taifas, pe lângă sarcinile mele, este cât se poate de

deranjant.

Domnul Parnassus are ceva pe care nu pot să-l desluşesc deocamdată. Pare cu siguranţă capabil. Copiii par să fie fericiţi, poate chiar se dezvoltă frumos. Însă are un talent de necontestat de a şti unde sunt copiii şi ce fac în orice secundă, chiar și când nu sunt cu el. Nu am mai cunoscut pe nimeni ca el până acum.

Poate nu va fi chiar aşa de greu să vorbesc cu el, la urma urmei. Şi chiar va fi nevoie să fac asta. Pentru că, oricât de fericiţi ar părea copiii, conacul pare la un pas de haos. Când am sosit, copiii umblau creanga pe domeniu. Mi s-a spus că li se dă voie să-şi urmeze propriile interese în fiecare zi, dar pare… imprudent să laşi aceşti copii nesupravegheaţi o perioadă semnificativă. Se ştie bine că tinerii magici nu-şi pot controla pe deplin puterile, chiar dacă unii sunt mai buni la asta decât alţii.

Acestea fiind spuse, înţeleg nevoia de discreţie, judecând după cine sunt aceşti copii. Trebuie să recunosc că aprecierile ar putea să fie puţin exagerate. La urma urmei, indiferent de mediul din care provin, sunt doar nişte copii.

Cât de problematici ar putea fi dacă respectă instrucţiunile din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI?*

— Foc şi cenuşă! ţipa Lucy în timp ce mergea

agitat prin cameră. Moarte şi distrugere! Eu, vestitorul calamităţii, voi aduce molima şi plaga asupra oamenilor din întreaga lume. Sângele celor nevinovaţi mă va hrăni şi cu toţii veţi îngenunchea şi mă veţi preaslăvi ca *zeul* vostru!

Apoi a făcut o plecăciune.

Copiii şi domnul Parnassus au bătut politicos din palme. Theodore a ciripit şi s-a învârtit în cerc.

Linus a înghiţit în sec.

— A fost o poveste foarte frumoasă, Lucy, a zis domnul Parnassus. Mi-a plăcut mai ales cum ai folosit metaforele. Ţine minte că molima şi plaga sunt practic acelaşi lucru, aşadar a fost puţin repetitiv spre final, dar, în afară de asta, a fost impresionant. Felicitări!

Erau în salonul din conac, care fusese transformat în sală de clasă. O tablă verde şi veche, aşezată lângă fereastră, părea că tocmai fusese curăţată. Într-o cutie de pe jos erau bucăţi groase de cretă. Pe perete era prinsă o hartă a lumii şi, într-un colţ, pe un suport de metal, se afla un proiector. Pereţii, plini de cărţi, îi aminteau de biroul domnului Parnassus. Erau enciclopedii şi romane şi cărţi de nonficţiune despre zei şi zeiţe greceşti şi despre denumirile ştiinţifice ale florei şi faunei şi lui Linus i s-a părut că vede pe un cotor, cu litere aurii, titlul *Istoria gnomilor: relevanţa culturală şi locul lor în societate.* Părea să aibă cel puţin o mie de pagini şi Linus de-abia aştepta să pună mâna pe ea.

Lucy s-a aşezat la un pupitru – părea mândru de el. A fost penultimul care a jucat în ceea ce

domnul Parnassus numea modulul „Exprimă-te liber”. Copiii erau invitaţi în faţa clasei să spună o poveste creată de ei, fie adevărată, fie inventată. Talia a spus povestea unui intrus care a venit pe insulă şi care nu a mai fost găsit niciodată. Theodore (după spusele domnului Parnassus) a spus o glumiţă fercheşă, care i-a făcut pe toţi (cu excepţia lui Linus) să râdă cu lacrimi. Phee a vorbit despre un copac anume din pădure, pe care îl creştea acum şi pentru ale cărui rădăcini avea speranţe mari. Chauncey i-a bucurat cu povestea valeţilor (ceva ce, şi-a dat seama Linus, făcea parte dintr-o serie).

Şi apoi a venit rândul lui Lucy.

El s-a suit pe biroul domnului Parnassus şi practic a ameninţat întreaga omenire cu anihilarea, cu pumnii lui mici deasupra capului şi ochii înflăcăraţi.

Conform domnului Parnassus, „Exprimă-te liber” era o idee menită să le dea copiilor încredere în ei înşişi. Linus ştia foarte bine cât de cumplit e să vorbeşti în public. De două ori pe săptămână, copiilor li se cerea să vorbească în faţa celorlalţi despre un subiect la alegere. Pe lângă faptul că le dădea ocazia să-şi exerseze abilităţile de oratori, domnul Parnassus spunea că i se părea un mod de a le spori creativitatea.

— Minţile copiilor sunt fascinante, i-a spus lui Linus, în timp ce mergeau spre hol. Unele dintre lucrurile pe care le spun par să sfideze imaginaţia.

Linus înţelegea prea bine asta. Era convins că Lucy e capabil de toate lucrurile pe care le spusese

cu voce tare.

Linus stătea într-un scaun, în partea din spate a salonului. I s-a zis să ia loc mai în faţă, dar a scuturat din cap, zicând că e mai bine să stea deoparte, ca să poată observa mai bine. Avea carneţelul şi creionul pregătite, aranjate frumos deasupra exemplarului din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* (s-a gândit să-l lase în cameră, dar s-a răzgândit; trebuia să fie mereu pregătit în cazul în care era vreo regulă ce trebuia consultată), însă a uitat repede de ele când primul copil s-a dus în faţă. La un moment dat şi-a adus aminte că trebuia să ia notiţe detaliate pentru ca rapoartele lui să fie complete, mai ales pentru că în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* nu era nimic despre copiii care se exprimau astfel.

Lucy terminase, ceea ce însemna că cinci copii se exprimaseră liber.

Asta însemna că mai rămânea…

— Sal? a zis domnul Parnassus. Te rog.

Sal s-a afundat în scaun, încercând să se facă mai mic. Era chiar comic, dată fiind dimensiunea lui. A aruncat o privire spre Linus, dar şi-a întors repede capul, când a văzut că e privit. A bombănit ceva ce Linus n-a putut să înţeleagă.

Domnul Parnassus stătea în faţa biroului. S-a aplecat şi l-a bătut pe Sal pe umăr.

— Lucrurile care ne sperie cel mai mult sunt adesea lucrurile de care ar trebui să ne temem cel mai puţin. E iraţional, dar asta ne face oameni. Şi dacă suntem capabili să ne înfrângem aceste frici, atunci suntem capabili de orice.

Theodore a ciripit de la pupitrul lui şi a dat fericit din aripi.

— Theodore are dreptate, a spus Phee, cu bărbia sprijinită în palmă. Poţi s-o faci, Sal.

Ochii lui Chauncey au început să salte.

— Da! Poţi s-o faci!

— Eşti puternic pe dinăuntru, a zis Talia. Şi ce e înăuntru contează.

Lucy şi-a dat capul pe spate şi s-a uitat pe tavan.

— Înăuntrul meu se găsesc doar intestine putrezite şi mucegăite, ca o rană infectată din care se scurge puroi.

— Vezi? i-a zis domnul Parnassus lui Sal. Cu toţii avem încredere în tine. Tot ce mai trebuie e să ai şi tu încredere în tine.

Sal s-a uitat iar la Linus, care a încercat să-i arunce ceea ce spera să fie un zâmbet încurajator. Probabil că nu i-a ieşit foarte bine din moment ce Sal a tresărit de spaimă, dar, fie pentru că şi-a găsit curajul, fie pentru că s-a resemnat că n-are cum să scape, şi-a deschis pupitrul şi a scos o foaie de hârtie. Apoi s-a ridicat încet. A mers tensionat până în faţa clasei. Domnul Parnassus se sprijinea de marginea biroului. Iar avea pantalonii prea scurţi şi, de data asta, lăsau să se vadă nişte şosete într-o nuanţă jignitor de portocalie.

Sal s-a oprit în faţa clasei şi s-a uitat la foaia pe care o ţinea strâns în mâini. Hârtia tremura uşor. Linus stătea nemişcat, ca o statuie, sigur că orice mişcare l-ar fi făcut pe Sal să fugă mâncând pământul.

Buzele lui au început să se mişte, dar vorbea atât de încet, încât cu greu se auzea ceva.

— Puţin mai tare, i-a zis domnul Parnassus cu blândeţe. Toată lumea vrea să te audă. Proiectează, Sal. Vocea ta e o armă. Să nu uiţi niciodată asta.

Degetele lui au strâns şi mai tare foaia de hârtie. Linus a crezut că o va rupe.

Sal şi-a dres vocea şi a început iar:

— Sunt doar o coală de hârtie. Fragil şi subţire. Sunt ţinut în soare şi lumina străluceşte prin mine. Se scrie pe mine şi nu mai pot fi folosit niciodată. Mâzgăliturile sunt o istorie. Sunt o poveste. Le spun celorlalţi ce să citească, dar ei văd doar cuvintele, nu şi pe ce sunt scrise. Sunt doar o coală de hârtie şi, deşi mai sunt multe ca mine, niciuna nu e exact la fel. Sunt un pergament uscat. Am linii. Am găuri. Dacă mă uzi, mă topesc. Dacă îmi dai foc, ard. Dacă mă iei în mâinile tale bătătorite, mă mototolesc. Mă rup. Sunt doar o coală de hârtie. Fragil şi subţire.

Apoi s-a dus repede înapoi la locul lui.

Toată lumea a aplaudat.

Linus nu putea să-şi ia privirea de la el.

— Minunat, a spus domnul Parnassus aprobator. Mulţumesc pentru asta, Sal. Mi-a plăcut mai ales partea cu zgârieturile ca istorie. M-am regăsit, pentru că toţi avem acea istorie, cred, deşi niciunul dintre noi nu este identic cu ceilalţi, aşa cum ai spus şi tu foarte bine. Bravo.

Linus putea să jure că l-a văzut pe Sal zâmbind, dar gestul a dispărut înainte să fie sigur.

Domnul Parnassus a bătut din palme.

— Bun. Mergem mai departe? Dat fiind că azi e marţi, o să începem ziua cu matematică.

Toată lumea a început să se văicărească. Theodore s-a dat de câteva ori cu capul de pupitru.

— Înţeleg, dar tot trebuie să începem, a zis domnul Parnassus amuzat. Phee? Împarţi tu culegerile? Astăzi o să ne întoarcem la sălbatica şi minunata lume a algebrei. Pentru unii va fi ceva avansat, pentru alţii doar o şansă de recapitulare. Nu-i aşa că suntem norocoşi?

Până şi Linus a început să se văicărească.

Linus tocmai ieşea din casa de oaspeţi după prânz, pregătit să se întoarcă în salon pentru ceea ce urma să fie o discuţie interesantă despre Magna Carta, când doamna Chapelwhite a apărut brusc şi l-a speriat atât de tare, încât a fost cât pe ce să cadă pe verandă.

— De ce faceţi asta? a zis el, încercând să-şi normalizeze respiraţia, cu mâna la piept, sigur că inima avea să-i explodeze. Oricum am tensiunea mare! Vreţi să mă omorâţi?

— Dacă voiam să vă omor, o făceam deja, pentru că ştiu mult mai multe moduri prin care pot să fac asta, a zis ea relaxată. Trebuie să veniţi cu mine.

— Ba nu. Trebuie să merg la ora copiilor şi am de scris un raport pe care de-abia l-am început. În plus, în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* se specifică foarte clar că un asistent social nu trebuie să se lase distras când e în misiune şi…

— E important.

Linus s-a uitat la ea prudent.

— De ce?

Aripile au început să îi tremure în spate. Chiar dacă era imposibil, părea că se făcea din ce în ce mai înaltă, până când a ajuns să se uite la el de sus.

— Sunt zâna din Marsyas. Asta e insula mea. Sunteţi aici pentru că v-am permis eu. Aţi face bine să ţineţi minte asta, domnule Baker.

— Da, da, sigur, a zis Linus repede. Voiam să zic că… fireşte că vin oriunde îmi cereţi, a adăugat el şi a înghiţit în sec. În limitele bunului-simţ adică.

Doamna Chapelwhite a pufnit şi a făcut un pas în spate:

— Curajul dumneavoastră nu cunoaşte limite.

Linus s-a aricit:

— Aveţi grijă, doar pentru că…

— Aveţi alţi pantofi? a întrebat şi a făcut un semn spre mocasinii lui.

— Da?! Dar sunt aproape identici. De ce?

Doamna Chapelwhite a dat din umeri.

— O să mergem prin pădure.

— A! Am înţeles. Poate putem totuşi s-o lăsăm pe altă zi…

Dar femeia s-a şi întors şi s-a îndepărtat de el. Linus s-a gândit serios s-o ignore şi să se întoarcă la relativa siguranţă din conac, dar şi-a adus aminte că ea chiar putea să-l alunge dacă voia.

Şi o parte din el – chit că mică – era curioasă ce voia să-i arate. Nu mai fusese curios de multă vreme.

În plus, era o zi splendidă. Poate i-ar fi făcut bine să mai iasă afară, pe un soare aşa de strălucitor.

Zece minute mai târziu, Linus îşi dorea să moară mai repede.

Dacă Talia s-ar fi repezit la el cu o lopată, probabil că nu ar fi oprit-o.

Dacă Lucy ar fi stat deasupra lui, cu ochii înflăcăraţi, înconjurat de foc, l-ar fi primit cu braţele deschise.

Orice doar să nu trebuiască să mai meargă prin pădure.

— Mă gândeam că ar fi bună o mică pauză, a zis el cu respiraţia tăiată şi transpirând abundent. Cum vi se pare? E o idee minunată, nu?

Doamna Chapelwhite i-a aruncat o privire încruntată. Nu părea deloc obosită.

— Nu mai avem mult.

— Aşa, a reuşit Linus să zică. Perfect. Perfect! E… perfect.

S-a împiedicat de rădăcina unui copac, dar a reuşit să-şi păstreze echilibrul din pura milă a divinităţii.

— Sper doar ca oamenii şi zânele să măsoare distanţa în acelaşi fel, sper că nu *mai avem mult* chiar înseamnă că nu mai avem mult.

— Nu prea ieşiţi, nu?

Linus şi-a şters fruntea cu mâneca:

— Ies exact atât cât i se cere cuiva cu meseria mea.

— Mă referem la natură.

— A! Atunci nu. Prefer confortul şi, dacă-mi

permiteţi, *siguranţa* propriei case. Prefer să stau în fotoliu şi să ascult muzică.

Doamna Chapelwhite i-a întins un toiag de lemn.

— Aţi spus că mereu v-aţi dorit să vedeţi oceanul.

— Visele sunt vise şi atât. Sunt menite să fie exerciţii de imaginaţie. Nu trebuie neapărat să se şi împlinească.

— Şi totuşi aţi ajuns la mare, departe de fotoliu şi de casă.

Zicând acestea s-a uitat spre cer.

— Muzica e peste tot, domnule Baker. Trebuie doar să învăţaţi s-o ascultaţi.

Linus i-a urmărit privirea. Deasupra lor, copacii adiau în bătaia vântului, iar briza făcea frunzele să foşnească. Ramurile trosneau. Păsările ciripeau. I s-a părut că aude chiar şi un chiţăit de veveriţă. Şi, pe fundal, cântecul oceanului, valurile care se spărgeau pe mal, mirosul puternic de sare din aer.

— E plăcut, a recunoscut el. Nu partea cu mersul. Sincer, aş fi foarte fericit şi fără. E chiar puţin incomod pentru cineva ca mine.

— Purtaţi cravată în mijlocul pădurii.

— Nu *plănuiam* să ajung în mijlocul pădurii, i-a zis Linus tăios. De fapt, ar trebui să fiu la conac, să iau notiţe.

Femeia a început să meargă iar printre copaci, dar picioarele ei de-abia dacă atingeau pământul.

— Pentru investigaţia dumneavoastră.

— *Da,* pentru investigaţie. Şi dacă aveţi de gând să îmi puneţi beţe în roate în vreun fel…

— Domnul Parnassus poate să citească rapoartele înainte să le trimiteţi?

Linus a mijit ochii şi a păşit peste o buturugă acoperită cu muşchi. În faţă putea să vadă fâşii de nisip auriu şi oceanul.

— În niciun caz. Nu s-ar cuveni. N-aş face *niciodată...*

— Foarte bine.

— Da? a întrebat Linus surprins.

— Da.

— De ce?

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el.

— Pentru că veţi vrea să includeţi asta în raport şi nu vreau ca el să afle.

Şi, fără să mai zică nimic, femeia a păşit pe plajă.

Linus s-a uitat o clipă la ea, fără să se clintească.

Lui Linus nu-i plăcea prea mult să meargă pe plajă în mocasini. S-a gândit dacă n-ar fi fost mai bine să-şi scoată pantofii şi şosetele şi să-şi lase degetele să se afunde în nisip, dar s-a răzgândit când a văzut ce-l aştepta pe plajă.

Pluta era construită la repezeală. Era făcută din patru scânduri de lemn, legate cu o sfoară groasă, galbenă. În mijloc era un catarg mic, pe care flutura ceea ce părea să fie un steag.

— Ce-i asta? a întrebat Linus şi a făcut un pas spre plută, intrând cu picioarele în nisipul umed. Mai e cineva pe insulă? Nu e suficient de mare pentru un bărbat sau o femeie. E un copil?

Doamna Chapelwhite a scuturat din cap cu amărăciune.

— Nu. A fost trimisă aici din sat. Cineva a lansat-o dintr-o barcă. Sunt sigură că au vrut să ajungă la chei, ca ultima dată, dar curenţii au adus-o aici.

— Ca ultima dată? a întrebat Linus, şocat. De câte ori s-a mai întâmplat?

— Asta e a treia.

— De ce, Doamne iartă-mă, ar… Vai de mine! O, Doamne!

Doamna Chapelwhite a desfăcut pergamentul prins de catarg. Cu litere mari, de tipar, era scris: PLECAŢI. NU VREM CREATURI CA VOI AICI.

— Nu i-am spus nimic domnului Parnassus, a zis ea încet. Dar nu aş fi surprinsă dacă ar şti deja. E foarte… atent.

— Şi asta cui îi e adresat? Copiilor? Domnului Parnassus? Dumneavoastră?

— Tuturor, cred, deşi eu sunt aici cu mult dinaintea celorlalţi.

Zicând acestea, a lăsat steagul să cadă pe catarg.

— Şi n-ar îndrăzni dacă ar fi vorba doar despre mine.

Pe Linus l-au trecut fiorii.

— De ce ar face cineva aşa ceva? Sunt doar nişte copii. Da, sunt… diferiţi de majoritatea, dar asta n-ar trebui să conteze.

— N-ar trebui, a zis şi doamna Chapelwhite, după care a făcut un pas în spate şi şi-a şters mâinile, de parcă s-ar fi murdărit de la pergament.

Dar asta se întâmplă. V-am povestit de sat, domnule Baker. Şi m-aţi întrebat de ce sunt cum sunt.

— Şi, dacă mai ţin bine minte, aţi evitat să-mi daţi un răspuns.

Buzele doamnei Chapelwhite s-au strâns într-o linie subţire. Aripile îi străluceau în lumina soarelui.

— Nu sunteţi un bărbat prost. Asta e evident. Sunt cum sunt pentru că noi suntem diferiţi. Chiar dumneavoastră m-aţi întrebat dacă sunt înregistrată, la doar câteva minute după ce ne-am cunoscut.

— Ăsta e abuz, a zis Linus supărat, încercând să ignore replica de mai devreme. Pur şi simplu. Poate sătenii nu ştiu exact cine locuieşte pe insulă şi probabil că aşa e cel mai bine. Dar, oricum ar fi, nimeni nu merită să fie făcut să se simtă inferior, a continuat şi s-a încruntat. Mai ales dacă guvernul îi plăteşte pentru tăcerea lor. Asta sigur încalcă vreo clauză din contract.

— Nu doar sătenii sunt aşa, domnule Baker. Doar pentru că dumneavoastră nu vă confruntaţi cu prejudecăţi în viaţa de zi cu zi, asta nu înseamnă că ele nu există pentru noi.

DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA, scria pe afişul din autobuz. Şi, de fapt, peste tot, nu? Din ce în ce mai des în ultima vreme, în autobuze. În ziare. Pe panouri. În reclamele de la radio. La naiba, văzuse cuvintele astea tipărite chiar şi pe pungi de cumpărături.

— Nu, a zis el încet. Bănuiesc că nu.

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el, iar

plantele din părul ei au părut înflorite. Linus s-a gândit că poate aşa şi erau.

— Şi totuşi copiii ăştia sunt despărţiţi de alţii de vârsta lor.

— Pentru siguranţa celorlalţi, bineînţeles... a spus Linus.

— Sau pentru propria lor siguranţă.

— Nu e acelaşi lucru?

Femeia a scuturat din cap:

— Nu. Şi cred că înţelegeţi şi dumneavoastră asta.

Linus nu ştia cum să răspundă, aşa că nu a mai zis nimic.

Doamna Chapelwhite a oftat.

— Voiam să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Ca să ştiţi mai mult decât scrie în dosarele alea. Copiii nu ştiu şi cred că e mai bine aşa.

— Ştiţi cine l-a trimis?

— Nu.

— Şi domnul Parnassus?

Femeia a dat din umeri.

Linus s-a uitat în jur, brusc tensionat.

— Credeţi că sunt în pericol? Ar putea să vină cineva pe insulă şi să încerce să le facă rău?

Simplul gând i-a făcut stomacul să se strângă. Lucrurile nu puteau să rămână aşa. Violenţa împotriva copiilor era inacceptabilă, indiferent de puterile lor. Odată a văzut cum directorul unui orfelinat a lovit un băieţel peste faţă doar pentru că reuşise să transforme un fruct în gheaţă. Orfelinatul a fost închis aproape imediat, iar directorul, acuzat.

Dar a scăpat atunci doar cu o mustrare.

Linus nu ştia ce se întâmplase cu băieţelul.

Zâmbetul care s-a aşternut pe faţa doamnei Chapelwhite nu trăda niciun strop de amuzament. De fapt, lui Linus i s-a părut de-a dreptul sălbatic.

— N-ar îndrăzni, a zis, lăsând să se vadă mult prea mulţi dinţi. Dacă pun piciorul pe insula mea, cu intenţia de a răni pe cineva din acel conac, va fi ultimul lucru pe care îl vor face.

Linus a crezut-o. S-a gândit câteva clipe şi apoi a zis:

— Poate ar trebui să le trimitem şi noi un mesaj lor.

Doamna Chapelwhite s-a uitat lung la el.

— Nu ar fi împotriva celor prevăzute în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI?*

Linus nu a îndrăznit să se uite la ea.

— Nu cred că există vreun alineat pentru o situaţie de genul ăsta.

— La ce vă gândeaţi?

— Sunteţi zâna insulei.

— Abilităţile dumneavoastră de observaţie sunt uluitoare.

Linus a pufnit:

— Ceea ce înseamnă că puteţi controla curenţii de pe insulă, corect? Şi vântul.

— Păreţi să ştiţi foarte multe despre creaturile magice, domnule Baker.

— Sunt foarte priceput la ceea ce fac, a zis sec şi şi-a scos creionul din buzunar. Ţineţi pergamentul întins, vă rog.

Femeia a ezitat puţin, dar a făcut ce i s-a cerut.

Lui Linus i-a luat câteva minute. A trebuit să treacă peste fiecare literă de mai multe ori, ca să se asigure că sunt clare cuvintele. Când a terminat, doamna Chapelwhite zâmbea mai blând şi avea pe chip cea mai sinceră expresie pe care o văzuse Linus de când o cunoscuse.

— Nu credeam că sunteţi în stare de aşa ceva, domnule Baker, a zis ea veselă.

— Nici eu, a mormăit Linus şi şi-a şters fruntea de sudoare. E mai bine să nu mai spunem nimănui despre asta.

Linus a ajutat-o să împingă pluta înapoi pe apă, deşi bănuia că îl lasă doar ca să-l facă să se simtă mai bine. Cel mai probabil nu avea nevoie de niciun ajutor. Când pluta a fost luată de valuri, cu pergamentul fluturând în vânt, Linus avea mocasinii uzi, şosetele fleaşcă şi respira greu.

Dar se simţea mai uşor. De parcă nu mai era doar o vopsea care se pierdea pe zid.

Se simţea adevărat.

Se *simţea prezent.*

Ca şi cum putea fi văzut.

Vântul s-a înteţit şi pluta a fost dusă departe, spre malul din zare.

Nu ştia dacă avea s-o găsească cineva, dacă avea să treacă efectiv de canal.

Şi chiar dacă era găsită, probabil urmau să o ignore.

Dar asta nici nu prea conta.

PLECAŢI. NU VREM CREATURI CA VOI AICI scria pe o parte a pergamentului.

NU, MULŢUMIM, scria pe cealaltă.

Au stat vreme îndelungată pe plajă, în nisip, cu apa clipocindu-le la picioare.

Capitolul 9

În prima vineri pe care a petrecut-o Linus Baker pe insulă, a primit o invitaţie. Nu era una la care se aştepta şi, când a auzit, nici nu era sigur că voia s-o accepte. Putea să se gândească lejer la şase, şapte sau poate chiar o sută de alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă. A trebuit să-şi aducă aminte că este pe insula Marsyas cu un motiv şi că e important să vadă toate părţile orfelinatului.

Invitaţia a venit împreună cu o bătaie în uşa casei de oaspeţi, când Linus încerca să termine primul raport despre timpul petrecut pe Marsyas. Feribotul avea să vină a doua zi de dimineaţă şi să-l ducă în sat, de unde putea să trimită dosarul la DERETIMA. Era foarte concentrat, atent să introducă un singur reproş pe pagină la adresa lipsei de transparenţă de care dăduseră dovadă cei din Conducerea Extrem de Superioară, înainte să-l trimită pe insulă. O lua aproape ca pe o provocare, să reuşească să răspundă cât se poate de subtil la greşelile lor. A fost recunoscător pentru bătaia din uşă, din moment ce ultimul rând scris era… *Şi, mai mult decât atât, însăşi ideea potrivit căreia Conducerea Extrem de Superioară s-ar preta la secrete şi chiar la înşelăciune faţă de asistenţii sociali este cât se poate de necivilizată.*

Era probabil mai bine să regândească ultima

propoziţie.

A fost plăcut surprins când l-a văzut pe domnul Parnassus pe veranda din faţa casei de oaspeţi, relaxat şi luminos în razele soarelui de după-amiază, lucru cu care Linus nu doar că începuse să se obişnuiască, dar pe care aproape că-l aştepta cu nerăbdare. Îşi spunea că singurul motiv e că domnul Parnassus e un tip vesel şi că, dacă ar fi în lumea adevărată, poate ar fi putut să devină prieteni, lucru de care Linus ducea lipsă. Atâta tot.

Nu conta că domnul Parnassus chiar părea să nu deţină vreo pereche de pantaloni care să-i acopere picioarele lungi, din moment ce erau întotdeauna prea scurţi. Astăzi purta nişte şosete albastre, cu norişori pe ele. Linus refuza să fie fermecat.

Aproape că şi reuşea.

Cu toate astea, când domnul Parnassus i-a dat invitaţia, Linus a simţit cum i se taie respiraţia şi cum limba îi devine la fel de uscată ca o felie de pâine prăjită arsă.

— Poftim? a reuşit să întrebe.

Domnul Parnassus a zâmbit complice.

— Am spus că poate ar fi o idee bună să asistaţi la lecţiile mele particulare cu Lucy, doar ca să experimentaţi locul pe de-a-ntregul. Bănuiesc că cei din Conducerea Extrem de Superioară aşteaptă observaţiile dumneavoastră, nu credeţi?

Linus ştia că aşa e. Începuse chiar să creadă că celor din Conducerea Extrem de Superioară le păsa mai mult de Lucy decât de oricare altă persoană de pe insulă. A, nu, nu era spus explicit în dosarele

pe care le primise, dar Linus făcea meseria asta de suficient de multă vreme, cât să se prindă mai repede decât credeau cei din jur.

Asta nu însemna că voia să accepte invitaţia.

Făcuse progrese în primele zile de pe insulă, dar nu notabile. Sal era în continuare îngrozit de el şi Phee nu-l băga în seamă, Talia îl mai ameninţa că-l îngroapă în grădină doar o dată sau de două ori pe zi şi Chauncey era bucuros mereu (mai ales când îi aducea prosoape curate şi aşternuturi lui Linus, având grijă să tuşească politicos la final, ca să se asigure că primeşte bacşiş). Theodore, bineînţeles, credea că soarele răsare şi apune datorită lui Linus, ceva ce nu ar fi trebuit să-l înduioşeze aşa de mult precum o făcea. La urma urmei, era doar un *nasture* (de fapt, acum erau patru; Linus a decis că una dintre cămăşi era deja puţin prea veche şi lua câte un nasture în fiecare dimineaţă), iar lui Theodore părea să nu-i pese de faptul că erau din plastic, nu din cupru.

Pe de altă parte, Lucy era încă o enigmă. O enigmă înfricoşătoare, fireşte, din moment ce era Antihristul, dar tot o enigmă. Cu o zi în urmă, Linus era în biblioteca din conac, o cameră veche de la parter, cu cărţi până la tavan. Se uita prin rafturi când a surprins o mişcare în umbră, cu colţul ochiului. S-a întors repede, dar nu era nimic acolo.

Când s-a uitat în sus, l-a văzut pe Lucy cocoţat pe un raft, privindu-l cu ochii roşii şi un rânjet bolnav pe faţă.

Linus a tresărit şi inima a început să-i bată cu putere.

— Bună ziua, domnule Baker, a zis Lucy. Aţi face bine să tineri minte că sufletele omeneşti sunt nişte fleacuri ieftine pentru cineva ca mine.

A chicotit şi a sărit de pe raft, aterizând în picioare. S-a uitat în sus la Linus şi a şoptit:

— Mie îmi plac fleacurile ieftine.

Şi a fugit din bibliotecă. Linus l-a mai văzut doar o oră mai târziu, când mânca fursecuri cu ovăz şi stafide în bucătărie, dând din cap pe melodiile celor de la The Coasters, care aveau s-o găsească pe fata iubită, oricât de mult ar fi trebuit s-o caute[7].

Aşa că, nu, Linus nu era nerăbdător să accepte invitaţia. Dar trebuia să-şi facă treaba.

De-asta era aici.

Şi, cu cât afla mai multe despre Lucy, cu atât mai bine pregătit avea să fie când trimitea raportul Conducerii Extrem de Superioare.

(Nu avea *nimic* de-a face cu ideea că aşa putea să-l cunoască puţin mai bine şi pe domnul Parnassus. Şi, chiar dacă ar fi fost aşa, era doar pentru că dosarul directorului nu-i spunea nimic şi Linus trebuia să ofere informaţii detaliate. Aşa scria în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* la pagina 138, paragraful 6, iar Linus avea de gând să-l respecte întocmai.)

— Ştie că o să fiu şi eu acolo? a întrebat Linus, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Domnul Parnassus a râs:

— A fost ideea lui.

— O, Doamne! a zis Linus încet.

7 Versuri din cântecul ,,Searchin'"(n.t).

— Să-i spun că o să veniţi?

Nu. Nu, deloc. De fapt, ar trebui să-i spună lui Lucy că Linus e bolnav şi că trebuie să stea în casă toată seara. Şi aşa Linus o să poată să-şi petreacă seara de vineri în pijama, să asculte muzică în sufragerie şi să-şi imagineze că e acasă. Nu avea niciun pick-up, dar mergea şi radioul.

— Da, a zis. O să fiu acolo.

Domnul Parnassus a zâmbit larg. Linus a simţit cum roşeşte când a văzut asta.

— Minunat, a zis. Cred că o să fiţi surprins. La 17:00 fix, domnule Baker.

S-a întors pe călcâie şi a pornit spre conac, fluierând o melodie veselă.

Linus a închis uşa şi s-a sprijinit de ea.

Hai, bătrâne, nu mai e cale de întoarcere, nu?

Calliope stătea pe pervaz, clipind leneşă în lumina soarelui.

Linus Baker nu a fost niciodată un tip religios. Deşi nu-l deranjau oamenii care erau, el nu se regăsise niciodată în asta.

Mama lui fusese... nu chiar habotnică, dar atât de aproape, încât nu era mare diferenţă. Îl ducea la biserică duminica, unde Linus trebuia să stea cuminte, în cămaşa lui proaspăt apretată care îl mânca groaznic, să se ridice când trebuia să se ridice, să îngenuncheze când trebuia să îngenuncheze. Îi plăceau psalmii, deşi nu putea să ţină linia melodică nici să-l pici cu ceară, dar nimic mai mult. I se părea revoltător: ideea focului şi a pucioasei, a păcătoşilor care se duc în iad, în timp

ce toţi ceilalţi ajung în rai. Păcatele par subiective oricum. Bine, crima i se părea rea, la fel şi să-i rănească pe cei din jur, dar oare se compara cu păcatul cuiva care furase o ciocolată din magazinul din colţ când avea 9 ani? Dacă da, Linus avea să ajungă în iad din cauza unui baton de Crunchie pe care îl strecurase în buzunar şi pe care îl mâncase noaptea, pitit sub pătură.

Când a devenit suficient de mare cât să înţeleagă puterea cuvântului nu, n-a mai mers la biserică. *Nu,* i-a zis mamei lui. *Nu, cred că nu vreau să merg.*

Mama lui s-a supărat, normal. A început să-şi facă griji pentru sufletul lui, să-i spună că porneşte pe o cale de pe care nu se va mai putea întoarce. O cale cu droguri şi alcool *şi fete* şi că doar ea o să îi fie alături, să-l adune de pe jos, pentru că asta fac mamele (şi, se gândea Linus, să-i spună *Ţi-am zis eu).*

Dar s-a dovedit că drogurile n-au fost niciodată o problemă şi, deşi Linus savura un pahar de vin la cină o dată pe lună, nu a fost niciodată vorba de mai mult de atât.

Cât despre *fete,* mama lui chiar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Linus deja observase cum îl treceau fiorii când vecinul lui de 17 ani, Timmy Wellington, tundea gazonul fără tricou. Nu, nu fetele aveau să-l ducă pe Linus Baker la pierzanie.

Aşa că, nu, Linus nu era deloc genul religios.

Sigur, asta era înainte să afle că Antihristul e un băieţel de 6 ani, de pe insula Marsyas. Pentru prima dată în viaţa lui, Linus şi-a dorit să aibă un

crucifix sau o biblie sau *ceva* cu care să se apere dacă Lucy hotăra că trebuie să sacrifice pe cineva, ca să-şi atingă puterile depline.

Nu a ajutat deloc nici că a trecut în grădină pe lângă Phee şi Talia şi că ambele s-au uitat foarte atent la el, pe tot drumul lui spre conac.

— Ca un miel la tăiere, a spus Talia sec. Avem un miel la tăiere aici.

Phee a tuşit scurt ca să-şi ascundă râsul.

— Bună ziua, a zis Linus scurt.

— Bună ziua, domnule Baker, au răspuns Phee şi Talia cu voci mieroase, deşi Linus ştia bine ce se întâmplă.

Au început să şuşotească în urma lui, când a ajuns pe terasa din faţa conacului. S-a uitat înapoi spre ele, dar fetele doar i-au făcut vesele cu mâna.

Ciudat, dar s-a abţinut cu greu să nu zâmbească.

În schimb, s-a încruntat.

A intrat în casă. A auzit-o pe doamna Chapelwhite cântând în bucătărie. Începuse să fie mult mai drăguţă cu el de la excursia pe plajă. Ceea ce însemna că l-a salutat sec cu capul, un gest ce părea mai degrabă cordial decât indiferent.

A închis uşa în urma lui şi a auzit un ciripit de sub canapeaua din faţa şemineului. S-a uitat în jos şi a văzut dedesubt o coadă plină de solzi.

— Bună, Theodore, a zis.

Coada a dispărut şi Theodore şi-a scos afară capul, cu limba scoasă. A ciripit iar. O întrebare de data asta. Linus nu avea nevoie să vorbească în limba balaurilor, ca să înţeleagă ce-i spune.

— Ţi-am dat deja unul de dimineaţă. Cu cât primeşti mai mulţi, cu atât mai puţin o să le apreciezi valoarea.

Linus s-a simţit puţin prost, dat fiind că nasturii de plastic nu valorau nimic, dar tot părea important să-l înveţe lecţia asta.

Theodore a oftat supărat şi a dispărut înapoi sub canapea, bombănind.

A urcat pe scări, iar podeaua a scârţâit sub greutatea lui – un semn de rău augur. Lămpile de pe pereţi păreau să pâlpâie şi Linus şi-a spus că se întâmplă doar din cauza vechimii clădirii şi a firelor, care trebuie verificate. Şi-a făcut o notă mentală să întrebe în raport despre finanţarea Orfelinatului Marsyas. Domnul Parnassus a părut să respingă ideea de *finanţare,* dar lui Linus i se părea o greşeală.

Uşile spre dormitoarele de la etajul întâi erau închise, mai puţin cea dinspre camera lui Chauncey. Linus era cât pe ce să treacă pe lângă ea, când l-a auzit pe Chauncey vorbind înăuntru şi s-a oprit. S-a uitat prin uşa întredeschisă şi l-a văzut stând în apă săratră, în faţa unei oglinzi mari de lângă fereastră, cu o bască de valet pe cap, între tijele ochilor.

— Ziua bună, domnule şi doamnă Worthington, a zis Chauncey şi şi-a ridicat basca cu unul dintre tentacule, după care a făcut o plecăciune adâncă. Bine aţi revenit la hotelul Everland! Vă pot lua bagajul? A, mulţumesc că aţi observat, doamnă Worthington! Da, chiar este o uniformă nouă. Tot ce-i mai bun pentru Everland. Sper să vă bucuraţi

de şederea la noi!

Linus l-a lăsat în pace.

S-a întrebat dacă ar fi fost prea mult să-i cumpere lui Chauncey un palton, care să-i completeze costumul. Poate avea să-şi facă timp să caute ceva în sat…

Nu. Nu era aici pentru asta. Ci pentru a face observaţii. Nimic mai mult. Nu avea voie să influenţeze orfelinatul. Nu se cuvenea. Se specifica foarte clar în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI.*

I s-a părut că aude ceva din spatele uşii lui Sal, dar era închisă. Era mai bine să nu încerce să-l salute. Nu voia să-l sperie pe bietul băiat.

Pe lângă faptul că nu intrase în camera lui Sal, nu intrase nici în ultima de pe hol. Domnul Parnassus nu-l mai invitase până azi, deşi Lucy îi zisese de multe ori să intre, spre disperarea lui Linus. Ştia că va trebui să le vadă pe ambele până pleacă de pe insulă; tot amânase asta în prima săptămână, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

A stat în faţa uşii o clipă, apoi a tras adânc aer în piept şi a ridicat o mână tremurândă, ca să bată.

Înainte să apuce să mai facă vreo mişcare, uşa a fost descuiată şi s-a deschis puţin.

Linus a făcut un pas înapoi. Nu părea să vină nicio lumină dinăuntru.

Şi-a dres vocea.

— Bună?!

Niciun răspuns.

A încercat să se calmeze şi a deschis uşa larg.

Lumina soarelui de după-amiază fusese strălucitoare pe drumul spre conac, iar aerul,

călduţ. Dar camera asta îi aducea aminte de oraş – era întunecată, rece şi umedă. A făcut un pas înăuntru. Apoi încă unul.

Şi încă unul.

Uşa s-a trântit în spatele lui.

S-a întors, cu inima în gât. A vrut să întindă mâna spre uşă, dar peste tot în jurul lui s-au aprins deodată lumânări, flăcările ajungând la mai bine de doi metri.

— Bine aţi venit pe domeniul meu, a răsunat vocea unui copil din spatele lui. Aţi intrat aici la invitaţia mea.

Vocea era puţin răguşită.

— Fiţi martor al adevăratei mele puteri! Eu sunt Lucifer! Eu sunt Beelebub, prinţul tuturor diavolilor! Eu sunt...

— ... pe punctul de a intra în belele şi de a-ţi pierde privilegiile dacă aşa vrei să continui, l-a auzit Linus pe domnul Parnassus.

Lumânările s-au stins, întunericul s-a risipit.

Razele soarelui s-au revărsat prin ferestre.

Linus a clipit, încercând să se obişnuiască din nou cu lumina puternică.

Domnul Parnassus stătea într-un scaun cu spătarul înalt, aflat lângă fereastră, picior peste picior, cu mâinile pe genunchi şi cu o expresie amuzată pe chip. În faţa lui era un scaun liber, cu siguranţă pentru băieţelul care stătea pe spate, pe un covor gros.

— V-a auzit venind, a zis domnul Parnassus şi a dat din umeri. L-am sfătuit să nu o facă, dar, din moment ce asta e ora când poate să facă ce vrea,

nu am vrut să-i îngrădesc libertatea.

Lucy s-a ridicat şi s-a uitat la Linus, care era lipit de uşa camerei.

— Sunt cine sunt.

— Nu te contrazic, a zis Linus, aproape scâncind, reuşind cu greu să se dezlipească de uşă.

Camera părea mare şi spaţioasă. Lângă un perete era un pat mare cu baldachin, făcut din lemn închis la culoare, cu frunze şi ramuri gravate în fiecare dintre cei patru stâlpi. Linus a mai văzut şi un birou, mult mai vechi decât celelalte din casă, burduşit cu mormane de hârtie şi cu teancuri de cărţi. În faţa patului era un şemineu stins. Dacă Linus nu ar fi fost băgat în sperieţi aşa de tare, i s-ar fi părut perfect pentru nopţile reci de iarnă.

— Vrei să-i arăţi domnului Baker camera ta? l-a întrebat domnul Parnassus pe Lucy. Probabil i-ar plăcea foarte mult s-o vadă. Nu-i aşa, domnule Baker?

Nu. Nu, fireşte că nu. Deloc chiar.

— D… da, a zis Linus. Pare… o idee bună.

Lucy s-a întors pe burtă şi şi-a sprijinit bărbia în mâini.

— Sunteţi sigur, domnule Baker? Nu păreţi aşa de sigur.

— Sunt sigur, a zis Linus ferm.

Lucy s-a ridicat de pe jos.

— Bine, să nu spuneţi că nu v-am avertizat.

Domnul Parnassus a oftat.

— Lucy, domnul Baker o să-şi facă o idee greşită.

— Ce idee?

— Ştii tu.

Lucy şi-a aruncat mâinile în aer:

— Încerc doar să creez suspans. Să se aştepte la neaşteptat. Mi-ai spus că viaţa trebuie să ne surprindă. Eu încerc doar să-l surprind.

— Cred că va fi foarte dezamăgit.

Lucy a mijit ochii.

— Şi *asta* a cui vină e? Dacă mi-ai fi ascultat ideea cu decoraţiunile, nu ar mai fi fost vorba despre dezamăgire. Ar fi fost numai bucurie.

A făcut o pauză şi s-a uitat spre Linus.

— Mă rog, pentru mine cel puţin.

Domnul Parnassus şi-a desfăcut mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Nişte capete de om retezate nu cred că duc la un somn prea plăcut şi nici nu l-ar ajuta cu sănătatea fizică şi psihică, chiar dacă ar fi făcute din hârtie.

— Capete retezate? a zis Linus gâtuit.

Lucy a oftat.

— Doar nişte reprezentări ale duşmanilor mei. Papa. Evangheliştii care se duc la megabiserici. Ştiţi dumneavoastră, cum are orice om normal.

Linus era sigur că Lucy nu prea înţelegea ce înseamnă *normal,* dar a reuşit să se abţină.

— Deci fără capete?

— Fără, a răspuns Lucy trist. Nici măcar craniul unui animal din pădure, pe care nu l-am omorât, ci l-am găsit, a zis şi s-a uitat urât la domnul Parnassus.

— Ce am spus despre animale? a întrebat

domnul Parnassus.

Lucy a început să dea din picioare şi s-a dus spre uşa de lângă scaune.

— Nu am voie să le omor, pentru că doar criminalii în serie fac asta şi, dacă sunt deja moarte, nu am voie să mă joc cu rămăşiţele lor, pentru că o să miros urât.

— Şi?

— *Şi* pentru că nu e bine.

— Hai să începem cu asta data viitoare, a zis domnul Parnassus. E posibil să sune mai bine.

— Îmi îngrădeşti creativitatea, a bombănit Lucy.

A pus mâna pe mâner şi s-a uitat spre Linus. Expresia supărată i-a dispărut de pe chip şi a făcut loc zâmbetului mieros, care-i dădea fiori lui Linus.

— Veniţi, domnule Baker?

Linus a încercat să-şi mişte picioarele, dar nu au vrut să-l asculte şi au rămas pironite lângă uşa de la dormitor.

— Vine şi domnul Parnassus cu noi? a întrebat.

Domnul Parnassus a scuturat din cap:

— Îl las pe el să vă arate camera, aşa cum au făcut şi ceilalţi copii.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Încă mai am de lucru la Sal.

— Minunat, a zis Linus cu o voce pierită. E... e bine.

— De ce transpiraţi? a întrebat Lucy, cu zâmbetul din ce în ce mai larg. S-a întâmplat ceva, domnule Baker?

— Nu, nu, a zis Linus. Sunt doar... puţin

năduşit, atâta tot. De la clima temperată, ştii tu. Nu avem aşa ceva în oraş.

— Da, sigur, a răspuns Lucy. Sigur asta e. Veniţi, domnule Baker. Am să vă arăt ceva.

Linus a înghiţit în sec. Şi-a spus că e ridicol, că domnul Parnassus e *chiar acolo,* că Lucy nu ar îndrăzni să facă ceva în prezenţa lui.

Problema era că mintea lui Linus a ales exact momentul ăla să se întrebe dacă mai fusese vreun alt asistent social care să viziteze insula şi ce se alesese de el. *Sigur* mai fusese cineva, nu? N-avea cum să fie el primul. Era imposibil.

Şi, dacă au mai fost şi alţii înaintea lui, ce se întâmplase cu ei? Au intrat şi ei în camera lui Lucy şi n-au mai fost văzuţi niciodată după aceea? Oare odată ce Linus intra cu Lucy în cameră, avea să dea peste scheletele predecesorilor lui ţintuite de tavan, deasupra patului? Linus putea să fie ferm la nevoie, dar nu era foarte puternic şi ameţea numai când vedea sânge. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi văzut nişte intestine atârnate prin cameră, ca o ghirlandă decorativă umedă.

S-a uitat la domnul Parnassus, care a dat din cap încurajator. Asta nu l-a liniştit deloc pe Linus. Poate că domnul Parnassus era la fel de diabolic ca Lucy – naiba să le ia de şosete colorate şi de zâmbet fermecător.

Aproape că s-a împiedicat când şi-a adus aminte de *zâmbetul fermecător.*

A alungat gândul repede.

Putea să facă asta.

Putea să facă asta.

Lucy era doar *un copil.*

Şi-a luat o expresie plăcută (nu cu mult diferită de o grimasă) şi a zis:

— Aş fi încântat să-ţi văd camera, Lucy. Sper că e ordine. O cameră dezordonată e semnul unei minţi dezordonate. Cel mai bine e să ţii lucrurile cât se poate de aranjate.

Ochii lui Lucy au început să danseze.

— Aşa e, domnule Baker? Atunci haideţi să vedem cum arată mintea mea.

Linus era sigur că ăsta era unul dintre factorii de stres despre care îi vorbise doctorul lui. Nu avea ce să mai facă acum.

S-a oprit lângă Lucy.

S-a uitat în jos, spre el.

Lucy a rânjit. Linus s-a gândit că are mai mulţi dinţi decât e posibil.

A apăsat pe mâner.

A deschis uşa.

Balamalele au scârţâit şi…

Au lăsat să se vadă un spaţiu mic, cu un pat dublu aşezat la perete, pe care erau aruncate o pătură în carouri şi o pernă albă. Era suficient loc pentru un birou, dar nu mai mult de atât. Pe birou se afla o colecţie de pietre strălucitoare, cu vinişoare de cuarţ.

Pe pereţi erau atârnate discuri, fiecare agăţat de un ac care trecea prin cercul din mijloc. Discuri ale lui Little Richard, The Big Bopper, Frankie Lymon and The Teenagers, Ritchie Valens şi Buddy Holly. De fapt, cele mai multe discuri erau semnate de Buddy Holly.

Linus a tresărit când le-a văzut. Recunoştea majoritatea discurilor pentru că le avea şi el acasă. Petrecuse multe nopţi ascultând „Peggy Sue” şi „That’ll Be the Day” şi „Chantilly Lace”.

Dar, în afară de Little Richard şi de Frankie Lymon, toate mai aveau ceva în comun. Era puţin morbid, dacă stăteai să te gândeşti bine. Dar avea sens.

Nici nu a observat când Lucy a închis uşa în urma lor.

— Ziua în care muzica a murit, a zis Lucy.

Linus s-a întors, în timp ce inima îi bătea cu putere. Lucy stătea în uşă, cu spatele lipit de ea.

— Poftim?

Lucy a făcut un semn spre discuri.

— Buddy Holly şi Ritchie Valens şi The Big Bopper.

— Un accident de avion, a spus Linus încet.

Lucy a dat din cap şi s-a împins din uşă.

— Ritchie şi Bopper nici măcar nu trebuiau să fie în avion, ştiaţi?

Ştia.

— Cred că da, a zis.

— Bopper era bolnav şi a luat locul altcuiva.

Locul lui Waylon Jennings, şi-a adus aminte Linus, dar nu a spus nimic.

— Şi Ritchie şi-a câştigat locul la un pariu. Buddy nu voia să meargă în frig, cu un autobuz, şi trebuiau să ajungă în Montana.

Lucy s-a întins şi a pus mâna pe „Chantilly Lace”. Părea aproape reverenţial.

— Pilotul nu a primit informaţii corecte despre

vreme şi avionul nu avea instrumentele necesare de zbor. Ciudat, nu?

I-a zâmbit lui Linus.

— Îmi plac cântecele care mă fac fericit. Şi îmi place moartea. E ciudat cum oamenii le pot amesteca. Toţi au murit din întâmplare şi oamenii au cântat despre ei după. Îmi plac cântecele alea, deşi nu la fel de mult precum cele cântate de oameni morţi.

Linus a tuşit sec.

— Şi… şi mie îmi place muzica. Am câteva dintre discurile astea acasă.

Lucy s-a uitat la el mirat.

— Muzică de oameni morţi?

Linus a dat din umeri:

— Cam… aşa ceva?! Cu cât e mai veche muzica, cu atât e mai probabil ca artistul să fie mort.

— Da, a răspuns Lucy.

Ochii roşii începeau să-i scapere.

— Aşa e. Moartea e minunată pentru muzică. Îi face pe cântăreţi să sune ca nişte fantome.

Lui Linus i s-a părut un prilej bun să schimbe subiectul la ceva mai puţin morbid.

— Îmi place camera ta.

Lucy s-a uitat în jur, iar ochii i s-au mai domolit.

— E cea mai tare. Îmi place să am camera mea. Arthur zice că e important să fiu independent.

S-a uitat la Linus o clipă, apoi şi-a mutat repede privirea. Linus putea să jure că Lucy părea aproape *emoţionat.*

— Atâta vreme cât nu mă duc prea departe.

Lucy a făcut ochii mari şi a continuat:

— Dar nu sunt un bebeluş! Pot să am grijă de mine şi singur! De fapt, sunt singur tot timpul!

Linus a ridicat mirat din sprâncene.

— *Tot* timpul? O, nu. Nu, nu, nu. Aşa ceva e inacceptabil. O să trebuiască să vorbesc cu domnul Parnassus, dacă aşa stau lucrurile. Un copil de vârsta ta nu ar trebui să fie lăsat singur *tot* timpul…

— Nu *asta* am vrut să spun, a strigat Lucy. Voiam să zic că nu sunt *niciodată* singur! Niciodată, niciodată! Oriunde mă duc, e şi el acolo! E ca o umbră! E superenervant.

— Bine, dacă zici tu.

Lucy a dat disperat din cap.

— Da, zic. *Exact* asta zic. Aşa că nu trebuie să vorbiţi despre asta cu Arthur şi nu trebuie să o treceţi în rapoarte şi nu trebuie să scrieţi lucruri rele despre mine.

Zâmbetul lui era de-a dreptul angelic.

— Jur că sunt o persoană bună.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— Şi nici nu e nevoie să vă uitaţi sub patul meu. Şi, chiar dacă vă uitaţi, să ştiţi că scheletul de pasăre nu e al meu şi nu ştiu cine l-a pus acolo, dar n-ar fi trebuit s-o facă, pentru că nu e bine.

A zâmbit iar.

Linus l-a fixat cu privirea.

— Bine, a zis, după care a făcut un pas în faţă şi l-a apucat pe Linus de mână. Asta e tot! Asta e camera mea! Nu mai e nevoie să vedeţi şi altceva!

L-a tras pe Linus spre uşă şi a deschis-o repede.

— Arthur! Mi-a văzut camera şi a zis că totul arată bine şi că nu e nimic rău şi că sunt o persoană bună. Şi ne place aceeaşi muzică! *Muzică de oameni morţi.*

Domnul Parnassus şi-a ridicat privirea din cartea pe care o ţinea pe genunchi.

— Măi să fie? Muzică de oameni morţi?

Lucy şi-a ridicat capul şi s-a uitat la Linus, ţinându-l în continuare strâns de mână.

— Ne plac lucrurile moarte, nu-i aşa, domnule Baker?

Linus a îngăimat ceva.

Lucy i-a dat drumul şi s-a aruncat pe jos, la picioarele domnului Parnassus, acolo unde era şi când a venit Linus. Şi-a pus mâinile pe burtă şi a început să se uite la tavan.

— Mintea mea e plină de păianjeni care îşi depun ouăle în materia mea cenuşie. În curând vor cloci şi mă vor consuma cu totul.

Linus nu ştia cum să răspundă la asta.

Din fericire, se pare că domnul Parnassus ştia. A închis cartea şi a aşezat-o pe o masă mică de lângă scaune. L-a atins uşor pe Lucy pe umăr cu pantoful.

— Cât de descriptiv. Vom vorbi despre asta mai în detaliu într-o clipă. În primul rând, domnul Baker ar vrea să asiste. Ar fi în regulă din partea ta?

Lucy s-a uitat la Linus, după care şi-a întors privirea spre tavan.

— Bine. Şi lui îi plac lucrurile moarte la fel de mult cum îmi plac mie.

Asta nu era deloc adevărat.

— Aşa e, a zis domnul Parnassus şi i-a făcut un semn lui Linus să ia loc pe scaunul liber. Ce coincidenţă. Unde eram înainte să ajungă domnul Baker?

Linus s-a aşezat. Şi-a scos carneţelul şi creionul. Nu ştia de ce îi tremurau mâinile.

— Imperativul categoric, a zis Lucy. Kant.

— A, da, a răspuns domnul Parnassus. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Linus avea senzaţia că nu avusese deloc nevoie să i se amintească.

— Şi ce a spus Kant despre Imperativul Categoric?

Lucy a oftat:

— Că este principiul suprem al moralităţii. Este un obiectiv. Un principiu necesar şi obligatoriu, care trebuie mereu urmat, în ciuda dorinţelor naturale şi ale tendinţelor de a face opusul.

— Şi avea dreptate Kant?

— Că dacă eşti imoral eşti iraţional?

— Da.

Lucy s-a strâmbat:

— Nu?!

— De ce nu?

— Pentru că oamenii nu sunt făcuţi doar din alb şi negru. Oricât de mult ar încerca, nu pot să meargă pe acelaşi drum, fără să fie distraşi. Şi asta nu îi face oameni răi.

Domnul Parnassus a dat din cap.

— Chiar dacă ai păianjeni în creier?

Lucy a ridicat din umeri.

— Poate. Dar Kant vorbea despre oamenii normali. Eu nu sunt normal.

— De ce nu?

Lucy s-a bătut uşor pe burtă.

— Din cauza locului din care vin.

— Şi de unde vii?

— Dintr-un vagin care a fost penetrat de un penis.

— Lucy, l-a mustrat domnul Parnassus când l-a auzit pe Linus înecându-se.

Lucy şi-a dat ochii peste cap. A început să se foiască, de parcă nu stătea comod.

— Vin dintr-un loc în care lucrurile nu sunt bune.

— Şi aici e mai bine?

— În mare parte.

— Ce te face să zici asta?

Lucy s-a uitat la Linus şi apoi şi-a întors privirea spre domnul Parnassus.

— Pentru că aici am camera mea. Şi discurile mele. Şi pe tine şi pe ceilalţi, chiar dacă Theodore nu mă lasă să-i văd comoara.

— Şi păianjenii?

— Sunt tot acolo.

— Dar?

— Dar pot să am păianjeni în cap, atâta vreme cât nu-i las să mă consume, ca mai apoi să distrug lumea.

Linus de-abia mai putea să respire.

Domnul Parnassus nu părea să aibă o

problemă cu asta. Zâmbea.

— Exact. E omenesc să greşeşti, chit că eşti raţional sau nu. Şi, deşi unele greşeli sunt mai mari decât altele, atât timp cât învăţăm din ele, devenim oameni mai buni. Chiar dacă avem păianjeni în creier.

— Sunt necurat.

— Aşa spun unii oameni.

Faţa lui Lucy s-a schimonosit, de parcă se gândea serios la ceva.

— Arthur?!

— Da?!

— Ştiai că numele tău e un munte?

Domnul Parnassus a clipit, de parcă ar fi fost luat prin surprindere:

— Da. Cum de ştii tu asta?

Lucy a dat din umeri:

— Ştiu multe lucruri, dar nu ştiu mereu de unde le ştiu. Are sens?

— Oarecum.

— Muntele Parnas era sfânt pentru Apollo.

— Ştiu.

— Şi ai auzit de Linus din Tracia?

Domnul Parnassus a început să se foiască în scaun.

— Nu… nu cred.

— Aha! Păi, Apollo l-a omorât pe Linus cu săgeţile lui, din cauza unui concurs muzical. O să-l omori şi tu pe domnul Baker?

Lucy şi-a întors capul încet şi s-a uitat la Linus.

— Dacă da, poţi să ai grijă să foloseşti şi tu săgeţi, nu ceva mai sângeros? Nu vreau să fie şi el

necurat.

Şi a început să râdă.

Domnul Parnassus a oftat, iar lui Linus i s-a tăiat respiraţia.

— Ai gândit toată povestea asta ca să poţi să faci o glumă?

— Da, a zis Lucy, ştergându-şi ochii de lacrimi. Pentru că mi-ai spus odată că dacă nu putem să râdem de noi înşine, înseamnă că facem ceva greşit.

Apoi s-a încruntat.

— Fac ceva greşit? Mi se pare că nimeni nu râde.

— Mi-e teamă că umorul e subiectiv, a răspuns domnul Parnassus.

— Ce păcat, a zis Lucy şi a continuat să se uite la tavan. Omenirea e aşa de ciudată. Dacă nu râdem, atunci plângem sau fugim mâncând pământul de monştrii care încearcă să ne mănânce. Şi nici măcar nu trebuie să fie monştri *adevăraţi.* Ar putea fi unii pe care i-am inventat noi. Nu ţi se pare ciudat?

— Aşa e. Dar prefer aşa, decât alternativa.

— Şi care ar fi alternativa?

— Să nu simţim nimic.

Linus şi-a întors repede privirea.

Lucy a fost încântată că domnul Parnassus a încheiat şedinţa mai devreme, la 18:15. I s-a spus că poate să meargă în bucătărie, să vadă dacă doamna Chapelwhite are nevoie de ajutor. A sărit în picioare şi a început să tropăie în cerc de

bucurie, înainte să iasă pe uşă, urlând peste umăr că speră că lui Linus i s-a părut revelator timpul petrecut împreună.

Linus nu era sigur că *revelator* era cuvântul potrivit.

Au stat în tăcere până când Lucy a început să coboare scările, făcând mult prea mult zgomot pentru un băieţel de talia lui. Suna de parcă sărea pe orice suprafaţă de care a dat până la parter.

Linus ştia că domnul Parnassus îl aşteaptă la cotitură, aşa că a profitat de ocazie să-şi adune gândurile cât putea de bine. Carneţelul lui era îngrijorător de gol. Uitase efectiv să ia notiţe, aşa că nu scrisese nici măcar un cuvânt. Asta nu era deloc bine pentru cineva în poziţia lui, dar i se părea că avea o scuză, după tot ce auzise şi văzuse de când venise pe insulă.

— Nu e ce mă aşteptam, a zis Linus în cele din urmă, cu privirea în gol.

— Nu?!

A scuturat din cap.

— Sunt… anumite conotaţii în spatele numelui lui. Antihristul.

S-a uitat spăsit la domnul Parnassus.

— Dacă e să fiu sincer.

— Serios?! a întrebat domnul Parnassus sec. Nu observasem.

— Nu-mi pare rău pentru asta.

— Nici nu mă aştept să vă pară, a zis domnul Parnassus şi a coborât privirea în pământ. Pot să vă spun un secret?

Asta l-a speriat pe Linus. Deja îşi dăduse

seama că directorul din Marsyas nu împărtăşea secrete des. Era enervant, dar de înţeles.

— Da?! Adică fireşte.

— Şi eu mi-am făcut griji când am auzit că o să fie adus aici.

Linus s-a uitat la el:

— *V-aţi făcut griji?*

Domnul Parnassus a ridicat din sprâncene. Linus a trebuit să-şi aducă aminte că, potrivit dosarului, omul ăsta era cu cinci ani mai mare decât el. Părea ciudat de tânăr. Fără să ştie exact de ce, Linus şi-a îndreptat spatele şi şi-a supt puţin burta, dar asta era doar treaba lui.

— De ce păreţi aşa de contrariat?

— Îmi *fac griji* când întârzie autobuzul. Îmi *fac griji* când dorm prea adânc şi nu aud alarma. Îmi *fac griji* când merg la magazin în weekend şi un avocado costă prea mult. Astea sunt griji, domnule Parnassus.

— Astea sunt fleacuri, l-a corectat cu blândeţe. Micile probleme ale unei vieţi normale. Şi nu e nimic în neregulă cu asta. Spun că mi-am făcut griji pentru că e cea mai bună cale prin care pot să-mi exprim sentimentele. Mi-am făcut griji pentru că era singur, dar simt asta faţă de toţi copiii ăştia. Mi-am făcut griji că n-o să se înţeleagă cu cei care erau deja aici. Mi-am făcut griji că n-o să fiu în stare să-i ofer ce are nevoie.

— Şi faptul că e ce e? a întrebat Linus. De-asta nu v-aţi făcut griji? Mi se pare că ăsta ar fi trebuit să fie principalul motiv de *îngrijorare.*

Domnul Parnassus a ridicat din umeri.

— Bineînţeles, dar nu a fost mai important. Am înţeles gravitatea situaţiei, domnule Baker. Dar nu puteam să mă concentrez doar pe asta. Numai de aşa ceva a fost înconjurat până acum, de oameni care-şi fac griji pentru ce e, pentru ce e în stare să facă. Dar grijile lor erau doar o faţadă pentru frică şi repulsie. Şi copiii înţeleg mai multe decât credem noi. Dacă ar vedea în mine acelaşi lucru ca în toţi ceilalţi, ce speranţă ar mai fi?

— Speranţă? a întrebat Linus prosteşte.

— Speranţă, a repetat domnul Parnassus. Pentru că asta trebuie să-i oferim, asta trebuie să le oferim tuturor. Speranţă şi îndrumare şi un loc al lor, un cămin unde pot să fie cine sunt, fără frica de repercusiuni.

— Îmi pare rău, dar cred că e un pic nesăbuit să-l punem pe Lucy în aceeaşi oală cu ceilalţi. *Nu* e ca ceilalţi.

— Nici Talia nu e, s-a răstit domnul Parnassus. Nici Theodore. Nici Phee sau Sal sau Chauncey. Sunt aici tocmai pentru că nu sunt ca ceilalţi. Dar asta nu înseamnă că aşa trebuie să rămână lucrurile.

— Îmi păreţi naiv.

— Sunt *frustrat,* a zis domnul Parnassus. Copiii ăştia se confruntă doar cu idei preconcepute cu privire la cine sunt. Şi cresc şi ajung să fie nişte adulţi care doar asta ştiu. Chiar dumneavoastră aţi zis-o: Lucy nu e cum vă aşteptaţi să fie, ceea ce înseamnă că deja aţi hotărât cine e. Cum putem lupta împotriva prejudecăţilor dacă nu facem nimic să le schimbăm? Dacă le permitem să putrezească,

atunci ce rost mai are?

— Şi totuşi rămâneţi mereu pe insulă, a zis Linus defensiv. Nu plecaţi niciodată. Nu îi lăsaţi *nici pe ei* să plece.

— Îi protejez de o lume care nu înţelege. Vom reuşi doar cu paşi mici, domnule Baker. Dacă reuşesc să le insuflu încredere în ei, un simţ al propriei persoane, atunci poate asta le va da şi uneltele de care au nevoie să facă faţă lumii adevărate, mai ales din moment ce va fi la fel de greu pentru ei. Nu ajută deloc nici că DERETIMA trimite pe cineva ca dumneavoastră să-şi bage nasul.

— Pe cineva ca mine? a întrebat Linus. *Asta* ce vrea să însem…

Domnul Parnassus a oftat.

— Îmi cer scuze. A fost nedrept din partea mea. Ştiu că doar vă faceţi meseria, a spus şi a zâmbit firav. Indiferent de cine vă e angajator, cred că sunteţi capabil să vedeţi mai departe de un dosar sau un nume.

Linus nu era sigur dacă e o insultă sau un compliment.

— Au mai fost şi alţii? Înaintea mea? Asistenţi sociali.

Domnul Parnassus a dat încet din cap.

— O dată. Pe atunci le aveam doar pe Talia şi pe Phee, iar Zoe – doamna Chapelwhite – deja se oferise să mă ajute. Se zvonea că aveau să mai vină şi alţii, dar nu era nimic concret. Însă transformasem casa asta într-un cămin pentru cei care erau deja aici şi mă pregăteam şi de alţii.

Predecesorul dumneavoastră s-a… schimbat. A fost drăguţ la început şi credeam că o să şi rămână aici. Dar apoi s-a schimbat.

Linus a înţeles toate lucrurile care nu erau spuse. A înţeles de ce doamna Chapelwhite râsese de el când o întrebase stângaci dacă era ceva între ea şi domnul Parnassus. Şi, deşi nu era treaba lui, a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost promovat, a zis domnul Parnassus încet. Mai întâi în postul de Supraveghetor. Apoi, din câte ştiu, a ajuns în Conducerea Extrem de Superioară. Aşa cum şi-a dorit mereu. Am învăţat o lecţie foarte dură atunci: uneori e bine să nu ne spunem dorinţele cu voce tare, pentru că nu se vor îndeplini.

Linus a clipit. N-avea cum să vorbească de…

— Bărbatul cu guşă?

Domnul Parnassus a pufnit:

— Nu.

— Bărbatul cu ochelari?

— Nu, domnule Baker. Nu bărbatul cu ochelari.

Asta îl mai lăsa doar pe chipeşul cu părul ondulat. Domnul Werner. Cel care îi spusese lui Linus că există nişte *motive de îngrijorare* cu privire la abilităţile lui Arthur Parnassus. Linus era scandalizat, deşi nu era prea sigur de ce.

— Dar e aşa de… de…

— De?! a repetat şi domnul Parnassus.

Linus s-a agăţat de singurul lucru care i-a trecut prin minte.

— Serveşte şuncă presată la prânzurile de

sărbători! E *groaznic.*

Domnul Parnassus s-a uitat la el o clipă şi apoi a izbucnit în râs. Linus a fost luat prin surprindere de cât de cald şi de melodios era sunetul, ca valurile care se sparg pe nişte pietre netede.

— O, dragul meu domn Baker. Mă surprindeţi de fiecare dată.

Linus s-a simţit curios de mândru de el.

— Încerc.

— Aşa e, a zis şi şi-a şters lacrimile de râs.

N-au mai zis nimic. Linus nu s-a mai simţit aşa de confortabil de când ajunsese pe insulă. Nu îndrăznea să analizeze prea mult situaţia, de frică să nu vadă lucruri pe care nu era pregătit să le vadă, deşi ştia că e ceva acolo. Dar, ca toate lucrurile, şi asta era temporar. Timpul petrecut de el aici, la fel ca timpul petrecut pe lumea asta, era finit. Nu avea rost să creadă altceva.

Apoi, fără să se gândească, a zis:

— Kant, Arthur? Serios? Dintre toate lucrurile din lume.

Ochii domnului Parnassus străluceau în lumina apusului.

— Are şi el erorile lui de judecată.

— Puţin spus. Schopenhauer a spus că…

— *Schopenhauer?* Îmi retrag orice lucru drăguţ pe care l-am zis despre tine, Linus. Nu mai ai ce căuta pe insulă. Pleacă imediat, a spus domnul Parnassus.

— A avut nişte argumente foarte pertinente! Şi asta doar a validat opera lui Kant!

Domnul Parnassus a pufnit:

— Validarea nu era ceva ce Kant...

— Dragul meu domn, tocmai aici greşeşti.

Şi aşa şi-au petrecut următoarele ore.

Capitolul 10

Când doamna Chapelwhite a oprit maşina, feribotul aştepta la docuri. Linus putea deja să-l vadă pe Merle pe punte. Le-a făcut cu mâna iritat, cu o expresie chinuită pe faţă.

— Cam nerăbdător, nu? a zis Linus când pasarela a fost coborâtă de pe feribot.

— N-ai idee, a bombănit doamna Chapelwhite. Se poartă mereu de parcă are treabă în altă parte. Domnul Parnassus e singurul care-l plăteşte pentru barca asta amărâtă şi ştie şi el asta. Nici măcar nu avem nevoie de ea, dar o folosim ca să nu agităm spiritele.

— Cum aţi... Ştiţi ceva? Nici nu vreau să ştiu. Mergem?

Doamna Chapelwhite a oftat.

— Dacă e chiar musai.

— Mi-e teamă că e, a zis Linus înţelept.

S-a uitat la el, a pornit maşina şi au început să înainteze încet. Linus se gândea că o să mai zică ceva, dar n-a mai scos niciun cuvânt. Se întreba dacă nu cumva proiectează.

Feribotul s-a zgâlţâit când a urcat maşina pe el şi, deşi lui Linus îi era puţin greaţă, nu a fost la fel de rău ca atunci când a ajuns pe insulă, cu o săptămână în urmă. Asta l-a surprins. Trecuse doar o săptămână? Ajunsese duminică şi... da. Trecuse

exact o săptămână. Nu înţelegea de ce-l mira asta. Tot îi era dor de casă, dar era ca o durere surdă în stomac.

Probabil nu era un semn prea bun.

Doamna Chapelwhite a oprit maşina când pasarela s-a ridicat iar în spatele lor, cornul s-a auzit de undeva de deasupra şi au pornit. Linus a scos mâna din maşină, ca să simtă briza suflându-i printre degete.

Erau la bord doar de câteva minute, când a apărut Merle: – Ai banii? a întrebat. Şi ţine minte, s-a dublat tariful.

Doamna Chapelwhite a pufnit:

— Da, scârţar bătrân.

S-a aplecat spre torpedo.

Linus s-a panicat brusc.

— Cine conduce feribotul?

Merle s-a încruntat:

— Chestiile astea se conduc singure. Ştii tu, calculatoare şi alte nebunii.

— A, a zis Linus fără să se gândească. Atunci tu ce rost mai ai?

Merle s-a uitat mirat la el:

— Ce-ai zis?

— Banii tăi, a intervenit doamna Chapelwhite mieroasă, punându-i un plic în mâini. Şi domnul Parnassus m-a rugat să-ţi transmit un mesaj. Speră că tariful nu se va mai dubla în viitorul apropiat.

Mâinile lui Merle tremurau de nervi când i-a smuls plicul.

— Nu mă miră. Dar aşa e-n afaceri. E o economie grea.

— Da? Nu observasem, a zis doamna Chapelwhite.

Zâmbetul lui Merle era de-a dreptul crud.

— Normal că nu. Ăştia ca voi credeţi că sunteţi mai presus decât noi…

— Ai face bine să stai jos, l-a sfătuit Linus. Şi ai grijă să nu bei banii ăia. Altfel nici nu vreau să mă gândesc cum vei supravieţui în această *economie grea.*

Merle s-a uitat la el, s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre cârmă.

— Ce nenorocit, a bombănit Linus.

S-a uitat la doamna Chapelwhite, care îl fixa cu privirea.

— Ce?! a întrebat-o.

Femeia a scuturat din cap:

— Tu… nu contează.

— Ziceţi ce-aveţi de spus, doamnă Chapelwhite.

— Spune-mi Zoe, bine?! Toată treaba asta cu doamna Chapelwhite începe să mă plictisească.

— Zoe, a zis Linus încet. Cred că… ai dreptate.

— Şi tu o să fii Linus.

— Nu înţeleg de ce contează aşa de mult, a bombănit, dar nici n-a contrazis-o.

Zoe l-a lăsat în faţa poştei, după ce, cu câteva străzi înainte, i-a arătat o alimentară.

— Vino aici când termini. O să încerc să mă mişc repede. Vreau să ne întoarcem pe insulă cât mai rapid.

— De ce? a întrebat Linus cu o mână pe

portieră şi cu un plic mare în cealaltă.

Femeia i-a zâmbit larg:

— E a doua sâmbătă a lunii.

— Şi?!

— Mergem în aventuri cu copiii. E tradiţie deja.

Lui Linus nu-i suna deloc bine:

— Ce fel de aventuri?

L-a analizat din cap până în picioare:

— Să zicem că o să trebuiască să-ţi cumpăr nişte lucruri. Ce porţi acum nu e deloc potrivit şi bănuiesc că asta e tot ce ai la tine. Cât ai în talie?

Linus s-a oprit brusc:

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta!

Femeia i-a făcut semn să iasă mai repede.

— Lasă, cred că ştiu. Mă descurc. Ne vedem la magazin!

Cauciucurile au scrâşnit pe asfalt. Oamenii de pe trotuar se uitau la Linus, pe măsură ce un nor de fum negru se îndepărta. Linus a tuşit şi a încercat să împrăştie praful cu mâna.

— Bună ziua, le-a zis unor trecători care se plimbau ţinându-se de mână.

Cei doi s-au uitat repede în altă parte şi au traversat.

Linus s-a uitat puţin în jos. Purta pantaloni, o cămaşă şi cravată, hainele lui obişnuite. Nu era sigur că voia să ştie ce avea de gând doamna Chapelwhite, *Zoe.* Nu contează. O să-i spună mai încolo.

Exact ca în restul satului, poşta era luminoasă şi strălucitoare, pictată în culori pastelate, cu

rânduri de scoici enorme pe pereţi. În hol era un panou cu un afiş bine cunoscut: DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA. ÎNREGISTRAREA NE AJUTĂ PE TOŢI!

Un bărbat stătea în spatele ghişeului şi îl privea plictisit. Avea ochii mici şi din fiecare ureche îi ieşeau câteva fire dese de păr. Avea pielea zbârcită şi bronzată.

— Vă pot ajuta?

— Cred că da, a zis Linus şi s-a dus la ghişeu. Am nevoie să trimit asta către Departamentul Responsabil de Tineretul Magic.

I-a dat plicul cu primul raport săptămânal. Era detaliat, probabil mai detaliat decât era nevoie, dar nu făcuse nicio modificare în cele douăzeci şi şapte de pagini scrise de mână.

— DERETIMA, nu? a întrebat bărbatul, uitându-se lung la plic şi vădit interesat, ceea ce-l făcea pe Linus să se simtă incomod. Am auzit că e un reprezentant aici. Era şi timpul, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Nu v-am întrebat, i-a tăiat-o Linus.

Bărbatul l-a ignorat. A pus plicul pe un cântar şi s-a uitat iar la Linus.

— Sper că o să faceţi ce trebuie.

Linus s-a încruntat.

— Adică?

— Să închideţi locul ăla. E un pericol.

— În ce sens?

Era mândru de cât de calmă îi era vocea.

Bărbatul s-a aplecat spre el. Respiraţia îi mirosea dezgustător de puternic a bomboane de soc.

— Circulă tot felul de zvonuri, ştiţi?! i-a şoptit.

Linus s-a chinuit să nu se dea înapoi:

— Nu, nu ştiu. Ce zvonuri?

— Lucruri întunecate, a zis omul. Lucruri *diavoleşti.* Ăştia nu sunt copii. Sunt *monştri* care fac lucruri monstruoase. Cei care se duc pe insula aia nu se mai întorc niciodată.

— Cine se duce acolo?

Bărbatul a dat din umeri.

— Ştiţi dumneavoastră. Oameni. Se duc acolo şi nimeni nu mai ştie nimic de ei. Şi Parnassus ăla. Un tip foarte ciudat. Dumnezeu ştie ce-i pune să facă acolo, singuri.

După o pauză, a continuat:

— I-am şi văzut pe câţiva.

— Pe copii?

Bărbatul a pufnit.

— Mda, dacă se pot numi copii.

Linus şi-a dat capul pe spate.

— Pare că i-aţi urmărit îndeaproape.

— O, da. Nu mai vin aici, dar, când veneau, fiţi sigur că stăteam cu ochii pe ei.

— Interesant, a zis Linus. Sunt sigur că-mi pot modifica raportul şi le pot comunica celor de la DERETIMA că un bărbat de vârsta dumneavoastră a fost suspect de interesat de nişte copii orfani. E bine aşa? Mai ales din moment ce vă plătesc să nu spuneţi nimic, lucru pe care e clar că nu sunteţi în stare să-l faceţi.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, cu ochii mari.

— Nu asta am…

— Nu sunt aici pentru părerea dumneavoastră,

domnule. Sunt aici să pun un plic la poştă. Asta e tot ce vă cer.

Bărbatul a mijit ochii.

— 3,25.

— O să am nevoie şi de bon, i-a zis Linus în timp ce plătea. Ca să poată fi decontat. La urma urmei, banii nu cresc în copaci, nu?

Funcţionarul i-a trântit bonul pe tejghea. Linus l-a semnat, şi-a luat exemplarul lui şi a dat să plece, când a auzit deodată:

— Dumneavoastră sunteţi Linus Baker?

S-a uitat înapoi.

— Da?!

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Dacă e ca mesajul pe care tocmai mi l-aţi spus, nu mă interesează.

Bărbatul a scuturat din cap:

— Ce prostie. Nu e din partea mea, deşi aţi face bine să mă ascultaţi, înainte să vi se întâmple ceva. E oficial. De la DERETIMA.

Nu se aştepta să primească ceva, mai ales aşa de repede. A aşteptat ca bărbatul să caute într-o cutie de lângă el, până când a scos un plic micuţ, pe care i l-a dat. Era de la DERETIMA, aşa cum spusese bărbatul. Cu sigiliul oficial şi tot tacâmul.

Era cât pe ce să-l deschidă, când a simţit privirea bărbatului aţintită asupra lui.

Brusc i-a venit o idee.

— Nu vă supăraţi, se întâmplă să ştiţi ceva despre cum se construieşte o plută?

Bărbatul părea confuz.

— O plută, domnule Baker?

Linus a zâmbit slab.

— Nu contează.

S-a întors şi a ieşit din poştă.

Odată ajuns pe stradă, a deschis plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie.

A despăturit-o.

Scria aşa:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker:

Aşteptăm cu nerăbdare rapoartele dumneavoastră. Vă aducem aminte că NU trebuie să omiteţi nimic.

Nimic.

Cu sinceritate,

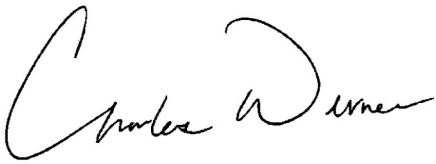

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Linus s-a uitat în jos vreme îndelungată.

A găsit-o pe Zoe la magazin, exact acolo unde

zisese c-o să fie. Avea un coş plin şi părea că se ceartă cu măcelarul din cauza unei bucăţi mari de carne.

— Totul bine? a întrebat el şi s-a dus lângă ea.

— Da, a bombănit Zoe, uitându-se urât la măcelar. Ne târguiam doar.

— Ba nu ne târguiam deloc. Toate preţurile cresc!

Zoe a mijit ochii.

— Pentru toată lumea?

— Da! a insistat măcelarul. Pentru toată lumea!

— Nu te cred.

— Atunci iau carnea înapoi.

Zoe a întins mâna şi a luat repede carnea de pe tejghea.

— Nu. E în regulă. Dar o să ţin minte asta, Marcel. Să nu crezi că n-o s-o fac.

Bărbatul a tresărit, dar nu a mai zis nimic.

Zoe a pus carnea în coş şi l-a împins mai departe. Linus a pornit după ea.

— Ce-a fost asta? a întrebat el.

Zoe a zâmbit slab.

— Nimic ce nu pot rezolva. Ţi-ai trimis raportul?

— Da.

— Şi bănuiesc că n-o să-mi spui ce ai scris în el.

Linus s-a uitat la ea, şocat.

— *Normal* că nu! Este o comunicare privilegiată menită să…

Zoe i-a făcut semn s-o lase baltă:

— Am încercat şi eu.

— … şi *mai mult decât atât,* aşa cum e menţionat în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* la pagina 519, paragraful 12, subparagraful…

Zoe a oftat:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

S-a gândit să-i spună lui Zoe (ciudat că acum începuse să-i spună pe numele mic; cât se poate de neobişnuit) ce a zis bărbatul de la poştă, dar mai bine nu. Nu era sigur de ce. Poate pentru că simţea că mai auzise asta deja. În plus, şi-a spus Linus, soarele strălucea. Era o zi splendidă. Nu avea de ce să o întristeze cu vorbele unui bigot.

Ziua s-a întristat imediat după ce s-au întors pe insulă.

Serios. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Pe drumul de întoarcere, Merle a comentat că au întârziat, dar l-au ignorat. Cât încă erau pe feribot, Linus a admirat pescăruşii şi şi-a adus aminte de covoraşul lui de mouse de la DERETIMA, de poza cu plaja care îl întreba dacă ar vrea să fie aici.

Chiar era. *Era* aici.

Şi era periculos să se gândească la asta. Pentru că nu era o vacanţă, o excursie binemeritată după toată munca depusă*. Încă* lucra şi, indiferent de locul în care ar fi fost, nu trebuia să uite asta. Deja mersese mai departe decât de obicei – toată povestea asta cu *Zoe şi Arthur* nu era deloc profesionistă –, dar avea să mai dureze doar trei săptămâni. Casa lui îl aştepta, la fel şi floarea-soarelui. Calliope sigur era nerăbdătoare să

se întoarcă acasă, oricât de des o găsea tolănită la soare, în grădină, ore întregi, fără să se mişte. Şi ce dacă *mieunase* prima dată la el când o mângâiase între urechi, ceea ce-l făcuse pe Linus să se întrebe dacă nu cumva avea să-şi piardă o mână? Nu însemna nimic.

Linus avea o viaţă.

O viaţă care, din păcate, părea să se încăpăţâneze să-i testeze limitele sănătăţii psihice.

Stătea în faţa oglinzii din dormitorul din casa de oaspeţi şi se uita la propria imagine.

O, Doamne.

Zoe îi pusese o pungă în braţe şi îi spusese că îi luase nişte haine pentru aventura de după-amiază. Îi ignorase complet protestele, continuând să care fiecare pungă din portbagaj ca pe nişte fulgi. Îl lăsase efectiv singur pe alee.

Linus avea de gând să uite punga nedesfăcută în casa de oaspeţi.

Dacă se prefăcea că nu exista, atunci nu trebuia să se uite înăuntru.

Ca să-şi ia gândul de la ea, şi-a pus la loc celelalte haine, care fuseseră spălate şi aranjate frumos pe pat. Deasupra era un bileţel pe care scria *Serviciile săptămânale de curăţătorie au fost îndeplinite! Vă mulţumim că staţi pe insula Marsyas! Valetul dumneavoastră, Chauncey.* Faptul că Chauncey părea să-i fi spălat toate hainele, inclusiv lenjeria intimă, era inacceptabil. Linus va trebui să vorbească cu el despre limite. Sigur o să vrea şi bacşiş.

În timp ce-şi aranja cravatele, şi-a dat seama

că trecuseră doar trei minute şi că el *încă* se gândea la pungă.

Doar o privire, a bombănit.

A aruncat o privire.

Ce naiba? a întrebat în gol*. În niciun caz. E cât se poate de nepotrivit. Niciodată n-aş pune asta pe mine. Cine se crede? Sunt complet inutile zânele astea.*

A închis punga şi a aruncat-o pe jos, într-un colţ.

Apoi s-a aşezat pe marginea patului. Poate ar fi fost bine să-şi deschidă exemplarul din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* ca să-şi aducă aminte unele părţi. Sigur avea nevoie de asta. Devenea prea… *familiar* cu oamenii de aici. Un asistent social trebuia să păstreze un anumit grad de distanţare. Aşa putea fi obiectiv şi să nu-şi lase opiniile să fie influenţate sau distorsionate. Ar fi putut să fie în detrimentul vreunui copil. Trebuia să fie profesionist.

S-a ridicat, având de gând să facă întocmai asta. Ar fi putut să citească pe verandă. Suna perfect.

S-a mirat când, în loc să ia cartea grea, a pus mâna pe punga de pe jos. A deschis-o şi s-a uitat înăuntru. Nu se schimbase nimic.

Probabil nici nu-mi vin, a bombănit. *Doar n-are cum să ghicească din ochi cât port. Şi oricum n-ar trebui să stea cu ochii pe mine. E nepoliticos.*

Şi tocmai de asta a simţit nevoia să-i arate că se înşelase. Aşa, când avea s-o vadă iar pe Zoe (mai târziu şi, evident nu după ce mergea într-o aventură frivolă), putea să-i spună că trebuia să-şi

ia gândul de la o carieră de stilist personal, luând în calcul cât de puţin se pricepea.

Da. Fix asta avea de gând să facă.

Şi-a pus hainele pe el.

Îi veneau perfect.

A bombănit ceva când s-a uitat în oglindă.

Părеau să fie potrivite pentru un safari în sălbăticia din Serengeti sau pentru jungla din Brazilia. Purta pantaloni scurţi bej şi o cămaşă cu guler, tot bej. Nasturii de sus fuseseră scoşi (aproape *smulşi),* aşa că îi lăsa la vedere gâtul gol şi pielea fină şi palidă. De fapt, nici nu-şi amintea ultima dată când i se văzuse atât de multă piele – avea picioarele albe ca o fantomă. Mai rău, purta nişte şosete maro până la jumătatea gambei şi o pereche de bocanci care părеau incomozi, de parcă nu ar mai fi fost purtaţi niciodată.

Dar cel mai îngrozitor lucru era casca. Se simţea ciudat cu ea pe cap.

Aşa că a stat acolo câteva minute, uitându-se în oglindă şi întrebându-se de ce, în loc să arate ca un explorator din poveştile pe care le citea când era mic (mama lui le ura, aşa că le ascundea sub pat şi citea noaptea, pe ascuns, cu o lanternă sub pătură), arăta mai degrabă ca un ou maro cu mâini şi picioare.

Nu, a zis şi a scuturat din cap*. În niciun caz. N-o să ies aşa. Chiar nu. E ridicol. Şi toată…*

Cineva a bătut la uşă.

Linus s-a încruntat şi şi-a luat privirea de la oglindă.

Iar a bătut cineva.

A oftat. Cât noroc.

S-a dus la uşă, a tras adânc aer în piept şi a deschis.

Pe terasă erau cinci copii, toţi îmbrăcaţi în uniforme asemănătoare de explorator. Până şi Theodore purta un fel de vestă bej, care fusese decupată, cât să-i iasă aripile. S-a dat puţin în spate şi a ciripit tare, înainte să se învârtă entuziasmat în cerc.

— Uau! a exclamat şi Talia, după ce l-a examinat din cap în picioare. Chiar *sunteţi* rotund. Ca mine!

Phee s-a aplecat ca să-i inspecteze genunchii cu atenţie, cu aripile fluturându-i în spate.

— De ce sunteţi aşa de palid? Nu ieşiţi niciodată afară? Niciodată, niciodată? Sunteţi aproape la fel de translucid ca Chauncey.

Ochii lui Chauncey dansau pe tije:

— Bună ziua! Sper că vi s-au părut bine curăţate hainele. Dacă observaţi că lipseşte ceva, înseamnă că l-am pierdut din greşeală şi îmi pare foarte rău. Vă rog să luaţi totuşi în calcul ideea de a-mi da calificativul maxim pentru serviciile prestate.

Şi a întins un tentacul.

Linus doar s-a uitat la el, impasibil.

Chauncey a oftat şi şi-a retras tentaculul.

— Ce aiurea!

Lucy rânjea spre Linus din spatele unei mustăţi false, mult prea mare pentru faţa lui. Şi el purta un costum de explorator, deşi al lui era roşu şi avea un petic de pirat pe ochi, din motive pe care Linus

nu voia să le ştie.

— Bună ziua, domnule Baker. Eu sunt liderul acestei expediţii, în care vom căuta comoara zânei insulei. Mă bucur că aţi decis să veniri cu noi. Cel mai probabil veţi suferi o moarte îngrozitoare în mâinile şi gurile canibalilor, care vă vor prăji de viu pe o ţepuşă şi vor linge sucurile de pe pielea dumneavoastră crocantă. Dacă aveţi noroc, vă veţi infecta cu fasceită necrozantă de la o muşcătură groaznică de insectă şi corpul dumneavoastră va putrezi, până când veţi ajunge doar o grămadă de oase şi puroi însângerat. O să fie *minunat.*

Linus s-a uitat la el îngrozit.

— Copii, s-a auzit altă voce, faceţi-i puţin loc domnului Baker, vă rog.

Linus s-a uitat în sus şi l-a văzut pe Arthur în faţa casei de oaspeţi, cu Sal în spatele lui, care se uita speriat la Linus. Sal era îmbrăcat ca ceilalţi copii şi părea că încearcă să se ascundă în spatele lui Arthur, mai ales când a văzut că Linus se uită la el. Evident că nu-i ieşea deloc, luând în calcul dimensiunea lui şi faptul că Arthur era slab ca o scândură.

Linus a simţit cum i se pune un nod în gât când a văzut cât de bine arăta Arthur în costumul lui. Al lui nu era bej, ca ale celorlalţi, ci negru şi avea o panglică roşie pe piept. La brâu părea să aibă şi o macetă în teacă. Avea o mustaţă ca a lui Lucy, deşi pe el arăta mult mai puţin ridicol. A tremurat uşor când i-a zâmbit Arthur. Linus a roşit şi şi-a întors privirea. Brusc îi era foarte cald. Un ou rotund şi cald, cu membre palide.

Niciodată nu i-a păsat de cum arăta. Şi n-avea de gând să înceapă acum. Era o vizită ca oricare alta pe care o făcuse în trecut.

O investigaţie, şi-a spus.

Nu o vizită.

A deschis gura, pregătit să refuze orice invitaţie (nu pentru că ar fi crezut cu adevărat că erau canibali pe acolo, deşi cu Lucy nu ştiai niciodată).

Dar, înainte să apuce să zică un cuvânt, Lucy a sărit de pe terasă şi a pozat afectat, cu mâinile în şold.

— Să înceapă aventura! a strigat.

A pornit să mărşăluiască spre copacii groşi, cu genunchii sus la fiecare pas.

Ceilalţi copii s-au luat după el. Theodore a pornit în zbor, plutind deasupra lor. Sal i-a aruncat o privire lui Linus şi apoi a fugit după ceilalţi.

— Vii, Linus? a întrebat Arthur.

— Mustaţa ta e ridicolă, a bombănit Linus, înainte să coboare de pe verandă şi să îi urmeze pe copii.

S-a prefăcut că nu a auzit râsul încet din spatele lui.

— Bine, a zis Lucy şi s-a oprit la marginea pădurii.

S-a întors spre grup, cu ochii larg deschişi.

— Aşa cum ştiţi, există o zână diabolică…

— Heeeei! a ţipat Phee.

— Lucy, nu facem oamenii diabolici, i-a reamintit Arthur când Theodore i-a aterizat pe

umăr. Nu e politicos.

Lucy şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Îmi retrag cuvintele. Există o zână *criminală...*

A făcut o pauză, de parcă aştepta obiecţii. Nimeni n-a zis nimic. Până şi Phee părea mulţumită. Linus s-a gândit că n-au înţeles deloc mesajul, dar era mai bine să nu zică nimic.

— O zână criminală care are o comoară ascunsă în inima pădurii, pe care trebuie s-o găsim. Nu promit că veţi supravieţui toţi. De fapt, e foarte probabil ca, şi dacă ajungeţi la comoară, să vă trădez şi să vă dau de mâncare aligatorilor şi să râd în timp ce ei vă ronţăie oasele...

— Lucy, a zis Arthur din nou.

Lucy a oftat.

— Dar e rândul meu să fiu comandant, a zis şi s-a bosumflat. Ai zis că pot să fac cum vreau.

— Aşa e, dar asta nu implică şi trădare.

— Dar sunt de fapt personajul negativ!

— Poate putem fi toţi personaje negative, a propus Chauncey.

— Tu nici nu ştii cum să fii rău, i-a zis Talia. Eşti prea drăguţ.

— Ba nu! Pot să fiu rău! Fii atentă!

Ochii i s-au mărit şi privirea i s-a fixat pe Linus.

— Domnule Baker! Nu o să vă spăl hainele săptămâna viitoare! Hahaha!

Apoi a şoptit cu o voce panicată:

— Glumesc. O să vă spăl hainele. Vă rog să mă lăsaţi. Nu-mi luaţi bucuria asta.

— Eu vreau să fiu personajul negativ, a zis

Phee. Mai ales din moment ce avem de-a face cu o zână criminală. În caz că nu ştiaţi, *şi eu* sunt o zână, aşa că şi eu ar trebui să fiu o criminală.

— Mereu mi-am dorit să omor pe cineva, a zis Talia, mângâindu-şi barba. Crezi că am timp să mă duc înapoi să-mi iau lopata?

Theodore şi-a dezgolit dinţii şi a şuierat ameninţător.

— Sal? *a* întrebat Lucy posomorât. Şi tu vrei să fii personajul negativ?

Sal s-a uitat peste umărul lui Arthur. A ezitat, apoi a dat din cap.

— Bine, a zis Lucy şi şi-a aruncat mâinile în aer. Suntem *toţi* răi.

Apoi a rânjit iar.

— Şi poate tot pot să vă trădez, să fiu de fapt *bun şi…*

S-a strâmbat, cu faţa schimonosită şi cu limba scoasă:

— Nu, sună groaznic. Îâăh! Iac! Bleah!

Linus începea să fie îngrijorat.

Lucy conducea grupul, urlând aşa de tare, încât păsările cârâiau supărate şi zburau din copaci. L-a întrebat pe Arthur dacă poate să-i folosească maceta ca să taie lianele groase care atârnau din copaci, lucru care lui Linus i s-a părut de-a dreptul alarmant. A răsuflat uşurat când Arthur a refuzat, spunându-i că ei pot folosi astfel de lucruri doar când mai cresc.

Dar nu părea să fie necesar. De fiecare dată când păreau să se încurce şi nu mai puteau să

înainteze în pădurea deasă, Phee o lua în faţă. Aripile ei străluceau puternic şi tremurau când îşi ridica mâinile. Lianele şerpuiau pe copaci, de parcă erau vii, şi le făceau loc.

Copiii ţipau de bucurie şi Phee părea foarte mândră. Linus s-a gândit că special făcuse drumul mai greu, ca să fie nevoie de ea. Chiar şi Sal a zâmbit când lianele s-au retras pe copaci.

Linus şi-a dat seama repede că, deşi stătuse afară mai mult în ultima săptămână decât în tot anul, nu însemna că era în formă. La scurtă vreme după ce au pornit, deja gâfâia şi transpira abundent. I-a atras atenţia lui Arthur, care a luat-o mai încet, lucru pentru care Linus a fost recunoscător.

— Unde mergem? a întrebat Linus, sigur că merseseră câteva ore bune, când de fapt nu trecuse nici măcar una.

Arthur a ridicat din umeri, părând cât se poate de odihnit.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i aşa că e încântător?

— Cred că noi doi înţelegem cu totul altceva prin cuvântul *încântător.* Ieşirea asta are vreun fel de structură?

Arthur a râs. Linus nu se simţea deloc confortabil cu cât de mult îi plăcea sunetul ăla.

— Viaţa lor are mereu structură. Micul dejun la 8:00, apoi ore. Prânzul la 12:00. Iar ore. Timp liber după-amiaza. Cina la 19:30. Somn la 21:00. Cred că o pauză în rutină din când în când face minuni pentru suflet.

— Potrivit *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* copiii n-ar trebui…

Arthur a păşit cu uşurinţă peste un buştean mare, acoperit cu muşchi. S-a întors şi i-a întins mâna lui Linus. Acesta n-a ezitat înainte s-o apuce. Mişcările lui erau mult mai puţin graţioase, dar Arthur l-a ajutat să nu cadă în cap, apoi i-a dat drumul când au început copiii să strige ceva.

— Cartea aia îţi dictează viaţa, cred.

Linus s-a aricit.

— *Ba nu!* Şi, chiar dacă ar fi aşa, nu ar fi nimic în neregulă cu asta. Îmi oferă ordinea necesară pentru a crea copii fericiţi şi sănătoşi.

— Chiar aşa?

Linus a crezut că râde de el, dar nu părea s-o facă cu răutate. Se îndoia că Arthur Parnassus avea vreun strop de cruzime în vene.

— Există pentru un motiv, Arthur. Sunt nişte legi care conduc lumea tineretului cu puteri magice. Experţi din diverse domenii au cântărit toate…

— Experţi umani.

Linus s-a oprit şi a pus o mână pe un copac, cât să-şi recapete respiraţia.

— Poftim?

Arthur şi-a întors privirea spre bolta pădurii. Câteva raze de soare s-au strecurat printre frunze şi trunchiuri şi i-au luminat faţa.

— Experţi umani, a repetat. Nici măcar o singură persoană magică nu a avut vreun cuvânt de spus în acea carte. Fiecare literă vine din peniţa şi din mintea unui om.

Linus n-a mai ştiut ce să zică:

— Păi… e… n-are cum să fie adevărat. Sigur măcar *cineva* din comunitatea magică a oferit informaţii preţioase.

Arthur şi-a coborât privirea şi s-a uitat la Linus.

— De pe ce poziţie? Nicio creatură magică nu a ocupat vreodată o poziţie de putere. Cel puţin nu la DERETIMA. Şi nici în guvern. Nu li se permite. Sunt marginalizaţi, indiferent de vârstă.

— Dar sunt… doctori magici. Şi… avocaţi! Da, *avocaţi.* Chiar cunosc un avocat banshee. E foarte respectabil.

— Şi ce fel de legi practică?

— Lucrează cu creaturile magice care încearcă să lupte… împotriva înregistrării…

— Aha, a zis Arthur. Înţeleg. Şi doctorii?

Linus a simţit cum i se pune un nod în stomac.

— Tratează doar creaturi magice.

A scuturat din cap, încercând să-şi limpezească gândurile îmbârligate.

— Trebuie să existe un motiv, Arthur. Predecesorii noştri ştiau că singura cale de a integra persoanele magice în cultura noastră e să avem reguli stricte, care să asigure o tranziţie lină.

Privirea lui Arthur s-a înăsprit.

— Şi cine zice că trebuie asimilaţi? Au avut de ales?

— Păi… nu. Bănuiesc că nu. Dar e pentru binele colectiv!

— Pentru cine? Ce se întâmplă când se fac mari, Linus? Vor fi monitorizaţi în continuare. Mereu va fi cineva cu ochii pe ei, le va urmări

fiecare mişcare. Nu se termină când pleacă de aici. E mereu la fel.

Linus a oftat.

— Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Arthur a dat din cap.

— Sigur că nu. Pentru că, dacă ne-am certa, ar însemna că suntem amândoi aşa de încuiaţi, încât n-am putea să vedem lucrurile şi din cealaltă perspectivă. Şi ştiu că nu sunt chiar aşa de încăpăţânat.

— Tocmai, a zis Linus, uşurat. Hei! a strigat după el.

Dar Arthur deja pornise repede printre copaci.

Linus a tras aer în piept, şi-a şters fruntea şi l-a urmat.

— Totul se trage de la Kant, a zis Arthur când Linus l-a prins din urmă.

— Bineînţeles, a bombănit Linus. E de-a dreptul ridicol, dacă mă întrebi pe mine.

Arthur a râs.

— Poate a avut dreptate din alte puncte de vedere, dar sigur pune lucrurile într-o perspectivă interesantă – toată întrebarea asta cu ce e sau nu moral.

— Însăşi definiţia imoralităţii e o ticăloşie, a zis Linus.

— Aşa e. Dar cine suntem noi să decidem?

— Milioane de ani de evoluţie biologică. Nu ne băgăm mâna în foc, pentru că ne-am arde. Nu ucidem, pentru că nu e bine.

Arthur a râs ironic:

— Şi totuşi oamenii încă le mai fac pe ambele.

Odată, când eram tânăr, am cunoscut un phoenix căruia îi plăcea senzaţia de foc pe piele. Oamenii ucid oameni în fiecare zi.

— Nu poţi să pui semnul de egalitate între cele două!

— Tu ai făcut deja asta, i-a răspuns Arthur cu blândeţe. Eu rămân la aceeaşi părere ca în lecţia cu Lucy. Lumii îi place să vadă lucrurile în alb şi negru, în moral şi imoral. Dar mai există şi nuanţe de gri. Şi doar pentru că o persoană e *capabilă* de lucruri rele, asta nu înseamnă că o să le şi facă. Şi mai e şi noţiunea de imoralitate *percepută.* Mă îndoiesc că Chauncey ar pune vreodată vreun tentacul pe cineva ca să-i facă rău, chiar şi doar ca să se apere. Şi totuşi oamenii îl văd şi decid, în baza înfăţişării lui, că e ceva monstruos.

— Nu e drept, a recunoscut Linus. Chiar dacă se ascunde sub patul meu o dată la trei nopţi.

— Doar pentru că încă se luptă cu ce i s-a spus mereu că trebuie să fie, faţă de ce e cu adevărat.

— Dar el are locul ăsta, a zis Linus, ferindu-se de o altă ramură.

Arthur a dat din cap.

— Aşa e. Dar nu va fi mereu aşa. Nu va rămâne pe insulă pentru totdeauna, Linus. Chiar dacă, în înţelepciunea ta infinită, ne permiţi să rămânem aici, într-o zi va ieşi în lume pe cont propriu. Şi tot ce pot să fac e să-l pregătesc pentru asta.

— Dar cum poţi să-l pregăteşti dacă nu îl laşi să plece niciodată?

Arthur s-a întors spre Linus, cu o figură încruntată.

— Nu e prizonier.

Linus a făcut un pas înapoi.

— Nu am… Nu asta voiam să… Ştiu. Îmi pare rău dacă aşa a sunat.

— Îi pregătesc, a zis Arthur. Dar îi şi protejez. Ei… în ciuda a ceea ce sunt, a ceea ce pot să facă, tot sunt fragili. Sunt pierduţi, Linus. Toţi. Nu se au decât unul pe celălalt.

— Şi pe tine, a zis Linus încet.

— Şi pe mine. Şi, deşi înţeleg ce zici, sper că şi tu poţi să înţelegi ce zic eu. Ştiu cum funcţionează lumea. Ştiu ce colţi are. Te poate muşca fix când nu te aştepţi. E chiar aşa de rău dacă încerc să-i ţin departe de asta cât pot de mult?

Linus nu era sigur:

— Dar, cu cât stau mai mult ascunşi, cu atât le va fi mai greu la momentul respectiv. Locul ăsta… insula. Chiar tu ai zis-o. Nu e pentru totdeauna. E o întreagă lume dincolo de mare şi, chiar dacă nu e o lume dreaptă, trebuie să ştie că există. Asta nu poate fi tot ce cunosc.

— Sunt conştient de asta, a zis Arthur şi s-a uitat în depărtare, cu o expresie impenetrabilă. Dar uneori îmi place să mă prefac că e. Sunt zile în care mi se pare că ar putea fi.

Lui Linus nu-i plăcea cum sună asta. Era aproape… posomorât.

— Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam niciodată să discut despre filosofie morală în pantaloni scurţi, în mijlocul pădurii.

Arthur a început să râdă.

— Mi se pare că eşti fascinant.

Linus a simţit din nou căldura plăcută. Şi-a spus că e de la efort. A înghiţit în sec.

— Zici că ai cunoscut un phoenix?

Arthur sigur ştia mai multe, dar nu părea să vrea să vorbească despre asta.

— Da. Era… curios. A trecut prin multe, dar şi-a ţinut capul sus. Adesea mă gândesc la cum e acum.

Arthur a schiţat un zâmbet şi Linus şi-a dat seama că discuţia s-a încheiat.

Au continuat să meargă prin pădure.

Au ajuns pe plaja din capătul celălalt al insulei. Era mică şi plină de pietre albe şi maro, în loc de nisip. Valurile se rostogoleau peste ele şi le făcea să se lovească una de cealaltă, cu un sunet plăcut.

— Uşor, băieţi, a zis Lucy, analizând plaja. Este ceva periculos în faţă.

— Nu suntem toţi *băieţi,* a zis Talia supărată. Şi fetele pot fi exploratori. Ca Gertrude Bell.

— Şi Isabella Bird, a adăugat Phee.

— Şi Mary Kingsley.

— Şi Ida Laura Pfeiffer.

— Şi Robyn…

— OK, OK, a bombănit Lucy. Am înţeles. Fetele pot să facă orice fac şi băieţii. Sfinte!

S-a uitat înapoi la Linus, cu un zâmbet diavolesc pe faţă.

— Dumneavoastră vă plac fetele, domnule Baker? Sau băieţii? Sau şi-şi?

Copiii au întors încet capetele şi s-au uitat la el.

— Îmi place de toată lumea, a reuşit Linus să

zică.

— Ce plictisitor, a bombănit Talia.

— Eu sunt băiat! a exclamat deodată Chauncey.

Apoi s-a încruntat.

— Cred.

— Eşti cine vrei tu să fii, i-a zis Arthur, bătându-l prieteneşte între ochi.

— Putem să ne întoarcem la treaba noastră, vă rog? O să fiţi cu toţii ucişi cu sânge-rece dacă nu tăceţi din gură.

Sal s-a uitat speriat în jur, iar Theodore a aterizat pe umărul lui şi s-a înfăşurat în jurul gâtului băiatului.

— De cine?

— Nu ştiu, a răspuns Lucy, cu faţa spre plajă. Dar, aşa cum ziceam, este ceva periculos în faţă. Îl simt.

Toţi copiii au mirosit aerul. Chiar şi Theodore şi-a întins gâtul şi şi-a umflat nările.

— Singurul lucru care miroase periculos e domnul Baker, a zis Phee. Că transpiră mult.

— Nu sunt obişnuit cu aşa de mult efort, a răspuns Linus supărat.

— Da, a zis Talia. Şi nu e vina *lui* că e rotund. Nu-i aşa, domnule Baker? Noi, oamenii rotunzi, trebuie să ne apărăm unul pe celălalt.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine.

— Exact, a zis el.

Talia părea mândră.

Lucy şi-a dat ochii peste cap.

— Nu e ceva ce puteţi *voi* să mirosiţi. Doar eu

pot. Pentru că eu sunt conducătorul. Vine de acolo.

A făcut un semn spre un pâlc de copaci de pe plajă. Arăta întunecos şi ameninţător.

— Ce e, Lucy? a întrebat Chauncey. Sunt canibalii?

Nu părea foarte încântat de idee.

— Probabil, a zis Lucy. Poate gătesc pe cineva chiar acum. Aşa că ar trebui să mergem acolo şi să vedem despre ce e vorba. Mereu mi-am dorit să văd cum arată cineva care e gătit.

— Sau poate stăm aici, a zis Talia şi l-a apucat pe Linus de mână.

Linus s-a uitat în jos la ea, dar nu a încercat să se retragă.

— Poate e cel mai bine aşa.

Lucy a scuturat din cap.

— Exploratorii nu dau înapoi. *Mai ales* exploratoarele.

— Are dreptate, a zis Phee îngrijorată. Chiar dacă sunt canibali.

Theodore a scos un strigăt speriat şi şi-a ascuns capul în aripă. Sal l-a mângâiat pe coadă.

— Curajul este o virtute, a spus Arthur. În faţa pericolului, îi separă pe cei puternici de cei slabi.

— Sau pe cei proşti de cei deştepţi, a bombănit Talia, strângându-l pe Linus şi mai tare de mână. Băieţii sunt nişte nătăfleţi.

Linus era de acord, deşi n-a zis nimic.

Lucy s-a umflat în pene.

— Eu sunt curajos! Şi din moment ce eu sunt conducătorul, ordinul meu curajos va fi ca Arthur s-o ia înainte şi să se asigure că totul e în regulă, cât

timp aşteptăm noi aici.

Toată lumea a dat din cap.

Inclusiv Linus.

Arthur s-a uitat mirat la el.

— Are dreptate, a zis Linus. Tu ai zis-o – curajul e o virtute, nu?

Lui Arthur i-au tremurat puţin buzele.

— Dacă trebuie.

— Trebuie, i-a zis Lucy. Şi, dacă sunt canibali, strigă când încep să te mănânce, ca să ştim să fugim.

— Şi dacă îmi mănâncă gura mai întâi?

Lucy s-a uitat la el cu ochii mici.

— Ăăă… Încearcă să nu-i laşi să facă asta?!

Arthur s-a îndreptat de spate. Şi-a scos maceta şi s-a căţărat pe o piatră mare, cu valurile spărgându-se în jurul lui. Arăta fermecător, ca un erou din vremuri demult apuse. Şi-a îndreptat maceta spre pâlcul de copaci.

— Pentru expediţie! a strigat.

— Pentru expediţie! au ţipat şi copiii.

Arthur i-a făcut lui Linus cu ochiul de pe piatră şi a fugit spre copaci. Umbrele l-au înghiţit cu totul… şi a dispărut.

Au aşteptat.

Nu s-a întâmplat nimic.

Au mai aşteptat puţin.

Tot nimic.

— O, nu, a şoptit Talia. Probabil chiar au început cu gura.

— Să ne întoarcem? a bâiguit Chauncey, cu ochii mişcându-se frenetic pe tije.

— Nu ştiu, a zis Lucy.

Apoi s-a uitat la Linus.

— Mă bucur că sunteţi aici.

Linus s-a simţit emoţionat.

— Mulţumesc, Lucy…

— Dacă încep să alerge canibalii după noi, o să vă vadă pe dumneavoastră primul. Noi suntem mici, pe când dumneavoastră aveţi atâta carne pe oase, deci o să avem timp să fugim. Apreciem sacrificiul dumneavoastră iminent.

Linus a oftat.

— Ce să facem? a întrebat Phee îngrijorată.

— Cred că ar trebui să mergem după el, a răspuns Sal.

Toţi s-au uitat la el.

S-a uitat o secundă la Linus, dar a întors repede privirea. Avea colţurile gurii întoarse în jos. A tras aer în piept şi i-a dat drumul încet.

— El ar veni după noi.

Theodore a ciripit şi şi-a lipit ciocul de urechea lui Sal.

— Are dreptate, a zis Lucy. Arthur ar veni după noi. O să iau o decizie. Vom merge după Arthur şi domnul Baker o va lua primul.

— Ştii, pentru un conducător, pari mai degrabă să delegi, în loc să conduci, i-a zis Linus sec.

Lucy a dat din umeri.

— Am 6 ani. Adică, mă rog, corpul ăsta are 6 ani. În mare parte sunt antic, dar asta e mai puţin relevant.

Linus a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare, dar a reuşit să se menţină pe poziţii.

— Dacă insişti…

— Insist, a spus Lucy uşurat. Insist foarte mult.

Talia i-a dat drumul de la mână şi a început să meargă în spatele lui Linus, împingându-l în picioare.

— Hai! Hai, hai, hai! Poate Arthur e mâncat chiar acum şi dumneavoastră pur şi simplu *staţi* acolo!

Linus a oftat iar:

— Mă duc, mă duc.

Era ridicol, evident. Nu existau canibali pe insulă. Era doar o poveste inventată de Lucy. Nici măcar nu era o poveste prea *bună.*

Dar asta nu l-a împiedicat pe Linus să transpire abundent în timp ce mergea pe plajă, spre copaci. Erau diferiţi faţă de cei pe lângă care trecuseră prin pădure. Păreau mult mai bătrâni şi mai deşi. Şi, chiar dacă nu erau canibali, Linus înţelegea de ce s-ar fi ascuns în pâlcul ăla, dacă ar fi existat. Părea locul perfect ca să consumi carne de om.

Curajul copiilor a fost de neegalat. L-au urmat, dar au mers la zece metri în spate, toţi băgaţi unii în alţii, cu ochii mari.

Lui Linus nu îi era deloc drag de ei.

S-a întors spre copaci.

— Arthur! a strigat. Eşti acolo?

Niciun răspuns.

Linus s-a încruntat. Sigur era un joc pe care Arthur îl lua prea în serios.

A strigat iar.

Nimic.

— Oh, l-a auzit pe Lucy spunând în spatele lui.

Probabil a fost deja mărunţit.

— Cum adică mărunţit? E plătit? Mie îmi place măruntul.

— Înseamnă să fii ciopârţit, a zis Talia. În *bucăţele.*

— Ooo, a zis Chauncey. Nu-mi place deloc asta.

Ce prostie. Nu existau canibali. Linus s-a apropiat de copaci, a tras aer în piept şi a intrat în pădure.

Era… mai rece printre copaci. Mai rece decât ar fi trebuit să fie la umbră. Umiditatea părea să fi dispărut şi acum Linus aproape că tremura. În faţă era o potecă îngustă, care şerpuia printre copaci. Nu părea să fi fost târât ceva pe-aici (nici liane, nici Arthur). Linus a luat-o ca pe un semn bun.

A mers înainte, oprindu-se doar ca să se uite în spate o dată. Copiii stăteau la intrarea în pădurice – se pare că se hotărâseră că nu pot merge mai departe.

Phee i-a făcut un semn că e totul bine.

— Nu eşti mort?! a strigat Lucy.

Părea ciudat de dezamăgit.

— Conducătorii îşi încurajează oamenii, i-a zis Talia.

— Hei, foarte bine că nu ai murit!

— Aşa mai merge.

Tijele lui Chauncey au coborât, până când ochii îi stăteau efectiv pe cap.

— Nu-mi place asta.

— Haide, a zis Sal, în timp ce Theodore îi ronţăia urechea. Mergem toţi împreună.

A făcut un pas spre copaci şi copiii l-au urmat, strânşi în jurul lui.

Lui Linus i s-a strâns inima de drag.

Şi-a întors privirea şi a luat o figură serioasă. Ce era *în neregulă* cu el? Nu trebuia să fie aşa. Nu trebuia să…

Poteca a fost blocată brusc de un copac care a răsărit în faţa lui cu un zgomot puternic, lăsând în urmă un nor de praf.

Linus a scos un icnet şi a sărit în spate.

Copiii au început să ţipe.

În jurul lor a răsunat o voce puternică.

— Cine îndrăzneşte să intre în pădurea mea?

Linus a recunoscut-o pe Zoe aproape imediat. A oftat. O să trebuiască să aibă o discuţie serioasă despre asta cu ea şi cu Arthur.

Copiii au fugit în faţă şi s-au strâns şi mai tare în jurul lui Linus, uitându-se la el, cu ochii mari.

— Cine e? a şoptit Lucy speriat. Sunt canibalii?

— Nu ştiu, a răspuns Linus. Poate. Şi, chiar dacă eu sunt o masă în sine, poate deja sunt plini după ce l-au mâncat pe Arthur şi acum le e poftă de ceva mai mic… de o gustare.

Talia a tresărit.

— Dar… *eu* sunt mică, cât o gustare.

— Cu toţii suntem, s-a văicărit Phee.

— O, nu! a exclamat şi Chauncey, încercând să se ascundă printre picioarele lui Linus, cu mai mult sau mai puţin succes.

Sal se uita la copacii din jurul lui, cu ochii mici. Theodore îţi băgase capul în tricoul lui.

— Trebuie să fim curajoşi, a zis Sal.

— Are dreptate, a spus Lucy, ducându-se lângă Sal. Cei mai curajoşi.

— Eu o să fiu curajos aici, a zis Chauncey din spatele lui Linus.

— Ar fi trebuit să-mi aduc lopata, a zis Talia supărată. Aş fi putut să le crăp capetele canibalilor ălora cretini.

— Ce să facem? a întrebat Phee. Să fugim?

Lucy a scuturat din cap înainte să strige.

— Cer să îmi spui cine locuieşte aici!

Zoe avea vocea groasă, dar Linus a putut să audă un râs slab.

— Cine eşti tu să-mi ceri *mie* ceva, copile?

— Sunt Comandantul Lucy, conducătorul acestei expediţii! Arată-te şi promit să nu-ţi fac niciun rău. Deşi, dacă ne ataci şi încă ţi-e foame, domnul Baker s-a oferit să se sacrifice ca să putem trăi noi.

— Ba nu m-am oferit deloc…

— *Faimosul* Comandant Lucy? a răsunat vocea lui Zoe. Am auzit de tine.

Lucy a clipit confuz.

— Da?

— Da, fireşte. Eşti celebru.

— Sunt? Adică da, sunt! Eu sunt! Celebrul Comandant Lucy!

— Ce doreşti de la mine, Comandante Lucy?

S-a uitat la ceilalţi.

— Comoara, a decis Phee.

— Şi pe Arthur, a zis Chauncey.

— Şi dacă putem alege doar una? a întrebat Talia.

L-a apucat din nou pe Linus de mână.

— Îl alegem pe Arthur, a continuat Sal, mai sigur pe el decât îl auzise Linus vreodată.

— A, pe bune? a întrebat Lucy, dând cu picioarele în pământ. Dar… dar comoara.

— Arthur, a insistat Sal şi Theodore a ciripit de sub tricoul băiatului, în semn că era şi el de acord.

Linus nu îşi putea da seama când a început să-i înţeleagă ciripitul.

Lucy a oftat:

— Bine.

Apoi s-a întors:

— Îl căutăm pe Arthur Parnassus!

— Atât? a întrebat Zoe, cu vocea pătrunzătoare.

— Adică eu n-aş refuza nici comoara…

— Lucy! l-a atenţionat Chauncey.

— Doar pe Arthur, a mârâit Lucy.

— Aşa să fie!

Copacul a dispărut înapoi în pământ într-o clipită.

Poteca s-a eliberat.

— Vrei să ne arăţi tu drumul, Comandante Lucy? a întrebat Linus.

Lucy a scuturat din cap:

— Lăsaţi, vă descurcaţi aşa de bine şi arătaţi de parcă nu vi se spune asta prea des. Nu vreau să vă preiau eu rolul.

Când a luat-o în faţă, Linus s-a rugat să aibă suficientă forţă. Talia îl ţinea în continuare de mână. Ceilalţi copii erau strânşi în jurul lui, cu Sal şi Theodore păzind spatele grupului.

Nu au trebuit să meargă mult; curând, poteca i-a dus într-un luminiş. Şi în acest luminiş se afla o casă. Avea un singur etaj, fusese construită din lemn şi era acoperită cu iederă. Uşa era deschisă. Linus s-a gândit la toate poveştile din copilărie, cu vrăjitoare care ademenesc copii înăuntru. Dar vrăjitoarele pe care le ştia el nu erau canibali.

Mă rog. În mare parte.

Şi-a dat seama atunci a cui era casa şi ce onoare imensă avea să fie. Pentru o zână adultă, casa era cea mai importantă posesie. În casă îşi ţineau toate secretele. Zânele erau cunoscute pentru discreţia lor şi mai mult ca sigur că la fel avea să fie şi Phee într-o bună zi, deşi spera să-şi amintească timpul petrecut în Marsyas. Şi că nu va trebui să fie aşa de singură.

Faptul că Zoe Chapelwhite îi invita la ei nu i-a scăpat lui Linus. Se întreba dacă Arthur mai fusese aici. (Linus credea că da.) Şi de ce îl lăsase Zoe pe Linus pe insula ei de la bun început. Şi cui îi aparţinea conacul orfelinatului. Toate erau întrebări la care nu avea răspuns.

Oare se cuvenea să întrebe? Nu era sigur. Oricum nu conta pentru copii, nu?

— Uau! a exclamat Lucy. Ia te uită!

Printre frunzele iederei începuseră să înmugurească flori. Arăta de parcă ar fi crescut din casă. Culori vii – roz şi auriu şi roşu şi albastru, ca cerul şi ca oceanul – străbăteau frunzele. A durat doar câteva clipe ca întreaga casă să fie acoperită, unele ajungând chiar şi pe acoperiş.

Phee a oftat visătoare.

— Ce frumos!

Linus era de acord. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos. Se gândea cum pălea prin comparaţie floarea-soarelui din grădina lui. Nici nu mai ştia cum de crezuse vreodată că era strălucitoare.

Avea să fie un adevărat şoc să se întoarcă acasă.

În prag a apărut o siluetă.

Copiii s-au strâns şi mai mult în jurul lui Linus.

Zoe a păşit în lumina soarelui. Purta o rochie albă, care făcea un contrast frumos cu pielea ei închisă la culoare. Florile pe care le purta în păr se asortau cu cele de pe casă. Avea aripile larg deschise. Le zâmbea.

— Exploratori! Mă bucur să văd că aţi găsit drumul.

— *Ştiam eu!* a strigat Lucy şi şi-a aruncat mâinile în aer. Nu a fost niciun canibal. A fost Zoe!

Apoi a scuturat din cap:

— Mie nu mi-a fost frică, dar celorlalţi le-a fost. Ce bebeluşi!

Ceilalţi copii se pare că nu erau deloc de acord cu asta, luând în calcul strigătele lor indignate.

— Arthur mai trăieşte? *a* întrebat Chauncey. Nu l-a mâncat nimeni?

— Nu l-a mâncat nimeni, a zis Zoe şi s-a dat la o parte. E înăuntru, vă aşteaptă. Poate e şi nişte mâncare înăuntru. Cine ştie, poate chiar şi o plăcintă. Dar va trebui să descoperiţi singuri.

Orice urmă de frică a dispărut cum au auzit de mâncare şi toţi au fugit spre uşă, inclusiv Sal.

Theodore a cârâit, dar a reuşit să se agaţe de băiatul mai mare.

Linus a rămas pe loc, neştiind ce să facă. Zoe făcuse o invitaţie, dar copiilor. Nu ştia dacă i se aplica şi lui.

Zoe s-a apropiat de el. Cu fiecare pas pe care-l făcea, creştea iarbă sub picioarele ei. S-a oprit în faţa lui, uitându-se mirată la el.

— Zoe, a zis Linus şi a dat scurt din cap.

Era amuzată:

— Linus. Am auzit că ai trecut printr-o aventură adevărată.

— Da. Am ieşit puţin din zona mea de confort.

— Bănuiesc că aşa se simt toţi exploratorii când ies prima dată din singura lume pe care o ştiu.

— Deseori zici ceva, dar vrei să spui opusul, nu?

Femeia a zâmbit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

N-o credea deloc.

— Arthur e bine?

— *Arthur* e bine, a zis şi a făcut ochii mici.

Linus a dat din cap.

— Pentru că a mai fost aici, bănuiesc.

— Vrei să mă întrebi ceva, Linus?

Atât de multe lucruri.

— Nu. Doar… fac conversaţie.

— Nu te pricepi prea bine la asta.

— Sincer să fiu, mi s-a mai zis.

Expresia lui Zoe s-a mai îmblânzit.

— Nu mă miră. Da. A mai fost aici.

— Dar nu şi copiii?

A scuturat din cap.

— Nu. E prima dată.

— De ce acum?

S-a uitat la el, cu ochii plini de ceva ce Linus nu putea să identifice foarte bine.

— Insula e a lor, aşa cum e şi a mea. Era timpul.

Linus s-a încurcat:

— Sper că nu ca să văd eu.

— Nu, Linus. Nu ca să vezi tu. S-ar fi întâmplat chiar dacă nu erai aici. Vrei să intri?

A încercat să-şi ascundă mirarea, dar nu i-a reuşit deloc.

— Insula nu e a mea.

Zoe a ezitat.

— Nu. Dar nu te-aş lăsa aici singur. La urma urmei, ar putea să fie canibali aici.

— Aşa e. Mulţumesc.

— Pentru?

Nu era nici el sigur.

— Pentru majoritatea lucrurilor, cred.

— Asta sună foarte cuprinzător.

— Mi se pare cel mai bine aşa, ca să nu uiţi ceva în mod special.

Zoe a râs. Florile din păr şi de pe casă au început să strălucească şi mai puternic.

— Eşti foarte drăguţ, Linus Baker. Ai o carapace greu de străpuns. Dar, dacă sapi mai adânc, dai de o viaţă care freamătă. E o enigmă.

Linus a roşit.

— Nu sunt foarte sigur.

— V-am auzit vorbind în pădure. Cred că Arthur s-a simţit foarte bine.

Linus a început să se foiască.

— Nu e… Cred că… Nu a fost cine ştie ce.

— Mie mi se pare chiar important.

Şi, fără să mai zică nimic, s-a dus în casă, lăsându-l pe Linus cu privirea în gol.

Interiorul casei părea să fie o extensie a exteriorului. În loc de podea, era pământ, iar iarba forma un covor gros. Din tavan atârnau ghivece cu flori. De pereţi erau agăţaţi raci albaştri şi melci cu cochiliile verzi şi aurii. Ferestrele erau deschise şi Linus putea să audă oceanul în depărtare. Un sunet cu care deja se obişnuise. Avea să-i fie dor de el când se întorcea acasă.

Pe un blat de lemn îi aştepta mâncare apetisantă. Copiii ţineau în mâini nişte scoici uriaşe, pe care le umpleau cu mâncare. Sandviciuri şi salată de cartofi şi nişte căpşune atât de roşii, încât Linus a crezut că sunt de plastic, până când Theodore a muşcat dintr-una şi şi-a dat ochii pe spate de extaz.

Arthur Parnassus stătea într-un scaun vechi, cu mâinile pe genunchi şi se uita amuzat cum se înfruptau copiii, chiar şi atunci când Zoe le-a zis s-o ia mai încet. Expediţiile îţi fac o foame de lup şi stomacul lui Linus începea să mârâie.

— Mă bucur că ai supravieţuit, a zis Linus, foindu-se stângaci în scaunul de lângă.

Arthur şi-a dat capul pe spate şi s-a uitat la el.

— Foarte curajos din partea mea, ştiu.

Linus a pufnit.

— Aşa e. Vor scrie poeme eroice despre tine.

— Cred că mi-ar plăcea asta.

— Normal.

Nişte riduri fine au apărut în colţul ochilor lui Arthur.

— Înainte să dea de comoară, mi s-a zis că ai avut grijă de ei, în absenţa mea.

Linus a scuturat din cap.

— Lucy probabil te păcăleşte…

— Sal mi-a zis.

Linus a clipit:

— Poftim?

— Sal mi-a spus că ai ţinut-o pe Talia de mână fără să te roage. Şi că i-ai ascultat pe toţi şi că i-ai lăsat să ia decizii.

Linus nu ştia cum să reacţioneze.

— N-a fost… N-am făcut decât să le intru în joc.

— Oricum ar fi, mulţumesc. Sunt sigur că ştii, dar e mare lucru să vină de la el lauda.

Linus ştia prea bine:

— Cred că se obişnuieşte cu mine.

Arthur a scuturat din cap.

— Nu-i asta. E… El vede nişte lucruri. Poate mai mult decât noi. Vede binele din oameni. Răul. A trecut prin multe în viaţa lui scurtă. Vede ce alţii nu pot vedea.

— Eu sunt doar eu, a zis Linus, neştiind unde va duce conversaţia. Nu ştiu cum să fiu altcineva faţă de cine sunt deja. Aşa am fost mereu. Nu e mare lucru, dar fac tot ce pot cu ce am.

Arthur s-a uitat la el trist. S-a aplecat şi i-a

strâns mâna câteva clipe, apoi i-a dat drumul.

— Cred că asta e tot ce poate cere cineva.

S-a ridicat şi a zâmbit, deşi zâmbetul lui nu era la fel de strălucitor ca de obicei.

— Cum e prada, exploratori?

— Bună! a zis Chauncey şi a înfulecat un sandvici întreg dintr-o înghiţitură.

I-a alunecat pe gât şi a început să se descompună.

— Ar fi fost mai bine dacă era o comoară adevărată, a bombănit Lucy.

— Şi dacă de fapt comoara e prietenia care s-a consolidat pe drum? a întrebat Arthur.

Lucy s-a strâmbat:

— Ar însemna cea mai proastă comoară din lume. *Erau* deja prietenii mei. Eu vreau rubine.

Theodore s-a înfoiat şi a ciripit o întrebare.

— Nu, a zis Talia, cu gura plină de salată de cartofi şi cu barba plină de bucăţele de ou şi de muştar. Fără rubine.

Aripile i s-au închis.

— Dar avem plăcintă, a zis Zoe. Coaptă special pentru tine.

Lucy a oftat:

— Dacă insişti.

— Insist, a zis Arthur. Şi cred că o să-ţi placă la fel de mult ca rubinele.

Apoi s-a uitat la Linus.

— Ţie ţi-e foame, explorator drag?

Linus a dat din cap şi s-a alăturat celorlalţi.

În mijlocul mesei (Chauncey era cu faţa în

plăcintă) şi a râsetelor (Chauncey a început să împrăştie bucăţele de plăcintă când Lucy a spus o glumă deocheată, deloc potrivită pentru cineva de vârsta lui), Linus a observat ca Zoe şi Phee au ieşit din casă. Arthur şi ceilalţi copii nu erau atenţi *(Chauncey!* a strigat Lucy fericit. *Mi-ai dat cu plăcintă în nas!),* aşa că Linus a simţit o nevoie ciudată să vadă ce fac zânele.

Le-a găsit fix la marginea copacilor. Zoe îşi ţinea o mână pe umărul lui Phee, iar aripile le străluceau în razele soarelui care se strecurau printre frunze.

— Şi ce ai simţit? a întrebat Zoe.

Nu s-au uitat în direcţia lui, deşi Linus se gândea că ştiu că e acolo. De mult nu mai putea să meargă undeva fără să facă zgomot.

— Pământul, a răspuns Phee repede, cu părul roşu ca focul. Copacii. Reţeaua de rădăcini de sub nisip şi pământ. A fost... a fost de parcă mă aştepta. Mă asculta.

Zoe părea mulţumită.

— Exact. Sub ce putem noi vedea stă ascunsă o întreagă lume. Majoritatea n-o înţeleg. Cred că noi suntem norocoase. Putem să simţim ce alţii nu pot.

Phee s-a uitat în pădure, cu aripile fluturând.

— Îmi plac copacii. Mai mult decât majoritatea oamenilor.

Linus nu s-a putut abţine şi a pufnit. A încercat să îşi înăbuşe zgomotul, dar era prea târziu. Cele două s-au întors încet spre el.

— Scuze, a zis repede. Îmi pare rău. Nu am

vrut să… nu trebuia să vă întrerup.

— Vrei să spui ceva? a întrebat Zoe şi, deşi nu suna enervată, Linus tot s-a simţit prost.

A început să scuture din cap, dar s-a oprit.

— Doar că… am şi eu nişte floarea-soarelui. Acasă, în oraş.

A simţit cum îl străpunge o durere în piept, dar n-a băgat-o în seamă.

— Sunt nişte chestii înalte, care nu fac mereu ce vreau eu să facă, deşi le-am plantat cu mâna mea şi am avut grijă de ele. Şi mie îmi plac mai mult decât majoritatea oamenilor.

Phee a mijit ochii.

— Floarea-soarelui.

Linus şi-a şters fruntea:

— Da. Nu sunt… În fine. Nu sunt la fel de spectaculoase ca grădina Taliei, nici ca pomii de aici, dar aduc puţină culoare în marea aia de gri de la beton şi ploaie.

Phee a stat puţin pe gânduri:

— Şi îţi place culoarea?

— Da, a zis Linus. E ceva mic, dar cred că lucrurile mici pot fi la fel de importante precum cele mari.

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, a zis Zoe şi a bătut-o prieteneşte pe Phee pe cap. Atâta vreme cât avem grijă de ele, pot să crească mai departe decât ai fi crezut vreodată. Nu-i aşa, Linus?

— Bineînţeles, a zis Linus, conştient că amândouă îi sorbeau fiecare cuvânt.

Măcar putea să fie sincer.

— Recunosc că mi-e dor de ele mai mult decât mă aşteptam. Ciudat, nu?

— Nu, a zis Phee. Şi mie mi-ar fi dor de locul ăsta dacă ar trebui să plec.

O, Doamne! Nu asta voia să zică. Acum chiar că o făcuse de oaie.

— Da, îmi dau seama.

S-a uitat în sus, spre copaci.

— Are farmecul lui, recunosc.

— *Populus tremuloides,* a zis Phee.

Linus a făcut ochii mici.

— Poftim?

Zoe a încercat să înăbuşe un râs cu dosul palmei.

— *Populus tremuloides,* a repetat Phee. Am citit despre ei într-o carte. Plopi tremurători. Dacă dai de ei, sunt în crânguri mari. Au trunchiul aproape alb, dar frunzele au o nuanţă superbă de galben, aproape auriu. Ca soarele.

S-a uitat iar înspre copaci.

— Aproape ca floarea-soarelui.

— Sună minunat, a zis Linus, neştiind ce altceva să spună.

— Chiar sunt. Dar mai mult contează ce e în profunzime. Crângurile pot să aibă mii de copaci, uneori chiar zeci de mii. Fiecare e diferit, dar secretul e că sunt toţi la fel.

Linus a clipit:

— Cum adică?

Phee s-a ghemuit pe pământ şi a început să traseze dungi cu degetele.

— Fiecare e clona altuia, un singur organism

condus de o reţea de rădăcini de sub pământ. Toţi copacii sunt genetic la fel, deşi fiecare are personalitatea lui, aşa cum se întâmplă des cu copacii. Dar, înainte să crească, rădăcinile lor pot să fie inactive decenii întregi, aşteptând condiţiile propice. Dar ia ceva timp. Se spune că una dintre clone are aproape 8.000 de ani şi e posibil să fie cel mai vechi organism din lume.

Linus a dat încet din cap.

— Înţeleg.

— Da? a întrebat Phee. Pentru că, şi dacă ai distruge crângul şi dacă ai tăia toţi copacii, ei ar renaşte şi ar creşte ca înainte dacă nu smulgi şi rădăcinile. Poate nu chiar la fel, dar, în cele din urmă, trunchiurile le vor fi albe şi frunzele vor deveni aurii. Mi-ar plăcea să le văd într-o zi. Cred că mi-ar spune multe.

— Aşa e, a zis Zoe. Mai mult decât ai putea crede. Au o memorie extrem de lungă.

— Tu le-ai văzut? a întrebat Linus.

— Poate.

— Zânele astea, a bombănit Linus. Dacă sunt toţi la fel, cum îi poţi deosebi?

— Trebuie să vezi ce e dedesubt, a zis Phee şi a scurmat cu mâinile în pământ. Trebuie să investeşti timp să înveţi care sunt diferenţele. Durează ceva, dar pentru asta e răbdarea. Rădăcinile pot rezista la infinit, aşteptând momentul potrivit.

A făcut o pauză şi s-a încruntat.

— Mă întreb dacă pot să…

Când fata a scos un icnet brusc, de parcă ar fi

fost rănită, Linus a făcut un pas spre ea. Zoe a scuturat din cap, zicându-i să nu se apropie, aşa că Linus s-a oprit. Atmosfera s-a schimbat, aerul parcă era mai greoi. Aripile lui Phee au început să fluture rapid, reflectând lumina în nişte mici curcubeie. Şi-a împins mâinile în pământ până când au fost acoperite în întregime. Transpiraţia îi picura de pe vârful nasului. Era încruntată. A oftat şi şi-a scos mâinile din pământ.

Linus a rămas fără grai când un vrej verde a început să crească din pământ. Frunzele au început să i se deschidă, lungi şi subţiri. Tulpina se legăna în mâinile lui Phee, care o modela, cu degetele tremurânde. Lui Linus nu i-a venit să creadă când o floare galbenă s-a deschis în faţa lui. A mai crescut câţiva centimetri până când Phee şi-a dat mâinile la o parte.

— Nu e floarea-soarelui, a zis încet. Nu cred că ar supravieţui aici prea mult, chiar dacă am încerca. Se numeşte margaretă.

Linus încerca să-şi recapete vocea.

— Ai… tu… tu ai *crescut* asta?

Phee s-a fâstâcit.

— Nu e mare lucru, ştiu. Talia se pricepe mai bine la flori. Eu prefer copacii. Trăiesc mai mult.

— Nu e mare lucru? a zis Linus, nevenindu-i să creadă. Phee, e minunat.

Părea uimită şi îşi tot muta privirea de la Linus la Zoe.

— Da?

Linus a fugit spre ea şi a îngenuncheat lângă floare. Îi tremura mâna când a dat s-o atingă cu

blândeţe, pe jumătate convins că nu e adevărat, ci doar o iluzie optică. A tresărit când a prins petala catifelată între degete. Era aşa de mică, şi totuşi era acolo, în locul în care, cu câteva secunde în urmă, nu fusese nimic. S-a uitat la Phee, care se uita la el şi îşi muşca buza de jos.

— Da, a zis ferm. E absolut minunată. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Aş zice chiar că e mai frumoasă decât floarea-soarelui.

— Hai să nu mergem *chiar* aşa de departe, a zis Phee, deşi se vedea că se abţine cu greu să nu zâmbească.

— Cum ai făcut asta? a întrebat-o, cu petala încă între degete.

Phee a ridicat din umeri.

— Ascult pământul. Cântă. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de asta. Trebuie să-l asculţi cu toată puterea. Unii nu-l aud niciodată, oricât de mult încearcă. Dar eu îl aud la fel de clar cum vă aud pe dumneavoastră. Mi-a cântat, aşa că i-am promis că o să am grijă de el, dacă o să-mi dea ce i-am cerut.

S-a uitat în jos spre floare.

— Chiar vă place?

— Da, a şoptit Linus. Foarte mult.

Phee a zâmbit larg.

— Bun. Ar trebui să ştiţi că am botezat-o Linus. Ar trebui să vă simţiţi onorat.

— Chiar sunt, a zis Linus, absurd de emoţionat.

— Este un nume perfect pentru ea, a continuat. E oarecum firavă şi nici nu arată cine ştie ce şi probabil o să moară dacă nu are cineva

grijă de ea constant.

Linus a oftat:

— A, înţeleg.

— Bun, a zis Phee şi a zâmbit şi mai larg.

S-a uitat iar la floare şi expresia i-a devenit puţin mai serioasă.

— Dar tot e frumoasă dacă stai să te gândeşti mai bine. Nu era aici şi acum e. Pe termen lung, asta e tot ce contează.

— Poţi să creezi ceva din nimic, a zis Linus. E impresionant.

— Nu e ceva din nimic, a zis cu blândeţe. Era doar… ascunsă. Am ştiut ce să caut pentru că am ascultat-o. Atâta vreme cât asculţi, poţi să auzi tot felul de lucruri pe care nu le credeai posibile. Acum, dacă îmi permiteţi, o să mă duc să-mi pun atâta plăcintă în gură, încât probabil o să mă înec. Şi după aceea o să mai mănânc câteva felii. Jur, dacă Lucy nu mi-a mai lăsat nimic, o să fac să-i crească un copac din urechi.

Şi s-a îndreptat spre casa mică, cu aripile fluturându-i în spate.

Linus s-a uitat după ea.

— Asta a fost chiar o… ameninţare.

Zoe a râs.

— Nu-i aşa?

— E în stare de asta.

— Toţi sunt, trebuie doar să privim dincolo de florile de la suprafaţă, cât să vedem rădăcinile de dedesubt.

— Asta a fost chiar explicit.

— Posibil, a zis Zoe. Dar ceva îmi spune că

subtilităţile nu sunt pentru tine.

S-a întors spre casă, călcând pe urmele lăsate de Phee pe pământ.

— Vii, Linus? Cred că şi tu mai meriţi o felie de plăcintă, după lecţia asta.

— Imediat.

Când Zoe a intrat în casă, Linus s-a uitat iar spre floare. A atins-o cât de blând a putut. Şi-a retras imediat degetul, acum galben de la polen. Fără să se gândească, şi-a pus degetul pe limbă. Polenul avea un gust sălbatic, amar, dar atât de viu.

A închis ochii şi a inspirat adânc.

Capitolul 11

Departamentul Responsabil de Tineretul Magic
Raportul nr. 2: Orfelinatul Marsyas

Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conţinut al acestui raport este precis şi adevărat. Înţeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informaţie ce se va dovedi a fi falsă va atrage după sine un avertisment sau chiar terminarea contractului.

În a doua mea săptămână la Orfelinatul Marsyas am înţeles lucruri noi despre locuitorii de aici. Dacă la început am crezut că locul este guvernat de haos, acum văd o ordine ciudată, dar clară. Nu are nimic de-a

face cu acuzaţiile pripite pe care le-am făcut când am ajuns (şi cred că multe au fost pripite; de obicei acuzaţiile de genul ăsta sunt formulate înainte ca un asistent social să intre pe uşă), ci mai degrabă cu faptul că m-am obişnuit cu mersul lucrurilor.

Doamna Chapelwhite, deşi nu este înregistrată pe statele DERETIMA, are grijă de copii ca şi cum ar fi ai ei. Ceea ce e puţin surprinzător, dat fiind că e zână şi se ştie că zânele sunt solitare de fel şi că sunt foarte protectoare când vine vorba despre pământurile pe care le au în grijă. De fapt, nu cred că am cunoscut vreodată o zână care să nu fie foarte protectoare în ceea ce priveşte propria intimitate. Şi, deşi doamna Chapelwhite nu e neapărat sociabilă, lucrează în paralel cu directorul orfelinatului, ca să se asigure că nu le lipseşte nimic celor mici. E deseori în bucătărie, pregăteşte mâncarea şi uneori ţine chiar şi ore de studiu în urma cursurilor predate de domnul Parnassus. Are cunoştinţe vaste în multe domenii şi sprijinul ei îi ajută pe copii să înveţe mai bine. Nu pare să facă deloc propagandă, deşi ar putea să se abţină din cauza mea.

Am văzut şi camera lui Lucy şi am asistat la una dintre şedinţele lui cu domnul Parnassus. Dacă ignorăm ce ştim despre băiat – cine ar trebui el să fie –, rămâne doar un băieţel curios, care spune anumite lucruri

doar ca să şocheze, nu pentru că ar vorbi serios. E isteţ, poate chiar înspăimântător de isteţ şi are un vocabular elevat. Dacă DERETIMA nu ar fi sigur că e Antihristul – cuvânt interzis la Orfelinatul Marsyas –, cred că ar fi doar un băiat capabil să invoce imagini menite să sperie. Cu toate acestea, bănuiesc că asta vrea el să cred. Aş face bine să-mi ţin garda sus. Doar pentru că arată ca un copil, asta nu înseamnă că nu e capabil de adevărate calamităţi.

Camera lui e mică – este de fapt o fostă debara din camera domnului Parnassus. A fost oarecum timid când mi-a arătat unde doarme, dar dragostea lui pentru muzică mi-a permis să formez o legătură cu el. Cred că, dacă este îndrumat cum trebuie, este capabil să devină un membru productiv al societăţii. Atâta vreme cât nu cedează în faţa propriei naturi, fireşte. Toată povestea asta ridică întrebări cu privire la dihotomia dintre natură şi educaţie, dacă există rău în lume şi dacă poate fi înăbuşit prin prisma unei educaţii normale. Poate fi reabilitat? Asimilat? Rămâne de văzut.

Nu am văzut camera lui Sal, deşi cred că, încet-încet, îi câştig şi lui încrederea. Trebuie să fiu atent cu el. Îmi aduce aminte de un ied sperios. Acestea fiind spuse, l-am auzit vorbind în ultima zi mai mult decât în întreaga mea şedere aici.

Da, nu a vorbit cu mine, ci mai degrabă

în preajma mea, dar nu ştiu dacă asta contează. E ca o floare a soarelui, cred. Trebuie să fie îngrijit bine ca să-şi dezvăluie adevăratele culori.

Theodore, balaurul, are o comoară pe care nu am văzut-o încă, deşi bănuiesc că e plină cu cel puţin zece nasturi de-ai mei. Poate n-o s-o văd niciodată, dar, deocamdată, nu-mi fac griji. La urma urmei, sunt doar nişte nasturi. Am de gând să stau cu ochii pe el, în cazul în care mi se pare că e ceva suspect.

Cea mai mare problemă de până acum pare să fie izola rea. Copiii nu părăsesc insula, oricât de mare ar fi ea. Există un motiv pentru asta, dar e unul care mă deranjează. Ar fi fost de ajutor să ştiu înainte de a veni aici că sătenii sunt plătiţi de guvern pentru tăcerea lor. Astfel de detalii sunt importante şi faptul că nu mi s-a zis nimic mă face să par neprofesionist. Îmi ridică nişte semne de întrebare şi cu privire la sursa acestor finanţări. Vin din bugetul alocat acestui orfelinat? Bănuiesc că unui auditori s-ar părea inacceptabil.

Sătenii par să fie oarecum ostili faţă de locuitorii orfelinatului. Cred că DERETIMA mai rău îşi face cu toate aceste campanii, mai ales dacă mai luăm în calcul şi Departamentul Responsabil cu înregistrarea. Există afişe cu DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA în fiecare colţ din sat şi, deşi seamănă cu cele

din oraş, par mult mai dese aici. Dacă cei mici nu se simt bine-veniţi în lumea reală, cum putem spera să-i integrăm în societate?

Poate o excursie de o zi ar ajuta. Să testăm terenul. Dar va trebui să vorbesc despre asta cu domnul Parnassus. Cred că le-ar face bine copiilor şi sper că şi sătenii vor vedea că fricile lor sunt nefondate. Dacă Arthur nu e de acord, cred că va trebui să-l ascult.

Arthur este un individ tare ciudat. Ţine la copii. Asta e clar. Deşi nu prea urmează direcţiile din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* (posibil deloc), cred că metoda lui dă rezultate. Copiii ţin enorm unul la celălalt şi cred că Arthur a avut o contribuţie mare aici.

Cu toate acestea, e o enigmă. Deşi am aflat multe despre locul ăsta, despre el ştiu cel mai puţin. Cred că va trebui să remediez asta.

De dragul copiilor, fireşte.

Talia mi-a mai arătat din grădina ei astăzi. Gnomii se pricep destul de bine la horticultură, dar se pare că ea e mai bună chiar şi decât cel mai bun…

Era marţi, în a doua săptămână petrecută de Linus pe insula Marsyas, când Calliope a decis că trebuie să fie urmărită, după ce a comis un furt.

Fireşte că nu era ceva ce Linus voia să facă; era după prânz şi stătea pe verandă, la soare, moţăind liniştit. Încă mai avea câteva momente

până când trebuia să se întoarcă la conac, ca să audieze orele copiilor, aşa că îşi folosea timpul cu înţelepciune.

Şi apoi se mai punea problema că în general nu-i plăcea să fugărească pisici. Lui Linus nu-i plăcea să fugărească *nimic,* ca să fim mai exacţi. Fugăritul presupunea alergat şi Linus decisese de mult că nu-i place prea mult să alerge. Nu i-a înţeles niciodată pe cei care se scoală înainte de răsăritul soarelui, îşi pun adidaşii lor scumpi în picioare şi se duc *special* la alergat. E cât se poate de ciudat.

Dar Calliope a fugit din camera de oaspeţi, zburlită şi cu ochii mari, aşa cum fac uneori felinele, din motive misterioase. S-a uitat agitată la el, cu coada ridicată şi rigidă ca un băţ şi scormonind cu ghearele în podea.

Şi avea una dintre cravatele lui în gură.

Linus s-a încruntat.

— Ce faci cu…

Calliope a fugit de pe verandă, spre grădină.

Linus aproape a căzut din scaun şi doar din mila divină a reuşit să se redreseze. S-a uitat la Calliope cum aleargă, cu cravata neagră fluturând în urma ei.

— Hei! a ţipat. Pisică afurisită, ce faci? Opreşte-te imediat!

Nu s-a oprit. A dispărut în spatele unui gard viu.

Preţ de câteva clipe, Linus s-a gândit s-o lase în pace. La urma urmei, era doar o cravată. Oricum nu purtase cravată deloc săptămâna asta. Era mult

prea cald şi Phee l-a şi întrebat de ce poartă mereu cravată. Când i-a spus că aşa se cade pentru cineva în poziţia lui, s-a uitat la el şi a plecat, scuturând din cap.

Dar faptul că a renunţat la cravată duminică n-avea *nimic* de-a face cu Phee. Şi luni a decis că nu mai e nevoie de ea, cel puţin pentru moment. Când se întorcea în oraş, avea să fie nevoie să poarte cravată, dar acum?

Nu e ca şi cum îl supraveghea cineva.

Cine putea să observe?

(Se pare că Phee observase, cel puţin asta arăta expresia ei mândră.)

Şi totuşi. Cravata aia îl costase mai mult decât voia să se gândească şi, doar pentru că n-o purta *acum,* nu însemna că pisica trebuia să i-o ia. Putea să aibă nevoie de ea acasă.

Aşa că a urmărit pisica.

Era deja transpirat când a ajuns în grădină. Un bărbat de gabaritul lui oricum alerga încet, unde mai pui rezistenţa vântului. Şi, da, bine, poate nu *alerga* cu adevărat, dar şi mersul alert era la fel de complicat.

A intrat în grădină, strigând-o pe Calliope, cerându-i să iasă din ascunzătoare. Nu a vrut, bineînţeles, pentru că era pisică, prin urmare nu asculta nimic din ce-i spuneau ceilalţi.

S-a uitat pe sub gardul viu şi printre rândurile de flori, sigur că avea să o găsească ghemotoc, dând din coadă şi ronţăindu-i cravata.

— Nu ştiu de ce viaţa pe insulă te-a făcut aşa, a zis tare şi s-a ridicat de la pământ, dar promit că

lucrurile se vor schimba când ne întoarcem acasă. E inacceptabil.

A continuat să meargă prin grădină, ajungând într-o zonă în care nu mai fusese până atunci. Ocolea conacul şi era mult mai deasă decât ce-i arătase Talia până atunci. Aici florile arătau mai sălbatice, iar culorile păreau mai strălucitoare, aproape şocante. Soarele era pe partea cealaltă a conacului şi locul era umbros. Existau multe locuri în care se putea ascunde o pisică.

A ocolit un copac bătrân, cu trunchiul butucănos şi frunzele închise şi a văzut…

— Aici erai, a zis oftând. Ce naiba te-a apucat?

Calliope stătea dreaptă, cu cravata la picioare. S-a uitat la el cu ochii plini de subînţeles. A mieunat iar, un sunet cu care nu era obişnuit.

— Nu-mi pasă, a răspuns. Nu poţi să-mi furi lucrurile. Nu e politicos şi nu-mi place să fug… după… tine.

A clipit.

În spatele lui Calliope părea să fie uşa spre o pivniţă. Fundaţia era din piatră şi uşile erau groase, de lemn. A făcut un pas în faţă şi s-a încruntat – a văzut nişte urme de arsură pe uşi, de parcă fusese un foc în spatele lor demult. S-a gândit un moment, încercând să-şi aducă aminte dacă i se zisese că există o pivniţă. Credea că nu e aşa şi, în afară de camera lui Sal, văzuse aproape fiecare colţişor din casă. Dacă exista cu adevărat o pivniţă, nu era nicio intrare din conac.

Uşa era încuiată cu un lacăt ruginit. Orice se afla acolo – dacă se afla ceva – avea să rămână

ascuns. Preţ de o clipă, Linus s-a gândit să ia lopata Taliei şi s-o folosească să deschidă uşa, dar a alungat gândul imediat. Era încuiat cu un motiv. Cel mai probabil, ca să nu intre copiii. Dacă într-adevăr luase ceva foc înăuntru, atunci nu era un loc sigur. Probabil că Arthur pusese lacătul acolo cu mâna lui. Nu părea să mai fi fost cineva pe aici de multă vreme; poteca spre pivniţă era plină de buruieni, spre deosebire de grădina Taliei.

— Cel mai probabil e o pivniţă de cărbune, a zis Linus. Asta ar explica arsurile. Şi, din moment ce nu se mai folosesc cărbuni, e mai bine să aibă grijă.

S-a aplecat şi şi-a luat cravata.

Calliope îl privea cu ochii strălucitori.

— Asta e a mea, a zis. Nu e bine să furi.

Pisica şi-a lins pernuţele şi s-a şters pe faţă.

— Da, mă rog.

S-a mai uitat o dată spre pivniţă şi s-a întors de unde a venit.

Trebuia să ţină minte să-l întrebe pe Arthur despre uşa spre pivniţă la un moment dat.

Ceea ce, spre consternarea lui, nu s-a întâmplat. Nici el nu înţelegea *de ce* se simţea consternat, dar aşa era. Linus descoperea că orice sentimente isca în el Arthur Parnassus, acestea erau temporare şi doar rezultatul proximităţii. Linus nu avea mulţi prieteni (poate, dacă era sincer, ar fi zis că niciunul chiar) şi îi surâdea ideea că Arthur Parnassus ar putea să-i fie prieten, oricât de imposibilă ar fi fost. Nu puteau fi prieteni. Linus

era asistent social la DERETIMA. Arthur era directorul unui orfelinat. Asta era o *investigaţie* şi nu se cuvenea să devină prea apropiat cu unul dintre subiecţii acestei investigaţii. Era stipulat clar în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI: Un asistent social trebuie să rămână obiectiv. Obiectivitatea este importantă pentru sănătatea şi bunăstarea tinerilor cu puteri magice. Ei nu pot ajunge să depindă de un asistent social, întrucât asistentul social NU LE ESTE PRIETEN.*

Linus avea o sarcină de îndeplinit, ceea ce însemna că nu putea să spere să vorbească cu Arthur fără urechiuşe în jur. Şi, chiar dacă lui Linus i se păreau fascinante şedinţele dintre Arthur şi Lucy, nu putea să-şi petreacă timpul *doar* cu ei. Mai erau cinci copii pe care trebuia să-i ia în calcul şi trebuia să se asigure că nu pare că are preferaţi.

S-a dus cu Talia în grădina ei, a ascultat-o lăudând virtuţile (de fapt, *nenumăratele* virtuţi) lucratului în pământ.

A mers cu Phee şi cu Zoe în pădure, în timp ce Zoe vorbea despre cât de important e să *asculţi* pământul din jur, copacii şi iarba şi păsările.

L-a ascultat pe Chauncey şi poveştile lui despre valeţi faimoşi (Linus credea că mulţi sunt doar fictivi) care deschideau uşi şi cărau bagaje şi rezolvau crime şi furturi de bijuterii şi aduceau tăvi cu mâncare. A scos o carte groasă (cam de aceeaşi mărime ca *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI)* de sub pat, împachetată în plastic, ca să nu se ude. A icnit puţin când a ridicat-o deasupra capului, ca să-i arate titlul lui Linus, cu plasticul foşnind: *Istoria*

valeţilor de-a lungul timpului.

— Am citit-o de patru ori jumate, l-a anunţat cu mândrie.

— Serios? a întrebat Linus.

— O, da. Trebuie să mă asigur că ştiu ce fac.

— De ce?

Chauncey a clipit încet, mai întâi cu ochiul drept, apoi cu stângul.

— De ce ce?!

— De ce vrei să devii valet?

Chauncey a zâmbit larg.

— Pentru că ajută oamenii.

— Şi asta vrei tu să faci?

Zâmbetul i-a pierit de pe faţă.

— Mai mult decât orice pe lume. Ştiu că sunt…

Dinţii negri i-au clănţănit.

— Diferit.

Linus a tresărit.

— Nu, nu de asta te-am… nu e nimic în neregulă cu tine.

— Ştiu, a zis Chauncey. Să fii diferit nu înseamnă că eşti rău. Arthur zice că să fii diferit e uneori chiar mai bine decât să fii la fel ca toţi ceilalţi.

S-a uitat la cartea pe care o ţinea strâns în tentacule.

— Când vin la hotel oamenii sunt de obicei obosiţi. Vor să-i ajute cineva să le care bagajele. Şi sunt foarte bun la asta. Talia mă roagă să car lucruri grele pentru ea tot timpul, ca să pot să exersez.

S-a încruntat şi s-a uitat la carte.

— Doar pentru că arăt cum arăt, asta nu înseamnă că nu pot să ajut oamenii. Ştiu că unii cred că sunt înfricoşător, dar jur că nu sunt.

— Normal că nu eşti, a zis Linus încet şi a făcut un semn spre carte. Haide! Mai povesteşte-mi despre istoria valeţilor. Cred că e fascinant.

Chauncey a făcut ochii mari de bucurie.

— Chiar e! Cuvântul *valet* a fost atestat în secolul al XII-lea, ştiaţi? Mai sunt numiţi şi portari sau uşieri. Nu-i aşa că e genial?

— Este. Poate e cel mai genial lucru pe care l-am auzit vreodată.

A stat cu Theodore aproape de cuibul lui (niciodată *înăuntru,* pentru că nu voia să fie muşcat) şi l-a ascultat pe balaur cum ciripeşte, în timp ce îi arăta lui Linus fiecare comoară: un nasture, o monedă de argint, un alt nasture, o foaie de hârtie împăturită cu ceea ce părea să fie scrisul lui Sal pe ea (Linus nu şi-a dat seama ce scria), un alt nasture.

Şi i-a întrebat, pe fiecare dintre ei, dacă sunt fericiţi. Dacă au vreo problemă. Dacă îi sperie ceva de pe insulă.

Mai pusese întrebări asemănătoare şi la alte orfelinate şi mereu îşi dădea seama când copiii fuseseră instruiri să spună ce credeau că vrea el să audă. Era mereu o notă falsă în cuvintele lor vesele şi fericite şi în *Nu, domnule Baker, nu e nimic în neregulă, sunt foarte bucuros.*

Aici nu era aşa. Aici, Talia s-a uitat la el sceptică şi a vrut să ştie de ce întreabă şi dacă e nevoie să-şi ia lopata. Phee a râs şi i-a zis că n-ar

vrea să fie nicăieri altundeva, pentru că aici sunt copacii *ei* şi oamenii *ei.* Lucy a zâmbit larg şi a zis *A, da, domnule Baker, chiar mi-ar plăcea să merg în altă parte într-o zi,* dar doar dacă ceilalţi s-ar duce cu el şi ar fi de acord cu planurile lui de dominaţie mondială. Ochii lui Chauncey s-au bălăngănit şi i-a zis că iubeşte insula, dar că i-ar plăcea să existe un hotel aici, ca să poată căra bagaje. Theodore se împiedica de propriile aripi de bucurie să-l vadă pe Arthur, chiar dacă Arthur fusese plecat doar câteva minute.

Şi tot aici, în joia din a doua săptămână, Sal a apărut la 16:45 pe veranda casei de oaspeţi, muşcându-şi buza de jos.

Linus a deschis uşa după ce a auzit pe cineva cum bate, surprins să-l vadă pe Sal singur. S-a uitat în jur ca să se asigure că nu se ascunde vreun alt copil acolo, dar nu.

Era doar Sal.

Linus a luat repede o figură relaxată, ca să nu-l sperie pe băiat.

— Bună, Sal.

Sal a făcut ochii mari şi un pas înapoi. S-a uitat peste umăr şi, deşi Linus nu-l putea vedea, era sigur că Arthur îi priveşte de undeva. Nu ştia *cum* de ştia asta, dar Linus avea impresia că nu se întâmplau multe pe insulă de care Arthur să nu ştie.

Sal s-a întors spre Linus şi şi-a lăsat privirea în pământ. Avea pumnii încleştaţi şi respira greu. Linus începea să se îngrijoreze că s-a întâmplat ceva, dar apoi Calliope a trecut pe lângă picioarele

lui Linus şi a început să se gudure pe lângă Sal. A mieunat, şi-a arcuit spatele şi a dat din urechi.

Sal a zâmbit uşor şi a părut să se mai relaxeze.

— E o pisică bună, a zis Linus încet. Îmi mai face probleme din când în când, dar mă descurc.

— Îmi plac pisicile, a zis Sal, de-abia şoptit. De cele mai multe ori, ele nu mă plac pe mine. Din cauza chestiei cu câinele.

— Calliope e puţin diferită. Te place.

Sal s-a uitat la el.

— Serios?

Linus a dat din umeri.

— Auzi cum vorbeşte cu tine?

Linus a dat din cap.

— N-am mai auzit-o să facă asta cu altcineva. Da, toarce ca o pisică normală, dar nu miaună niciodată. Cel puţin nu până când am ajuns aici. Nu până când te-a cunoscut pe tine.

Sal părea şocat.

— Uau! a zis şi s-a uitat iar la ea. Mă întreb de ce.

— Îmi place să cred că judecă bine oamenii. Probabil simte ceva în tine, care-i permite să vorbească. Pisicile sunt deştepte. Dacă simt că o persoană nu e bună, tind să o evite sau chiar s-o atace.

— Pe mine nu m-a atacat niciodată.

— Ştiu. Te place.

Sal s-a scărpinat pe ceafă.

— Şi eu o plac pe ea.

— Foarte bine, a zis Linus. Pentru că indiferent de ce ne pot spune pisicile despre oameni, poţi

mereu să judeci un om după cum se comportă cu animalele. Dacă e crud, atunci trebuie evitat cu orice preţ. Dacă e blând, îmi place să cred că este semnul unui suflet bun.

— Eu sunt blând cu animalele, a zis Sal, mai animat decât l-a auzit Linus vreodată. Şi ele par să mă placă mereu.

— Ce să vezi? a zis Linus, amuzat. Mă bucur să aud asta.

Sal a roşit şi şi-a mutat repede privirea. Când a vorbit iar, a bombănit ceva ce Linus n-a putut să înţeleagă.

— Poţi să mai zici o dată, te rog? Nu am auzit.

Sal a tras aer în piept şi a expirat încet.

— Mă întrebam dacă aţi vrea să-mi vedeţi camera.

Linus a încercat să-şi păstreze un ton neutru, deşi era mai încântat decât se aştepta să fie.

— Mi-ar plăcea.

Apoi a ezitat.

— Te-a pus cineva să faci asta? Pentru că nu vreau să faci ceva pentru care nu eşti pregătit.

Sal a ridicat din umeri stângaci.

— Arthur a zis înainte să veniţi că o să vreţi s-o vedeţi, dar n-a mai zis nimic de atunci.

Linus a respirat uşurat.

— Şi niciunul dintre ceilalţi copii…

Sal a scuturat din cap.

— Nu. Adică ştiu că le-aţi văzut deja camerele, dar… nu au zis nimic.

Linus voia să-l întrebe de ce acum, dar s-a gândit că e mai bine să nu zică nimic. Nu voia să

punã şi mai multă presiune pe băiat.

— Atunci aş fi încântat.

— Poate să vină şi Calliope? a întrebat Sal repede. Dacă e în regulă. Nu vreau să creez probleme nimănui…

Linus a ridicat o mână.

— Bineînţeles. Deşi o s-o lăsăm pe ea să hotărască. Dacă vine după noi, ceea ce mă aştept să facă, foarte bine.

— Bine.

— Mergem?

Sal şi-a muşcat iar buza şi a dat din cap.

Linus a închis uşa în spatele lui.

Calliope a mers cu ei, aşa cum se gândea Linus că avea să facă. A continuat să meargă lângă Sal, doar ocazional luând-o puţin în faţă, dar revenind mereu la el. Linus aproape că s-a simţit jignit de dovezile astea vădite de afecţiune, dar, din moment ce era un bărbat la 40 de ani, nu un adolescent posomorât, n-a zis nimic. În plus, şi-a zis el, era clar că pisica ajuta şi Linus nu avea de gând să se împotrivească.

În grădină au trecut pe lângă Talia, care doar le-a făcut cu mâna şi s-a întors la florile ei. Chauncey era lângă ea, exclamând tare că florile sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-a văzut vreodată şi că, dacă e ea de acord, i-ar plăcea să mănânce câteva. Phee şi Zoe erau în pădure. Lucy era cu Arthur în camera lui. Înainte să ajungă la scări, Theodore a ciripit. Linus s-a uitat în sus şi l-a văzut pe balaur atârnat de o grindă, de parcă era liliac. A mai scos un sunet şi Sal a zis:

— E în regulă, Theodore. Eu l-am rugat să vină.

Theodore a ciripit din nou, după care a închis ochii, iar Linus şi Sal au urcat scările.

S-au oprit în faţa uşii camerei lui Sal. Băiatul, care arăta mereu agitat, a pus o mână tremurândă pe mâner.

— Dacă nu eşti pregătit, atunci nu eşti pregătit, i-a zis Linus. N-o să te împing să faci asta, Sal. N-o face doar ca să mă mulţumeşti pe mine.

Sal s-a încruntat şi s-a uitat la Linus.

— Dar o *fac* ca să vă mulţumesc pe dumneavoastră.

Linus era şocat.

— Da… cred că da. Dar avem tot timpul din lume.

Fireşte că asta nu era adevărat. Linus ajunsese aproape la jumătatea şederii lui la Marsyas. Gândul ăsta l-a făcut să tresară.

Sal a scuturat din cap.

— Prefer… prefer s-o facem acum.

— Dacă aşa vrei. Nu o să pun mâna pe nimic, dacă asta te face să te simţi mai bine. Şi dacă vrei să-mi arăţi tu ceva, o să mă uit cu drag. Nu sunt aici să te judec, Sal. Deloc.

— Atunci de ce sunteţi aici, dacă nu ca să ne judecaţi?

Linus n-a mai ştiut ce să zică.

— Ăăă… păi… Sunt aici ca să mă asigur că acest loc este un cămin pentru voi. Unul în care pot să am încredere că o să vă protejeze.

Sal şi-a luat mâna de *pe* clanţă. S-a întors cu totul spre Linus. Calliope îi stătea la picioare şi se

uita în sus. Linus nu mai fusese niciodată aşa de aproape de Sal. Era la fel de înalt ca Linus şi, deşi Linus era mai solid, Sal avea o putere care contrasta clar cu cât de mic încerca să se facă uneori.

— O să mă faceţi să plec de aici? a întrebat Sal şi mai încruntat.

Linus a ezitat. Nu minţise niciodată vreun copil. Dacă adevărul trebuia să fie chiar şi puţin deformat, prefera să nu zică nimic.

— Nu vreau să vă fac să faceţi nimic din ce nu vreţi voi, a zis Linus încet. Şi cred că nimeni nu ar trebui să facă asta.

Sal l-a analizat cu atenţie.

— Nu sunteţi ca ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Asistenţi sociali.

— A! Bănuiesc că nu. Sunt Linus Baker. Nu ai mai cunoscut niciun Linus Baker până acum.

Sal s-a uitat la el încă o clipă şi s-a întors cu faţa spre uşă. A împins-o şi a făcut un pas înapoi. A început să-şi muşte iar buza şi Linus a vrut să-i spună că o să se rănească, dar l-a întrebat:

— Pot?

Sal a dat din cap agitat.

Camera era foarte simplă. Mai precis, părea că e lipsită de orice ar fi asociat Linus cu Sal. Ceilalţi copiii măcar decoraseră după bunul plac. Aici pereţii erau goi, iar patul, atent făcut. Pe podeaua de lemn se afla un covor, dar în tonuri neutre şi de gri. Mai era o uşă spre o debara şi… cam atât.

Aproape.

Într-un colţ era un teanc de cărţi, care i-a adus aminte lui Linus de biroul lui Arthur. S-a uitat la câteva titluri şi a văzut că sunt clasici: Shakespeare şi Poe, Dumas şi Sartre. Ultimul l-a mirat pe Linus. Nu a înţeles niciodată existenţialismul.

Dar, în afară de asta, camera era ca o pânză albă, care aştepta un artist care s-o aducă la viaţă. Asta l-a întristat pe Linus, pentru că se gândea că ştie motivul pentru care locul arăta aşa.

— E foarte drăguţ, a zis el, prefăcându-se că se uită în jur.

Cu colţul ochiului, l-a văzut pe Sal în prag, atent la fiecare mişcare.

— E spaţios. Şi ce privelişte! Cred că se vede şi satul de aici. Minunat.

— Noaptea se văd luminile din sat, a zis Sal din prag. Strălucesc. Îmi place să îmi imaginez că sunt vapoare pe mare.

— Ce gând frumos, a zis Linus şi s-a îndreptat spre debara. Pot să mă uit aici?

A urmat un scurt moment de ezitare.

— Bine, a zis Sal apoi.

Debaraua era mai mare decât se aştepta Linus. Lângă o comodă a văzut un birou mic, cu un scaun rotativ băgat dedesubt. Pe birou se afla o maşină de scris, un Underwood vechi. O pagină goală era deja pusă în maşina de scris.

— Ce-i asta? a întrebat Linus relaxat.

Niciun răspuns. S-a uitat în spate şi l-a văzut pe Sal lângă pat – arăta ca un băieţel pierdut. Calliope a sărit pe pat şi s-a gudurat de mâna lui.

Sal şi-a desfăcut degetele şi le-a afundat în blana ei.

— Sal?

— Aici scriu, a zis Sal repede, cu ochii mari. Îmi... îmi place să scriu. Nu sunt... nu sunt foarte bun la asta şi probabil nu ar trebui să...

— A, îmi amintesc. Săptămâna trecută, la oră, ai citit ceva în faţa tuturor. Tu ai scris-o?

Sal a dat din cap.

— A fost foarte frumos. Mult mai bine decât ce aş putea scrie eu. Dacă ai nevoie de un raport, contează pe mine. Dar cam pe-acolo se opreşte creativitatea mea, când vine vorba de scris. Nu ai calculator?

— Mă deranjează lumina. Şi îmi place mai mult sunetul maşinii de scris.

Linus a zâmbit.

— Înţeleg. Sunetul tastelor are ceva magic, ceva ce niciun calculator nu poate imita. Eu ştiu cel mai bine asta. În majoritatea zilelor, lucrez la calculator. Şi pe mine mă dor ochii după o vreme, deşi cred că tu vezi mai bine decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre ce scriu, a zis Sal repede.

— Sigur, a răspuns Linus degajat. E personal. Nici nu te-aş ruga să-mi arăţi ceva ce nu vrei.

Asta a părut să-l liniştească pe Sal puţin.

— Atâta doar că... uneori nu au sens. Gândurile mele. Şi încerc să le scriu, ca să găsesc o ordine, dar...

Părea că se chinuie să-şi aleagă cuvintele potrivite.

— E personal, a zis Linus. Şi vei găsi ordinea când eşti gata. Dacă e la fel cu ce ai citit mai devreme, sunt sigur că e foarte înduioşător. De cât timp scrii?

— De două luni. Poate mai puţin.

Deci de când a venit la Marsyas.

— Nu şi înainte?

Sal a scuturat din cap.

— Niciodată… nimeni nu m-a mai lăsat să scriu. Până când am venit aici.

— Arthur?

Sal a început să râcâie covorul cu pantoful.

— M-a întrebat ce aş vrea să fac cel mai mult. În prima lună m-a întrebat o dată pe săptămână şi mi-a zis să răspund când mă simt pregătit, că o să facă tot ce-i stă în puteri.

— Şi tu ai zis că vrei o maşină de scris?

— Nu.

S-a uitat în jos la Calliope.

— I-am zis că nu mai vreau să mă mut. Că vreau să stau aici.

Linus a clipit brusc, ca să alunge senzaţia de arsură din ochi. Şi-a dres vocea.

— Şi el ce a zis?

— Că va face tot posibilul să se întâmple asta. Abia *după aceea* i-am cerut o maşină de scris. Zoe a adus-o a doua zi. Şi ceilalţi au găsit biroul în pod şi l-au curăţat. Talia a zis că l-a lustruit până a crezut că o să-i cadă barba de la chimicale. Şi apoi mi l-au făcut cadou.

A zâmbit slab.

— A fost o zi frumoasă. Aproape ca de ziua

mea.

Linus şi-a strâns mâinile la piept, ca să nu se vadă că îi tremură.

— Şi tu l-ai pus în debara? Cred că ar arăta mai frumos în faţa ferestrei.

Sal a ridicat din umeri.

— Debaraua… m-a ajutat să mă simt mic. Nu eram pregătit încă să fiu mare.

— Mă întreb dacă eşti pregătit acum, a zis Linus cu voce tare. Camera ta e puţin mai mare decât debaraua, dar nu atât de mare, încât să simţi că au dispărut pereţii. E ca satul pe timp de noapte. Poţi să-i vezi, dar ei nu te pot vedea pe tine, deşi e un spaţiu aşa de mare între voi. Cred că ţine de perspectivă.

Sal s-a uitat în jos.

— Nu… nu m-am gândit niciodată aşa.

— Era doar o idee. Biroul stă perfect unde e acum, dacă asta vrei. Nu trebuie să-l mutăm dacă nu eşti pregătit, nu trebuie mutat deloc chiar. Poate fereastra o să-ţi distragă atenţia de fapt.

— Dumneavoastră aveţi o fereastră unde lucraţi?

Linus a scuturat din cap. S-a gândit că întrebarea e prea personală, dar nu făcea rău nimănui, nu?

— Nu. La DERETIMA nu sunt… mă rog. Nu prea le plac ferestrele, cred.

— DERETIMA, a scuipat Sal şi Linus a înjurat în gând. Sunt… sunt… nu…

— Acolo lucrez, a zis Linus. Dar ştiai asta deja. Şi chiar tu ai zis că nu sunt ca ceilalţi.

Sal şi-a încleştat pumnii din nou.

— Aţi putea fi.

— Posibil, a recunoscut Linus. Şi pot să înţeleg de ce ai crede asta, cu toate prin câte ai trecut. Dar vreau să ţii minte că nu ai nimic să-mi dovedeşti. Eu trebuie să-ţi dovedesc ţie ceva, că îţi vreau doar binele.

— Arthur e un om bun, a zis Sal. El nu… nu e ca ceilalţi. Ca ceilalţi directori. Nu e… nu e *rău.*

— Ştiu.

— Dar aţi zis că îl investigaţi pe el.

Linus s-a încruntat.

— Cred că am zis asta doar într-o conversaţie privată. De unde…

— Sunt un câine, s-a răstit Sal. Am auzul mai bun. V-am auzit. Aţi spus că nu e o vizită. Că e o *investigaţie.* Nu… Nu trăgeam cu urechea, dar aşa au zis şi ceilalţi. Că sunteţi aici pentru o *investigaţie.* De-asta nu mi-am pus niciodată lucruri în cameră, ca Talia sau ca Lucy. Pentru că e mereu temporar. De fiecare dată când am crezut că pot în sfârşit să rămân undeva, mi-a fost luat locul respectiv.

Linus a înjurat iar în gând.

— Nu trebuia să auzi asta.

Sal a început să se micşoreze şi să se îndepărteze, de parcă Linus ar fi ridicat mâna la el.

— Nu, a zis Linus repede. Nu am… Voiam să spun că ar fi trebuit să fiu mai atent ce zic. Ar fi trebuit să fiu mai atent cu vorbele mele.

— Deci nu-l investigaţi pe Arthur?

Linus a început să scuture din cap, dar s-a

oprit. A oftat.

— Nu e vorba de Arthur, Sal. Sau nu *doar* despre Arthur. E vorba despre orfelinat cu totul. Ştiu că ai avut… experienţe mai puţin plăcute în trecut, dar îţi jur că de data asta e diferit.

Nu ştia dacă băiatul crede vreun cuvânt sau nu.

Sal l-a privit sceptic.

— Şi ce se întâmplă dacă decideţi că trebuie să plecăm? Atunci nu o să fiţi la fel ca ceilalţi?

— Nu ştiu, a zis Linus încet. Sper că, dacă ar exista un motiv pentru o astfel de măsură, ai fi conştient de el.

Sal n-a mai zis nimic.

Linus s-a gândit că deja a stat prea mult. S-a îndepărtat de uşa dulapului. Calliope s-a uitat urât la el. Nu putea s-o condamne pentru asta. Nu credea nici el că a mers aşa de bine precum sperase. Şi, deşi i-a spus lui Sal mai devreme că au tot timpul din lume, nu era adevărat. Timpul, ca de obicei, trecea mai repede decât se aştepta. În două săptămâni avea să facă recomandările finale şi să părăsească insula.

I-a făcut loc lui Sal (sau cât se poate de mult, într-o cameră cu două persoane solide). I-a zâmbit şi se pregătea să iasă pe uşă, când Sal i-a zis:

— Puteţi să mă ajutaţi?

— Da, a zis Linus repede. Stai, cu ce?

Sal s-a uitat în jos la Calliope care a sărit de pe pat şi şi-a lipit capul de mâna lui. Buzele au început iar să-i tremure. Băiatul i-a aruncat o privire lui Linus.

— Să mut biroul. Probabil aş reuşi şi singur, dar nu vreau să zgârii pereţii sau podeaua din cameră.

Linus şi-a păstrat o expresie neutră.

— Dacă asta vrei.

Sal a dat din umeri, încercând să pară indiferent, dar Linus era bun la meseria lui. Putea să vadă dincolo de faţadă.

Linus şi-a desfăcut nasturii de la manşete şi şi-a suflecat mânecile.

— Bănuiesc că începe pe uşă, din moment ce ai reuşit să-l bagi acolo.

Sal a dat din cap.

— Cu greu. Trebuie să fim atenţi. Chauncey era prea încântat şi a ciobit colţul biroului. S-a simţit foarte prost, dar i-am zis că e în regulă. Câteodată lucrurile se ciobesc şi se sparg, dar tot există bine în ele.

— Le dă personalitate, cred, a zis Linus. Şi aşa creăm şi o amintire. Eşti gata?

Sal era gata. A intrat primul în dulap, a scos scaunul şi a aşezat maşina de scris pe el. L-a împins lângă comodă. S-a dus la un capăt al biroului şi l-a aşteptat pe Linus să vină la celălalt. Biroul era mic, dar vechi. Linus se aştepta să fie mai greu decât arăta.

După ce s-au aplecat şi Sal a numărat până la trei, s-a dovedit că avea dreptate. Chiar era greu şi Linus şi-a adus aminte cum îi spunea mama lui *Ridică din genunchi, Linus, serios acum!* Junghiul din spate i-a adus aminte şi că nu mai e chiar aşa de tânăr şi aproape că a zâmbit la cât de puţin efort părea să depună Sal. Probabil chiar ar fi putut

să-l mute singur.

Au fost atenţi când au trecut biroul prin pragul uşii. Linus a putut să vadă unde îl lovise Chauncey, aşa că s-a dat înapoi încet. Biroul a trecut la milimetru prin cadrul uşii.

— Aici, a zis Linus gâfâind. Chiar aici. În faţa ferestrei.

L-au aşezat încet, atenţi să nu-şi prindă degetele. Linus a icnit aproape teatral când s-a ridicat, cu mâinile pe mijloc. L-a auzit pe Sal râzând, dar nu a zis nimic. Voia să mai audă sunetul ăsta.

Linus a făcut un pas în spate, analizându-şi opera. Şi-a pus o mână pe şold şi şi-a dat capul într-o parte.

— Lipseşte ceva.

Sal s-a încruntat.

— Da?

S-a dus înapoi în dulap şi a împins scaunul afară. A ridicat maşina de scris şi a pus-o pe mijlocul biroului, în faţa ferestrei. A băgat scaunul înapoi sub birou.

— Gata. Acum e bine. Deci? Cum ţi se pare?

Sal a întins mâna şi a mângâiat tastele aproape cu drag.

— E perfect.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mă aştept să fii şi mai creativ, cu muza de dincolo de fereastră. Deşi, dacă simţi că îţi distrage atenţia, putem oricând să-l mutăm la loc. Nu e nimic în neregulă cu asta, atâta vreme cât ţii minte că e o lume mare afară.

Sal s-a uitat la el.

— Ştiţi de femeie? De cea din bucătărie?

A fost un... incident. La unul dintre fostele orfelinate. A fost lovit de o femeie care lucra la bucătărie, pentru că a încercat să ia un măr. Sal a ripostat în singurul mod pe care-l ştia. S-a schimbat şi ea în săptămâna următoare.

Linus trebuia să aibă grijă.

— Da.

Sal a dat din cap şi s-a uitat iar la maşina de scris.

— Nu am vrut.

— Ştiu.

— Nu… nu ştiam că asta o să se întâmple.

— Şi asta ştiu.

Sal a tresărit.

— Nu am mai făcut-o de-atunci. Şi n-o s-o mai fac. Promit.

Linus i-a pus o mână pe umăr şi l-a strâns uşor, aşa cum a văzut că proceda Arthur. Nu ar fi trebuit s-o facă, dar, pentru prima dată, nu i-a mai păsat de ce scria în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI.*

— Te cred.

Şi, deşi tremura, zâmbetul lui Sal era cald şi luminos.

Capitolul 12

În aceeaşi seară, dar ceva mai târziu, s-a auzit cineva la uşa casei de oaspeţi. Linus s-a încruntat şi şi-a ridicat privirea din raport, ca să se uite la ceas. Era aproape ora 22:00 şi se pregătea să se culce. Aproape terminase, dar deja îi fugea privirea

şi căscase aşa de tare, încât aproape că îi pocniseră fălcile. Hotărâse să termine mâine, înainte să trimită raportul prin poştă ziua următoare.

S-a ridicat de pe scaun. Calliope stătea pe pervaz şi nici nu l-a băgat în seamă. A clipit încet şi şi-a băgat faţa între lăbuţe.

Linus şi-a frecat faţa obosită şi s-a dus la uşă. Se bucura că nu apucase să se schimbe în pijama. Nu se cuvenea să întâmpine un oaspete la ceas de noapte în pijama, asta dacă nu cumva sus-numitul oaspete avea de gând să rămână peste noapte.

A deschis uşa şi l-a văzut pe Arthur pe verandă, înfăşurat strâns în haina lui. Era din ce în ce mai frig noaptea, iar briza, tot mai puternică. Arthur avea părul ciufulit şi Linus s-a întrebat cum se simţea la atingere.

— Bună seara, a zis Arthur încet.

Linus a dat din cap.

— Arthur. S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău.

— A? Ce…

— Te superi? a zis Arthur şi a făcut un semn spre casă. Ţi-am adus ceva.

Linus a mijit ochii.

— Da? Nu am cerut nimic.

— Ştiu. Tu niciodată nu ceri nimic.

Înainte să apuce Linus să se întrebe ce vrea asta să însemne, Arthur s-a aplecat şi a ridicat o cutie de lemn care îi stătea la picioare. Linus a făcut un pas înapoi şi Arthur a intrat în casa de oaspeţi.

Linus a închis uşa şi Arthur a intrat în sufragerie. S-a uitat la raportul de pe scaun, dar nu părea să vrea să-l citească.

— Lucrezi până târziu?

— Da, a zis Linus încet. De fapt, tocmai terminam. Sper că nu ai venit aici să mă întrebi ce am scris. Ştii că nu pot să-ţi spun. Rapoartele îţi vor fi puse la dispoziţie odată ce investigaţia se termină, aşa cum este specificat în…

— Nu am venit să te întreb de rapoarte.

Linus a fost luat prin surprindere.

— Nu? Atunci de ce ai venit?

— Aşa cum am zis, ţi-am adus ceva. Un cadou. Poftim. Hai să-ţi arăt.

A pus cutia pe masa mică de lângă scaunul lui Linus. A ridicat capacul cu degetele lui graţioase.

Linus era intrigat. Nici nu-şi mai aducea aminte când primise un cadou ultima dată. La birou se dădeau felicitări de la asistenţii sociali în fiecare an, fiecare îşi semna numele şi un fals *La mulţi ani!* pentru sărbătorit. Felicitările erau ieftine şi impersonale, dar Linus se gândea că gestul contează. Şi, în afară de prânzul de sărbători pe care îl organiza Conducerea Extrem de Superioară – care oricum nu era un cadou –, Linus nu mai primise nimic de mult. Mama lui murise de ceva vreme şi, chiar şi când era în viaţă, îi dăruia doar şosete sau fesuri de lână sau pantaloni pe care îi zicea că va trebui să-i poarte până îi rămân mici, pentru că erau scumpi şi *Banii nu cresc în copaci, serios, Linus.*

— Ce e? a întrebat, mai entuziasmat decât s-ar

fi aşteptat.

A tuşit scurt.

— Adică nu am nevoie de nimic de la tine.

Arthur s-a uitat la el, surprins.

— Nu e vorba de ce ai *nevoie,* Linus. Cadourile nu sunt despre asta. Ci despre bucuria că cineva se gândeşte la tine.

Linus a simţit cum roşeşte.

— Te… te gândeai la mine?

— Mereu. Deşi nu *pot* să-mi asum meritul pentru asta. Nu, a fost ideea lui Lucy.

— O, Doamne! a zis Linus gâtuit. Nu ştiu dacă vreau un animal mort sau ceva de genul.

Arthur a râs şi s-a uitat în jos, în cutia desfăcută.

— Asta e bine. Pentru că dacă ai fi vrut un animal mort, ar fi fost clar că nu fac ce trebuie. Mă bucur să-ţi zic că nu e nimic care obişnuia să fie viu, deşi poate să sune destul de asemănător.

Linus nu era sigur că vrea să vadă ce e în cutie. Arthur îi bloca privirea cu silueta lui firavă şi, deşi nu mirosea nimic scârbos şi nici nu auzea vreun chiţăit de şobolan cu ochii migdalaţi, Linus tot ezita.

— Deci? Ce e?

— De ce nu vii să te uiţi singur?

Linus a tras adânc aer în piept şi a făcut câţiva paşi spre Arthur. A blestemat în gând cât de înalt e. Trebuia să stea exact lângă el ca să vadă ce e înăuntru.

S-a mustrat în gând. Se îndoia că Arthur i-ar permite lui Lucy să facă ceva necuviincios. La cină,

Lucy a zâmbit spre Linus toată seara şi, deşi era ceva diavolesc în zâmbetul lui, lui Linus nu i s-a părut nimic suspect. Sigur, Lucy era fiul diavolului la propriu şi probabil îşi perfecţionase de mult figurile inocente.

Spera că n-o să explodeze nimic. Nu-i plăceau exploziile, mai ales dacă trebuia să stea aşa de aproape.

Dar nu era nicio bombă. Nu era niciun şobolan, niciun cadavru în putrefacţie.

Era un pick-up portabil, vechi. Pe capacul cutiei scria ZENITH, cu Z-ul în formă de fulger.

Lui Linus i s-a tăiat respiraţia.

— Ca să vezi! E minunat. Cred că nu am mai văzut aşa ceva de multă vreme şi, chiar şi atunci, doar în vitrinele magazinelor! Pick-up-ul Victrola pe care îl am acasă e mult prea mare. Şi ştiu că sunetul nu e la fel de bun la cele portabile, dar mereu m-am întrebat cum ar fi să pot să iau muzica cu mine peste tot. La un picnic, de exemplu.

Vorbea fără noimă şi nu ştia de ce. A închis gura şi dinţii i-au clănţănit puternic.

Arthur a zâmbit.

— Lucy spera să reacţionezi aşa. Voia să ţi-l dea personal, dar a zis că e mai bine să vină de la mine.

Linus a scuturat din cap.

— E foarte frumos din partea lui. Te rog să-i mulţumeşti pentru… Nu. O să-i mulţumesc eu mâine. La prima oră. La micul dejun!

Apoi i-a venit altă idee.

— A, dar nu am niciun disc. Nici nu m-am gândit să le aduc de-acasă. Şi chiar dacă m-aş fi gândit, probabil n-aş fi riscat. Sunt firave şi nu aş fi vrut să le sparg.

— A, a zis Arthur. Lucy s-a gândit şi la asta.

Arthur a apăsat pe un buton de sub capac şi s-a deschis un compartiment. Înăuntru era un plic cu un disc negru.

— Ce minune! a zis Linus, entuziasmat să-l ia din cutie. De unde e? Pare nou-nouţ.

— Te asigur că nu e. De fapt e destul de vechi. Sunt sigur că ai văzut cutiile din pod, când ai fost în cuibul lui Theodore.

Le văzuse. Erau puse unele peste altele în colţuri. Se întrebase ce era cu ele, dar s-a gândit că erau doar dovada unei vieţi într-o casă veche. Posesiunile materiale tind să apară când te aştepţi mai puţin.

— Da.

Arthur a dat din cap.

— Zăcea într-o cutie din spate de multă vreme. Nu am avut nevoie de el, din moment ce avem deja trei pick-up-uri în casă. Lucy l-a descoperit când cotrobăia prin cutii, aşa cum face mereu. Era prăfuit şi a trebuit să fie lustruit, dar a fost atent. L-a ajutat şi Sal.

Arthur s-a uitat la pick-up.

— Sincer să fiu, probabil ar fi trebuit să-l testez înainte să-l aduc aici. Nici nu sunt sigur că vechitura asta merge.

— Şi discul?

Arthur a dat din umeri.

— Lucy n-a vrut să mă lase să văd ce e. A zis că e o surpriză, dar s-a gândit că o să-ţi placă.

Asta l-a neliniştit pe Linus, dar mai puţin decât s-ar fi întâmplat la venirea lui pe insulă.

— Atunci bănuiesc că trebuie să aflăm dacă are dreptate.

Arthur a făcut un pas înapoi.

— Vrei tu să faci onorurile?

— Bineînţeles.

I-a luat locul lui Arthur şi a luat plicul din compartiment. A scos discul cu atenţie. Şi el era negru, fără vreun desen în centru. A pus plicul deoparte şi discul pe platan, unde a aşezat atent şi acul. A apăsat pe buton şi s-a bucurat când discul a început să se învârtă, foşnind uşor.

— Cred că merge, a murmurat.

— Aşa se pare, a răspuns Arthur.

A coborât acul. Boxele au început să răsune mai tare. Şi apoi…

Un bărbat a început să cânte, zicând *draga mea, îmi trimiţi, ştiu că îmi trimiţi*[8].

— Sam Cooke, a şoptit Linus şi şi-a lăsat mâna pe lângă corp. O! O! E minunat!

S-a uitat la Arthur şi l-a surprins privindu-l exact în momentul în care Sam a început să cânte despre cum crede că totul e doar atracţie, dar că durează deja de aşa de multă vreme.

Linus a făcut un pas în spate.

Arthur a zâmbit.

— Vrei să ne aşezăm?

Linus a dat din cap, brusc nesigur, ceea ce nu

8 Versuri din cântecul „You Send Me” (n.t.).

era nimic nou. Camera a părut deodată sufocantă şi Linus s-a simţit ameţit. Probabil era doar obosit. Fusese o zi lungă.

A luat raportul de pe scaun şi s-a aşezat. L-a pus pe masă, lângă disc, în timp ce Sam continua să fredoneze. Arthur s-a aşezat pe celălalt scaun. Linus a remarcat că aveau picioarele atât de apropiate, încât, dacă şi le-ar fi întins puţin, vârfurile li s-ar fi atins.

— Am auzit un lucru tare ciudat azi, a zis Arthur.

Linus s-a uitat spre el, sperând că Arthur nu poate să-i citească gândurile.

— Ce anume?

— Le spuneam copiilor noapte bună. Încep în ordine, ştii. De la un capăt al holului la celălalt. Lucy e mereu ultimul, dat fiind că stăm în aceeaşi cameră. Dar Sal e penultimul. Şi, înainte să bat la uşă, am auzit nişte sunete noi şi vesele, la care nu mă aşteptam.

Linus a început să se foiască.

— Sunt sigur că e normal. La urma urmei, e un adolescent. Le place să… exploreze. Atâta vreme cât îi aduci aminte că…

— Doamne, nu! a zis Arthur, încercând să nu zâmbească. Nu la asta mă referam.

Linus a făcut ochii mari.

— Vai! Nu asta… Nu am vrut să… Sfinte, ce e în neregulă cu mine?

Arthur a tuşit ca să-şi acopere râsul.

— Mă bucur să aud că eşti aşa de deschis.

Linus era sigur că roşea tare.

— Nu pot să cred că am zis asta.

— Nici eu, sincer. Cine ar fi crezut că Linus Baker poate să fie ca… tine.

— Da, mă rog, aş aprecia dacă n-ai mai spune nimănui. Nici lui Zoe. Şi mai ales nu copiilor. Sigur, Sal e suficient de mare să înţeleagă astfel de lucruri, dar cred că i-ar distruge inocenţa lui Chauncey.

S-a încruntat.

— Nu că aş fi sigur cum ar putea să… Are măcar… o, nu. Nu, nu, nu.

Arthur a râs.

— Lucy e şi mai mic decât Chauncey. Nu îţi faci griji şi pentru inocenţa lui?

Linus şi-a dat ochii peste cap.

— Ştim amândoi că asta nu e o problemă pentru el.

— Aşa e. Dar sunt sigur că acum ştii că nu vorbeam despre… *asta.*

A pronunţat ultimul cuvânt încântător de încet, ca şi cum i s-ar fi răsucit pe limbă şi pe dinţi înainte să-i iasă pe buze. Linus a început să transpire.

— Vorbeam de ţăcănitul tastelor.

Linus a clipit.

— A! Da… are sens, dacă mă gândesc mai bine.

— Sunt sigur că are. A fost surprinzător, nu pentru că nu ştiam că există, dar pentru că se auzeau mult mai tare. În majoritatea nopţilor se aud înfundat, pentru că scrie în debara, cu uşa închisă.

Linus înţelegea acum.

— Nu am… dacă am mers prea departe, îmi pare rău.

Arthur a ridicat o mână şi a scuturat din cap.

— Deloc. A fost… mai mult decât aş fi putut să sper. Îmi place să cred că se vindecă. Şi că tu ai jucat un rol în asta.

Linus şi-a lăsat privirea în pământ.

— A, nu cred că e adevărat. Avea nevoie doar de…

— Avea nevoie să i-o zică cineva cu voce tare, a zis Arthur.

Şi cred că tu ai fost persoana cea mai potrivită.

Linus şi-a ridicat capul.

— Asta sigur nu e adevărat. Ar fi trebuit să vină din partea ta.

A tresărit.

— Nu ţi-o zic ca pe un reproş. Voiam să zic că nu trebuia să sugerez eu astfel de lucruri.

Arthur s-a uitat la el.

— De ce nu?

— Pentru că nu sunt… nu ar trebui să interacţionez cu ei. Cel puţin nu la un nivel aşa de personal.

— Este împotriva *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI?*

Linus a dat din cap, în timp ce Sam Cooke a fost înlocuit de The Penguins, care cântau despre *îngerul lor pământean*[9]*.* I-a făcut inima să se strângă.

— Da.

— Asta i se cere cuiva în poziţia mea. Pentru că aşa pot să rămân imparţial. Neinfluenţat.

9 Versuri din cântecul „Earth Angel” (n.t.).

Arthur a scuturat din cap.

— Copiii ăştia nu sunt nişte animale. Nu eşti într-un safari, cu un binoclu, nu-i priveşti de la distanţă. Cum se presupune că poţi să evaluezi copiii, dacă nici măcar nu-ţi faci timp să-i cunoşti? Sunt oameni, Linus. Chiar dacă unii arată diferit.

Linus s-a aricit.

— Nu am sugerat niciodată asta.

Arthur a oftat.

— A... îmi pare rău. A fost o... suprasimplificare. Mă confrunt de mult cu prejudecăţile. Trebuie să-mi aduc aminte că nu toată lumea gândeşte aşa. Voiam să spun că ai făcut ceva remarcabil pentru un băiat care a venit la noi obişnuit doar cu batjocura. Te-a ascultat, Linus. A învăţat de la tine şi a fost o lecţie pe care trebuia s-o înveţe. Nu cred că ar fi putut exista un profesor mai bun.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, a zis Linus formal. Am făcut doar ce am crezut că trebuie. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce a trecut. Şi prin ce ai trecut tu, ca director al orfelinatului. Mai ales cu nişte copii aşa de unici.

— Da, a zis Arthur.

Era ceva în vocea lui ce Linus nu putea să înţeleagă.

— Sigur, ca director al orfelinatului. De-asta nu-i... cum ai zis când ai venit? Nu-i las să plece.

— Puteam să mă exprim mai bine, a recunoscut Linus. Mai ales după tot ce am aflat zilele astea.

— Nu, nu cred. Ai surprins perfect situaţia.

Prefer sinceritatea. Lucrurile uneori se pierd printre rânduri. Tocmai de-asta cred fiecare cuvânt când îţi zic că l-ai ajutat pe Sal. Nu l-am întrebat de ce a mutat biroul. L-am întrebat doar dacă l-a ajutat cineva. Mi-a zis că da. Că tu l-ai ajutat. Nu a fost greu să îmi dau seama de restul.

— A fost doar o sugestie, a zis Linus, neştiind cum să reacţioneze la laudă. I-am spus că, deşi e în regulă să vrea să se simtă mic, nu trebuie să uite că poate să fie cât de mare vrea să fie. Sper că nu am întrecut măsura.

— Nu cred. Cred că au fost cuvintele potrivite la momentul potrivit. Aşa cum am zis mai devreme, se vindecă. Şi cu vindecarea asta vine şi încrederea, deşi trebuie să fie câştigată. Cred că eşti pe drumul cel bun.

— M-aş simţi onorat.

— Da? Nu pare că se cuvine. Sunt sigur că în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* scrie că…

Linus a pufnit.

— Da, da, am înţeles ideea.

Arthur a zâmbit.

— Da? Mă bucur să aud asta. Mulţumesc.

— Pentru?

A dat din umeri.

— Pentru ce faci.

— Asta e foarte… vag. De unde ştii că nu scriu în raport că tu şi locul ăsta sunteţi nepotriviţi.

— Asta scrii?

Linus a ezitat:

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu am motive de îngrijorare sau că m-am hotărât.

— Sigur că nu.

— Dar asta mă duce la următorul subiect. Dacă pot să fiu direct în continuare.

Arthur şi-a încrucişat mâinile pe genunchi.

— Chiar aş aprecia.

— Nici nu ştii ce urmează să zic.

— Nu, nu ştiu. Dar tu ştii şi nu cred că ai zice ceva fără să te gândeşti bine. Hai s-auzim.

Linus s-a uitat la raport, în timp ce Buddy Holly cânta *eu şi cu tine vom cunoaşte dragostea adevărată*[10]*.* Faptul că era un alt cântec de dragoste de-abia i-a trecut prin minte lui Linus; era mai concentrat pe faptul că toţi artiştii ăştia erau pe acelaşi disc. Nu mai auzise niciodată de o astfel de compilaţie.

— Cred că ar trebui să-i ducem pe copii într-o excursie.

Buddy Holly cânta în surdină.

Apoi Arthur a întrebat:

— Să-i ducem?

Linus a dat din umeri stângaci.

— Tu şi Zoe şi copiii. Pot să vin şi eu, să stau cu ochii pe ce se întâmplă. Cred că le-ar prinde bine. Ca să nu fie aşa de…

S-a uitat din nou spre raport.

— Izolaţi.

— Şi unde să-i ducem?

Linus a hotărât să intre în joc, deşi Arthur ştia satul mai bine decât el.

— Am văzut un chioşc de îngheţată când eram în sat, săptămâna trecută. Şi mai era şi un cinema,

10 Versuri din cântecul „You And I Are Through” (n.t.).

dar nu ştiu dacă i-ar plăcea lui Sal, la cât de sensibil are auzul. Fiindcă e aşa de aproape de mare, sunt sigur că satul e o destinaţie turistică. Dar, din moment ce suntem în extrasezon, n-o să fie mulţi oameni. Poate ar trebui să-i ducem la un muzeu, dacă există vreunul. Să le oferim puţină cultură.

Arthur se uita fix la el.

Lui Linus nu-i plăcea asta.

— Ce?

— Cultură, a repetat.

— Era doar o idee.

Se simţea iar defensiv. Îi plăceau muzeele. Îi plăcea să se ducă la un muzeu de istorie lângă casă măcar de câteva ori pe an, în weekenduri. Mereu găsea ceva nou în lucrurile aşa de vechi.

Pentru prima dată, Arthur părea nesigur.

— Nu vreau să li se întâmple ceva rău.

— Nici eu, a zis Linus. Şi, dacă eşti de acord, o să fiu şi eu acolo. Pot să fiu foarte protector dacă trebuie.

Şi-a pus mâna pe burtă şi a continuat:

— Plus că sunt mare, e greu să mă dărâme cineva.

Privirea lui Arthur s-a mutat de pe faţa lui Linus, spre degetele lui. Linus şi-a pus mâna înapoi pe genunchi.

Arthur s-a uitat iar la el.

— Ştiu de episodul cu pluta.

Linus a clipit.

— Da? Cum? Zoe a zis…

— Nu contează. Am apreciat răspunsul tău. Mai

mult decât îţi poţi imagina. Voi vorbi cu copiii. Poate sâmbăta viitoare. Va fi ultima ta sâmbătă aici. După n-o să mai avem timp. O să pleci.

Nu. N-o să mai fie timp. Timpul nu se opreşte niciodată, deşi adesea pare elastic.

— Aşa e.

Arthur s-a ridicat.

— Mulţumesc.

S-a ridicat şi Linus.

— Tot zici asta, dar nu ştiu dacă merit.

Acum chiar li se atingeau vârfurile pantofilor. Şi genunchii. Cu toate astea, Linus nu s-a dat înapoi. Nici Arthur.

— Ştiu că asta crezi, a zis Arthur încet. Dar eu nu zic lucruri pe care nu le cred. Viaţa e prea scurtă pentru asta. Îţi place să dansezi?

Linus a expirat puternic şi s-a uitat la Arthur. The Moonglows au început să cânte despre *cele zece porunci ale iubirii*[11].

— Nu... nu ştiu. Cred că am două picioare stângi, sincer.

— Mă îndoiesc.

Arthur a dat din cap. A ridicat mâna şi părea că îi va atinge faţa lui Linus, dar a strâns pumnul şi a făcut un pas înapoi. A zâmbit slab.

— Noapte bună, Linus.

Apoi a plecat, ca şi cum nu fusese deloc acolo. Linus de-abia a auzit uşa închizându-se în urma lui.

A stat în casa goală, în timp ce discul se învârtea încet, cântând melodii despre dragoste şi

11 Versuri din cântecul „Ten Commandments Of Love" (n.t.).

dorinţă.

Când era pe cale să se întoarcă şi să-l oprească, a văzut pe fereastră o lumină puternică, portocalie.

A fugit la geam, încercând să vadă prin întuneric.

Putea să vadă doar conturul copacilor. Al conacului. Al grădinii.

Dar nimic altceva.

S-a hotărât că e obosit. Că ochii îi joacă feste.

Când a oprit pick-up-ul şi a început să se pregătească de culcare, nu s-a gândit nicio secundă că a uitat să întrebe de uşa spre pivniţă.

Două zile mai târziu, când Zoe l-a dus în sat, era încă distras. Merle nu fusese foarte vorbăreţ, ceea ce l-a bucurat pe Linus. Nu se simţea în stare să asculte remarcile răutăcioase ale barcagiului.

Dar asta i-a permis lui Linus să se piardă în propriile gânduri. *La ce anume* se gândea, nici el nu ştia sigur; mintea i se învârtea ca într-un vârtej la suprafaţa apei.

— Eşti tăcut.

A tresărit şi a văzut-o pe Zoe. Florile din părul ei erau complet aurii. Purta o rochie albă de vară, dar era tot desculţă.

— Scuze. Mă… gândeam.

Zoe a pufnit.

— La?

— Sincer să fiu, nici eu nu ştiu.

— De ce mi-e greu să cred asta?

Linus s-a uitat urât la ea.

— Nu e treaba ta să mă crezi. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi proaste, a zis Zoe încet.

— Hei!

— Chiar sunt. Nu ştiu de ce. Încăpăţânaţi, căposi şi proşti.

Ar fi chiar drăguţ, dacă nu ar fi aşa de frustrant.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— *Asta* pot să cred. Din păcate.

— Hai să mergem, Zoe, a bombănit el când pasarela a coborât.

Merle le-a făcut semn să plece. Nici măcar nu a ţipat după ei să vină repede.

Bărbatul de la poştă a fost la fel de bădăran ca săptămâna trecută. A mârâit când Linus i-a dat raportul sigilat în plic. Linus a plătit taxa şi a întrebat dacă a venit vreo scrisoare pentru el.

— Da, a bombănit bărbatul. E aici de câteva zile. Dacă n-aţi fi fost pe insula aia, aţi fi primit-o mai devreme.

— Poate dacă aţi livra scrisori pe insulă, aşa cum sunt sigur că faceţi peste tot, n-am mai avea discuţia asta, s-a răţoit şi Linus.

Bărbatul a mai bombănit ceva, dar i-a întins plicul subţire cu numele lui pe el.

Linus nici măcar nu s-a obosit să-i mulţumească, simţindu-se mai degrabă răzbunător. Nici măcar nu şi-a luat rămas-bun când

a ieşit din încăpere! De-a dreptul scandalos.

Să se înveţe minte! şi-a zis în gând când a ajuns pe trotuar.

Era cât pe ce să se întoarcă şi să-şi ceară scuze, dar a reuşit cumva să se abţină. În schimb, a rupt plicul cu atenţie şi a scos singura foaie de hârtie.

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker:

Mulţumim pentru primul raport. A fost de-a dreptul revelator să aflăm cum merg lucrurile la Orfelinatul Marsyas. Ca de obicei, aţi fost extrem de meticulos cu privire la subiecţii investigaţiei.

Cu toate acestea, am dori să vă prevenim să nu exageraţi cu părerile personale. Deşi vă putem înţelege frustrarea cu privire la ce aţi perceput ca fiind o lipsă de informare, am dori să vă aducem aminte că nu aveţi de-a face cu nişte copii obişnuiţi. Şi că cineva în poziţia dumneavoastră nu ar trebui să pună la îndoială deciziile luate de Conducerea Extrem de Superioară.

În plus, suntem puţin îngrijoraţi cu privire la Zoe Chapelwhite. Deşi eram conştienţi de prezenţa ei pe insulă (nţ-nţ, domnule Baker), nu ştiam că este atât de implicată în vieţile

copiilor. Are vreo legătură romantică cu domnul Parnassus? Petrece timp singură cu copiii? Deşi copilul-zână poate învăţa multe de la cineva din aceeaşi specie, vă cerem să fiţi atent ca doamna Chapelwhite să nu facă şi altceva. Nu este înregistrată. Deşi ea pare momentan în afara sferei noastre de influenţă, orfelinatul nu este şi orice greşeală se poate dovedi a fi dezastruoasă. Dacă se petrece ceva necuviincios, acest lucru trebuie documentat. Pentru siguranţa copiilor, bineînţeles.

În plus, avem o rugăminte. Raportul dumneavoastră include multe detalii despre copiii de la conac. Cu toate acestea, în ceea ce-l priveşte pe domnul Parnassus, a fost de-a dreptul sărac. Dacă în al doilea raport nu includeţi şi detalii cu privire la directorul orfelinatului, vă cerem ca în al treilea raport să ne oferiţi mai multe informaţii şi să vă menţineţi obiectivitatea. Fiţi vigilent, domnule Baker. Arthur Parnassus este de multă vreme la Marsyas şi ştie insula ca pe propriul buzunar. Aveţi grijă. Chiar şi cele mai şarmante persoane au secretele lor.

Aşteptăm cu interes următoarele rapoarte.

Cu sinceritate,

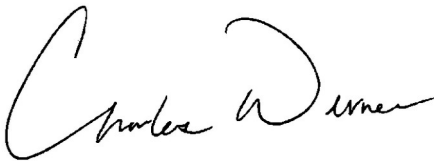

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Linus s-a uitat îndelung la scrisoare, în lumina caldă a soarelui de toamnă.

Atât de mult, încât a tresărit când a auzit un claxon în dreptul lui. Şi-a ridicat privirea din scrisoare şi a văzut-o pe Zoe în maşină, în faţa lui, uitându-se atentă la el, prin parbriz. Pe bancheta din spate erau aşezate pungile de cumpărături. Deja fusese la magazin şi se şi întorsese, timp în care Linus nici nu se clintise din faţa poştei.

— Totul bine? l-a întrebat în timp ce se apropia de maşină.

— Da.

Înainte să deschidă portiera, a împăturit memoul şi l-a pus înapoi în plic.

— Totul bine.

S-a urcat în maşină. Totul era aşa de bine, încât nici nu îndrăznea să se uite la ea. În schimb, nu şi-a luat ochii de la drum.

— Nu pare.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, i-a zis, puţin cam prea vesel. Hai să mergem acasă, bine?

— Acasă, a repetat Zoe.

A pornit maşina şi au lăsat satul în urmă.

— Arthur, a zis Linus deodată.

— Ce-i cu el?

— E... diferit.

A simţit privirea lui Zoe aţintită asupra lui, dar a continuat să privească în faţă.

— Crezi?

— Da. Şi cred că şi tu ştii asta.

— Nu e ca toată lumea.

— Vă ştiţi de mult?

— De destulă vreme.

— Zânele astea, a bombănit Linus.

A tăcut câteva clipe, apoi a continuat.

— Ştia de plută.

Cu coada ochiului, a văzut cum Zoe şi-a încleştat mâinile pe volan.

— Normal că ştia.

— Nu pari surprinsă.

— Nu, a zis încet. Bănuiesc că nu.

Linus a aşteptat ca femeia să mai zică ceva.

Nu a mai zis nimic.

Linus a strâns plicul în mâini.

— Ce planuri avem azi? a întrebat, încercând să mai detensioneze atmosfera. O altă aventură, ca sâmbătă? Bănuiesc că aş putea fi convins să-mi pun iar costumul. Deşi nu a fost preferatul meu, nu m-a deranjat aşa de tare.

— Nu, a zis Zoe, cu părul în vânt. E a treia sâmbătă a lunii.

— Adică?

Zoe i-a zâmbit larg, deşi zâmbetul nu îi era la fel de strălucitor ca de obicei.

— Adică e ziua de picnic în grădină.

Linus a clipit.

— A, asta nu sună aşa de…

— E rândul lui Chauncey să aleagă meniul. Îi place peştele crud. Şi are o reţetă experimentală nouă pe care vrea s-o încerce.

Linus a oftat.

— De ce nu mă miră?

Dar şi-a dat seama că încerca să nu zâmbească şi, odată ce s-au suit pe feribot, să se întoarcă pe insulă, nici măcar Merle nu a putut să-i strice buna dispoziţie. Scrisoarea de la Conducerea Extrem de Superioară era ultimul lucru la care se mai gândea. Spera doar că n-o să mănânce peşte balon. Auzise că e otrăvitor.

Capitolul 13

Departamentul Responsabil *de* Tineretul Magic

Raportul nr. 3: Orfelinatul Marsyas

Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conţinut al acestui raport este precis şi adevărat. Înţeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informaţie ce se va dovedi a fi falsă atrage după sine un avertisment sau terminarea contractului.

Acest raport conţine observaţiile mele din cea de-a treia săptămână de pe insulă.

Luând în calcul conţinutul raportului precedent, am discutat o anumită problemă cu domnul Parnassus: izolarea copiilor de pe

Marsyas. Îi înțeleg ezitarea; aşa cum am indicat şi în raportul nr. 2, există o aură stranie de prejudecată în sat. Şi, deşi pare să fie mai concentrată decât în oraş, de exemplu, mă aştept să fie provocată de faptul că insula este mai aproape de sat.

Încerc să mă pun în situaţia sătenilor; locuiesc în apropierea unui conac vechi, de pe o insulă locuită de tineri cu puteri magice. Dar, din moment ce copiii sunt ţinuţi departe, zvonurile circulă nestingherite. Deşi unii copii sunt cu siguranţă atipici, asta nu înseamnă că nu ar trebui să poată intra în sat ori de câte ori doresc.

Domnul Parnassus pare reticent, deşi a promis că se va gândi la asta. Mi se pare fascinantă legătura lui cu copiii. Ţin mult la el şi cred că îl percep ca pe o figură paternă. Din moment ce nu am fost niciodată directorul unui orfelinat, nu pot spune ce fel de forţă este necesară pentru a conduce un astfel de loc. Deşi este neobişnuit, se pare că în cazul lor funcţionează.

Sigur, ar putea să se întoarcă împotriva lor. Din moment ce într-o zi vor părăsi insula, nu pot depinde mereu de domnul Parnassus. Când am mai avut de-a face cu alte orfelinate, am văzut şi directori indiferenţi şi unii de-a dreptul cruzi. Deşi respect indicaţiile din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* cred că sunt mai degrabă nişte direcţii, nu legi. Şi chiar şi aşa, aceste direcţii au fost

scrise acum zeci de ani şi nu au mai fost actualizate de atunci. Cum putem aplica ceva ce nu s-a schimbat odată cu vremurile?

Mi s-a cerut să ofer mai multe detalii cu privire la domnul Parnassus. Uitaţi ce am aflat:

Phee este o zână de pădure, sub consilierea ocazională a lui Zoe Chapelwhite. Şi cred că, datorită acesteia, Phee reuşeşte să-şi controleze mai bine puterile, probabil mai bine decât oricare alt copil-zână pe care l-am întâlnit, chit că nu au fost mulţi. Şi, deşi îi ia ceva timp, reuşeşte să crească copaci şi flori într-un mod uluitor. Cred că doamna Chapelwhite a ajutat-o în această privinţă.

Este adevărat că Theodore este balaur şi, când ne gândim (da, noi) la o fiinţă ca el, tindem să-l vedem doar ca un animal, cu toate că îl considerăm unul rar. Pot asigura Conducerea Extrem de Superioară că nu este cazul. Theodore este capabil de gânduri şi sentimente complexe, ca orice alt om. Este inteligent şi descurcăreţ. Ieri, după ce mi-am revenit dintr-o indigestie provocată de nişte peşte crud, a venit singur în casa de oaspeţi şi m-a întrebat dacă poate să-mi arate o parte din comoara lui. Vă rog să observaţi cuvântul *m-a întrebat.* Pentru că are limbaj, deşi poate nu seamănă cu cel cu care suntem noi obişnuiţi. Şi, chiar dacă sunt de puţină vreme aici, am început să învăţ cadenţele ciripitului său.

Talia este un copil mai degrabă morocănos, dar am zis că asta i se trage de la faptul că e un gnom. Cel puţin la început, luând în calcul ce ştiam despre specia ei. Îmi dau seama că percepţia ne este influenţată de ceea ce suntem învăţaţi. Chiar şi când suntem mici, ni se spune că lumea este într-un anume fel şi că există reguli. Aşa stau lucrurile şi unul dintre aceste lucruri este că gnomii sunt ursuzi şi că te vor lovi cu o lopată peste cap doar când le pică privirea pe tine. Şi, deşi la suprafaţă este o descriere potrivită Taliei, am putea spune că asta e valabil pentru majoritatea fetelor aflate la vârsta preadolescenţei. Nu este vorba despre o trăsătură a speciei. Hormonii sunt de vină. E suficient să-ţi petreci mai mult timp cu ea ca să vezi dincolo de suprafaţă, dincolo de valurile de sfidare, ca să vezi că e extrem de protectoare cu cei la care ţine. Aşa cum ştiţi, gnomii trăiesc în ceea ce se numeşte „ceată”. Cel puţin aşa făceau când erau mai mulţi. Talia şi-a făcut aici propria ceată.

Chauncey este în acest loc doar pentru că e cine e. Şi, din moment ce nu se ştie exact ce e, DERETIMA a avut nevoie de un loc în care să-l trimită. Cred – şi nu e doar o părere personală, ci vorbesc din experienţă – că dosarul lui este considerat informaţie clasificată de nivel 4 doar din cauza aspectului său fizic. I s-a spus de

nenumărate ori că este un monstru – de alţi copii, de directori, de oameni aflaţi în nişte poziţii în care ar fi trebuit să ştie mai bine. Cu cât loveşti mai mult un câine, cu atât se fereşte mai tare când ridici mâna la el. Cu toate acestea, deşi Chauncey a fost abuzat verbal înainte de Marsyas (nu cred că şi fizic, deşi cuvintele pot să doară la fel de tare), e un copil inteligent şi iubitor. Visează. Mă întreb dacă înţelegeţi asta. Visează la un viitor pe care nu îl va avea niciodată. Şi deşi visurile lui pot părea mărunte, tot visurile lui sunt şi nu i le poate lua nimeni.

Sal este cel mai reticent din grup. El chiar a fost abuzat fizic înainte de sosirea pe insulă. Măcar asta a fost clar documentat, deşi nu era menţionat în dosarul pe care l-am primit. Domnul Parnassus mi-a arătat rapoartele semnate de DERETIMA în cazul acestui incident. Faptul în sine că acest lucru s-a întâmplat este revoltător. Faptul că i s-a întâmplat unui copil timid şi inocent este inacceptabil. Sal e aici de cel mai puţin timp şi mai are mult până să se recupereze pe deplin. Dar cred că o va face, pentru că, deşi se sperie la cele mai mici sunete, înfloreşte în faţa ochilor mei. Îi place să scrie şi am avut norocul să citesc o parte dintre scrierile lui. Mă aştept să vedem lucruri măreţe de la el, dacă i se dă ocazia. Deşi nu îmi place deloc să fac o astfel de comparaţie, un câine se fereşte până când nu mai poate să se

ferească. Trebuie să fie încurajat, nu temut.

Poate vă întrebaţi, şi sunt sigur că o faceţi, ce are asta de-a face cu domnul Parnassus. Nu are nimic de-a face cu dumnealui. Dar *datorită* dumnealui lucrurile acestea sunt posibile. Acesta nu este un simplu orfelinat. Este o casă a vindecării, una care cred că e necesară. Poeta Emma Lazarus a scris cândva: „Mie-mi daţi pe cei săraci şi osteniţi / Ce-ar vrea ca libertatea s-o guste deîndată”.

Sunt sigur că veţi observa că nu l-am menţionat pe Lucy.

Am început să scriu acest raport acum două zile. Nu mă grăbesc, deoarece este deosebit de important să îmi găsesc cuvintele potrivite. Azi-noapte a avut loc un incident. Am fost trezit dintr-un somn adânc de cea mai ciudată întâmplare…

Puţin spus întâmplare.

Linus s-a trezit brusc şi a sărit din pat, cu mâna strânsă la piept şi inima bătându-i cu putere. Era dezorientat şi nu ştia ce se întâmplă. A durat ceva până când ochii i s-au adaptat la întuneric şi şi-a dat seama ce vede.

Casa părea să se micşoreze.

Tavanul de deasupra părea mai aproape decât fusese când se culcase.

— Ce naiba? a exclamat.

A auzit un mieunat de undeva de sub el. S-a uitat după pat şi a văzut că nu casa era cea care se

micşora. Nu, motivul pentru care tavanul părea mult mai aproape era că patul lui plutea la 2 metri deasupra pământului.

— O, Doamne! a zis Linus şi şi-a strâns tare pătura la piept, în timp ce Calliope se uita în sus la el, cu ochii ei strălucitori, şi dădea din coadă agitată.

Linus nu mai fusese niciodată într-un pat plutitor. S-a ciupit ca să se asigure că nu visează.

Nu visa.

— O, Doamne! a zis iar.

Apoi a auzit un răget jos, de afară.

Şi-a tras pătura până sub bărbie, în timp ce patul se legăna uşor. Părea cea mai sigură variantă.

Calliope l-a strigat iar.

— Ştiu, a reuşit să zică, cu vocea gâtuită de pătura grea. Probabil nu se întâmplă nimic, nu? Ar trebui să mă duc înapoi la culcare. Aşa ar fi cel mai bine pentru toată lumea. Poate asta se întâmplă mereu.

Patul s-a înclinat brusc la dreapta şi Linus de-abia a avut timp să ţipe înainte să cadă pe podea, cu pernele şi păturile aterizând lângă el.

S-a văitat şi s-a întors pe spate.

Calliope a început să-l lingă pe părul rar. Nu a înţeles niciodată de ce fac pisicile asta.

— Da, evident că acum sunt treaz, a zis şi s-a uitat la patul de deasupra lui. Acum pot să văd despre ce e vorba. Poate e doar… un cutremur. Un cutremur, da, şi aproape s-a terminat.

S-a ridicat şi s-a dat cu capul de picioarele

patului. Şi-a frecat fruntea şi a început să bombăne. A reuşit să-şi găsească pantofii, care păreau încă ancoraţi de podea, din fericire. Şi i-a pus şi a ieşit din dormitor, cu Calliope pe urmele lui.

Scaunul din sufragerie plutea şi el şi se întorcea leneş prin aer. Pick-up-ul tot pornea şi se oprea. Luminile pâlpâiau.

— Pot să suport multe, i-a zis lui Calliope, dar cred că trag linie la fantome. Nu cred că-mi place ideea de a fi bântuit.

Sunetul puternic s-a auzit din nou şi Linus a simţit cum vibrează prin podea. Dar părea să se audă de afară şi, deşi nu voia deloc să facă asta, a deschis uşa.

În conac luminile se tot stingeau şi se aprindeau. Îi aduceau aminte de lumina puternică şi portocalie pe care o văzuse când plecase domnul Parnassus, cu câteva zile în urmă, dar nu era la fel. Părea că se întâmplă ceva. Şi, deşi tot ce-şi dorea era să închidă uşa şi să pretindă că nu se întâmplă nimic, a coborât de pe verandă, în iarbă.

Şi a ţipat în secunda în care l-a atins o mână pe umăr.

S-a întors şi a văzut-o pe Zoe în spatele lui, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— De ce *ai face* aşa ceva? s-a răstit Linus. Vrei să mă omori înainte de vreme? Parcă îţi place să mă sperii!

— E Lucy, a zis încet, cu aripile strălucindu-i în lumina lunii.

Părea diafană.

— Are un coşmar. Trebuie să vii chiar acum.

Copiii erau la parterul conacului, stăteau îngrămădiţi unul în celălalt şi se uitau spre tavan. În mijloc era Sal, care era vizibil încruntat. Toţi au părut să răsufle uşuraţi când i-au văzut pe Linus şi pe Zoe.

— E toată lumea bine? a întrebat Linus. E cineva rănit?

Au scuturat din cap.

— Se întâmplă uneori, a zis Phee şi şi-a încrucişat braţele în jurul siluetei firave. Ştim ce-avem de făcut, deşi nu s-a mai întâmplat de câteva luni.

— Asta nu înseamnă că e rău! a zis Chauncey repede, uitându-se agitat în jur. El doar… face lucrurile să tremure. Cum ar fi camerele noastre. Şi toată casa.

— Şi, doar pentru că face toată casa să tremure, asta nu înseamnă că vrea să ne facă rău, a zis şi Talia, cu ochii mici.

Theodore a ciripit în semn de acord, de pe umărul lui Sal.

— Ştim că nu ne-ar face nimic, a zis Sal încet. Şi poate pare înspăimântător, dar nu e vina lui. Nu se poate abţine să fie cine e.

Lui Linus i-a luat câteva clipe să-şi dea seama ce făceau: credeau că el avea să folosească asta împotriva lui Lucy. Împotriva *lor.* Asta a durut mai mult decât se aştepta Linus, deşi putea să înţeleagă. Deşi începeau să aibă încredere în el, la urma urmei era un asistent social de la DERETIMA.

Era aici pentru o investigaţie. Şi, orice se întâmpla aici, nu dădea bine deloc.

— Mă bucur că sunteţi teferi, a zis Linus, ignorând durerea din piept. Asta e tot ce contează.

Phee părea îngrijorată.

— Normal că suntem teferi. Lucy nu ne-ar face nimic rău.

— Ştiu asta, a zis Linus.

Nu părea să-l creadă.

De sus s-a mai auzit un răget. Părea că ceva monstruos se trezise.

Linus a oftat. Nu ştia de ce a decis că asta era momentul perfect să-şi testeze curajul.

— Stai tu aici cu ei? a întrebat-o pe Zoe.

S-a uitat la el de parcă voia să zică ceva, dar doar a dat din cap.

— Dacă asta vrei.

Ce *voia* Linus era să fie înapoi în pat, dar asta părea să iasă din discuţie.

— Da. Crezi că e nevoie să-i scoţi din casă? a întrebat, cu ochii pe piesele de mobilier care pluteau.

— Nu. N-o să le facă rău.

Şi, deşi nu ştia exact de ce, Linus a crezut-o. Îi credea *pe toţi.*

— Domnule Baker!

S-a uitat în spate.

Chauncey îi făcea cu mâna.

— Îmi place pijamaua dumneavoastră!

— Ăăă... Mersi, e foarte... Ce-ai zice să-ţi iei mâna de aici? Nu primeşti bacşiş pentru complimente.

Chauncey a oftat şi şi-a retras tentaculul.

Talia şi-a mângâiat barba.

— Ţineţi minte, dacă vedeţi ceva… ciudat, e doar o halucinaţie.

Linus a înghiţit în sec.

— A! Ăsta e… un sfat minunat. Apreciez.

Talia părea mândră de ea.

Balustrada scărilor părea să vibreze sub mâna lui Linus cu fiecare pas pe care îl făcea. Pozele şi tablourile de pe pereţi se învârteau în cercuri leneşe. Auzea muzică tare venind de sus – bucăţi din zeci de cântece pe care le recunoştea. O orchestră şi jazz şi rock’n’roll şi ecourile zilei în care muzica a murit, The Big Booper şi Buddy Holly şi Ritchie Valens cântau în jurul lui cu vocile lor fantomatice.

A ajuns în capul scărilor. Toate uşile, în afară de cea din capăt, erau deschise. A mai făcut un pas şi toate uşile s-au trântit deodată. Linus a tresărit şi a făcut un pas înapoi când holul a început să *se învârtă,* tot lemnul scârţâind. A închis ochii, a numărat până la trei şi i-a deschis iar.

Holul era aşa cum îl ştia dintotdeauna.

Bine, bătrâne, şi-a zis. *Poţi s-o faci.*

Uşile au rămas închise când a trecut prin dreptul lor, deşi lămpile pâlpâiau în spatele lui şi luminau podeaua la fiecare câteva secunde. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de uşa din capăt şi părea că toate discurile cântă simultan, o cacofonie scârţâită de sunete, care îl făcea pe Linus să-i clănţăne dinţii în gură.

A avut tentaţia ridicolă să bată la uşă când a ajuns în dreptul ei, dar a scuturat din cap. A tras adânc aer din piept, a apucat mânerul şi l-a răsucit.

Muzica s-a oprit când s-a deschis uşa.

Lui Linus i s-a părut că vede o lumină portocalie cu coada ochiului, dar a dispărut înainte să-şi dea seama de unde vine.

Uşa dinspre dormitorul lui Lucy era larg deschisă şi atârna din balamale.

Lucy însuşi stătea în mijlocul camerei, cu mâinile întinse, ca nişte aripi, cu degetele încordate. Discurile care îi decorau pereţii pluteau încet în jurul lui. Unele crăpaseră şi se spărseseră. Avea capul dat pe spate şi ochii larg deschişi, dar erau goi şi orbi. Prin gura larg deschisă i se vedeau coardele vocale.

Arthur stătea în genunchi în faţa lui, cu mâinile sprijinind ceafa lui Lucy. S-a uitat la Linus, a făcut ochii mari o clipă, dar s-a întors repede spre Lucy. A început să şoptească ceva ce Linus nu putea să înţeleagă, dar avea tonul blând şi liniştitor. Îl mângâia uşor pe Lucy pe gât.

Linus a mai făcut un pas.

— ... şi ştiu că ţi-e frică, zicea Arthur. Ştiu că uneori, când închizi ochii, vezi nişte lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le vadă vreodată. Dar există bine în tine, Lucifer, atât de mult bine. Ştiu asta. Eşti special. Eşti important. Nu doar pentru ceilalţi. Dar şi pentru mine. N-a mai fost nimeni ca tine până acum şi eu te văd pentru cine eşti şi pentru cine nu eşti. Vino acasă. Tot ce vreau e să vii

acasă.

Lucy şi-a arcuit spatele, de parcă ar fi fost electrocutat. Şi-a deschis gura şi mai larg, aproape imposibil de mult. Răgetul s-a auzit din nou din gâtul lui. Era întunecat şi diform şi în ochii lui Lucy s-a văzut o sclipire roşie, un lucru adânc şi străvechi, care i-a dat fiori lui Linus.

Dar Arthur nu şi-a luat mâna de pe el.

Lucy s-a relaxat şi s-a aplecat în faţă brusc. Arthur l-a prins.

Perdelele de la fereastră s-au oprit din fluturat.

Discurile au căzut pe jos şi unele s-au spart în bucăţele mici, care s-au împrăştiat pe jos.

— Arthur? a zis Lucy, cu o voce slabă. Arthur? Ce s-a întâmplat? Unde sunt… O! O, Arthur!

— Sunt aici, a zis Arthur şi l-a strâns tare în braţe.

Lucy şi-a îngropat faţa în gâtul lui Arthur şi a început să plângă, tremurând din toate încheieturile.

— Sunt aici.

— A fost groaznic, a zis Lucy printre lacrimi. Mă pierdusem şi peste tot erau *păianjeni.* Nu puteam să te găsesc. Aveau pânzele aşa de dese şi mă pierdusem.

— Dar m-ai găsit, a zis Arthur uşor. Pentru că eşti aici. Şi domnul Baker e aici.

— Da? a zis Lucy şi şi-a tras nasul.

Şi-a întors privirea spre uşă. Avea faţa roşie şi plină de lacrimi.

— Bună seara, domnule Baker. Îmi pare rău că v-am trezit. N-am vrut.

Linus a scuturat din cap, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, copil drag. Oricum nu dorm adânc de obicei.

Ba dormea foarte adânc de obicei. Mama lui mereu spunea că nu l-ar scula nicio turmă de elefanţi.

— Mă bucur că eşti bine. Asta e cel mai important.

Lucy a dat din cap.

— Am coşmaruri uneori.

— Şi eu.

— Da?

Linus a ridicat din umeri:

— Aşa e în viaţă, cred. Dar şi când ai coşmaruri, trebuie să ţii minte că asta e tot ce sunt: nişte coşmaruri. O să te trezeşti mereu. Şi ele o să dispară în cele din urmă. Mi se pare că nimic nu e mai liniştitor decât să te trezeşti dintr-un coşmar. Înseamnă că nu era adevărat ce vedeai.

— Mi-am spart discurile, a zis Lucy cu amărăciune.

S-a desprins din braţele lui Arthur şi şi-a şters faţa cu mâna.

— Îmi plăceau aşa de mult şi acum sunt sparte.

S-a uitat cu tristeţe la bucăţile de plastic negru de pe jos.

— Nu-i chiar aşa, i-a spus Linus. Vorbim doar despre cele de pe perete, corect?

A făcut câţiva paşi, s-a ghemuit lângă Lucy şi a luat o bucată de disc rupt.

— Nu tocmai, a spus Lucy. Unele erau cele pe

care le ascultam de obicei. Erau *preferatele* mele.

— Pot să-ţi spun ceva?

Lucy a dat din cap şi a continuat să se uite la discuri.

Linus a mai ridicat o bucată. Părea să se potrivească cu bucata pe care deja o ţinea în mână. Le-a unit în faţa lui Lucy. Se potriveau perfect, făceau un întreg.

— Când ceva se rupe, poţi să-l lipeşti la loc. Poate nu se va potrivi perfect şi poate nu va merge la fel de bine ca înainte, dar asta nu înseamnă că nu mai e folositor. Uite, vezi? Cu puţin lipici şi puţin noroc, o să fie ca nou. Şi dacă îl pui iar pe perete, nici n-o să-ţi mai dai seama că s-a întâmplat ceva.

— Şi cum rămâne cu cele pe care le ascult? a întrebat Lucy. Cele de pe pereţi sunt zgâriate deja.

Linus a ezitat. Dar înainte să apuce să se gândească la un răspuns, Arthur i-a luat-o înainte.

— Există un magazin de discuri în sat.

Linus şi Lucy s-au uitat la el.

— Da?

Arthur a dat din cap încet. Avea o expresie ciudată pe faţă.

— Da. Putem să mergem acolo, dacă vrei.

Lucy şi-a şters iar ochii.

— Serios? Crezi că ar fi bine?

— Da, a zis Arthur şi s-a ridicat încet. Cred că ar fi în regulă. Poate am putea să facem o excursie acolo. Toţi.

— Şi domnul Baker?

— Dacă doreşte, a zis Arthur, amuzat. Poate o să vrea să se uite şi el la discuri cu tine, din

moment ce amândoi sunteţi pasionaţi de muzică. Gusturile voastre sunt mult mai bune decât ale mele.

Lucy a făcut o piruetă şi s-a luminat la faţă. Linus a fost surprins cât de rezistent era.

— Vreţi să veniţi cu noi, domnule Baker? Putem să ne uităm la discuri împreună!

Linus n-a ştiut cum să reacţioneze.

— D… da, a zis în cele din urmă. Ar fi… fezabil.

— De ce nu te duci să le zici celorlalţi să se ducă la culcare? a întrebat Arthur. Sunt sigur că toţi vor să ştie că eşti bine.

Lucy a zâmbit larg, un gest cuceritor, care i-a umplut inima lui Linus.

— Bine!

A fugit pe uşă şi a început să ţipe că nu a murit şi că nu a dat foc la nimic de data asta şi, hei, cât de tare e asta?

Când s-a ridicat, lui Linus i-au pocnit genunchii.

— Îmbătrânesc, a bombănit, jenat. Deşi cred că ni se întâmplă tutu…

— Nu face rău nimănui, a zis Arthur deodată, cu vocea aspră.

Linus a ridicat privirea, surprins. Arthur era încruntat şi expresia ciudată i-a revenit. Linus nu putea deloc să-şi dea seama ce se întâmplă. Şi nu ştia nici de ce e distras de pijamaua lui Arthur. Purta pantaloni scurţi, care lăsau la vedere genunchii albi şi subţiri. Avea tricoul şifonat. Părea mai tânăr decât oricând. Şi aproape pierdut.

— Mă bucur să aud asta.

— Şi ştiu că probabil va trebui să treci asta în

raport, a continuat Arthur, de parcă Linus n-ar fi vorbit deloc. Nu pot să te învinovăţesc şi nici n-o să încerc să te opresc. Dar o să-ţi cer să ţii minte că Lucy n-a rănit niciodată pe nimeni. E... chiar am vorbit serios. E bun. Există atât de mult bine în el. Dar nu cred că va supravieţui în altă parte. Dacă locul ăsta se închide sau dacă trebuie să fie luat de aici, nu ştiu dacă...

Linus nu a stat pe gânduri – s-a ridicat şi l-a luat pe Arthur de mână. Palmele li s-au încleştat, degetele li s-au petrecut. Arthur l-a strâns tare.

— Înţeleg ce zici.

Arthur părea uşurat.

Înainte să mai zică ceva, Linus a trebuit să termine.

— Dar, chiar dacă nu e un pericol pentru ceilalţi, cum rămâne cu el însuşi?

Arthur a scuturat din cap.

— Nu asta...

— Dar de asta îl ţii aici, cu tine. Corect? Ca să fie mereu aproape, dacă se întâmplă ceva.

— Da.

— S-a rănit vreodată?

Arthur a oftat.

— Nu... nu fizic. Dar este expert în autoflagelare după. Dacă se sparge ceva, indiferent cui aparţine obiectul respectiv, poartă mereu vina pe umeri.

— Ceva îmi spune că ştii puţin senzaţia.

Arthur a strâns din buze.

— Puţin.

— Pare bine acum.

— Oricine ar fi, e tot un copil. Îşi revin incredibil de repede.

O să fie bine, cred. Cel puţin până la următorul coşmar.

Arthur a mijit ochii:

— Şi o să fiu acolo şi atunci.

Era o provocare, una pe care Linus nu putea s-o ducă la îndeplinire. Indiferent de ce recomandare avea să facă el, decizia finală urma să fie luată tot de DERETIMA.

— Ai zis că nu are coşmaruri des. Sau că nu mai are coşmaruri des. Şi cred că aş fi observat ceva pe durata şederii mele aici.

— Credeam… *speram* că le-a depăşit, a zis Arthur, frustrat.

— Şi atunci ce l-a provocat pe ăsta? Ştii? S-a întâmplat ceva azi?

Arthur a scuturat din cap.

— Nu din câte ştiu. Cred… oricât de grotesc ar suna, cred că are de-a face cu păianjenii pe care zice că îi are în minte. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim despre ce înseamnă să fii Anti…

— A, a zis Linus şi i-a strâns mâna lui Arthur şi mai tare. Nu folosim cuvântul ăsta aici.

Arthur a zâmbit uşor.

— Da, aşa e. Mulţumesc că mi-ai reamintit. Păianjenii, deşi nu sunt *adevăraţi,* sunt o reprezentare a ceea ce se întâmplă în mintea lui. Mici fire de întuneric care se ţes prin lumină.

— Părţi dintr-un întreg, a zis Linus. Cu toţii avem problemele noastre. Eu am un colac mare pe burtă. Tatăl lui e Satana. Nimic ce nu putem

rezolva dacă încercăm suficient de tare.

Arthur şi-a dat capul puţin pe spate, a închis ochii şi a zâmbit mai larg.

— Te plac aşa cum eşti.

Linus a simţit iar cum e inundat de o căldură plăcută. Era sigur că îi transpiră palmele, dar nu s-a îndurat să se dea înapoi.

— Eu… mă rog. E… bănuiesc că e de bine.

— Bănuiesc.

Era disperat să schimbe subiectul înainte să zică ceva ce ar fi regretat. Era o bătălie pe care o pierdea, dar trebuia să lupte.

A dat drumul mâinii lui Arthur şi a zis:

— Deci mergem în sat? Văd că te-ai hotărât.

Arthur a deschis ochii şi a oftat. S-a uitat la Linus.

— Ai avut dreptate. Probabil că a sosit momentul. Îmi fac griji, dar bănuiesc că mereu îmi voi face.

— Sunt sigur că totul va fi bine, a zis Linus şi a făcut un pas înapoi. Şi, dacă nu e, te asigur că o să intervin. Nu am nici timp, nici răbdare cu oamenii nepoliticoşi.

Linus se simţea curios de liber, de parcă plutea în afara propriului corp. Se întreba dacă totul i se va părea un vis mâine.

— Cred că ar trebui să mergem la culcare. Imediat se face dimineaţă.

S-a întors, sigur că e roşu ca racul. Când a ajuns lângă uşă, Arthur i-a zis numele.

S-a oprit, dar nu s-a întors.

— Am vorbit serios, a zis Arthur încet.

— Când?

— Când am zis că te plac aşa cum eşti. Nu ştiu dacă am vorbit vreodată mai serios.

Linus a pus mâna pe clanţă.

— E... mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta. Noapte bună, Arthur.

Arthur a pufnit.

— Noapte bună, Linus.

Linus a ieşit din dormitor.

Nu a închis un ochi toată noaptea.

Odată ce şi-a împins patul la loc, s-a prăbuşit pe el, sigur că o să pice lat, după ce noapte avusese.

Nu s-a întâmplat aşa.

În schimb, a stat treaz, gândindu-se la senzaţia mâinii lui Arthur în mâna lui, la modul în care se potriveau. Era o prostie şi probabil periculos, dar, în întunericul tăcut, nu era nimeni care să-i fure aceste gânduri.

Capitolul 14

Merle stătea pe feribot, cu gura căscată.

Linus s-a aplecat pe geamul deschis din dreptul scaunului din dreapta.

— Ai de gând să cobori pasarela?

Merle nu s-a clintit.

— Bărbat inutil, a bombănit Linus. Nu ştiu de ce avem încredere în el să navigheze un feribot. Mă mir că n-a omorât pe nimeni până acum.

— O să ne ciocnim şi o să ne scufundăm în ocean şi poate o să murim?! a întrebat Chauncey.

Ar fi tare.

Linus a oftat. Trebuia să înveţe să se cenzureze mai bine. S-a întors să se uite în spatele dubiţei. Şase copii se uitau la el, mai mult sau mai puţin interesaţi de ideea de a se scufunda în ocean şi de a muri. Lucy şi Chauncey mai mult decât ceilalţi.

Zoe, care stătea pe cel de-al treilea rând, s-a uitat mirată la el şi i-a transmis, fără să zică niciun cuvânt, că el s-a băgat singur în asta şi că ar face bine să se descurce.

Spera că n-o să regrete.

Erau şanse destul de mari ca un astfel de lucru să se întâmple.

— N-o să ne scufundăm în ocean şi nici n-o să murim, a zis Linus, cât de răbdător a putut. E doar o expresie folosită de adulţi şi, prin urmare, copiii n-ar trebui să zică aşa ceva.

Arthur a pufnit de pe scaunul şoferului, dar Linus l-a ignorat. De la discuţia din dormitor, era o atmosferă ciudată între el şi Arthur. Dacă la început nu avusese nicio problemă să vorbească deschis cu directorul orfelinatului, acum roşea şi se bâlbâia ca un copil. Era ridicol.

— Adulţii se gândesc des la moarte? a întrebat Lucy şi şi-a aplecat capul într-un unghi ciudat. Asta înseamnă că şi eu sunt adult, pentru că mă gândesc la moarte tot timpul. Îmi plac lucrurile moarte. V-aş plăcea în continuare şi dacă aţi fi mort, domnule Baker. Poate chiar mai mult.

Zoe s-a abţinut cu greu să nu râdă şi s-a întors cu faţa spre geam.

Inutili. Şi ea, şi Arthur.

— Adulţii nu se gândesc des la moarte, a zis Linus ferm. De fapt, nu ne gândim la moarte mai deloc. Nici măcar nu ne trece prin minte.

— Atunci de ce sunt atât de multe cărţi despre moarte scrise de adulţi? a întrebat Phee.

— Nu… pentru că… nu contează! Ce *încerc să* zic e că nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre moarte!

Talia a dat din cap cu înţelepciune şi şi-a mângâiat barba.

— Exact. Pentru că e mai bine să nu ştim dacă urmează să murim. Aşa nu începem să ţipăm imediat. O să fie o surpriză. Putem să ţipăm atunci.

Theodore a cârâit îngrijorat şi şi-a ascuns capul sub aripă, în braţele lui Sal. Băiatul s-a aplecat şi l-a mângâiat pe cap.

— Îţi spun eu când urmează să mori, a zis Lucy.

Şi-a dat capul pe spate şi s-a uitat la tavan.

— Cred că pot să văd viitorul, dacă mă chinui puţin. Domnule Baker? Vreţi să ştiţi când o să muriţi? A, da, încep să văd. Văd! O să pieriţi într-un…

— *Nu vreau,* s-a răstit Linus. Şi o să-ţi *repet:* atâta vreme cât suntem în sat, nu putem să le spunem oamenilor ce soartă îi aşteaptă!

Lucy a oftat.

— Şi cum se presupune că o să-mi fac prieteni noi dacă nu pot să le spun când or să moară? Ce rost are?

— Îngheţată şi discuri, a zis Arthur.

— A! Bine!

Fusese o idee groaznică.

— Credeţi că arăt bine? a întrebat Chauncey pentru a mia oară. Nu ştiu dacă m-am îmbrăcat cum trebuie.

Purta un pardesiu minuscul şi o pălărie fix între ochi. Spunea că s-a deghizat, dar nu ajuta prea mult. Fusese ideea lui şi Linus nu avusese chef să-l contrazică, mai ales când Chauncey a spus tare că nu poate să meargă în sat *nud,* deşi aşa îşi petrecea majoritatea timpului pe insulă. Linus nu se gândise niciodată la asta. Şi acum nu putea să-şi mai scoată imaginea din cap.

— Arăţi *bine,* a zis Linus. Răvăşitor de-a dreptul.

— Ca un spion ascuns în umbre, care se pregăteşte să dezvăluie un secret, i-a zis Sal.

— Sau care o să-şi desfacă pardesiul şi o să ne arate părţile intime, a bombănit Talia.

— Hei! N-aş face asta! Decât dacă m-ai ruga!

Zoe nici nu mai încerca să-şi ascundă râsul.

Linus s-a întors şi şi-a ţinut privirea în faţă. Merle tot se holba la ei.

— Te-ai răzgândit? a întrebat Arthur.

Linus nici n-a trebuit să se uite la Arthur ca să ştie că zâmbeşte.

— Nu, a zis Linus. Sigur că nu. O să fie bine. O să fie… *Doamne* fereşte, omule! Coboară afurisita aia de pasarelă!

— Ooo, au zis copiii.

— Domnul Baker a vorbit urât, a şoptit Talia mirată.

Totul avea să fie bine.

— O să ne întoarcem până după-amiază, i-a zis Arthur lui Merle când au coborât de pe feribot. Sper că nu e nicio problemă. O să am grijă să-ţi iasă ceva din asta.

Merle a dat din cap, cu gura căscată.

— E… e bine, domnule Parnassus.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mă bucur să te văd iar.

Merle a fugit înapoi pe feribot.

— Ciudat individ, nu? a întrebat Arthur şi a pornit maşina spre sat.

Pentru că era final de septembrie, deci începutul extrasezonului, satul din Marsyas nu era aşa de aglomerat. Când ajunsese Linus acolo, cu trei săptămâni în urmă, trotuarele erau pline de oameni care se uitau la magazine, de copii în costume de baie, de părinţi în şlapi, cu picioare albe, care cărau umbrele şi prosoape şi băuturi reci în drumul lor spre plajă.

Oraşul nu era chiar mort, ci mai degrabă tăcut, ceea ce-l liniştea pe Linus. Voia ca totul să meargă cât se poate de bine, ca să mai vină aici după ce pleca el. Gândul că orfelinatul ar fi putut să nu rămână la fel nici nu-i trecea prin minte lui Linus. Avea să se gândească la asta mai târziu.

Dar cei care erau pe străzi nu se chinuiau să ascundă faptul că se holbau.

Talia, care era cel mai aproape de geam, a făcut cu mâna unei femei şi celor doi copii ai ei.

Copiii i-au făcut şi ei cu mâna.

Mama i-a apucat de mână şi i-a tras spre ea,

de parcă erau în pericol să fie răpiţi.

Chauncey, care stătea în celălalt capăt al banchetei, şi-a lipit faţa de geam şi a început să se uite în jur.

— Au hotel! Îl văd! Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la… O, Doamne! Au şi *valet!* Un valet adevărat, în carne şi oase. Uitaţi-vă! Uitaţi-vă!

Şi chiar aşa era – un bărbat slab ajuta o femeie în vârstă, care purta incredibil de multă blană, să iasă dintr-o maşină scumpă. Au auzit un scârţâit neomenesc dinspre Chauncey şi Linus s-a întors exact la timp. Chauncey îşi lipise gura de geam şi sufla aer cu putere, ceea ce-i făcea tot capul să se umfle.

Femeia în vârstă s-a împiedicat, cu mâna pe gât. Valetul a reuşit s-o prindă înainte să cadă.

— Uau! a şoptit Chauncey când şi-a dezlipit faţa de pe geam. Valeţii pot să facă *orice.*

O să fie bine.

O să fie!

Arthur a intrat cu maşina într-un loc rezervat celor care se duceau la plajă. Fiind extrasezon, era aproape gol şi nu era nimeni la ghişeu, care fusese spart. A parcat pe primul spaţiu liber şi a oprit motorul.

— Copii, a zis încet. Vă rog să ieşiţi din maşină şi să vă grupaţi doi câte doi.

O cireadă de rinoceri gestanţi şi agitaţi ar fi făcut mai multă linişte decât copiii.

Linus şi-a strâns raportul în mâini, în timp ce duba se tot zgâlţâia. Cel de-al treilea raport era sigilat într-un plic, ca de obicei, ştampilat şi

adresat Conducerii Extrem de Superioare, divizia din Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. S-a gândit să se ducă mai întâi la poştă, dar şi-a dat seama că e mai bine să aştepte până termină cu tot. Nu avea nevoie să-i distragă ceva atenţia. L-a pus pe bord.

— Totul bine? a întrebat Arthur încet.

Linus s-a uitat la el şi şi-a adus aminte de senzaţia mâinilor lor împreunate, după care şi-a retras repede privirea. Ce gânduri frivole.

— Sunt bine, a zis morocănos. Totul e bine.

— Cred că asta e mantra ta astăzi. Ai zis-o de multe ori.

— Da, cu cât o zic mai mult, cu atât poate o să se adeverească mai mult.

Arthur s-a aplecat spre el şi i-a atins uşor umărul.

— Copiii or să se poarte frumos.

— Nu de ei îmi fac griji, a recunoscut Linus.

— Îmi aduc aminte clar cum cineva a spus că nu suportă oamenii nepoliticoşi. Părea chiar înspăimântător. Am fost impresionat.

— Probabil ar trebui să ieşi mai des dacă asta e ce te-a impresionat.

Arthur a râs.

— Eşti încântător. Şi, uite, am ieşit. Acum. Hai să vedem ce vedem, bine? Nu putem să stăm toată viaţa în dubă.

Nu, nu puteau, deşi Linus ar fi vrut. Era o prostie, dar nu putea să-şi liniştească ghimpele de groază din stomac. Fusese ideea lui, el insistase, dar acum?

S-a uitat prin parbriz. Pe zidul clădirii din faţa lor, sub o reclamă la Chunky Cola – *Suntem cei mai crocanţi* –, era un afiş care le reamintea oamenilor DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Ai actele? a întrebat Linus încet.

— Da.

— Bine.

Linus a deschis portiera şi a ieşit din maşină.

Copiii erau deja aliniaţi, doi câte doi, în spate. Lucy şi Talia. Sal şi Theodore. Phee şi Chauncey. Îşi aleseseră singuri partenerii şi, deşi Linus se gândise că Theodore avea să fie cu Sal, ideea că Lucy şi Talia făceau pereche îi trimitea fiori pe şira spinării. Aveau tendinţa să se încurajeze la prostii. A trebuit să-i zică Taliei cu subiect şi predicat că n-are voie să-şi aducă lopata, spre marea ei dezamăgire.

Tocmai de-asta a tresărit când Arthur a zis:

— Phee şi Chauncey, voi mergeţi cu doamna Chapelwhite. Sal şi Theodore, voi veniţi cu mine. Lucy şi Talia, voi mergeţi cu domnul Baker.

Lucy şi Talia şi-au întors capul la unison, amândoi cu nişte zâmbete care-l speriau pe Linus.

— Poate ar trebui să… a început să bombăne. Adică nu e nevoie de… cred că ar trebui să… O, Doamne!

— Ce s-a întâmplat, domnule Baker? a întrebat Lucy mieros.

— Da, domnule Baker, a zis şi Talia. Ce s-a întâmplat?

— Sunt *bine,* a spus. Totul e *bine.* Dar cred că ar fi mai bine să rămânem împreună.

— Cât se poate, a răspuns Arthur relaxat.

Iar avea pantalonii prea scurţi. Şi şosetele mov. Linus era pierdut.

— Dar cred că majoritatea s-ar plictisi în magazinul de muzică şi cine altcineva să-l ajute pe Lucy la ales discuri, dacă nu tu? Copii, v-aţi adus alocaţiile?

Toţi au dat din cap, cu excepţia lui Chauncey, care a început să se vaite.

— Nuuu! Mi-am uitat-o acasă! Eram prea ocupat să mă îmbrac! Acum n-am niciun sfanţ; n-am *nimic.*

— Din fericire pentru tine, m-am gândit că aşa o să se întâmple, a zis Arthur. De-asta i-am dat alocaţia ta lui Zoe.

Chauncey s-a calmat imediat şi s-a uitat la Arthur cu adoraţie.

Arthur s-a uitat la ceas.

— Dacă ne separăm de grup, haideţi să ne întâlnim la 14:30 la magazinul de îngheţată. De acord?

Toată lumea a fost de acord.

— Atunci haideţi să mergem, a zis Arthur vesel.

Lucy şi Talia l-au apucat imediat pe Linus de câte o mână.

— Credeţi că există un cimitir aici, domnule Baker? a întrebat Lucy. Dacă da, mi-ar plăcea să-l văd.

— Ţi-am zis că trebuia să-mi aduc lopata, a bombănit Talia. Cum se presupune că ar trebui să dezgrop cadavre fără lopată?

Poate Linus chiar avea să regrete asta.

Oricât de mult a încercat Linus să evite asta, au ajuns să se separe de grup după aproximativ 3 minute şi 26 de secunde. Linus nu era sigur cum se întâmplase. Acum erau împreună şi două secunde mai târziu Talia mormăia ceva în gnomă, care părea să exprime fericire absolută, şi intrau într-un magazin, clopoţelul de la uşă răsunând deasupra capului lor.

— Ce? a întrebat Linus uitându-se peste umăr şi văzând că ceilalţi continuă să meargă pe stradă. Staţi, poate ar trebui să…

Dar Talia nici nu voia s-audă. S-a tras din mâna lui Linus şi a luat-o înainte, continuând să vorbească în gnomă.

— O, nu, s-a văitat Lucy. Dintre toate locurile din lume, l-a ales pe cel mai plictisitor.

Linus a clipit.

Erau în magazinul de unelte.

Şi Talia se plimba prin raionul cu echipamente de grădinărit, mângâindu-şi barba şi analizând fiecare lopată şi sapă şi furcă. Apoi s-a oprit brusc, cu gura căscată.

— Au cel mai nou model de B.L. Mack! Nici nu ştiam că a apărut!

S-a ridicat pe vârfuri şi a luat o sapă cu formă ciudată şi cu mânerul decorat cu urme de flori. S-a întors şi i-a arătat-o lui Linus.

— Sunt cele mai bine cotate sape din *Garden Tool Monthly!* Credeam că n-o să apară până la primăvara viitoare! Ştiţi ce înseamnă asta?

Linus n-avea nici cea mai vagă idee.

— D… da?!

Talia a dat din cap entuziasmată.

— Exact! Gândiţi-vă doar! Pot să mi-o cumpăr şi să mergem după aceea în cimitir, cum voia Lucy! Pot să dezgrop *atât de multe lucruri* cu asta!

— Nu spune aşa ceva cu voce tare! a şuierat Linus, dar fata l-a ignorat şi a început să mimeze cum ar săpa, de parcă ar fi vrut să se obişnuiască cu dimensiunea şi greutatea sapei.

Chiar şi Lucy părea interesat.

— E puţin cam mică, a zis el circumspect. Cum o să dezgropi un întreg cimitir cu chestia asta mică?

— Nu mărimea contează, a pufnit Talia. Ci ce poţi să faci cu ea. Nu-i aşa, domnule Baker?

Linus a tuşit.

— Ăăă, da, aşa e, cred.

— În plus, sunt *gnom,* Lucy. Ştii cât de bine pot să sap.

Lucy a dat din cap, părând uşurat.

— Bine. Pentru că e posibil să trebuiască să săpăm după cel puţin trei sau patru cadavre…

— N-o să dezgropăm *niciun* cadavru, s-a răstit Linus. Vreau să vă iasă ideea asta din cap *chiar acum.*

— Nu?! a întrebat Talia, uitându-se la sapă. Şi atunci ce rost are?

— Ce rost are? Ce rost are *ce?*

— Să mergem la cimitir, a zis Lucy şi l-a tras de mână.

— *Nu* mergem la niciun cimitir!

Talia s-a uitat urât la el.

— Dar aţi zis că putem să mergem.

— O, nu, s-a văicărit Lucy. Crezi că devine senil? E bătrân, îşi pierde minţile! Ajutor! Vă rog, ajutaţi-ne! Bărbatul ăsta care ar trebui să ne ajute devine senil şi ne e teamă de ce ar putea face!

O femeie bondoacă a apărut de la alt raion, cu o figură îngrijorată – avea o pată de pământ pe frunte şi purta nişte mănuşi de grădinărit. Ţinea în mână nişte foarfece de grădină.

— Doamne, ce se întâmplă? Sunteţi… bine…?

S-a oprit când a văzut-o pe Talia cu sapa. S-a uitat atentă şi la Lucy, care i-a zâmbit, lăsând să se vadă mulţi dinţi.

Femeia a făcut un pas în spate:

— Sunteţi de pe insulă.

— Da, a zis Talia hotărâtă. Şi aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre sapele B.L. Mack. Când le-aţi adus? Sunt la fel de bune cum se zice în recenzii? Par mai uşoare decât mă aşteptam.

— O să mergem la cimitir, a zis Lucy pe un ton ameninţător. Sunt îngropaţi mulţi oameni acolo? Aşa sper.

Femeia a făcut ochii mari.

— *Nu* mergem, a zis Linus repede. Talia are cea mai frumoasă grădină, care e bine îngrijită. Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de imaculat.

Asta n-a părut s-o liniştească pe femeie, deşi Talia era foarte mândră.

— Mulţumesc, domnule Baker.

Apoi s-a întors spre femeia din magazin şi i-a zis:

— Ştiu că nu pare, judecând după cum se îmbracă, dar domnul Baker are gusturi bune.

Femeia a dat din cap încet.

— Ce… drăguţ.

Apoi şi-a dres vocea.

— O grădină, zici? Pe insulă? Credeam că e…

A tăcut brusc.

Talia s-a uitat urât la ea.

— Credeaţi că e cum?

— Că e… ăăă… Nu contează.

S-a uitat repede la Linus şi s-a forţat să zâmbească.

— Povesteşte-mi despre grădină şi o să văd dacă pot să-mi dau seama ce ţi s-ar potrivi.

— O, nu, s-a văitat Lucy. Acum n-o să mai tacă niciodată.

Talia l-a ignorat şi a început să-i dea explicaţii despre grădină. De fapt, erau atât de detaliate, încât lui Linus i se părea că vorbeşte de fiecare centimetru în parte. Şi, deşi era de acord cu Lucy, a rămas concentrat pe vânzătoare, încercând să vadă dacă îi face hatârul Taliei doar ca să-i facă să plece mai repede.

Deşi aşa păreau să stea lucrurile la început, femeia a început să se relaxeze şi chiar s-o întrerupă pe Talia, să-i pună întrebări despre nivelul de pH din sol, despre ce feluri de flori şi plante are. Femeia părea impresionată de cunoştinţele Taliei şi de ceea ce crease.

— Deşi sapele B.L. Mack sunt considerate cele mai bune, a zis în cele din urmă, mi se pare că se uzează mai repede. Cuiva ca tine – *a tuşit* –, care

ştie ce face, i s-ar potrivi mai bine o Foxfaire. E mai solidă şi nu costă aşa de mult. Asta folosesc eu şi la magazin, şi acasă.

Talia a pus sapa înapoi pe raft, aproape cu reverenţă.

— Foxfaire? Cei de la *Garden Tools Monthly* spun că sunt...

— *Garden Tools Monthly?* a pufnit femeia. O, draga mea copilă, *Garden Tools Monthly* a ajuns la fel de proastă ca *Garden Tools Weekly.* Trebuie să îi asculţi doar pe cei de la *Garden Tools Bi-Monthly.* Asta citesc toţi grădinarii serioşi.

Talia a tresărit.

— Da?

S-a uitat la Linus.

— De ce n-am ştiut de asta până acum? Ce altceva nu mi s-a mai zis?

Linus a dat din umeri neajutorat.

— N-am idee ce se întâmplă aici.

Femeia s-a uitat atentă la el:

— Sunteţi bine, domnule? Sunteţi senil?

Linus a oftat, iar Lucy a început să râdă.

După ce au calculat totalul, s-a ajuns la o sumă fabuloasă. Linus nu cheltuise niciodată aşa de mult pe unelte de grădinărit.

Talia i-a zâmbit femeii.

— Puteţi să mă scuzaţi o clipă?

Femeia a dat din cap.

Talia s-a întors, iar zâmbetul i-a dispărut de pe faţă. Părea disperată. L-a apucat pe Linus de mână şi l-a tras spre ea.

— Nu am suficient, a şoptit. Şi nu putem să-i dăm un brânci şi s-o furăm, nu? Pentru că ar fi greşit.

— În niciun caz nu putem să-i dăm un brânci şi s-o furăm, a zis Linus.

Lucy şi-a dat ochii peste cap.

— Ştiam că asta o să-mi spuneţi.

Apoi s-a încruntat şi a băgat mâna în buzunar. A scos un mănunchi de bancnote mototolite pe care i le-a întins Taliei.

— Crezi că ajunge atât?

Talia a scuturat din cap.

— Nu, Lucy. Nu se poate. Sunt pentru discurile tale.

Lucy a dat din umeri:

— Ştiu. Dar nu s-au spart toate. Şi cele care s-au spart, s-au spart din vina mea oricum. Ia-i.

— Puneţi-vă banii înapoi, a zis Linus încet. Amândoi.

— Dar uneltele mele…

Linus s-a dus spre tejghea, le-a dat drumul de mână copiilor şi şi-a scos portofelul. I-a zâmbit uşor femeii când i-a întins cardul Diners Club, un card pe care-l folosea doar în caz de urgenţe. Femeia l-a pus pe cititorul de carduri şi a rupt bonul.

Linus a auzit nişte şoapte în spatele lui şi şi-a întors privirea, ca să se asigure că Talia şi Lucy nu plănuiesc să fure ceva din magazinul de grădinărit. În schimb, a văzut că Talia zâmbea şi avea ochii umezi şi că Lucy avea un braţ pe după umărul ei.

Femeia şi-a dres vocea şi Linus s-a întors înapoi spre ea. I-a dat cardul înapoi şi a început să

pună uneltele în pungă. Linus a simţit că Talia a venit în spatele lui, s-a ridicat pe vârfuri şi a început să dea din mâini, de parcă nu putea să vadă bine peste tejghea. Femeia i-a dat pungile.

A ezitat.

— Grădina ta. Pare foarte frumoasă, i-a zis în cele din urmă.

— Chiar e, i-a zis Talia, fără nicio urmă de mândrie.

— Ar fi... Îmi place să fac poze grădinilor din Marsyas, a zis şi a arătat spre un panou cu fotografii ale unor grădini. Sunt ale oamenilor care cumpără de la noi. Cred că fiecare grădină e diferită. Reflectă personalitatea celui care are grijă de ea.

— Nu e niciun cadavru în grădina noastră, a zis Lucy. Dar, în afară de asta, e exact ca Talia.

— Mă bucur să aud asta, a zis femeia încet, apoi a scuturat din cap şi a continuat. Poate... dacă domnul Baker e de acord... mă gândesc că aş putea să vin să-ţi văd grădina într-o zi? La primăvară, când înfloreşte? Sau mai devreme, dacă se poate.

— Da, a zis Talia, cu ochii sclipindu-i de bucurie. O, da. Doar că nu cu domnul Baker trebuie să vorbiţi. Mai bine îl întrebaţi pe Arthur. Dar sunt sigură că o să fie de acord. Domnul Baker e aici doar ca să se asigure că nu murim de foame şi că nu suntem bătuţi sau ţinuţi în cuşti. O să plece acasă în curând.

Linus a ridicat privirea spre tavan, cerând în tăcere îndrumare.

— O, a zis femeia. E... bine?!

Lucy a dat din cap.

— Foarte bine. Dar domnul Baker nu e rău deloc. Da, sigur, am încercat să-l sperii şi să-l fac să plece de pe insulă când a venit prima dată, dar acum mă bucur că e viu şi nu... invers.

Linus a oftat.

— Minunat, a zis femeia încet. Mă bucur să aud asta. O să iau legătura cu Arthur să vedem când pot să vin.

Talia i-a zâmbit larg.

— Sper că sunteţi pregătită să fiţi uluită. Grădina mea le face pe toate celelalte din poze să arate ca naiba.

Era timpul să plece.

— Mulţumim, a zis Linus repede, înainte să-i ia pe copii de mână şi să-i tragă după el spre ieşire.

— Pa, doamnă cu plantele! a strigat Lucy. Ne vedem foarte curând!

Când au ajuns afară, Linus a respirat uşurat. Dar, înainte să apuce să zică ceva, a fost surprins când piciorul lui drept a fost cuprins într-o îmbrăţişare strânsă. S-a uitat în jos şi a văzut că Talia se agăţa de el.

— Mulţumesc, domnule Baker, a zis încet. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Linus a ezitat, dar s-a aplecat şi a mângâiat-o uşor pe cap, ceva ce nu ar fi îndrăznit să facă în urmă cu câteva zile.

— N-a fost mare lucru.

— E aşa de minunat şi de generos, a zis Lucy, învârtindu-se în cerc pe trotuar, cu mâinile întinse

din cine ştie ce motiv. Şi sper să-şi aducă aminte să fie la fel şi pentru mine, ca să nu trebuiască să-mi cheltui banii şi să mă simt lăsat pe dinafară şi să trebuiască să deschid gurile iadului şi să văd cum întreg satul e înghiţit. Pentru că ar fi prea uşor.

Linus nici n-a avut timp să se întrebe de ce ameninţările lui Lucy nu-l mai sperie aşa de tare, că au şi plecat.

— În spate, a zis bărbatul din magazinul de discuri, cu ochii pâcloşi şi roşii.

Părul lung îi cădea pe umeri şi părea că i-ar prinde bine o baie.

Ceea ce însemna, fireşte, că Lucy era captivat.

— În spate, a repetat.

Reuşise să se caţăre pe tejghea şi stătea în faţa bărbatului – „Zi-mi J-Bone, bine, frate?!” – în genunchi. Mai era un bărbat în magazin, care îi urmărea atent.

— Eşti ca…

J-Bone a făcut un zgomot de explozie şi şi-a deschis larg mâinile.

— Da, a zis Lucy. Ăsta sunt eu. Bum!

J-Bone – ce fel de nume era ăsta? Normal că Linus nu avea deloc încredere în el – s-a uitat la Talia, care stătea pe jos, în magazinul de discuri şi fredona în timp ce îşi analiza noile unelte, şi a zis:

— Puştiulică are barbă. Şi e de fapt o tipă-puştiulică.

— Şi e o barbă foarte moale, a zis Lucy. Are tot felul de săpunuri pentru ea. Miros a flori şi a chestii

de fete.

— Mi se pare corect, a zis J-Bone. Respect pentru tine, tipă-puştiulică.

— Asta e o mistrie, a zis Talia. E a mea.

— Şmecher, i-a zis J-Bone.

Apoi s-a întors spre Lucy, care era la câţiva centimetri de faţa lui:

— Ţie ce pot să-ţi dau, puştiulică?

— Doresc nişte discuri, a spus Lucy. Cele pe care le aveam au fost sparte după ce am avut un coşmar în care eram mâncat de păianjeni şi am nevoie să le înlocuiesc. Domnul Baker o să le plătească, deci pot să cheltuiesc oricât.

J-Bone a dat din cap.

— Tu ştii ce-ai zis acolo; eu n-am auzit decât discuri şi la discuri mă pricep.

Apoi a făcut un semn spre bărbatul din spate:

— Eu şi Marty putem să îţi alegem câteva blană.

— Miroşi ciudat, i-a zis Lucy după ce s-a aplecat spre el şi l-a mirosit atent. A… plante, dar nu precum cele pe care le creşte Talia în grădină.

— A, da, a zis J-Bone. Cultiv şi fumez…

— Ajunge, a zis Linus. Nu avem nevoie să ştim nimic despre activităţile tale extracurriculare.

— Care-i faza cu înţepatul ăsta? i-a şoptit J-Bone lui Lucy.

— Domnul Baker, a şoptit. E aici să se asigure că nu ard pe nimeni de viu cu puterea minţii şi că nu le consum sufletele din cadavrele lor fumegânde.

— Eşti mortal, puştiulică, a zis J-Bone şi a

ridicat mâna să bată palma cu Lucy, ceea ce l-a bucurat foarte tare. Adică sper să nu mi se întâmple mie asta, dar fă-ţi numărul, a zis şi şi-a dat părul pe spate. Ce cauţi?

— The Big Booper. Ritchie Valens. Buddy Holly.

— Uau! *Old school.*

— Ajută să ţin păianjenii la distanţă.

— Îmi place asta. Îţi place Regele?

Lucy a pufnit şi s-a ridicat pe genunchi.

— Dacă îmi place Regele? *Normal* că îmi place Regele. Cred că tatăl meu adevărat l-a şi cunoscut cândva.

Linus a hotărât să nu mai pună întrebări.

— Tatăl adevărat, zici? a întrebat J-Bone, aplecându-se peste tejghea.

— Da, a zis Lucy. Nu mai e... în peisaj.

— Un ratat?

— Poţi să zici şi asta. Are multe pe cap.

— A, puştiulică, ştiu ce zici. Taică-miu crede că nu fac nimic cu viaţa mea, ştii ce zic?! Crede că ar trebui să fac ceva mai mult decât să lucrez la un magazin de muzică.

Lucy era scandalizat.

— Dar... magazinul de muzică e cel mai tare loc din lume!

— Nu?! Vrea să fiu avocat civil, ca el.

Lucy s-a strâmbat.

— Tatăl meu adevărat ştie o mulţime de avocaţi civili. Crede-mă, ţi-e mai bine aici.

— Asta zic şi eu. Ai auzit de Santo şi de Johnny?

— „Sleep Walk” e piesa mea, frate! a exclamat

Lucy. Dar nu am discul ăsta.

— Ai noroc. Cred că mai am un exemplar în spate. Hai să vedem dacă-l găsim.

Lucy a sărit de pe tejghea şi J-Bone s-a ridicat şi el. Au luat-o spre capătul magazinului.

— Yo, Marty! a strigat J-Bone. Am un puştiulică aici care vrea nişte comori vechi. Hai să vedem dacă putem să-l ajutăm.

— Corect, a zis Lucy, uitându-se cu adoraţie la J-Bone. Comori vechi.

Marty n-a zis nimic. A dat din cap şi s-a întors spre capătul magazinului.

Lui Linus nu-i plăcea cât de departe merg. S-a uitat în jos, la Talia.

— Mă duc să mă asigur că sunt bine. Poţi să stai aici, singură?

Talia şi-a dat ochii peste cap:

— Am 263 de ani. Sunt sigură c-o să fiu bine.

— Să nu ieşi din magazin.

Fata l-a ignorat şi a continuat să-şi mângâie cu drag noile unelte.

Lucy, J-Bone şi Marty dispăruseră. Linus s-a dus după ei. În fundul magazinului era o uşă închisă. Linus a încercat s-o deschidă, dar era încuiată. S-a încruntat şi s-a împins în ea.

Nu s-a clintit.

Dinăuntru s-au auzit un ţipăt şi un zgomot puternic.

Linus n-a ezitat. S-a aruncat cu toată forţa în uşă. A auzit cum se clinteşte din balamale. A mai făcut un pas înapoi, şi-a luat avânt şi s-a aruncat iar cu umărul în ea.

Uşa a zburat complet şi a aterizat pe jos.

Linus aproape că a căzut şi el, dar a reuşit să-şi recapete echilibrul în ultima clipă.

Înăuntru l-a văzut pe Marty, care zăcea lângă un perete. J-Bone stătea în dreptul lui, cu o privire dezgustată.

Lucy se uita printre discurile dintr-o cutie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Linus.

Lucy s-a uitat la el şi a ridicat din umeri:

— Păi, a început să vorbească despre Iisus şi despre Dumnezeu şi să spună că sunt o abominaţie sau ceva de genul.

A făcut un semn spre Marty. În jurul gâtului avea un lanţ cu o cruce de argint.

— A încercat să mi-o bage în faţă, a zis Lucy şi a râs, după care a scuturat din cap. Drept cine mă ia? Un vampir? Ce prostie! Mie chiar îmi plac crucile. Sunt doar două beţe puse împreună, dar înseamnă aşa de mult pentru mulţi oameni. Am încercat să fac şi eu un simbol din beţe de îngheţată, pe care să-l vând ca să mă îmbogăţesc, dar Arthur a zis că nu e bine. Uite, Linus! Chuck Berry! Ce tare!

A ţipat de bucurie şi a scos un vinil din cutie.

— N-a fost deloc cool, frate, l-a certat J-Bone pe Marty cel inconştient. Serios acum. Muzica e pentru toţi, a zis şi l-a împuns cu piciorul. Uau! I-ai stins lumina. Puştiulică, eşti mult prea şmecher.

— Atât de şmecher, a confirmat Lucy.

Linus s-a uitat iar la Marty. Respira. Probabil avea să se trezească cu o durere de cap, nimic mai mult. Linus s-a gândit să-i mai facă *un* cucui cu o

lovitură bine plasată, dar îl durea umărul şi deja consumase prea multă energie.

— Te-a rănit?

Lucy şi-a luat privirea de la discul cu Chuck Berry şi s-a uitat la Linus.

— De ce aveţi vocea asta? l-a întrebat.

— Ce voce?

— De parcă aţi fi supărat. Sunteţi supărat pe mine? a întrebat Lucy şi s-a încruntat. N-am făcut nimic, serios.

— Chiar n-a făcut, a zis J-Bone. Marty e superconcediat, n-ai idee.

Linus a scuturat din cap:

— N-aş putea să fiu niciodată supărat pe tine. Nu pentru asta. Dacă par supărat, e din cauza… *bărbatului* ăstuia, nu din a ta.

— A! Pentru că pe mine mă plăceţi, nu?

Da. Pe toţi sfinţii, da. Foarte mult. Pe toţi copiii, de fapt.

— Ceva de genul.

Lucy a dat din cap şi a continuat să se uite prin cutie.

— Am găsit şase pe care le vreau. Pot să iau şase?

— Şase să fie.

Linus s-a dus la Lucy şi l-a ajutat să care discurile pe care le alesese, înainte să le scape. L-au lăsat pe Marty pe jos şi s-au dus înapoi în magazin…

Acolo au văzut pe podea pungile Taliei. Dar nu şi pe Talia.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât. Şi-a întors

capul doar o secundă şi…

Stătea în partea din faţă a magazinului şi se uita prin vitrină. Afară era o fetiţă care nu avea mai mult de 5–6 ani. Zâmbea şi avea părul strâns în două codiţe împletite. Şi-a pus mâna pe geam. Talia a imitat-o. Mâinile lor erau cam de aceeaşi dimensiune şi se potriveau perfect. Talia a râs şi fetiţa a zâmbit.

Adică a zâmbit până când o femeie a venit pe trotuar alergând şi a smuls-o de acolo, cu o privire îngrozită pe chip. A strâns-o pe fetiţă şi i-a întors capul. S-a uitat urât la Talia prin vitrină.

— Cum *îndrăzneşti?* s-a răstit. Lasă-mi fata în pace, ciudato!

Linus s-a dus furios spre femeie:

— Doamnă, vedeţi că…

Dar femeia a scuipat vitrina şi a plecat repede, ţinând fetiţa strâns la piept.

— Doamna a fost rea, i-a şoptit Lucy lui Linus. Vreţi să o izbesc de perete, aşa cum am făcut cu Marty? Ar fi corect?

— Nu, a zis Linus şi l-a tras pe Lucy după el. Nu ar fi deloc corect. Poţi să faci asta doar dacă trebuie să te aperi. A fost rea, dar a folosit doar cuvinte.

— Şi cuvintele pot să rănească, i-a zis Lucy.

— Ştiu. Dar trebuie să ne alegem bătăliile. Doar pentru că cineva se comportă într-un anumit fel, asta nu înseamnă că trebuie să răspundem în acelaşi mod. Asta ne face buni.

— Uriaşul ăsta are dreptate, a zis J-Bone, venind în spatele lor. Oamenii sunt naşpa, dar

uneori trebuie să-i laşi să fie naşpa de capul lor, fără să te bagi.

Linus era sigur că nu asta voia să zică. Nu era prea fericit nici cu porecla lui J-Bone.

Talia încă stătea lângă vitrină. Scuipatul femeii se scurgea pe geam. Talia nu părea prea supărată, dar Linus nu era sigur. A părut surprinsă când Lucy şi Linus au apărut lângă ea.

— A fost ciudat, nu? a zis în cele din urmă şi a scuturat din cap. Oamenii sunt ciudaţi.

— Eşti bine?

A dat din umeri.

— Fetiţa era drăguţă. A zis că îi place barba mea. Doar doamna mai în vârstă a fost nesimţită.

— Ea... femeia nu a fost... a dat Linus să spună.

— Ştiu ce-a fost şi ce n-a fost, a zis Talia relaxată. Am mai dat de situaţii de genul ăsta. E groaznic, dar nu e nimic nou. E amuzant însă, nu?

Lui Linus nu i se părea nimic nostim:

— Ce anume?

— Că e atât de multă speranţă, deşi nu pare.

Linus era şocat:

— Cum adică?

— Fetiţa. Ei nu i-a fost teamă de mine. A fost drăguţă. Nu i-a păsat cum arăt. Asta înseamnă că poate să gândească singură. Poate femeia o să-i spună că sunt rea. Şi poate că fetiţa o s-o şi creadă. Sau poate că n-o s-o creadă deloc. Arthur mi-a spus că, dacă vrei să schimbi mentalitatea mulţimilor, trebuie să începi cu câţiva indivizi. Ea e doar o persoană. Dar şi doamna tot doar o

persoană e, a zis Talia şi a zâmbit larg.

Putem să mergem la cimitir acum? Vreau să-mi încerc sapa. Tu ce ţi-ai luat, Lucy?

— Chuck Berry, a zis Lucy cu mândrie. Şi l-am izbit pe Marty de perete.

— De s-a crăpat până şi betonul! a zis J-Bone şi a râs. A fost foarte şmecher puştiulică.

— Uau! a zis Talia, impresionată. A murit? Trebuie să-l îngropăm? Stai să-mi iau uneltele şi putem să…

— Nţ, nu e mort. M-am gândit că domnul Baker n-ar fi prea fericit, aşa că l-am lăsat să-şi ţină intestinele pe dinăuntru.

Talia a oftat.

— Probabil e mai bine aşa. Îmi place mult Chuck Berry. De-abia aştept să-l ascult pe-ăsta!

— Nu? E supertare! Putem să le plătim? l-a întrebat pe Linus. Nu putem să le furăm, pentru că J-Bone nu e cap pătrat. Nu?!

Încă părea că ar fi vrut să le fure.

— Aşa e, nu e cap pătrat, a zis Linus, jurând în gând că n-o să mai repete niciodată cuvintele astea. Putem să plătim…

— Neah, a zis J-Bone. N-avem ce să facem cu banii voştri. Le primeşti gratis, puştiulică. Scuze de toată faza cu Marty care a încercat să te exorcizeze. Bate cuba cu fratele tău.

Lucy a bătut palma cu el bucuros.

— Linus! Le primesc gratis! E chiar mai bine decât dacă le-am fi furat!

Linus a oftat.

— Nu e… nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul.

— Ce cap pătrat, uriaşule, a bombănit Lucy, dar s-a împins uşor cu umărul în şoldul lui Linus, ca şi cum voia să-i arate că nu vorbeşte serios.

La 14:30 s-au întâlnit cu restul în faţa magazinului de îngheţată. Oamenii stăteau departe de ei şi se holbau fără jenă, dar niciunul dintre copii nu părea să observe. Îl ascultau pe Chauncey, care părea să poarte o altă pălărie. Dădea vesel din tentacule, în timp ce Zoe şi Arthur îl priveau amuzaţi.

— *Uite-i,* a exclamat Chauncey. Lucy! Talia! N-o să vă vină să credeţi! *Uitaţi ce-am primit.*

Şi-a scos pălăria de pe cap, iar tijele i s-au întins de entuziasm. În tentacule ţinea o pălărie familiară, care semăna cu…

— El mi-a *dat-o!* a strigat Chauncey. Nici n-a trebuit să-l rog! Doar i-am zis valetului că mi se pare că e cel mai grozav om din lume şi că asta vreau şi eu să mă fac când o să fiu mare şi că vreau să fiu exact ca el şi *mi-a dat-o.* Vă vine să credeţi? a întrebat Chauncey şi şi-a pus pălăria înapoi pe cap. Cum îmi stă?

— Fermecător, a zis Linus. Mai că-mi doresc să fi avut un geamantan ca să te rog să mi-l cari.

Chauncey a chiţăit:

— Vorbiţi serios? Chiar credeţi asta?

— Arată bine, a zis Lucy şi l-a bătut uşor pe cap. Poate reuşim să facem rost şi de o haină asortată. Cred că îmi place mai mult decât cealaltă pălărie, deşi şi cu aia îţi stă bine.

— Mersi, Lucy! Îţi stau oricând la dispoziţie!

— Şi voi ce aveţi aici? a întrebat Arthur şi s-a ghemuit când Talia şi Lucy au început să-i arate comorile. A! Ce sapă frumoasă! Şi câte discuri! O să trebuiască să le ascultăm când ne întoarcem pe insulă.

— Totul bine? l-a întrebat Zoe încet pe Linus, când copiii nu erau atenţi.

— Dacă mă întrebi dacă s-a comis vreo fărădelege… oarecum. Dar m-am descurcat.

— Să ne facem griji?

Linus a scuturat din cap.

— O să vorbim despre asta când nu sunt atât de multe urechiuşe aici. Nu cred că trebuie să ştie ce a făcut Lucy…

— Am aruncat un cap pătrat pe nume Marty într-un zid după ce a încercat să mă exorcizeze într-o debara! Şi după aia am primit discurile pe gratis de la J-Bone! Nu-i aşa că-i tare?

— Ooo! au zis copiii în cor.

Linus a oftat.

— Cred că e un moment bun pentru nişte îngheţată, a zis Arthur.

Magazinul de îngheţată era fermecător, parcă blocat în trecut. În faţa tejghelei se aflau nişte taburete rotative roşii şi Little Richard cânta despre o fată pe nume Sue, „tutti frutti, o, Rudy”[12]. Era luminos şi pereţii erau vopsiţi în roşu şi roz. Un clopoţel a răsunat când au intrat pe uşă.

Un bărbat stătea cu spatele la ei, aplecat peste o tejghea, în spatele unor cutii de îngheţată, de

12 Versuri din cântecul „Tutti Frutti” (n.t.).

diverse culori şi consistenţe. S-a întors, cu un zâmbet larg şi a zis:

— Bine aţi venit! Ce pot să vă…

Zâmbetul i-a pierit brusc. A făcut ochii mari.

Copiii şi-au lipit mâinile de geam şi s-au uitat la îngheţată.

— Uau! a zis Phee. O să-mi iau toate sortimentele deodată. O să mi se facă *rău* de tot de la atâta îngheţată!

— Poţi să alegi două arome, i-a zis Arthur. Nu mai mult. Nu vreau să vă stricaţi pofta de mâncare.

— Eu asta vreau, l-a asigurat fata. Vreau foarte tare să-mi stric pofta de mâncare.

— Eşti… tu… a început să se bâlbâie bărbatul.

— Da, a zis Linus. Eu sunt eu. Mulţumesc că aţi observat. Copii, aşezaţi-vă la coadă. Câte unul pe rând, ca domnul să nu fie copleşit…

— Nu, a zis bărbatul, scuturând isteric din cap. În niciun caz. Trebuie să plecaţi.

Copiii au tăcut brusc.

Înainte ca Linus să zică ceva, cuprins de furie, Arthur i-a luat-o înainte.

— Poftim?

Bărbatul se înroşise deja de nervi. Îi pulsa o venă.

— Nu-i servesc pe cei ca voi aici.

Zoe a clipit:

— Poftim?

Bărbatul a făcut un semn spre perete. Acolo, ca de obicei, era un afiş cunoscut. DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Îmi rezerv dreptul să refuz servirea, a zis bărbatul. Să îmi aleg clienţii cum vreau. Dacă văd ceva, zic ceva. Şi acum vă zic vouă că nu o să primiţi nimic de la mine.

S-a uitat la Theodore, care stătea pe umărul lui Sal.

— Nu sunteţi bine-veniţi în magazinul meu. Nu sunteţi bine-veniţi în *satul* ăsta. Nu-mi pasă cu cât suntem plătiţi ca să ne ţinem gura. Duceţi-vă înapoi pe afurisita voastră de insulă.

— Taci naibii din gură! s-a răstit Linus. N-ai niciun drept să…

— Ba da, a răspuns bărbatul şi a lovit cu pumnul în tejghea.

Sunetul s-a auzit puternic şi apoi…

Theodore a ţipat nervos şi s-a dezechilibrat. Hainele pe care le purta Sal au căzut brusc pe pământ când băiatul s-a transformat în Pomerenian. Linus şi-a adus aminte de prima dată când l-a văzut făcând asta, în ziua în care a ajuns pe insulă. Atunci s-a transformat *de frică.*

Bărbatul ăsta îl speriase atât de tare pe Sal, încât s-a transformat în câine.

De sub grămada de haine s-a auzit un schelălăit trist şi Sal a încercat să se elibereze. Phee şi Talia s-au aplecat să-l ajute, iar Theodore a zburat spre Zoe. Chauncey s-a dus să se ascundă în spatele lui Linus atât de repede, încât noua pălărie aproape i-a căzut pe jos, şi a continuat să urmărească totul de după picioarele lui.

Lucy s-a uitat în jos, spre Sal, ale cărui lăbuţe din faţă erau prinse în tricou. Phee şi Talia îi

şopteau ceva încet, îi spuneau că e totul bine şi să nu se mai mişte, ca să-l poată elibera. Lucy s-a întors spre bărbatul de după tejghea.

— N-ar fi trebuit să-l sperii pe fratele meu, i-a zis sec. Pot să te rănesc. Pot să te *rănesc foarte tare.*

Bărbatul a deschis gura să zică ceva, dar a fost întrerupt când Arthur Parnassus a zis:

— Lucy.

Linus nu l-a mai auzit niciodată pe Arthur aşa. Era rece şi dur şi, deşi a zis un singur cuvânt, Linus a simţit că îi *răzuieşte* pielea. A privit în spate şi l-a văzut pe Arthur uitându-se la bărbatul din spatele tejghelei, cu ochii mici şi cu mâinile încleştate.

Bărbatului nu părea să-i fie frică de copii.

Dar îi era frică de Arthur.

— Cum îndrăzneşti? a zis Arthur încet.

Lui Linus îi aducea aminte de un tigru la vânătoare.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti cu ei aşa? Sunt *copii.*

— Nu-mi pasă, a zis bărbatul şi a făcut un pas înapoi. Sunt nişte *abominaţii.* Ştiu de ce sunt capabili cei ca ei…

Arthur a mai făcut un pas în faţă:

— Ar trebui să fii mai îngrijorat de ce sunt *eu* capabil.

Camera s-a încălzit brusc.

Foarte tare.

— Arthur, nu! a zis Zoe. Nu aici. Nu în faţa copiilor. Gândeşte-te bine.

Arthur a ignorat-o.

— Au vrut doar nişte îngheţată. Atât. Am fi plătit-o şi ei ar fi fost fericiţi şi am fi *plecat.* Cum îndrăzneşti?!

Linus s-a dus în faţa lui Arthur. S-a întors cu spatele la bărbatul de după tejghea şi s-a uitat la Arthur. I-a luat faţa în mâini. Părea că arde pe dinăuntru.

— Nu aşa trebuie rezolvate lucrurile.

Arthur a încercat să se elibereze, dar Linus îl ţinea strâns.

— Nu poate să…

— Ba da, a zis Linus încet. Şi nu e corect. Deloc. Dar trebuie să-ţi aminteşti cine eşti. Trebuie să-ţi aminteşti cine te admiră. De cine ai grijă. Ce o să creadă ei. Pentru că orice vei face aici le va rămâne întipărit în memorie toată viaţa.

Ochii lui Arthur au strălucit iar, dar s-a liniştit. A încercat să zâmbească şi aproape i-a ieşit.

— Ai dreptate, normal. Nu e…

Clopoţelul de deasupra uşii a răsunat din nou.

— Ce se întâmplă aici?

Linus şi-a lăsat mâinile pe lângă corp şi a făcut un pas înapoi.

— Helen! a strigat bărbatul de după tejghea. *Chestiile* astea nu vor să plece!

— Aha! Păi se pare că nu şi-au primit încă îngheţata, Norman, aşa că e normal că nu vor să plece.

Era femeia îndesată de la magazinul de unelte. Încă mai avea puţină mizerie pe frunte, deşi îşi dăduse jos mănuşile de grădinărit. Nu părea deloc mulţumită. Linus spera că n-o să le provoace şi mai

multe probleme.

— Nu vreau să-i servesc, a mârâit Norman. *Refuz.*

Femeia – Helen – a zâmbit delicat.

— Nu tu decizi. Ar trebui să ridic problema asta la următorul consiliu, să le spun cum refuzi clienţi. Oricum, contractul tău trebuie reevaluat după Anul Nou, nu? Ar fi păcat să nu fie reînnoit.

Linus a crezut că lui Norman o să-i explodeze vena de pe frunte.

— N-ai face asta.

Helen a ridicat din sprâncene:

— Eşti dispus să afli?

— Nu vreau să-i servesc!

— Atunci du-te în spate şi mă ocup eu.

— Dar…

— Norman.

Linus a crezut că Norman o să continue să riposteze. În schimb, s-a uitat urât la copii şi la Arthur, s-a întors pe călcâie şi a ieşit valvârtej din magazin. Uşa s-a trântit în urma lui.

Helen a oftat.

— Ce puţoi penibil.

— Vreau să fiu exact ca tine când mai cresc, a zis Talia cu admiraţie.

Phee stătea lângă ea şi dădea din cap. Îl ţinea pe Sal în braţe, cu capul lipit de gâtul ei.

Helen a tresărit.

— A, nu mă băgaţi în seamă. Nu ar fi trebuit să zic asta. Să nu înjuraţi niciodată, copii, ne-am înţeles?

Au dat din cap, dar Linus deja îl vedea pe Lucy

murmurând vesel *puţoi penibil.*

— Cine eşti? a întrebat Zoe neîncrezătoare.

Femeia i-a zâmbit:

— Sunt patroana magazinului de unelte. Am avut o discuţie foarte plăcută cu Talia despre grădini mai devreme. Ştie foarte multe.

— Helen e şi primarul din Marsyas, a spus Arthur.

Focul din el părea să se fi domolit. Se liniştise şi acum părea calm din nou.

— Da, şi asta, a zis Helen. Arthur, mă bucur să te revăd.

— Primarul? a întrebat Talia. Chiar le faceţi pe *toate?*

Linus era de acord. Nu se aşteptase la asta.

— Aşa ai crede, a răspuns Helen.

S-a uitat la uşă, care încă se rotea.

— Şi se pare că asta implică şi să rezolv treburile unor bărbaţi isterici. Sincer. Oricât de duri se cred, am observat că bărbaţii se topesc foarte uşor. Sunt ca nişte fulgi de zăpadă.

— Eu nu, i-a zis Lucy serios. Voiam să-l facă să creadă că o să i se topească pielea, înainte să vii tu. Şi tot bărbat sunt.

Helen s-a uitat la el şocată, dar şi-a revenit repede.

— A, atunci mă bucur că am venit la timp. Şi cred că tu mai ai ceva până să devii bărbat. Dar sper să fii un bărbat mai bun. Sigur ai nişte modele bune în preajmă.

Lucy i-a zâmbit larg.

Femeia a bătut din palme.

— Îngheţată! Nu de asta sunteţi aici?

— Poţi să serveşti şi îngheţată? a întrebat Talia.

Helen a dat din cap şi s-a dus în spatele tejghelei, unde stătuse Norman.

— A fost prima mea slujbă. Aveam 17 ani. Atunci era un alt magazin, dar cred că încă mai ştiu să folosesc lingura. Tot de atunci îl ştiu şi pe Arthur. Venea aici când era copil.

Asta chiar că i-a atras atenţia lui Linus.

— Arthur a fost *copil?* a întrebat Phee şocată.

— De ce eşti aşa surprinsă? a întrebat Arthur şi i l-a luat pe Sal din braţe.

— Nu ştiu. Cred că… mă gândeam că mereu ai arătat aşa.

— Aproape, a zis Helen. Se îmbrăca la fel. Cel mai mic adult din lume. Era întotdeauna politicos. Dacă mai ţin bine minte, cel mai mult îi plăcea îngheţata de cireşe.

Toată lumea s-a întors încet să se uite la Arthur. Până şi Linus.

Arthur a dat din umeri.

— Îmi plăcea cât e de roz. Haideţi copii, la rând. Linus, poţi să-l ajuţi tu pe Sal, te rog? Cred că i-ar plăcea.

Linus era atât de şocat, încât doar a dat din cap. Mintea i-o luase razna şi avea atât de multe întrebări, încât nici nu mai putea să gândească limpede. Chauncey i-a dat hainele lui Sal. Le-a pus sub braţ, iar Arthur i l-a dat pe Sal.

Sal tremura, dar s-a cuibărit la pieptul lui Linus.

— E o toaletă în spatele tău, a zis Helen, în

timp ce Lucy o întreba dacă îngheţata de fistic are gândaci în ea. Aveţi mai multă intimitate acolo.

— Mersi, i-a şoptit Arthur şi l-a mângâiat pe Sal.

— Pentru? a întrebat Linus.

Arthur s-a uitat la el.

— Ştii pentru ce. Nu ar fi trebuit să-l las pe bărbatul ăla să mă enerveze aşa de tare.

Linus a scuturat din cap.

— N-a fost… N-am făcut nimic.

— Ba da, a răspuns Arthur. Chiar dacă tu nu crezi, o să cred eu cât pentru amândoi. Eşti un om bun, Linus Baker. Sunt foarte bucuros că ne cunoaştem.

Linus a înghiţit în sec şi s-a îndreptat spre toaletă.

Era unisex şi avea tot ce-i trebuie, adică un WC şi o chiuvetă. A pus hainele lui Sal jos şi s-a sprijinit de perete.

— E în regulă, i-a zis câinelui care tremura în braţele lui. Ştiu că uneori lumea e înfricoşătoare. Dar mai ştiu şi că Arthur şi Zoe n-ar lăsa pe nimeni să-ţi facă rău. Nici Talia sau Phee. Nici Theodore sau Chauncey sau Lucy. Cred că ar face tot ce le-ar sta în putinţă să aibă grijă de tine. Ai auzit cum a zis Lucy că eşti fratele lui? Cred că şi ceilalţi copii simt la fel.

Sal a scheunat încet, cu nasul rece lipit de gâtul lui Linus.

— Nu e drept, a zis Linus, cu privirea în gol. Cum sunt unii oameni. Dar, atâta vreme cât tu eşti drept şi bun, aşa cum ştiu că eşti, ce cred oamenii

ăia n-o să conteze pe termen lung. Ura e asurzitoare, dar o să-ţi dai seama că doar câţiva oameni urlă, din disperarea de a fi auziţi. Poate n-o să-i faci niciodată să se răzgândească, dar, atâta vreme cât vei ţine minte că nu eşti singur, vei izbândi.

Sal a lătrat.

— Da, chiar a fost un puţoi penibil, nu? Hai, o să aştept afară să te transformi la loc şi să te schimbi. Şi după aceea o să mergem să mâncăm îngheţată. Deşi eu probabil n-ar trebui – nu e bună pentru talie, la urma urmei –, am pus ochii pe cea cu mentă şi fulgi de ciocolată. Cred că merit ceva bun; şi cred că şi tu. Ce zici?

Sal a început să dea din coadă.

— Bun. Aşa mai merge. Şi, dacă te mai sperii, să ştii că nu e nicio ruşine să te transformi, atâta vreme cât ţii minte cum să te întorci.

L-a pus jos pe Sal, care dădea din coadă şi mai vesel.

— O să fiu în faţa uşii.

Linus a ieşit din baie. A auzit ceva ce semăna cu nişte oase care pocneau şi un oftat prelung. În magazin, Lucy, Talia şi Phee stăteau la o masă. Lucy reuşise deja să-şi pună îngheţată în păr. Chauncey îşi ducea cupa spre ei, cu pălăria de valet puţin strâmbă. Zoe stătea la masa alăturată şi îi dădea îngheţată cu linguriţa lui Theodore, care avea limba scoasă şi ochii daţi pe spate de extaz.

Arthur stătea la tejghea şi vorbea încet cu Helen. Linus a văzut cum femeia îl ia pe Arthur de mână.

— OK, s-a auzit o voce prin uşă. Sunt gata.

— Bun, a zis Linus. Hai să vedem.

Uşa s-a deschis. Sal părea puţin posac şi îşi freca ceafa cu mâinile.

— Aşa mai merge, a zis Linus. Ca nou.

Sal a dat din cap, dar nu se uita la el.

— Linus?

— Da?!

Sal şi-a încleştat pumnii.

— Ce a vrut să zică?

— Când?

S-a uitat o clipă la el, dar şi-a ascuns repede privirea.

— A zis… a zis că nu-i pasă cât de mult sunt plătiţi ca să nu zică nimic. Ce-a vrut să zică?

Fireşte că Sal a prins asta. Linus a ezitat, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— A… un prost, sincer. Dar tu eşti special, toţi sunteţi. Şi dacă lumea ar şti cât de speciali sunteţi, poate ar înţelege. E mai bine pentru voi.

Sal a dat din cap, îngrijorat:

— Mită.

Linus a oftat.

— Aşa se pare. Dar nu e important. O să mă ocup eu de asta, bine? Hai să mâncăm.

Helen s-a speriat când l-a văzut. S-a uitat atent la el, apoi la uşa de la baie, apoi iar la Sal.

— *Tu* erai?

Sal s-a crispat.

— Cât de *fascinant,* a zis Helen. Când credeam că le-am văzut pe toate. Tu o să primeşti trei cupe, cred. Un băiat în creştere merită. Ce arome vrei?

Sal părea surprins. S-a uitat la Linus.

— Hai, i-a zis Linus. Trei cupe.

A ales aromele cu grijă, de-abia şoptit. Helen s-a aplecat spre el şi, deşi încă avea privirea aţintită în pământ, asta l-a făcut să zâmbească. Când i-a dat paharul, Sal i-a mulţumit încet şi s-a dus la masă. Ceilalţi l-au aplaudat când a ajuns şi i-au făcut loc lângă ei. S-a aşezat lângă Lucy, i-a pus mâna pe umăr şi l-a tras mai aproape. Lucy a râs şi s-a uitat la el, cu ochii strălucitori. Sal nu şi-a luat braţul de acolo cât timp au mâncat.

— Tocmai l-am întrebat pe Arthur dacă pot să vin să văd grădina Taliei, i-a zis Helen. Am auzit că e foarte frumoasă.

— Chiar e, a zis Linus. A lucrat mult la ea. Sunt sigur că i-ar plăcea să ţi-o arate. Oricum deja crede că poţi să calci pe apă.

Helen a râs.

— Aşa se pare.

— Dar trebuie să întreb. De ce acum?

S-a uitat la el mirată.

— Poftim?

— Linus, l-a avertizat Arthur.

Linus a scuturat din cap.

— Nu, e o întrebare bună. Nu e ca şi cum orfelinatul e deschis recent. O parte dintre copii sunt aici de mult. Se pare că şi tu eşti aici de mult. De ce acum? De ce nu te-ai dus acolo până acum? De ce au trebuit să vină copiii aici înainte să iei decizia asta?

— Îmi cer scuze, a zis Arthur. E foarte protector…

Helen a ridicat o mână:

— E în regulă, Arthur. Chiar e o întrebare bună.

A inspirat adânc.

— Şi n-am nicio scuză. Probabil mi-am lăsat percepţia să mi se… deformeze. Sau poate a fost o situaţie de tipul ochii care nu se văd se uită.

— Dacă vezi ceva, zi ceva, a bombănit Linus.

Helen s-a încruntat când s-a uitat la afişul de pe perete.

— Da. Aşa e. E… păcat. Suntem prinşi în micile noastre bule şi, chiar dacă lumea este un loc mare şi misterios, bulele ne protejează. În detrimentul nostru.

Femeia a oftat.

— Dar este aşa de uşor pentru că rutina ne linişteşte. În fiecare zi, totul e la fel. Când suntem scoşi din asta, când bula se sparge, poate fi greu să înţelegem ce am ratat. Poate chiar ne e frică. Unii dintre noi se luptă să-şi refacă obiceiurile. Nu cred că eu aş face asta, dar şi eu am trăit în bulă, a zis şi a zâmbit cu tristeţe. Slavă cerului că ai spart-o.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să fac asta, a zis Linus. N-ar fi trebuit să fie nevoie ca *ei* să facă asta.

— Aşa e. Şi, deşi eu sunt o singură persoană, îmi cer scuze pentru asta. Promit că nu voi mai permite să se întâmple din nou.

S-a uitat peste umăr la uşa prin care dispăruse Norman.

— Voi face tot posibilul să mă asigur că sătenii înţeleg că toţi copiii de la orfelinat sunt bine-veniţi

oricând. Nu ştiu cât de receptivi or să fie, dar şi eu pot fi foarte vocală când e nevoie.

Ochii au început să-i strălucească şi a adăugat:

— Doar n-aş vrea să fiu izbită de un zid.

Linus a tresărit:

— Marty?

— Martin, a zis Helen şi şi-a dat ochii peste cap. A venit şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Nepotul meu e un idiot. J-Bone l-a concediat cum şi-a venit în simţiri. Şi eu aş fi făcut la fel.

— De acord.

Linus a ezitat, apoi a zis:

— Credeţi că o să ne facă probleme?

Pe Linus nu l-ar fi mirat dacă cei din Conducerea Extrem de Superioară ar fi vrut să se implice dacă s-ar fi aflat. Poate chiar l-ar chema pe Lucy la ei. Nu ar fi fost prima dată. Linus nu era sigur pentru cine se temea mai mult: pentru Lucy sau pentru Conducerea Extrem de Superioară. Probabil pentru ei, dacă era sincer.

— A, a zis Helen. Nu vă faceţi griji de Martin. O să mă ocup eu de el.

Linus nu era sigur ce însemna asta.

— O să vă asculte?

Femeia a pufnit.

— Eu îi administrez moştenirea lăsată de părinţii lui, odihnească-se în pace. O să mă asculte.

S-a aplecat spre Linus şi l-a luat de mână.

— Schimbarea vine când oamenii o vor suficient de mult, domnule Baker. Şi eu o vreau. Vă promit. O să ia ceva timp, dar veţi vedea. Ziua de azi a fost un binemeritat şut în fund.

L-a strâns de mână şi i-a dat drumul.

— Haideţi. Ce aromă vreţi?

— Cireşe, *a* zis Linus, fără să se gândească.

Helen a râs.

— De ce nu mă miră? Două cupe, bănuiesc, a zis şi a început să fredoneze o melodie.

Linus a ridicat privirea şi a văzut că Arthur se uita la el.

— Ce?

Arthur a scuturat încet din cap.

— Nu ştiu de ce nu poţi să vezi.

— Ce să văd?

— Pe tine. Tot ce eşti.

Linus a început să se foiască.

— Nu e mare lucru, dar fac tot ce-mi stă în putere. N-ar… n-ar fi trebuit să insist, a adăugat apoi. Să vă fac să veniţi aici. Ar fi trebuit să te ascult.

Arthur părea amuzat din nou.

— Cred că ne-am descurcat. Au fost câteva obstacole, dar nimic prea grav. Lucy n-a omorât pe nimeni, deci a ieşit chiar bine.

— Două cupe de cireşe, a anunţat Helen. Pentru fiecare dintre voi.

Erau de un roz-aprins, cu bucăţele de fructe înăuntru.

— E din partea casei.

— A, nu trebuie să… a început Arthur.

Femeia i-a făcut semn să o lase baltă:

— Nici pomeneală. Măcar atât pot să fac. Tot ce îţi cer e să mă laşi să vin pe insulă, să văd grădina.

— Cu drag, a zis Arthur. Oricând vrei. Poţi să stai şi la prânz.

Femeia a zâmbit.

— Sună perfect. Poate săptămâna următoare? Am un angajat, dar e în concediu săptămâna asta, aşa că sunt singură. Sunt convinsă că tu şi domnul Baker veţi fi nişte gazde desăvârşite…

— Mă tem că vom fi doar eu şi copiii, a zis Arthur şi a luat o linguriţă de îngheţată.

Vocea îi suna altfel.

— Linus o să plece de azi într-o săptămână. Mulţumim pentru îngheţată, Helen. Şi că ai fost aşa de amabilă.

S-a întors şi s-a dus la masa copiilor.

Linus s-a încruntat. Nu l-a mai văzut niciodată pe Arthur aşa de aspru.

— Plecaţi? a întrebat Helen şocată. De ce?

Linus a oftat.

— Sunt aici într-o misiune de la DERETIMA. Ştiam că şederea mea aici e temporară.

— Dar vă veţi întoarce, nu?

Linus s-a uitat în altă parte.

— De ce aş face asta? După ce îmi depun recomandarea, nu va mai fi nevoie. Treaba mea va fi gata.

— Treaba dumneavoastră, a repetat Helen. Asta e tot ce înseamnă locul ăsta? O treabă?

— Ce altceva…

S-a aplecat şi l-a apucat iar de mână. De data asta, l-a strâns mai ferm.

— Nu faceţi asta. Puteţi să vă minţiţi cât vreţi, domnule Baker, dar nu încercaţi să mă minţiţi şi pe

mine. N-o să accept asta. Vă prezentaţi într-o anumită lumină, chiar şi la mine la magazin, dar pot să văd dincolo de faţadă. Felul în care i-aţi apărat pe copii doar a întărit asta. Ştiţi bine ce altceva.

— Nu e casa mea, a recunoscut Linus încet. Eu locuiesc în oraş.

Helen a pufnit.

— O casă nu e mereu clădirea în care locuim. Mai contează şi oamenii cu care alegem să ne înconjurăm. Poate nu locuiţi pe insulă, dar nu puteţi să-mi spuneţi că nu e casa dumneavoastră. Bula dumneavoastră, domnule Baker. S-a spart. De ce aţi vrea să crească la loc?

S-a întors şi l-a strigat pe Norman, după care a dispărut pe uşă şi l-a lăsat pe Linus cu privirea în gol. Îngheţata lui începea să se topească.

Bărbatul de la poştă de-abia l-a băgat în seamă. N-a făcut decât să mârâie ceva când Linus a plătit pentru expedierea raportului.

— A venit vreo scrisoare pentru mine? a întrebat Linus, sătul de spectacolul ăsta.

Bărbatul s-a uitat urât la el, după care s-a întors şi a început să caute printre plicurile dintr-o cutie de plastic. A scos un plic mare de data asta. Era mult mai gros decât oricare altă scrisoare pe care o primise Linus pe insulă. S-a încruntat când bărbatul i l-a întins.

Era de la DERETIMA.

— Mulţumesc, a zis Linus distras.

Plicul erau greu şi rigid. Linus l-a luat şi a ieşit

din poştă.

A păşit în soarele cald de toamnă. A inspirat adânc. Ceilalţi îl aşteptau la maşină. N-ar fi trebuit să-l deschidă acolo, dar... trebuia să ştie ce e înăuntru.

A rupt plicul atent.

Înăuntru era un dosar, asemănător cu cele pe care le primise la sosirea pe insulă. Dosarul nu avea niciun nume trecut pe el. Nimic.

Prima pagină era o scrisoare.

A scos-o şi a clipit când ceva s-a rostogolit pe trotuar, nu înainte să-i aterizeze pe picior.

S-a uitat în jos.

Era o cheie veche de metal.

S-a aplecat şi a ridicat-o. Era mai uşoară decât se aştepta. Pe foaie scria:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker,

Vă mulţumim pentru cel de-al doilea raport. A fost minuţios ca de obicei şi de-a dreptul revelator. Descrierile vieţilor de zi cu zi ale copiilor ne-au dat multe la care să ne gândim.

Totuşi.

Avem câteva motive de îngrijorare.

Aşa cum vă aduceţi aminte, v-am cerut o analiză mai detaliată a lui Arthur Parnassus.

Şi, deşi ne-aţi oferit ce v-am cerut, nu am putut să nu observăm că a părut mai puţin… obiectivă decât ne-am fi aşteptat. De fapt, întregul raport e diferit de tot ce aţi mai scris până acum. Aţi fost ales pentru această misiune şi datorită imparţialităţii dumneavoastră. Mereu aţi reuşit, chiar şi în condiţii dificile, să vă menţineţi un grad de detaşare faţă de copiii şi de adulţii pe care îi investigaţi.

Lucrurile nu par să stea la fel acum.

Vă avertizăm să nu procedaţi aşa, domnule Baker. Oamenii fac şi spun tot ce pot ca să-i mulţumească pe cei în poziţii de putere. Este o armă, una mânuită cu multă dibăcie. Cei care nu sunt imuni la astfel de tertipuri se trezesc că ajung să gândească în moduri necuvenite. Şederea dumneavoastră în Marsyas se va încheia curând. Vă veţi întoarce în oraş. Veţi primi altă misiune şi tot aşa, la nesfârşit. Protejaţi-vă inima, domnule Baker, pentru că asta vânează în primă fază. Nu vă puteţi permite să pierdeţi din vedere ce e adevărat. Trebuie să rămâneţi obiectiv. Aşa cum sigur ştiţi, în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* este clar stipulat că orice relaţie trebuie să aibă caracter strict profesional. Nu vă puteţi compromite, mai ales dacă există dovezi că un orfelinat trebuie închis, pentru că nu ar fi spre binele copiilor.

Sigur, poate am subestimat cât de

influenţabil sunteţi de atenţia cuiva ca domnul Parnassus. Din moment ce sunteţi necăsătorit, putem înţelege de ce v-aţi simţi confuz sau măcinat. În acest sens, vrem să vă reamintim că DERETIMA şi Conducerea Extrem de Superioară sunt aici pentru dumneavoastră. Ne pasă de dumneavoastră. La întoarcere, vă vom cere să luaţi parte la o evaluare psihologică. Pentru liniştea dumneavoastră sufletească, fireşte. Bunăstarea asistenţilor sociali primează. Dumneavoastră sunteţi baza DERETIMA şi, fără dumneavoastră, nu am exista nici noi. Nu ar exista nicio fărâmă de speranţă pentru copii. Sunteţi important, domnule Baker.

Ca să vă ajutăm să vă puneţi gândurile în ordine şi ca să fim complet transparent, vă trimitem dosarul semicomplet al lui Arthur Parnassus. Veţi vedea curând că nu este cine credeţi că este. Orfelinatul Marsyas este un fel de experiment. Ca să vedem dacă cineva de… natura lui se poate ocupa de nişte copii neobişnuiţi. Să-i ţină la un loc, ca să ne protejeze societatea. Cunoaşte bine insula, din moment ce şi el a copilărit acolo, într-un orfelinat care a fost închis din cauza lui. Nimeni altcineva nu mai poate să vadă acest raport. Nu vă este permis să vorbiţi despre el cu nimeni, mai ales cu domnul Parnassus. Consideraţi-o informaţie clasificată de nivel 4.

În plus, veţi găsi şi o cheie în plic. Dacă

lacătele nu au fost schimbate, cheia asta ar trebui să deschidă uşa spre pivniţa din grădină. Aşa o să înţelegeţi mai bine de ce este cu adevărat capabil Arthur Parnassus.

Curând, domnule Baker. Vă veţi întoarce acasă curând.

Aşteptăm cu interes următorul raport şi ultimele menţiuni la întoarcere.

Cu sinceritate,

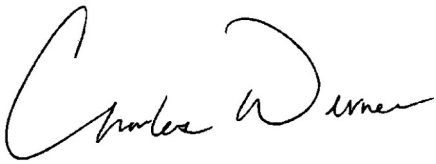

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Capitolul 15

Deşi curiozitatea începea să-l macine, Linus a ignorat-o.

A ignorat-o când s-a întors la maşină.

A ignorat-o când s-a suit în ea.

A ignorat-o când Arthur i-a zâmbit şi l-a întrebat dacă e gata să meargă acasă.

— Da, a zis sec. Sunt gata.

Copiii aveau prea multă energie de la atâta zahăr, aşa că au turuit tot drumul spre feribot. Merle a bombănit ceva când a coborât pasarela, dar l-au ignorat. Pe la jumătatea canalului, copiii au

adormit, cu excepţia lui Sal. Theodore era ghemuit la el în braţe, cu o aripă peste cap, ca să se apere de soare.

— Te-ai simţit bine? l-a întrebat Zoe.

— Cred că da, a răspuns Sal. Domnul Baker m-a ajutat. Mi-a spus că poate să-mi fie frică, dar să nu uit că sunt mai mult de atât.

A oftat.

— Oamenii pot să fie nepoliticoşi şi pot să creadă lucruri stupide despre mine, dar vă am pe voi şi asta e cel mai important. Nu-i aşa, domnule Baker?

Linus s-a gândit că e deja prea târziu să-şi mai protejeze inima.

Copiii au clipit încet când s-au trezit în faţa casei. Lucy a căscat şi s-a întins, lovind-o din greşeală pe Talia în faţă, cu cotul. Ea i-a împins braţul la o parte.

— Scuze, a zis băieţelul.

— Poate mâncăm mai devreme diseară, a zis Arthur. Nu cred că mai rezistaţi toţi mult după aceea. Haideţi să mergem înăuntru şi nu uitaţi să vă luaţi lucrurile. Aveţi grijă unde le puneţi. Talia, tu poţi să mergi la foişor dacă vrei să-ţi pui acolo noile unelte.

Talia a scuturat din cap când Zoe a deschis portiera.

— O să le ţin cu mine în noaptea asta. Aşa fac gnomii. Uneltele trebuie să rămână cu mine în pat în prima noapte, ca să ştie că sunt ale mele.

Arthur a zâmbit.

— Nostim, n-am mai auzit asta până acum.

— E o tradiţie gnomă antică. Strict secret. Ai noroc că ţi-am spus eu de ea.

— Da? O să ţin minte.

Arthur a deschis portiera lui şi a coborât şi el din maşină.

Linus a realizat că a rămas singur de-abia după câteva clipe. A tresărit când i-a deschis cineva portiera. S-a uitat afară şi a văzut-o pe Zoe, care îl privea atentă.

— Vii?

A dat din cap şi a strâns dosarul la piept. A observat că femeia se uită şi ea la dosar, puţin încruntată.

Linus a ieşit din dubă.

Zoe a închis portiera în urma lui.

— Ai fost foarte tăcut pe drum.

— A fost o zi lungă.

— Doar atât?

Linus a dat din cap.

— Nu mai sunt aşa de tânăr.

— Nu, a răspuns Zoe încet. Bănuiesc că nu. Vii înăuntru?

Linus a zâmbit:

— Ar trebui să mă duc să văd ce face Calliope. Să mă asigur că are apă şi mâncare. Aşa mă liniştesc şi eu puţin înainte de cină.

— Sigur. O să trimit unul dintre copii să te cheme când e gata.

S-a aplecat spre el şi l-a strâns de braţ.

— Te-ai descurcat bine azi, Linus. Nu cred că am fi reuşit fără tine. Mulţumim.

Era prima dată de când venise pe insulă când Linus s-a gândit că poate era folosit.

Gândul l-a durut mai mult decât se aştepta.

— Nu cred că e adevărat, a zis şi a zâmbit.

Zoe l-a privit câteva clipe.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Sunt doar obosit. De la tot soarele ăla. Sunt obişnuit doar cu ploaia.

Zoe părea că vrea să mai zică ceva, dar Phee a strigat-o să-i spună că e rândul ei să ajute cu masa şi că are nişte idei.

Zoe l-a lăsat pe Linus lângă maşină.

A privit-o pe măsură ce se îndrepta spre casă.

Arthur a rămas ultimul. S-a uitat peste umăr către Linus.

— Ne vedem curând?

Linus a putut doar să dea din cap.

Linus a început să se învârtă prin casă, aruncând din când în când o privire spre dosarul pe care îl pusese pe pat.

— Nu e nimic, nu? a întrebat-o pe Calliope, care îl urmărea de pe pervaz. Probabil e doar o prostie. De ce nu mi-ar fi dat informaţia asta înainte, dacă tot e aşa de importantă? Şi mă acuză pe mine că-mi pierd obiectivitatea. Tocmai pe mine! N-am auzit niciodată ceva mai ridicol. Cât tupeu au unii, din turnurile lor de cleştar.

Calliope a mieunat.

— *Ştiu!* a exclamat. E strigător la cer. Şi, chiar dacă *nu ar fi,* tot pot să apreciez calităţile oamenilor de aici. Asta nu trebuie să însemne

nimic. *Chiar* nu înseamnă nimic.

Calliope a dat din coadă.

— Exact! Şi fireşte că Arthur are secrete. Toată lumea are! *Şi eu* am secrete.

S-a oprit şi s-a încruntat.

— Mă rog, asta probabil nu e adevărat. Doar pentru că nu am zis ceva, nu înseamnă că e un secret. Dar *aş putea* să am unul! Şi ar fi secretul *cel mai* secret!

Calliope a căscat.

— Ai dreptate, a decis Linus. De ce contează? Probabil nu e mare lucru. Doar o tactică de intimidare. Şi chiar dacă *nu e,* n-o să schimbe nimic, nu am niciun sentiment necuviincios faţă de nimeni şi peste o săptămână o să plec de aici şi peste ceva vreme o să mă gândesc cu drag la perioada petrecută aici şi cu asta basta. N-o să regret că nu i-am zis ceva cuiva despre nişte sentimente care nici măcar nu există!

Calliope şi-a pus capul pe pernuţe şi a închis ochii.

Era o idee bună. Poate Linus ar fi trebuit să se culce şi să-şi limpezească gândurile. Poate un pui de somn. Sau poate chiar ar fi fost bine să ignore totul până a doua zi. N-a minţit când a zis că a fost o zi lungă. Chiar era obosit. Se întâmplaseră multe şi, deşi nu toate au fost frumoase, n-a fost niciun dezastru care să se termine cu Lucy făcând pe cineva să explodeze sau cu Talia lovind pe cineva cu noua ei lopată.

— Da, şi-a zis. Un duş şi un pui de somn. Poate nici nu mă mai trezesc până mâine. Oricum n-ar

strica să sar peste o masă, mai ales după ce am mâncat îngheţată cu cireşe.

A făcut o pauză, ca să se gândească puţin.

— Care nici măcar nu mi-a plăcut!

Asta era o minciună. Fusese absolut delicioasă. Avusese gust de copilărie.

S-a întors ca să se ducă în baie.

În schimb, picioarele l-au purtat către marginea patului.

S-a uitat la dosar. Cheia era aşezată lângă el.

Şi-a spus s-o lase acolo.

Că, dacă era ceva ce trebuia să ştie, era mai bine să întrebe.

Şi-a adus aminte de focul din privirea lui Arthur.

De cât de fierbinte îi era pielea.

Şi-a adus aminte de zâmbetul lui Arthur, de felul în care râde, de cum există el pe insulă, de parcă are tot ce şi-ar putea dori. Îl atrăgea pe Linus, care s-a gândit cum lumea lui fusese rece şi udă şi gri până să ajungă aici. Simţea că vede culori pentru prima dată.

N-ai vrea să fii aici? a şoptit.

Ba da. S-a gândit că vrea asta mai mult decât orice.

Trebuia să înceteze. Pentru că n-ar suporta dacă totul s-ar dovedi o minciună.

A deschis dosarul. Începea exact ca celălalt.

NUME: ARTHUR PARNASSUS
VÂRSTĂ: 45 DE ANI

CULOAREA PĂRULUI: BLOND
CULOAREA OCHILOR: CĂPRUI-ÎNCHIS

Asta era ca în primul dosar. Restul fusese doar o descriere schematică a lui Arthur Parnassus, care îi dăduse o idee vagă despre cine e şi de cât timp e director la Orfelinatul Marsyas.

Dosarul ăsta, în schimb, continua ca celelalte.

MAMĂ: NECUNOSCUTĂ (POSIBIL DECEDATĂ)
TATĂ: NECUNOSCUT (POSIBIL DECEDAT)

Ce zisese Helen?

A fost prima mea slujbă. Aveam 17 ani. Atunci era un alt magazin, dar cred că încă mai ştiu să folosesc lingura. Tot de atunci îl ştiu şi pe Arthur. Venea aici când era copil.

Apoi a citit următorul rând, cel pe care scria SPECIE DE CREATURĂ MAGICĂ şi totul s-a schimbat.

Atmosfera la cină a fost, într-un cuvânt, *ciudată.*

— Nu vă e foame, domnule Baker? a întrebat Talia. Nu v-aţi atins de mâncare.

Linus s-a înecat.

Toată lumea se uita la el.

Şi-a şters gura cu un şerveţel.

— Se pare că sunt încă plin de la îngheţată.

Lucy s-a încruntat.

— Serios? Dar aveţi atât de mult loc. Eu mi-am mâncat toată îngheţata şi tot mi-e foame.

Şi, ca să-i dovedească, Lucy a încercat să bage o bucată întreagă de friptură în gură. Nu i-a reuşit prea bine.

Linus a zâmbit slab:

— Aşa stau lucrurile. Poate am… prea mult loc, aşa cum zici tu, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l umplu.

Theodore s-a uitat la el: din gură îi atârna o bucată mică de grăsime.

— Şi sunteţi şi foarte tăcut, a zis Phee, încercând să înţepe o roşie cu furculiţa. E din cauză că Lucy aproape a omorât pe cineva azi?

— Nu-i adevărat! Nici măcar nu m-am chinuit prea tare. Dacă voiam, aş fi putut să-l fac să explodeze doar cu puterea minţii.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine, deşi nu l-a speriat la fel de mult cum ar fi făcut-o în urmă cu câteva săptămâni. Se întreba ce voiau să zică cei din Conducerea Extrem de Superioară. Deşi ştia că nu e bine, era aproape *fermecat.* Nu era un semn bun deloc.

— N-ar trebui să omori oameni, a zis Chauncey.

Încă nu-şi dăduse jos pălăria de valet. Arthur îi zisese că poate s-o poarte la masă o singură dată.

— E rău să omori oameni. Ai putea să ajungi la închisoare.

Lucy şi-a atacat violent friptura.

— Nicio închisoare n-ar putea să mă ţină captiv. Aş evada şi m-aş întoarce aici. Nimeni n-ar îndrăzni să vină după mine, pentru că aş putea să le fac organele să se topească.

— Nu topim organele oamenilor, i-a amintit Zoe răbdătoare. Nu e politicos.

Lucy a oftat cu gura plină de carne şi cu obrajii umflaţi.

— Ar trebui să mâncaţi ceva, a zis Sal încet. Toată lumea trebuie să mănânce.

Cum ar putea să nu fie de acord cu ceva venit de la Sal? Linus s-a chinuit să ia o gură mare de salată.

Asta a părut să mulţumească pe toată lumea. Aproape pe toată lumea. Arthur îl privea din capătul celălalt al mesei. Linus încerca din răsputeri să nu se uite la el. Părea mai sigur aşa.

Nu ştia de ce e capabil Arthur.

Linus s-a scuzat după-masă, zicând că e mai extenuat decât se aştepta. Lucy a părut dezamăgit că Linus nu a vrut să asculte discurile noi, dar Linus i-a promis că mâine va fi o nouă zi.

— Arăţi puţin cam îmbujorat, i-a zis Zoe. Sper că nu te îmbolnăveşti, a zis, cu o sclipire ciudată în ochi. Mai ales acum, în ultima ta săptămână aici.

Linus a dat din cap:

— Sunt sigur că nu e nimic.

Zoe i-a luat farfuria din faţă, aproape neatinsă.

— Atunci odihneşte-te, Linus. Nu ne-ar plăcea să te vedem bolnav. Avem nevoie de tine, să ştii.

A, da? Chiar aşa?

Linus aproape ajunsese la uşă, când Arthur i-a strigat numele.

A închis ochii, cu mâna pe mâner.

— Da? Ce e?

— Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

A strâns mânerul atât de tare, încât s-a gândit că o să crape.

— E foarte amabil din partea ta, dar nu am nevoie de nimic.

Arthur i-a pus o mână pe umăr.

— Eşti sigur?

O, cât de uşor ar fi să se întoarcă? Să se uite la bărbatul care îi dăduse inima peste cap aşa de tare? Bărbatul care, în câteva cuvinte, îi ascunsese atâtea?

— Sunt sigur, a şoptit Linus.

Mâna i-a căzut.

— Să te faci bine, Linus.

Linus a ieşit afară, în noapte, şi a pornit spre casa de oaspeţi cât de repede îl ţineau picioarele.

Se uita la tavan, în întuneric, cu pătura până sub bărbie. Era imposibil să doarmă. Nenorocitul ăla de dosar a avut grijă de asta. Chiar şi acum îi simţea prezenţa sub saltea, unde-l băgase mai devreme. Nu voia ca Chauncey să-l găsească dacă venea să-i ia rufele.

Ceea ce a aruncat un alt val de durere asupra lui.

Copiii ştiau? Ştiau cine e Arthur? Ce e?

Putea să vadă limpede, deşi nu voia. Arthur în clasă, spunându-le copiilor că un bărbat va veni de pe continent. Un bărbat trimis să îi evalueze, să-i *investigheze.* Un bărbat de la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, care are puterea să le ia tot. Lucy, fireşte, s-ar oferi să facă oasele

intrusului să-i iasă prin piele. Theodore ar putea mânca rămăşiţele şi să le regurgiteze într-o groapă săpată de Talia. Groapa ar putea fi umplută şi Phee ar putea face un copac să crească acolo. În cazul în care cineva ar veni să întrebe de acest individ, Chauncey s-ar oferi să-i ia bagajul şi Sal ar zice calm că n-au nici cea mai vagă idee cine e Linus Baker.

Arthur, fireşte, le-ar spune în termeni deloc nesiguri că soluţia nu stă în crimă*. În schimb,* a şoptit în capul lui Linus, *trebuie să-l faceţi să-i pese de voi. Trebuie să-l faceţi să creadă, poate prima dată în viaţă, că a găsit un loc unde se potriveşte.*

Aceste gânduri erau ridicole. Toate. Dar aşa sunt gândurile care apar noaptea târziu, când somnul este doar o noţiune trecătoare. În întuneric, totul părea că ar putea fi adevărat.

După miezul nopţii, s-a ridicat din pat. Calliope a căscat din locul ei de la picioare.

— Şi dacă totul e o minciună? a întrebat în întuneric. Cum am ajuns într-un punct în care nu aş suporta asta?

Calliope n-a răspuns.

Viaţa de dinainte fusese banală şi plictisitoare. Îşi ştia locul în lume, chiar dacă, din când în când, norii gri făceau loc unor raze de soare sub forma unor semne de întrebare, la care nu-şi îngăduia să se gândească prea mult.

Nu ţi-ai dori să fii aici?

Mai mult decât orice.

Şi apoi l-a lovit un alt gând, unul atât de străin, încât de-abia a putut să-l înţeleagă. Era atât de

mult în afara oricărei posibilităţi, încât îi făcea mintea să se învârtă.

Dacă, s-a gândit Linus, nu Arthur e cel care minte? Dacă nu e vorba despre copii?

Dacă sunt cei de la DERETIMA?

Ar exista metode prin care ar putea să dovedească asta.

O singură metodă.

— Nu, a zis şi s-a întins înapoi în pat. În niciun caz. Calliope a început să toarcă.

— O să mă întorc la culcare şi în şase zile o să mergem acasă şi nimic n-o să mai conteze. Cum mi-au zis? *Susceptibil?* Pfff! Ce idee ridicolă!

Se simţea mai bine.

A închis ochii.

Şi a văzut cum s-a ascuns Chauncey sub patul lui în prima dimineaţă, cum arăta Talia când stătea pe jos, în magazinul de muzică, cu uneltele ei, cum Theodore a luat nasturii de parcă erau cel mai frumos cadou, cum Phee l-a ridicat dintr-un mănunchi de haine pe Sal, care tremura, cum Lucy a plâns după ce şi-a spart discurile, cum Zoe l-a primit la ea în casă.

Şi, bineînţeles, zâmbetul lui Arthur. Acel zâmbet calm, frumos, care arăta ca prima întâlnire cu oceanul.

Linus Baker a deschis ochii.

— O, Sfinte! a şoptit.

Aerul nopţii era rece, mult mai rece decât până atunci. Stelele păreau nişte fulgi de gheaţă pe cerul întunecat. Luna era nouă şi subţire. Tremura,

aşa că şi-a pus paltonul peste pijama. A băgat mâna în buzunar, să se asigure că încă mai avea cheia.

Era acolo.

A coborât de pe verandă.

Conacul era întunecat, aşa cum era şi normal la ora aceea târzie. Copiii probabil dormeau în paturile lor.

A încercat să nu scoată niciun sunet când a mers spre grădină. Pentru un bărbat de dimensiunea lui, putea să fie foarte agil la nevoie. Aerul mirosea a sare şi i se simţea greoi pe piele.

A luat-o pe poteca din grădină. Se întreba ce va crede Helen când va veni. Probabil va fi impresionată. Spera să fie aşa. Talia merita. Muncise mult.

A luat-o prin spatele conacului. S-a împiedicat de o rădăcină groasă, dar a reuşit să nu cadă.

În faţa lui a apărut uşa de la pivniţă.

Urmele de arsură aveau extrem de mult sens acum.

A înghiţit în sec. Linus ştia prea bine că ar fi putut să se întoarcă şi să uite tot. Ar fi putut să se întoarcă în pat şi, pentru următoarele şase zile, să menţină distanţa, ca un bun profesionist, şi să îşi vadă de treabă. Apoi avea să se îmbarce pe feribot pentru ultima dată şi să ia un tren care îl aştepta să-l ducă acasă. Soarele urma să se ascundă în spatele norilor gri şi, în cele din urmă, avea să înceapă să plouă. *Ştia* viaţa aia. Pentru că aia era viaţa potrivită pentru un bărbat ca Linus. Era întunecoasă şi gri, dar era viaţa pe care o dusese

mulţi, mulţi ani. Luna asta, explozia asta de culoare aveau să fie doar o amintire.

A scos cheia din buzunar.

— Probabil nici n-o să meargă, a zis încet. Bănuiesc că a schimbat lacătul.

Din contră. Cheia a intrat cu uşurinţă în lacătul ruginit.

Linus a întors-o.

Lacătul s-a deschis cu un sunet firav.

A căzut în iarbă.

— Ultima şansă, şi-a zis. Ultima şansă să uiţi de toate prostiile astea.

Uşa era mai grea decât se aştepta. Atât de grea, încât de-abia a putut s-o urnească. A gâfâit când a deschis-o, iar braţele au început să-l doară de la efort. I-a luat câteva clipe să înţeleagă de ce. Deşi exteriorul uşii era din lemn, interiorul era acoperit de o placă groasă de metal.

Şi, la lumina lunii, a putut să vadă nişte şănţuleţe incrustate în metal.

A ridicat o mână şi a apăsat-o pe şănţuleţe. Erau cinci apropiate. Ca şi cum cineva cu mâini mici le-ar fi săpat dinăuntru.

Asta i-a trimis lui Linus un fior pe şira spinării.

În faţa lui, ascunse în întunericul dens, erau nişte trepte de piatră. I-a luat câteva clipe să i se obişnuiască ochii şi-şi dorea să fi adus o lanternă. Sau ar fi putut să aştepte până dimineaţă.

A intrat în pivniţă.

Linus a continuat să se ţină de perete, ca să nu-şi piardă echilibrul. Zidul era făcut dintr-o piatră netedă. A numărat fiecare treaptă. Când a ajuns la

treisprezece, a dat de podea. Nu putea să vadă nimic. A pipăit zidul, sperând să găsească un întrerupător. S-a lovit de ceva şi un ghimpe de durere l-a străfulgerat din gambă până în coapsă. S-a strâmbat şi a mai încercat să găsească…

Gata.

Un întrerupător.

L-a apăsat.

Un singur bec s-a aprins în mijlocul camerei.

Linus a clipit încet, cât să se obişnuiască cu lumina slabă.

Pivniţa era mai mică decât se aştepta. Camera din casa de oaspeţi, unde-şi petrecuse ultimele trei săptămâni, era mai mare, deşi nu cu mult. Pereţii şi tavanul erau din piatră, cu aproape fiecare centimetru acoperit de ceva ce părea a fi funingine. S-a uitat la mâinile lui şi a văzut că se înnegriseră. Şi-a frecat degetele şi funinginea a căzut pe jos.

Se lovise de un birou tras la peretele cu întrerupătorul. Era parţial ars, cu lemnul înnegrit şi crăpat. Mai era şi un pat dublu, cu cadrul de metal rupt. Nu exista nicio saltea, deşi Linus se gândea că avea sens. Ar fi fost prea uşor de ars. În schimb, a văzut nişte prelate groase, despre care Linus bănuia că sunt neinflamabile.

Atât.

Nu mai era nimic altceva în pivniţă.

— O, nu, a şoptit. Nu, nu, nu.

I-a atras atenţia ceva din colţ. Unicul bec din cameră nu era suficient de puternic şi locul era plin de umbre. S-a apropiat de peretele din spate şi, cu

fiecare pas, îşi simţea genunchii din ce în ce mai moi.

Liniuţe.

Liniuţe gravate în piatră.

Patru liniuţe, una lângă alta, tăiate cu o a cincea.

— Cinci, a zis. Zece. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci şi cinci.

A încetat să numere când a ajuns la şaizeci. Era prea mult. Se gândea că ţineau socoteala zilelor şi simpla idee îl durea.

A înghiţit în sec. Toată nedreptatea ameninţa să-l învăluie.

DERETIMA nu minţise.

Dosarul era adevărat.

— N-am mai fost aici de ani întregi, s-a auzit o voce în spatele lui.

Linus a închis ochii.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

— Mi-ai părut puţin… ciudat, a zis Arthur încet. După ce te-ai întors de la poştă, ceva s-a schimbat. Nu ştiam ce, dar eram sigur că e ceva. Am ales să te cred când ai zis că eşti obosit, dar, la cină, părea că ai văzut o fantomă.

— Am încercat să nu se vadă, a recunoscut Linus. Dar se pare că nu m-am descurcat prea bine.

Arthur a râs, deşi era un sunet trist.

— Eşti mult mai expresiv decât crezi. Este unul dintre lucrurile care… Nu contează. N-are nicio importanţă. Cel puţin, nu acum.

Linus şi-a încleştat pumnii, ca să nu-i tremure

mâinile.

— Deci e adevărat?

— Ce anume?

— Ce am citit. În dosarul pe care mi l-a trimis DERETIMA.

— Nu ştiu. Nu mi-am citit niciodată dosarul. Poate e plin de omisiuni sau chiar de minciuni. Sau poate totul e corect. Niciodată nu poţi şti cu cei de la DERETIMA.

Linus s-a întors încet şi a deschis ochii.

Arthur stătea la baza treptelor. Era îmbrăcat de culcare, adică în pantalonii lui scurţi şi un tricou subţire. În mod iraţional, Linus a vrut să-i dea haina lui. Era prea frig ca Arthur să iasă afară îmbrăcat aşa. Nici măcar nu avea şosete. Sau pantofi. Picioarele lui păreau ciudat de vulnerabile.

Îl privea atent pe Linus, deşi în ochii lui nu se citea pic de furie. Din contră, părea calm, deşi Linus nu putea fi sigur.

— Ţi-a dat o cheie, a zis Arthur.

Nu era o întrebare.

Linus a dat din cap.

— Da, e o cheie. Eu… Stai aşa. De unde ştii cine mi-a dat-o?

— Charles Werner.

— De unde…

S-a oprit şi a tras adânc aer în piept.

Însă am transformat casa asta într-un cămin pentru cei care erau deja aici şi mă pregăteam şi de alţii. Predecesorul dumneavoastră s-a… schimbat. A fost drăguţ la început şi credeam că o să şi rămână aici. Dar apoi s-a schimbat.

Ce s-a întâmplat cu el?

A *fost promovat. Mai întâi la postul de Supraveghetor. Apoi, din câte ştiu, a ajuns în Conducerea Extrem de Superioară. Aşa cum şi-a dorit mereu. Am învăţat o lecţie foarte dură atunci: uneori e bine să nu ne spunem dorinţele cu voce tare, pentru că nu se vor îndeplini.*

— Îmi pare rău, a zis Linus neajutorat.

— Pentru?

Linus nu era sigur.

— Nu…

A scuturat din cap.

— Nu ştiu de ce a făcut asta.

— A, eu cred că ştiu.

Arthur a înaintat câţiva paşi. A trasat o linie cu degetul pe biroul ars.

— Bănuiesc că a citit în rapoartele tale ceva care l-a îngrijorat. Ăsta e modul lui de a interveni.

— De ce?

— Pentru că aşa e el. Oamenii se pot prezenta într-un anume fel şi, odată ce eşti sigur că-i cunoşti, odată ce eşti sigur că ai găsit ce căutai, îşi dau arama pe faţă. M-a folosit, cred. Ca să obţină ce-a vrut. Să ajungă *unde* a vrut.

Arthur şi-a frecat palmele.

— Eram mai tânăr atunci. Îndrăgostit. Un fraier, deşi nimic n-ar fi putut să mă convingă că aşa eram. Am crezut că e dragoste. Acum îmi dau seama că n-a fost.

— A zis că locul ăsta e un experiment, a zis Linus deodată. Să vadă dacă… dacă cineva ca tine poate să…

Arthur a ridicat din sprâncene.

— Cineva ca mine?

— Ştii ce vreau să zic.

— Şi atunci de ce nu poţi s-o zici?

Lui Linus i s-a pus un gol în stomac.

— O creatură magică.

— Da.

— Probabil cea mai rară din lume.

— Aşa se pare.

— Eşti un…

— Spune-o. Te rog. Vreau să te aud spunând-o cu voce tare. Vreau s-o aud de la tine.

Zici că ai cunoscut un phoenix?

Da. Era… curios. A trecut prin multe, dar şi-a ţinut capul sus. Adesea mă gândesc la cum e acum.

— Eşti un phoenix, a zis Linus Baker.

— Da, a răspuns Arthur calm. Şi cred că sunt ultimul din specia mea. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. N-am mai cunoscut pe nimeni altcineva ca mine.

Linus de-abia mai putea să respire.

— Nu puteam să mă controlez, a zis Arthur, uitându-se la mâinile lui. Nu când eram copil. Dacă am de ales, prefer să nu mă gândesc la directorul de atunci. Era crud şi aspru şi prefera să ne bată, decât să se uite la noi. Ne ura pentru ce eram. N-am înţeles niciodată de ce. Poate i s-a întâmplat ceva lui sau familiei lui înainte să vină aici. Sau poate doar a ascultat vorbele oamenilor şi s-a lăsat înveninat. Lucrurile stăteau altfel pe atunci, dacă-ţi vine să crezi. Era şi mai rău pentru cei ca noi.

Acum există nişte legi care nu existau atunci, menite să prevină... mă rog. În sat nu era aşa de rău, dar... era doar un loc mic, din lumea mare. O îngheţată cu cireşe de la o fată drăguţă. M-a făcut să cred că poate insula nu e singurul loc din lume. Aşa că am făcut o greşeală imensă.

— Ai cerut ajutor.

Arthur a dat din cap.

— Am trimis o scrisoare la DERETIMA sau cel puţin am încercat, le-am zis cât de groaznic eram trataţi. La ce abuzuri eram supuşi. Mai erau şi alţi copii aici, deşi părea să aibă ceva cu mine în mod special, aşa că eu o încasam cel mai tare. Dar nu mă deranja, pentru că, cu cât se concentra mai mult pe mine, cu atât se concentra mai puţin pe ceilalţi. Dar până şi eu am ajuns la capătul puterilor. Ştiam că, dacă nu fac ceva repede, o să ajung să rănesc pe cineva.

Cu cât baţi mai mult un câine, cu atât se fereşte mai tare când ridici mâna la el. Dar, dacă e provocat suficient de mult, un câine poate să muşte şi să atace, ca să se apere.

— Credeam că era inteligent să trimit scrisoarea. Am scos-o din casă pe ascuns, împăturită în betelia pantalonilor. Dar, nu ştiu cum, a aflat de ea când eram în sat. Am fugit şi am încercat să ajung la poştă, dar m-a găsit. Mi-a luat scrisoarea.

Arthur şi-a întors privirea.

— Aia a fost prima noapte pe care am petrecut-o aici. Am ars după asta. Am ars strălucitor.

Linus credea că o să i se facă rău.

— Nu e… nu e drept. N-ar fi trebuit să-ţi facă asta. N-ar fi trebuit să pună mâna pe tine.

— A, ştiu asta *acum.* Dar atunci? Eram un copil.

Arthur a întins mâna, cu palma în sus. Avea degetele puţin îndoite şi un foc a apărut ca o floare. Linus, care văzuse multe lucruri ciudate şi minunate la viaţa lui, era captivat.

— Atunci credeam că asta merit, pentru că sunt cine sunt. M-a bătut atât de mult, încât n-am avut de ales şi l-am crezut.

Focul a început să se mişte, să i se urce pe încheietură. S-a încolăcit în jurul braţului. Când a ajuns la tricou, Linus era sigur că o să înceapă să ardă.

N-a fost aşa.

În schimb, focul a crescut până când a început să trosnească. S-a ridicat în aerul din spatele lui şi s-a întins atât de mult, până când Linus n-a mai putut să nege ce vedea.

Aripi.

Arthur Parnassus avea aripi de foc.

Erau minunate. Linus putea să vadă aripi de foc în nuanţe de roşu şi portocaliu şi şi-a adus aminte de văpaia de lumină din faţa casei de oaspeţi, când Arthur a plecat. Aripile s-au întins cât au putut de mult în încăperea mică şi Linus a crezut că aveau cel puţin trei metri de la un capăt la celălalt. Şi, deşi putea să simtă căldura, nu era toropitoare. Aripile fluturau, lăsând dâre aurii de foc. Deasupra capului, lui Linus i s-a părut că vede

conturul unui cap de pasăre, cu ciocul ascuţit.

Arthur a închis palma.

Phoenixul s-a lăsat în faţă şi aripile i s-au închis. Focul s-a stins, lăsând în urmă doar mici dâre de fum, conturul unei păsări măreţe care dansa în ochii lui Linus.

— Am încercat să ard totul ca să scap, a şoptit Arthur. Dar directorul se pregătise pentru asta. Plăcile de metal de la uşă. Pereţii făcuţi din piatră. Atunci am aflat că piatra rezistă la temperaturi ridicate. A devenit repede clar că erau mai mari şanse să mă înec cu fum decât să scap. Aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Am rămas. Era inteligent. Nu mi-a adus niciodată mâncare personal şi nici nu a venit să schimbe găleata pe care o foloseam pe post de toaletă. Îi punea pe ceilalţi copii să vină, ştiind că n-o să le fac rău.

Deşi Linus nu voia să ştie, a întrebat:

— Cât timp ai stat aici?

Nu se îndura să se uite la urmele de pe perete.

Arthur avea o figură îndureratã.

— Când am ieşit, credeam că am stat câteva săptămâni. S-a dovedit că trecuseră şase luni. Când stai mereu în întuneric, timpul poate să devină… alunecos.

Linus şi-a lăsat capul în jos.

— În cele din urmă, a venit cineva. Fie bănuiau că ceva e în neregulă, fie au decis că e necesară o inspecţie. Mi s-a spus că directorul a încercat să explice absenţa mea, dar unul dintre copii a avut curajul să spună adevărul. Am fost găsit şi

orfelinatul a fost închis. Eu am fost trimis la una dintre şcolile DERETIMA, ceea ce a fost mai bine, dar nu cu mult. Măcar acolo am putut să ies şi să-mi întind aripile.

— Nu înţeleg, a recunoscut Linus. De ce te-ai întors aici? După tot ce ţi s-a întâmplat?

Arthur a închis ochii.

— Pentru că ăsta a fost iadul meu. Şi n-am putut să-i permit să rămână aşa. Conacul nu a fost niciodată acasă şi m-am gândit că pot să schimb asta. Când m-am dus la DERETIMA şi le-am propus să redeschidă Orfelinatul Marsyas, puteam să le văd lăcomia din priviri. Aici puteau să stea cu ochii pe mine. Aici puteau să-i trimită pe cei pe care îi credeau cei mai periculoşi. Mi l-au trimis pe Charles şi mi-au spus că o să mă ajute să aranjez lucrurile. Chiar a făcut asta, dar pentru propriile beneficii. Zoe a încercat să mă avertizeze, dar am ales să n-o cred.

Linus s-a simţit cuprins de furie.

— Şi ea unde era? De ce nu te-a ajutat, pentru numele lui Dumnezeu?

Arthur a dat din umeri.

— Nu ştia ce se întâmpla. S-a ascuns, de teama consecinţelor. Ea era marele secret al insulei, unul pe care ar fi vrut să-l prindă atunci. Am întâlnit-o o singură dată înainte să intru în pivniţă. Am dat de ea în pădure şi aproape m-a omorât, înainte să vadă cine sunt cu adevărat. În schimb, a fugit. După ce m-am întors pe insulă, a venit la mine şi mi-a spus că îi pare rău pentru tot ce a trebuit să îndur. Că îmi va permite să rămân şi

că mă va ajuta, dacă voi avea nevoie.

— Asta nu e…

— Nu e vina ei, a zis Arthur tăios şi ochii i-au strălucit brusc. Eu cel puţin nu dau vina pe ea. N-avea ce să facă, fără să se pună în pericol.

— Dar acum au aflat despre ea, a recunoscut Linus. Am inclus-o în raport.

— Ştim. Am luat decizia asta după ce DERETIMA ne-a anunţat că trimite un asistent social. N-a mai vrut să se ascundă. Şi-a asumat riscul pentru copii. Voia să vezi că n-o să vă lase să închideţi locul ăsta.

Linus a scuturat din cap.

— Nu pot… De ce, Doamne iartă-mă, te-a lăsat DERETIMA să stai aici? Cum au fost de acord să-ţi dea nişte copii în grijă?

Când şi-a dat seama ce a zis, s-a făcut alb ca varul şi a adăugat repede.

— Eşti foarte capabil, normal, dar…

— Vina e o unealtă puternică, a zis Arthur. La câte am îndurat, DERETIMA ar fi picat prost dacă s-ar fi aflat.

Credeau că e un schimb bun. Ca să nu zic nimic, mi-au dat casa asta. Şi ca să stea cu ochii pe mine, da, dar, la urma urmei, au văzut insula ca pe un loc solitar şi dezolant, unde au putut cumpăra cu uşurinţă liniştea singurilor săteni din preajmă. Un loc unde au putut să-i trimită pe cei pe care îi consideră… extremi. A fost marele lor experiment. Şi au crezut că eu sunt pionul lor.

— Dar de fapt tu i-ai jucat pe ei, a şoptit Linus. *Iar mie-mi daţi pe cei săraci şi osteniţi ce-ar vrea*

ca libertatea s-o guste de îndată.

Arthur a zâmbit.

— A, da. I-am luat pe cei săraci şi le-am dat un cămin unde pot să respire fără să se teamă de consecinţe.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

— Credeam că am planificat tot. Şi poate am făcut şi greşeli. De exemplu, că i-am ţinut pe copii pe insulă. Am făcut asta tot de frică. Mi-am spus că le e suficient locul ăsta. Că insula şi Zoe şi cu mine le oferim tot ce au nevoie. Îi iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Şi m-am convins că iubirea e suficientă. Dar n-am luat în calcul un aspect.

— Care anume?

Arthur s-a uitat la el.

— Pe tine. Tu ai fost cel mai neaşteptat lucru.

Linus l-a privit cu ochii mari.

— Pe mine? Dar *de ce?*

— Pentru că eşti cine eşti. Ştiu că tu n-o vezi, Linus. Dar eu văd suficient de clar, pentru amândoi. Mă faci să mă simt de parcă ard pe dinăuntru.

Linus nu putea să-l creadă.

— Sunt o simplă persoană. Sunt doar eu.

— Ştiu. Şi eşti o persoană minunată.

N-avea cum să fie adevărat.

— I-ai păcălit. Pe cei de la DERETIMA. Ca să obţii ce-ai vrut.

Arthur a făcut ochii mici.

— Da.

Linus se chinuia să mai zică ceva:

— Poate faci la fel şi cu mine. Ca să obţii ce

vrei. Ca să… ca să zic ce vrei tu în rapoartele mele.

Arthur a tresărit.

— O! O, Linus! Chiar aşa părere proastă ai despre mine?

— Nu ştiu *ce* să cred, s-a răstit Linus. Nu eşti cine credeam că eşti. M-ai minţit!

— Ţi-am ascuns adevărul, a zis Arthur cu blândeţe.

— Care-i diferenţa?

— Cred că…

— Ei ştiu despre tine? Copiii?

Arthur a scuturat încet din cap.

— Am învăţat destul de devreme cum să mă ascund de toată lumea.

— De ce?

— Pentru că voiam să creadă că încă mai există bine în lume. Au fost trimişi la mine distruşi, în bucăţele. Cu cât ştiau mai puţine despre mine, cu atât mai bine. Aveau nevoie să se concentreze pe propria vindecare. Şi eu am…

— Ar fi putut să se regăsească în tine, a zis Linus. Să…

— Şi am fost instruit de DERETIMA să nu le dezvălui niciodată adevărul.

Linus a făcut un pas înapoi. S-a lovit de perete.

— Poftim?

— A fost parte din înţelegere, a zis Arthur. Una dintre condiţii, ca să mă lase să mă întorc aici. Am avut voie să redeschid Marsyas, dar cine sunt – ce sunt – a trebuit să rămână un secret.

— De ce?

— Ştii de ce, Linus. Păsările phoenix sunt…

noi… *eu* pot să ard puternic şi nu ştiu dacă există o limită. Cred că aş putea da foc cerului dacă m-aş strădui suficient de tare. Dacă n-au găsit o metodă să-mi oprească puterea, atunci măcar au îngrădit-o. Frica şi ura vin din incapacitatea de a înţelege…

— Asta nu e o scuză, a strigat Linus. Doar pentru că poţi să faci lucruri pe care alţii nu pot să le facă, asta nu înseamnă că oamenilor trebuie să le fie frică de tine.

Arthur a dat din umeri stânjenit.

— A fost metoda lor de a arăta că, orice îmi dau la schimb, tot mă au la degetul mic. Un mesaj clar, că pot să-mi ia totul dacă vor. Când a plecat Charles, la scurtă vreme după ce au venit Talia şi Phee, mi-a spus să ţin minte asta. Şi dacă aude că mi-am încălcat promisiunea, dacă îi dau motive *să creadă că* am făcut asta, va trimite pe cineva să mă investigheze. Şi, dacă e nevoie, ne va închide. Sunt sigur că s-au gândit de câteva ori că, în loc să-mi trăiesc viaţa în linişte pe insulă cu exilaţii lor, de fapt strâng o armată. E scandalos, normal. Tot ce-am vrut vreodată a fost un loc pe care să-l numesc acasă.

— Nu e drept.

— Nu. Nu e. Viaţa rareori e dreaptă. Dar ne descurcăm cum putem. Şi ne îngăduim să sperăm că va fi mai bine. Pentru că o viaţă fără speranţă nu merită trăită.

— Trebuie să le spui. Trebuie să ştie cine eşti.

— De ce?

— Pentru că aşa vor vedea că nu sunt singuri! a strigat Linus şi a lovit cu palma de perete. Magia

există acolo unde ne aşteptăm mai puţin. Pot să crească şi să devină cine vor ei să fie!

— Chiar aşa?

— Da! Şi, deşi poate pare greu de crezut acum, lucrurile se pot schimba. Talia a zis că i-ai spus că, dacă vrei să schimbi mentalitatea omenirii, trebuie să începi cu mentalitatea câtorva persoane.

Arthur a zâmbit.

— A zis ea asta?

— Da.

— Nici nu credeam că mă asculta.

— Normal că te ascultă, a zis Linus exasperat. Ascultă fiecare cuvânt pe care-l zici. Sunt atenţi la tot ce faci, pentru că tu *eşti familia* lor. Tu eşti…

S-a oprit, cu respiraţia întretăiată. N-ar fi trebuit s-o zică. Nu era corect. Nimic nu era corect. Nu era…

— Tu eşti tatăl lor, Arthur. Chiar tu ai zis că-i iubeşti mai mult decât orice pe lume. Trebuie să ştii că şi ei simt la fel pentru tine. Evident. Cum ar putea să nu? Uită-te la tine. Uită-te la ce ai făcut aici. Eşti o flacără şi ei trebuie să ştie cât de puternic poţi să arzi. Nu doar pentru că eşti cine eşti, dar pentru că în asta te-au transformat.

Arthur s-a uitat câteva secunde la Linus fără să zică nimic. Apoi a lăsat capul în jos. Umerii au început să îi tremure.

Linus voia să-l consoleze, voia să-l ia pe Arthur în braţe şi să-l ţină strâns, dar n-a putut să-şi facă picioarele să se clintească. Era confuz, gândurile îi erau un vârtej în minte. S-a agăţat de singurul lucru pe care-l ştia.

— Şi când… când voi pleca de aici, voi face tot posibilul să mă asigur că şi Conducerea Extrem de Superioară ştie asta. Că insula…

Arthur a ridicat brusc capul.

— Când vei pleca?

Linus i-a evitat privirea.

— Am ştiut mereu că n-o să stau mult aici. Mereu a existat un termen. Şi, deşi a venit mult mai repede decât m-am aşteptat, am totuşi o casă. O viaţă. O slujbă. Una care este acum mai importantă decât a fost vreodată, cred. Mi-ai deschis ochii, Arthur. Toţi aţi făcut asta. Vă voi fi mereu recunoscător.

— Recunoscător, a zis Arthur sec. Desigur. Iartă-mă. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

Linus a ridicat privirea şi l-a văzut zâmbind, deşi buzele păreau să-i tremure.

— Dacă poţi face orice ca să ne ajuţi, ar fi minunat. Eşti… eşti un om bun, Linus Baker. Sunt onorat că te-am cunoscut. Trebuie să ne asigurăm că ultima ta săptămână pe insulă va fi una memorabilă.

A dat să se întoarcă, dar s-a oprit.

— Şi, sincer, nici nu mi-a trecut prin cap că aş putea să mă folosesc de tine. Eşti mult mai important. Cred că eşti… ca unul dintre nasturii lui Theodore. Dacă l-ai întreba de ce îi pasă aşa de mult de ei, ţi-ar spune că îi iubeşte doar pentru că există.

Şi apoi a luat-o pe scări, în noapte.

Linus a rămas în pivniţă, uitându-se la locul de unde Arthur tocmai dispăruse. Aerul era cald şi

Linus putea să jure că încă mai auzea trosnetul focului.

Capitolul 16

Dacă viaţa lui Linus ar fi fost un film, ultima săptămână la Marsyas ar fi fost rece şi ploioasă, cu nori gri care întunecau cerul, ca să se potrivească cu dispoziţia lui.

Dar, bineînţeles, a fost însorit. Cerul şi marea erau azurii.

Luni, Linus a asistat la orele copiilor şi i-a ascultat vorbind despre Magna Carta dimineaţă şi despre *Poveştile din Canterburry* după-amiază. Sal era supărat că poveştile sunt neterminate, ceea ce l-a făcut pe Arthur să aducă vorba de cartea *Misterul lui Edwin Drood.* Sal a jurat că o s-o citească şi că o să inventeze el un sfârşit. Linus s-a gândit că ar fi minunat şi s-a întrebat dacă o să apuce să-l citească vreodată.

Marţi, de la 17:00 la 19:00 a stat cu Talia în grădină. Îşi tot făcea griji de ce o să zică Helen când o s-o viziteze săptămâna următoare. Se întreba dacă avea să-i placă ce a făcut.

— Dacă nu e suficient? a bombănit Talia în gnomă.

Linus nici măcar n-a băgat de seamă că a înţeles ce a zis.

— Cred că o să-ţi dai seama că e mai mult decât adecvată, i-a răspuns Linus.

Talia s-a aricit.

— Mai mult decât adecvată. Super, Linus.

Mulţumesc. Mă simt mult mai bine.

Linus a bătut-o uşor pe creştet.

— Vezi ce faci cu mândria. Serios, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Talia s-a uitat în grădină, sceptică.

— Crezi?

— Da. E cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

Talia a roşit pe sub barbă.

Miercuri a stat cu Phee şi cu Zoe în pădure. Lăsase cravata acasă şi avea cămaşa descheiată la guler. Era desculţ şi putea să simtă iarba moale sub picioare. Lumina soarelui se strecura printre copaci şi Zoe îi spunea lui Phee că nu contează doar ce poate să crească, ci că trebuie şi să cultive ce se află deja aici.

— Nu creaţia e mereu cea mai importantă, i-a zis Zoe încet, în timp ce nişte flori apăreau din mâinile ei. E vorba şi despre dragostea şi grija pe care le oferi pământului. Despre intenţie. Pământul va şti ce ai de gând şi, dacă intenţiile tale sunt bune şi pure, nu există limită la ce vei putea face.

În după-amiaza aia, s-a dus în camera lui Chauncey, care l-a întâmpinat ca de obicei.

— Bine aţi venit la Everland Hotel, domnule. Pot să vă iau bagajul?

— Mulţumesc, bătrâne, ar fi minunat, a răspuns Linus şi i-a dat o geantă goală.

Chauncey a ridicat-o pe umăr mândru, cu pălăria de valet puţin strâmbă. Linus a avut grijă să-i dea lui Chauncey un bacşiş frumuşel. La urma urmei, aşa se face după ce primeşti un serviciu

premium. Apa sărată de pe jos era călduţă.

Mai târziu, Linus a început să se panicheze, a fost învăluit de un sentiment că ceva nu era în regulă, că făcea o greşeală.

Îşi pusese valiza pe pat, în ideea de a începe să-şi facă bagajele. Avea să plece peste două zile şi şi-a zis că ar fi fost mai bine să înceapă. Dar a stat nemişcat şi s-a uitat la valiză. Exemplarul lui din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* era aruncat pe jos, lângă pat. Nici nu-şi mai aducea aminte ultima dată când îl consultase. S-a întrebat de ce-i păsase de el aşa de mult.

Probabil ar fi stat acolo mult şi bine, dacă nu s-ar fi auzit o bătaie în geamul de la baie.

A ridicat privirea.

Theodore stătea afară, cu aripile închise şi cu capul aplecat. A lovit cu botul în geam iar.

Linus s-a dus la fereastră şi a deschis-o.

— Bună, Theodore.

Theodore i-a răspuns, salutându-l când a intrat în casă. Şi-a deschis aripile şi pe jumătate a sărit, pe jumate a zburat pe pat, aterizând lângă Calliope. A mijit ochii spre ea şi şi-a deschis larg fălcile. Calliope s-a ridicat leneşă, şi-a arcuit spatele şi s-a întins. Apoi s-a dus spre Theodore, a ridicat o lăbuţă şi l-a zgâriat direct peste faţă, după care a căscat şi s-a dat jos de pe pat.

Theodore a scuturat capul, puţin surprins.

— Ai meritat-o, i-a zis Linus cu blândeţe. Ţi-am zis să n-o mai enervezi.

Theodore a bombănit ceva, apoi a ciripit o întrebare.

Linus a clipit.

— Să vin cu tine? Unde?

Theodore a ciripit din nou.

— O surpriză? Cred că nu-mi plac surprizele.

Theodore nici nu voia s-audă. A zburat pe umărul lui Linus şi a început să-i ronţăie urechea, până când n-a mai avut de ales şi a cedat.

— Puşlama obraznică, a bombănit Linus. Nu poţi să muşti oamenii până fac ce vrei... Au! Gata, gata, vin!

Soarele de după-amiază i-a mângâiat faţa lui Linus când au ieşit din casa de oaspeţi. Theodore continua să-i turuie în ureche. Pescăruşii strigau deasupra lor. Valurile se spărgeau de stânci. Durerea din inima lui era ascuţită şi dulce-amăruie.

Au intrat în conac. Era linişte, ceea ce însemna că toată lumea îşi vedea de treburi sau că Lucy plănuia ceva îngrozitor, care avea să se termine cu moartea cuiva.

Theodore a sărit de pe umărul lui Linus, şi-a deschis aripile şi a aterizat pe jos. S-a împiedicat de propriile aripi şi s-a rostogolit până la canapea. A rămas pe spate şi a clipit de câteva ori către Linus.

Linus s-a abţinut să nu râdă.

— O să te obişnuieşti. Foarte bine, cred.

Theodore s-a întors şi şi-a recăpătat echilibrul. S-a scuturat din cap până în vârful cozii. S-a uitat la Linus, a ciripit din nou şi a dispărut sub canapea.

Linus s-a uitat după el, nevenindu-i să creadă ce a auzit. Văzuse o parte din comoara lui Theodore – cea pe care o ţinea în turn –, dar asta

era mai importantă.

Un alt ciripit s-a auzit de sub canapea.

— Eşti sigur? a întrebat încet.

Theodore a zis că e sigur.

Linus s-a pus încet în patru labe şi s-a târât spre canapea. Evident că n-avea cum să încapă, dar, dacă ridica husa, putea să vadă foarte bine.

Aşa că asta a şi făcut.

S-a aşezat pe burtă, cu obrazul lipit de podea şi s-a uitat sub canapea, în bârlogul lui Theodore.

În dreapta se afla o pătură moale, care fusese transformată într-un cuib. O pernuţă – cam cât palma lui Linus – era pusă deasupra. De jur-împrejur a zărit comorile lui Theodore. Monede şi pietre cu vinişoare de cuarţ (precum cele din camera lui Lucy) şi o scoică frumoasă, roşu cu alb, care avea o crăpătură pe mijloc.

Dar asta nu era tot.

Mai erau şi o foaie de hârtie, pe care Linus a putut să citească: *Fragil şi subţire. Sunt ţinut…*

O floare uscată, precum cele pe care Linus le văzuse în grădină.

O frunză atât de verde, încât doar o zână ar fi putut s-o crească.

O bucată de disc spart.

O poză care părea să fi fost ruptă dintr-o revistă, cu un valet zâmbitor care ajuta o femeie cu bagajele.

O poză cu Arthur de când era tânăr, cu marginile îndoite de vreme.

Şi lângă ea, aşezaţi cu drag, erau nasturi.

Atât de mulţi nasturi.

Totul stă în lucrurile mici. Mici comori pe care le găsim, fără să ştim de unde au apărut. Şi vin exact când ne aşteptăm mai puţin.

Linus a clipit, încercând să alunge lacrimile.

— E minunat, a şoptit.

Theodore a ciripit, zicând că e normal să fie aşa. S-a dus la nasturi şi şi-a băgat nasul în grămăjoară, căutând ceva. A izbit cu coada de podea şi şi-a ridicat capul.

În gură avea un nasture de cupru, atât de bine cunoscut.

S-a întors şi a venit spre Linus.

Linus l-a privit cum îşi încleştează fălcile. Theodore a muşcat nasturele, după care l-a lăsat să cadă pe jos.

Linus putea să vadă urmele de colţi pe nasture.

Theodore l-a împins spre el. S-a uitat la Linus şi a ciripit.

— Pentru mine? a întrebat Linus. Vrei să-l iau?

Theodore a dat din cap.

— Dar e…

Linus a oftat.

— E al tău.

Theodore l-a împins iar spre el.

Linus a făcut singurul lucru pe care-l putea face… L-a luat.

S-a ridicat de pe jos şi şi-a lipit spatele de canapea. S-a uitat la nasturele din mâna lui, mângâind uşor urmele de dinţi. Balaurul şi-a scos capul de sub canapea şi a ciripit.

— Mulţumesc, a zis Linus încet. E cel mai

frumos dar pe care l-am primit vreodată. Îl voi preţui mereu.

Theodore şi-a aşezat capul pe coapsa lui Linus.

Au stat aşa împreună, în timp ce lumina serii a apus pe perete.

Joi dimineaţă, furia mulţimilor s-a abătut asupra lor.

Linus era în bucătărie cu Zoe şi cu Lucy, care urla din toţi rărunchii peste vocea suavă a lui Bobby Darin. Linus zâmbea şi râdea, deşi inima îi era plină de cioburi. În cuptor erau nişte pâinici şi, dacă era suficient de atent (deşi Lucy făcea tot posibilul ca Linus să nu audă nimic), putea să îi audă pe ceilalţi prin casă.

— Atât de multe nuci pecan rămase, a zis Zoe. Nu sunt sigură că trebuia să…

Linus s-a speriat când femeia a scăpat vasul pe care îl spăla în chiuvetă şi apa plină de săpun s-a vărsat pe jos.

S-a ridicat brusc. Degetele au început să-i tremure şi aripile i s-au deschis, fluturându-i la fel de repede ca aripile unui colibri.

— Zoe? a întrebat Linus. Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu, a şoptit, în timp ce Lucy continua să cânte nepăsător. Nu, nu acum. Nu se poate. Nu *se poate.*

— Ce? a întrebat Linus. Despre ce…

Zoe s-a întors; clăbuci mici i se scurgeau din degete, pe podea. Ochii îi străluceau mai tare decât oricând, scăpărând o lumină neobişnuită, iar

irişii îi scânteiau ca sticla spartă. Lui Linus nu-i mai fusese frică de ea deloc de când o cunoscuse şi nu îi era nici acum. Dar ar fi fost o prostie să uite că e o zână bătrână şi puternică sau că el e doar un oaspete pe insula ei. S-a îndreptat spre ea, nevrând s-o sperie, în caz că nu era conştientă de prezenţa lui acolo. Înainte să ajungă la ea, Arthur a dat buzna în bucătărie, cu ochii mici. Camera a început să se încingă şi lui Linus i s-a părut că vede o flacără, deşi putea să fie doar o iluzie în lumina dimineţii.

— Ce e? a întrebat. Ce s-a întâmplat?

— Satul, a zis Zoe, cu vocea moale şi visătoare; cuvintele îi sunau ca nişte note muzicale. Se adună la mal.

— Ce? a întrebat Lucy. De ce? Vor să vină aici?

S-a încruntat la nucile pecan de pe blat.

— Nu pot să-mi ia pâinicile. Le-am făcut cum îmi plac mie. Ştiu că e drăguţ să împarţi, dar nu mă simt prea drăguţ azi, a zis şi s-a uitat spre Linus. Chiar trebuie să-mi împart pâinicile?

— Sigur că nu, a zis Linus calm. Dacă asta vor, va trebui să-şi facă singuri pâinici.

Lucy a zâmbit larg, dar părea agitat.

— Am făcut două pentru dumneavoastră, domnule Baker. Nu vreau să muriţi de inaniţie.

— Lucy, a zis Arthur. Du-te să-i strângi pe toţi în clasă. Mai avem puţin şi începem orele.

— Dar… a oftat băiatul.

— Lucy.

A bombănit ceva şi s-a dat jos de pe scăriţă. S-a oprit în uşa de la bucătărie şi s-a uitat înapoi,

spre ei.

— Se întâmplă ceva?

— Sigur că nu, i-a zis Arthur. Totul e în regulă. Te rog, Lucy.

A mai ezitat o clipă înainte să iasă din bucătărie şi să-i strige pe ceilalţi, spunându-le că, din păcate, pâinicile n-o să-i scutească de ore, aşa cum spera să se întâmple.

Arthur s-a dus la Zoe şi a apucat-o de umeri. Ochii i s-au limpezit şi a început să clipească repede.

— Ai simţit-o şi tu.

Arthur a dat din cap.

— Au început să traverseze?

— Nu. S-au… oprit. La chei. Nu ştiu de ce. Dar feribotul n-a plecat din sat. Ar fi o prostie din partea lor să încerce, a adăugat cu glas dur.

Pe Linus l-au trecut fiorii.

— Cine?

— Nu ştiu, a zis. Dar sunt destui, a zis şi a privit prin Arthur. Sunt furioşi. Ca o furtună.

Arthur şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp şi a făcut un pas înapoi.

— Tu o să stai aici, cu copiii. Prefă-te că totul e normal. Spune-le că nu se întâmplă nimic. O să mă ocup eu de asta. O să mă întorc cât pot de repede.

Zoe l-a apucat de încheieturi.

— N-ar trebui să faci asta, Arthur, nu după… dă-mi drumul. O să…

Arthur s-a dat înapoi încet.

— Nu. Dacă totuşi vin pe insulă, copiii o să aibă mai multă nevoie de tine. Poţi să-i protejezi mai

bine decât mine. Dacă se ajunge la asta, du-i la tine acasă. Închide pădurea, ca să nu poată să treacă. Acoperă toată insula, dacă trebuie. Am mai vorbit despre asta, Zoe. Mereu am ştiut că se poate întâmpla.

Femeia părea că vrea să-l contrazică, dar n-a mai zis nimic, când a văzut expresia de pe faţa lui Arthur.

— Nu vreau să te duci singur.

— N-o să fie singur, a zis Linus.

S-au întors miraţi spre el, de parcă uitaseră că era acolo.

Şi-a supt burta şi şi-a umflat pieptul, cu mâinile în şold.

— Nu ştiu ce anume se întâmplă, dar cred că pot să ghicesc. Şi dacă are de-a face cu oamenii din sat, a venit vremea să le zic şi eu ce cred.

S-a gândit că probabil arată ridicol şi că vorbele lui nu cântăresc aşa de mult precum spera, dar nu şi-a luat privirea de la ei.

— Nu vreau să păţeşti ceva, Linus, a zis Arthur. Ar fi mai bine dacă…

— Pot să am grijă de mine, a zis Linus. Poate nu arăt, dar te asigur că sunt mai puternic decât par. Pot să fiu foarte dur dacă e nevoie. Şi sunt un reprezentant al guvernului. Din experienţa mea, oamenii ascultă de autoritate.

Asta era doar parţial adevărat, dar Linus n-a mai menţionat detaliul ăsta.

— Bărbat prostuţ şi curajos. Ştiu că eşti. Dar dacă ai…

— Atunci rămâne stabilit, a zis Linus. Haide!

Nu-mi plac pâinicile reci, deci cu cât ne ocupăm de asta şi ne întoarcem mai repede, cu atât mai bine.

Linus a luat-o spre uşă, dar s-a oprit când i-a venit o idee.

— Cum o să trecem dacă feribotul e pe partea cealaltă?

— Prinde.

S-a întors la timp s-o vadă pe Zoe aruncând nişte chei spre el. A reuşit să le prindă. S-a încruntat când a văzut că sunt cheile de la maşina ei ridicolă.

— Deşi apreciez efortul, nu văd cum ne-ar ajuta asta. E destul de multă apă între noi şi sat şi, dacă maşina nu e scufundabilă, nu ştiu cum ne-ar putea fi de folos.

— Mai bine să nu-ţi spun, a zis Zoe. Doar o să te îngrijorezi mai tare.

— O, Doamne! a zis Linus încet. Nu-mi place deloc cum sună asta.

Zoe s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe Arthur pe obraz.

— Dacă te văd…

Arthur a scuturat din cap.

— N-au decât să mă vadă. A venit momentul să ies din umbră şi să păşesc în lumină. Cred că a venit de mult de fapt.

S-a uitat la Linus şi a adăugat:

— Cineva înţelept m-a învăţat asta.

Au lăsat-o în bucătăria inundată de soare, cu pâinicile încălzindu-se în cuptor.

Maşina gonea pe drum; Linus apăsa cât putea

de tare pedala de acceleraţie. Inima îi bătea cu putere şi avea gura uscată, dar vedea totul surprinzător de limpede. Copacii păreau mai verzi, florile de pe marginea drumului, mai strălucitoare. S-a uitat în oglinda retrovizoare exact când pădurea s-a închis în spatele lor cu un foşnet surd, acoperind drumul cu ramuri groase. Dacă nu ştiai locul, părea că n-ai pe unde să treci.

Arthur stătea pe scaunul din dreapta, cu mâinile pe genunchi. Avea ochii închişi. Inspira încet pe nas şi expira pe gură.

Au ajuns la cheiul de la marginea insulei fără incidente. Marea era calmă, iar valurile mici mângâiau malul. În depărtare, dincolo de canal, Linus putea să vadă feribotul ancorat la malul din sat. Linus a apăsat pedala de frână şi maşina s-a oprit cu un scârţâit.

Arthur a deschis ochii.

— Şi acum? a întrebat Linus agitat, strângând volanul cu mâinile lui transpirate. Dacă maşina nu e scufundabilă, nu văd cum am putea trece. Şi dacă e, trebuie să-ţi spun că n-am pic de experienţă cu astfel de vehicule şi cel mai probabil o să murim pe fundul oceanului.

Arthur a râs.

— Nu cred că va trebui să ne facem griji din cauza asta. Ai încredere în mine?

— Da, a zis Linus. Sigur că am. Cum aş putea să nu? Arthur s-a uitat la el.

— Atunci condu, dragă Linus. Condu şi vezi unde te poartă încrederea.

Linus s-a uitat în faţă, prin parbriz.

A inspirat adânc.

A ridicat piciorul de pe frână.

Maşina a început să înainteze.

A apăsat pe acceleraţie.

Maşina a prins viteză.

A strâns volanul atât de tare, încât degetele i s-au albit când au trecut de ultima bucată de asfalt şi au intrat pe plajă.

I s-a pus un nod în gât când prin parbriz a putut să mai vadă doar oceanul.

— Arthur...

— Ai încredere, a zis Arthur. N-aş lăsa să ţi se întâmple nimic rău.

S-a aplecat, şi-a pus o mână pe piciorul lui Arthur şi l-a strâns tare.

Linus nu a încetinit.

Nu s-a oprit.

Vuietul oceanului i-a inundat urechile când nisipul uscat s-a transformat în nisip umed şi primii stropi de apă sărată i-au atins faţa. Înainte să apuce să ţipe, marea s-a deschis în faţa lor, cu apa vibrând şi unduindu-se, de parcă de dedesubt urma să iasă ceva. A închis strâns ochii, sigur că o să fie atacaţi de valurile care voiau să-i tragă la fund.

Maşina a început să huruie, iar volanul să-i vibreze în mâini. Linus s-a rugat pentru puţină îndrumare, la oricine ar fi fost dispus să-l asculte.

— Deschide ochii, a şoptit Arthur.

— Aş prefera să nu, a zis scrâşnind din dinţi. Nu vreau să privesc moartea în ochi.

— E bine că nu murim, atunci. Cel puţin, nu azi.

Linus a deschis ochii.

A rămas şocat când a văzut că erau pe apă. A întors capul şi a văzut malul îndepărtându-se în urma lor. A încercat să-şi recapete respiraţia.

— Ce *naiba?*

S-a întors iar. Un drum alb cristalin se întindea în faţa lor, materializându-se din ocean. S-a uitat pe geam, în jos. Drumul de sub ei era de două ori mai lat decât maşina, tot pârâia şi clipocea, dar îi ţinea.

— Sare, a zis Arthur şi Linus putea să-i audă amuzamentul din glas. E sare din ocean. O să ne ţină.

— Cum se poate? a întrebat Linus mirat. Zoe, a adăugat apoi.

Arthur a dat din cap.

— Poate să facă multe lucruri incredibile, mai multe decât ştiu până şi eu. Am mai văzut-o făcând asta o singură dată. Am decis acum multă vreme să ne folosim de feribot, ca să îi liniştim pe săteni. E mai bine să avem de-a face cu Merle când trebuie, decât să îi speriem cu o maşină care poate să meargă pe apă.

Linus a început să râdă isteric.

— A, da, bineînţeles. E doar un drum făcut din sarea din ocean. De ce nu m-am gândit la asta?

— Nu ştiai că se poate, a zis Arthur încet. Dar noi, cei care visăm lucruri imposibile, ştim cât de departe putem merge când ni se forţează mâna.

— Bine, a zis Linus încet. Hai să vedem cât le convine să ne forţeze mâna, nu?

A apăsat pe ambreiaj cât a putut de tare.

Maşina a vuit pe drumul de sare.

Puteau să vadă un grup de oameni pe chei, lângă feribot. Unii aveau mâinile ridicate în aer, cu pumnii încleştaţi. Urletele lor erau acoperite de sunetele maşinii şi ale mării, dar gurile le erau strâmbe, iar ochii, mici. Unii ţineau pancarte care păreau făcute în grabă, cu sloganuri de tipul DACĂ VĂD CEVA, ZIC CEVA şi SUNT ANTI-ANTIHRIST şi, în mod absurd. N-AM NIMIC INTELIGENT DE SCRIS.

Ţipetele lor s-au mai domolit când au văzut maşina venind spre ei. Linus nu putea să-i condamne pentru privirile şocate. Era sigur că, dacă ar fi fost şi el pe mal şi ar fi văzut o maşină pe suprafaţa oceanului, probabil ar fi avut aceeaşi expresie.

Drumul de sare se încheia pe plajă, lângă chei. A oprit maşina pe nisip. Motorul s-a poticnit.

S-a lăsat liniştea.

Apoi, în fruntea grupului, bărbatul din magazinul de îngheţată *(Norman,* şi-a adus aminte Linus, cu oarecare dispreţ) a strigat:

— Folosesc *magie!*

Mulţimea a început să vuiască încă o dată.

Helen stătea în faţa lor, pe chei, şi încerca să le blocheze accesul la feribot. Părea furioasă şi avea faţa murdară de pământ. Merle stătea lângă ea, cu braţele la piept şi cu o expresie dezgustată pe chip.

Linus şi Arthur au ieşit din maşină şi au trântit uşile în urma lor. Linus a fost uşurat să vadă că mulţimea nu era aşa de numeroasă cum părea la

început. Probabil erau în jur de zece oameni, inclusiv Helen şi Merle. Nu a fost deloc surprins să-l vadă pe Marty, de la magazinul de discuri, cu un guler de ghips în jurul gâtului. Ţinea o pancartă pe care scria DA, AM FOST RĂNIT DE ODRASLA SATANEI, ÎNTREABĂ-MĂ CUM! Lângă el, era bărbatul de la poştă. Linus nu era mirat. Niciodată nu l-a plăcut pe tipul ăla.

Ţipetele s-au diminuat iar când Linus şi Arthur au urcat scările spre chei, deşi nu au încetat de tot.

— *Ce* înseamnă asta? a întrebat Linus când a ajuns lângă ei. Numele meu este Linus Baker şi lucrez la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. Da, aţi auzit bine. Sunt un *reprezentant al guvernului.* Şi când un reprezentant al guvernului vrea răspunsuri, sus-numitele răspunsuri trebuie oferite cât se poate de repede.

— Au încercat să-mi ia cu asalt feribotul, a zis Merle, privind mulţimea şi pe Arthur în acelaşi timp, cu la fel de mult dispreţ. Zic că vor să ajungă pe insulă. Nu i-am lăsat.

— Mulţumesc, Merle, a zis Linus, surprins de bunăvoinţa barcagiului. Nu mă aşteptam…

— Au refuzat să mă plătească, s-a răstit Merle. Nu fac nimic pe gratis.

Linus şi-a muşcat limba.

— N-ar fi trebuit să vii, i-a zis Helen lui Arthur. Mă descurc. N-o să las nimic rău să vi se întâmple ţie şi copiilor.

S-a uitat urât la nepotul ei, care încerca să se piardă în mulţime.

— *Unii* nu ştiu cum să-şi ţină gura închisă. O,

poţi să încerci să te ascunzi, Martin Smythe, dar te văd. Te văd foarte bine. Vă văd pe toţi. Şi am o memorie foarte bună.

— Sunt sigură că ai situaţia sub control, a zis Arthur calm. Dar nu strică niciodată să ai mai mulţi oameni alături.

Linus a înaintat un pas. Soarele strălucea pe cer, ceea ce-l făcea să transpire abundent. S-a uitat urât la oamenii din faţa lui. Nu fusese niciodată un bărbat intimidant, spre marea lui consternare, dar n-avea de gând să-i lase pe oamenii ăştia să facă ce le trecea prin cap.

— Ce înseamnă asta?

A simţit o bucurie meschină când toţi au făcut un pas în spate.

— Deci? Păreaţi să fiţi foarte vocali până să ajungem noi. Nimeni? Sigur cineva vrea să vorbească.

Norman a fost cel care a luat cuvântul, ceea ce nu l-a mirat deloc pe Linus.

— Vrem să dispară, a mârâit. Copiii. Orfelinatul. Insula. Totul.

Linus s-a uitat la el.

— Şi cum vă aşteptaţi să scăpaţi de o întreagă insulă?

Norman s-a făcut roşu de furie.

— Asta e… Vezi tu… nu asta e ideea.

Linus şi-a aruncat mâinile în aer.

— Atunci, te rog, zi-mi tu care e ideea.

Norman s-a bâlbâit puţin, dar a răspuns.

— Copilul Antihrist. Aproape că l-a *omorât* pe Marty!

Mulţimea a început să huiduie în spatele lui.

Norman dădea disperat din cap:

— Da, aşa e. Marty îşi vedea liniştit de treabă, când... *chestia* aia a venit în oraş şi... i-a pus viaţa în pericol! L-a aruncat pur şi simplu pe amărâtul ăsta într-un zid. E rănit pe viaţă. Faptul că încă mai merge e un miracol!

Helen a pufnit:

— Rănit pe viaţă pe naiba.

— Uită-te la ghipsul lui! a strigat poştaşul. Nimeni nu poartă un guler dacă nu a fost grav rănit!

— Serios? a zis Helen. Pentru că gulerul ăsta pare *identic* cu cel pe care-l aveam în dulap, după accidentul de maşină de acum câţiva ani.

— Nu e! a strigat Marty. M-am dus la doctor şi mi l-a dat după ce mi-a zis că am coloana făcută praf şi că am noroc că mai trăiesc!

— Asta pot să cred, a bombănit Linus. Nu cred că ai coloană.

Helen şi-a dat ochii peste cap.

— Martin, are o etichetă pe spate. Are iniţialele mele pe ea. Ai uitat s-o scoţi. O putem vedea cu toţii.

— A, a zis Martin. E... doar o coincidenţă?

— Nu contează, a zis Norman aprins. Toţi am decis că băiatul e un pericol. Toţi sunt un pericol pentru noi. Le-am suportat suficient ticăloşiile. Ce se întâmplă dacă vin şi după restul, cum au făcut cu Marty?

— V-a zis că a încercat să ducă un băieţel într-o debara, că l-a închis acolo şi că a încercat să-l

exorcizeze? a întrebat Linus. Pentru că sunt sigur că există legi împotriva răpirii şi a abuzului, indiferent de cine e copilul în cauză.

Mulţimea s-a întors încet spre Marty.

Marty a găsit brusc ceva teribil de ciudat pe pământul de la picioarele lui.

Norman a scuturat din cap.

— Acţiunile lui au fost nechibzuite, dar ideea rămâne aceeaşi. Nu avem voie să ne protejăm? Spui că sunt doar nişte copii. Bine. Dar şi noi avem copiii noştri pentru care să ne facem griji.

— Ciudat, a zis Helen şi a venit lângă Linus. Pentru că niciunul dintre voi nu e părinte.

Norman începea să se enerveze din nou.

— Pentru că lor le e prea frică să vină aici!

— Dă un exemplu, a spus Helen.

— N-o să mă păcăleşti. Ştiu că tu nu vezi asta, Helen, şi e treaba ta. Dar noi n-o să permitem să ne fie vieţile ameninţate când…

Linus a râs cu amărăciune:

— Ameninţate? *De cine?* Cine, Doamne iartă-mă, te-a ameninţat, în afară de mine?

— Ne-au ameninţat, a ţipat o femeie din spatele grupului. Simpla lor existenţă e o ameninţare!

— Nu te cred, i-a zis Linus. Am stat cu ei o lună şi n-am auzit nici măcar o şoaptă de ameninţare. De fapt, singura dată când chiar am simţit că ar fi vreun pericol, în afară de încercarea nesăbuită a lui Marty de a face rău unui copil, voi aţi fost de vină. Hai să zicem că ajungeţi pe insulă. Ce-o să faceţi? O să puneţi mâna pe ei? O să-i loviţi? O să-i răniţi?

O să-i omorâţi?

Norman s-a făcut alb ca varul.

— Nu asta voiam să…

— Atunci ce anume faceţi? Pentru că sigur aveţi un plan. V-aţi adunat aici şi v-aţi agitat ca un titirez. Toată gândirea asta de turmă v-a otrăvit şi mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi ajuns pe insulă. Nu credeam c-o să zic vreodată asta, dar mulţumesc cerului că Merle a fost aici să vă refuze accesul pe feribot.

— Da, a zis Merle. V-am zis că biletele sunt obligatorii, dar n-aţi vrut să plătiţi!

— Serios, Merle, a zis Helen. Învaţă să-ţi ţii gura când primeşti laude, bine?

— Plecaţi, a zis Linus. Sau voi face tot ce-mi stă în putere să…

N-a văzut de unde a venit. De la cineva din mijlocul grupului. Probabil n-a fost Marty, dar s-a întâmplat repede. O mână ridicată, care avea în pumn o piatră mare. Mâna s-a dat pe spate înainte să se lanseze în faţă, iar piatra a zburat spre ei. Linus n-a avut timp să se gândească pe cine voia să nimerească, dar Helen era în drum. S-a aruncat în faţa ei, cu spatele la mulţime, ca s-o apere. A închis ochii şi s-a pregătit pentru impact.

Care n-a mai venit.

În schimb, părea că soarele s-a prăbuşit pe pământ. Aerul s-a încins, până când părea că a luat foc. A deschis ochii, cu faţa la câţiva centimetri de Helen. Dar nu se uita la el. Se uita în sus, fermecată, iar în ochii ei se reflectau limbi de foc.

S-a întors încet.

Între ei şi mulţime stătea Arthur Parnassus, deşi diferit faţă de cum îl ştia.

Un phoenix se ridicase.

Avea braţele întinse. Aripile pe care Linus de-abia le zărise în pivniţa întunecată aveau cel puţin trei metri. Focul i se târa pe braţe şi pe umeri. Deasupra lui, capul unui phoenix era dat pe spate, cu piatra în cioc. A muşcat-o şi a făcut-o bucăţele, care au aterizat înaintea lui Arthur.

În ochii celor din faţa lui se citea teama, da, o teamă care n-avea să fie domolită de un astfel de spectacol, oricât ar fi fost de magnific. Dar era însoţită şi de acea minunare pe care o văzuse la Helen, acea minunare care sigur se citea şi pe faţa lui.

Aripile îi fluturau, iar focul trosnea.

Phoenixul şi-a dat capul pe spate şi a scos un strigăt, un ţipăt care i-a umplut sufletul lui Linus de căldură.

Linus a lăsat-o pe Helen singură.

S-a dus lângă Arthur încet, s-a ferit de una dintre aripile lui, simţind căldura lor pe spate.

Arthur se uita drept în faţă, iar ochii îi scăpărau. Phoenixul a dat din aripi, aruncând mici scântei în jurul lui. Şi-a mişcat capul şi s-a uitat la Linus, clipind încet.

Fără să se gândească, Linus i-a luat lui Arthur faţa în mâini. Avea pielea fierbinte, dar lui Linus nu îi era frică să fie pârlit şi murdărit. Arthur n-ar fi permis asta niciodată.

Focul îi gâdila dosul palmelor.

— Haide, a zis Linus încet. Ajunge, cred. Ai

dovedit ce aveai de dovedit.

Focul a dispărut din ochii lui Arthur.

Aripile i s-au închis.

Phoenixul şi-a coborât capul spre ei. Linus s-a uitat în sus şi a tresărit când pasărea măiastră şi-a lipit ciocul de fruntea lui pentru o clipă, înainte să dispară într-un nor de fum negru.

— Acum chiar ai comis-o, a şoptit Linus.

— Era şi timpul, a zis Arthur.

Fruntea îi era brăzdată de broboane de sudoare şi avea faţa palidă.

— Totul bine?

— Da. Încerc să mă feresc cât pot de pietre în cap, aşa că apreciez.

A lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp, conştient că lumea se uita la ei. Era furios, mai furios decât fusese de multă vreme. A dat să se întoarcă să le zică vreo două, să-i ameninţe, dar s-a oprit când Arthur a scuturat din cap.

— Tu ai zis ce-ai avut pe suflet. Lasă-mă şi pe mine.

Linus a dat din cap, deşi nu s-a dat de lângă Arthur. S-a uitat urât la mulţime, provocându-i parcă să mai arunce o piatră.

Orice instinct de luptă dispăruse. Aveau ochii mari şi feţele palide. Pancartele zăceau uitate pe jos. Marty îşi scosese gulerul, probabil pentru că voise să se uite în sus şi să vadă phoenixul dezlănţuit.

— Nu vă cunosc aşa de bine precum aş vrea, a început Arthur. Şi nici voi nu mă cunoaşteţi pe mine. Dacă m-aţi fi cunoscut, aţi fi ştiut că nu e

deloc o idee bună să încercaţi să ne răniţi pe mine şi pe ai mei.

Linus a fost cuprins iar de un val de căldură, deşi phoenixul dispăruse.

Mulţimea a făcut un pas înapoi.

Arthur a oftat şi şi-a lăsat umerii să cadă.

— Nu… nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să zic. Nu cred că nişte simple cuvinte vă vor schimba mentalitatea, mai ales când acele cuvinte vin de la mine. Vă e teamă de ce nu înţelegeţi. Ne vedeţi drept un haos în lumea ordonată pe care o ştiţi. Şi nici eu nu am făcut nimic să schimb asta, din moment ce i-am ţinut pe copii izolaţi pe insulă. Poate dacă…

A scuturat din cap.

— Toţi facem greşeli. Constant. Asta ne face oameni, deşi suntem diferiţi. Voi ne vedeţi ca pe ceva de care să vă fie teamă. Şi, multă vreme, şi eu v-am văzut doar ca pe nişte fantome vii dintr-un trecut pe care aş fi dat orice să-l uit. Dar asta este casa noastră, a tuturor. Nu vă voi implora. Nu vă voi cere nimic. Şi, dacă se ajunge la asta, o să fac tot ce-mi stă în putinţă să îmi apăr oamenii. Dar sper să putem evita orice conflict. În schimb, vă voi cere să ne ascultaţi, în loc să judecaţi ceea ce nu înţelegeţi.

S-a uitat la Marty, care s-a dat un pas înapoi.

— Lucy nu a vrut să te rănească, a zis cu blândeţe. Dacă ar fi vrut, ai fi avut intestinele înfăşurate în jurul gâtului.

— Încearcă să fii mai puţin plastic, a şoptit Linus când mulţimea a tresărit brusc.

— A, da, a zis Arthur.

Apoi a continuat.

— Nu că ar face vreodată asta. Tot ce voia era un disc. Adoră discurile. Dincolo de orice, tot un copil rămâne, aşa cum sunt toţi. Şi nu merită toţi copiii să fie protejaţi? Să fie iubiţi şi ocrotiţi, ca să crească şi să modeleze lumea, ca s-o facă un loc mai bun? Din punctul ăsta de vedere, nu sunt cu nimic diferiţi de ceilalţi copii din sat sau de oriunde altundeva. Dar li se spune că sunt diferiţi, de oameni ca voi şi de oamenii care îi guvernează pe ei şi lumea noastră. Oameni care dau legi şi restricţii ca să îi ţină separaţi şi izolaţi. Nu ştiu ce trebuie să se întâmple ca să se schimbe asta, dacă se poate. Dar n-o să înceapă de sus. O să înceapă cu noi.

Mulţimea îl privea prudentă.

Arthur a oftat.

— Nu ştiu ce altceva să zic.

— Ştiu eu, a zis Helen şi a făcut un pas în faţă.

Era furioasă şi avea pumnii încleştaţi.

— Aveţi dreptul să vă adunaţi în pace. Aveţi dreptul să vă exprimaţi opiniile. Dar, când întreceţi măsura şi deveniţi violenţi, devine o problemă de legalitate. Tinerii cu puteri magice sunt protejaţi de lege, aşa cum sunt toţi copiii. Orice abuz va avea consecinţe grave. Voi avea personal grijă de asta. Voi face tot ce-mi stă în putere ca *oricine* care pune mâna pe un copil, magic sau nu, să-şi dorească să nu fi făcut asta niciodată. Poate credeţi că puteţi să ignoraţi orice zic Linus şi Arthur, dar, credeţi-mă pe cuvânt, *doar* dacă mai

aud de un alt conflict, o să vă arăt de ce nu e bine să vă puneţi cu mine.

Norman a fost primul care a reacţionat.

A plecat valvârtej, înghiontind oamenii şi bombănind supărat.

A fost urmat de poştaş, care s-a uitat totuşi peste umăr, cu o expresie şocată pe chip.

Alte câteva persoane au plecat. Şi Marty a încercat să fugă, dar a fost oprit de Helen.

— Martin Smythe! Să nu te mişti. Noi doi o să avem o conversaţie foarte lungă despre bunele maniere în public şi consecinţele minciunii. Şi, dacă tu ai fost cel care a aruncat piatra, o să îţi iau moştenirea şi o s-o donez unei organizaţii caritabile.

— Nu poţi să faci asta, s-a văicărit Marty.

— Ba da, a răspuns Helen ferm. Sunt administratorul contului. Şi o să-mi fie foarte, foarte uşor.

Mulţimea s-a risipit. Linus a fost surprins când câţiva oameni au bombănit nişte scuze, deşi de la distantă. Se aştepta ca întâmplarea de azi să ajungă rapid în tot satul. N-ar fi fost de mirare dacă, peste ceva vreme, zvonurile ar fi zis că Arthur s-a transformat într-o pasăre monstruoasă şi că i-a ameninţat pe toţi că o să-i ardă de vii şi o să le distrugă satul.

— Pot să vă duc înapoi pe insulă, dacă vreţi, a zis Merle. La jumate de preţ.

Linus a pufnit.

— Cred că ne descurcăm, Merle. Dar mulţumim pentru generozitate.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Vorbesc serios.

Merle a bombănit ceva despre un drum de sare care ar putea să-l ducă la sapă de lemn, în timp ce a pornit spre feribot.

Arthur îi privea pe oamenii care se îndreptau înapoi spre sat.

— Crezi că o să asculte? a întrebat-o pe Helen.

Helen s-a încruntat.

— Nu ştiu. Sper, dar oricum de multe ori sper lucruri care nu se adeveresc.

S-a uitat la el, aproape timidă.

— Ai nişte pene foarte frumoase.

Arthur a zâmbit.

— Mulţumesc, Helen. Pentru tot ce ai făcut pentru noi.

— Dă-mi timp, Arthur, a zis femeia şi a scuturat din cap. Dă-ne tuturor timp. Voi face tot ce pot.

I-a strâns mâna şi s-a întors spre Linus.

— Aşadar plecaţi? Sâmbătă, nu?

Linus a clipit. În toată agitaţia, uitase că drumul lui se apropia de final.

— Da, a zis, sâmbătă.

— Înţeleg, a spus şi i-a privit pe amândoi. Sper să vă întoarceţi aici într-o zi, domnule Baker. E sigur un loc… animat, când sunteţi aici. Drum bun.

Helen a plecat de lângă ei, l-a apucat pe Martin de ureche şi l-a tras după ea, spre marea lui indignare.

Linus s-a dus lângă Arthur. Mâinile li se atingeau uşor.

— Cum a fost? a întrebat Linus.

— Ce anume?

— Să-ţi întinzi aripile.

Arthur s-a întors cu faţa spre soare şi a zâmbit firav.

— Ca şi cum am fost liber pentru prima dată. Haide, dragul meu Linus. Hai acasă. Sunt sigur că Zoe are nevoie de ajutor. Condu tu.

— Acasă, a repetat Linus, întrebându-se unde e adevărata lui casă.

S-au dus la maşină. Câteva clipe mai târziu, erau pe drumul de sare, cu vântul în păr şi marea azurie care clipocea printre roţi.

Capitolul 17

Vineri după-amiază cineva a bătut la uşa casei de oaspeţi.

Linus a ridicat privirea din ultimul raport. Lucra la el de dimineaţă. Scrisese o singură propoziţie, în afară de introducerea obişnuită.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la uşă.

A fost mirat să-i vadă pe toţi copiii de la Orfelinatul Marsyas. Erau îmbrăcaţi de parcă erau gata de aventură.

— M-am întors! a strigat Comandantul Lucy. Pentru o ultimă expediţie. Domnule Baker, vă cer să veniţi cu noi. Vor fi multe pericole şi nu promit că veţi scăpa cu viaţă. Am auzit că sunt şerpi mâncători de oameni şi insecte care ţi se bagă pe sub piele şi îţi mănâncă ochii pe dinăuntru. Dar recompensa – dacă supravieţuim! – vă va depăşi cele mai nebuneşti vise. Acceptaţi?

— Nu ştiu, a zis Linus încet. Şerpi mâncători de oameni? Sună periculos.

Lucy s-a uitat la ceilalţi, după care s-a aplecat spre Linus şi a şoptit:

— Nu sunt adevăraţi. Mă joc doar. Dar să nu le spuneţi lor.

— A, a zis Linus. Înţeleg. Întâmplarea face că sunt expert în şerpi mâncători de oameni, mai ales în moduri de a-i evita. Cred că ar trebui să vin cu voi, ca să mă asigur că nu păţiţi nimic.

— O, slavă cerului, a oftat Chauncey. Nu voiam să fiu mâncat azi.

— Mergeţi să vă schimbaţi, i-a zis Talia lui Linus şi l-a împins înapoi în casă. Nu puteţi să veniţi îmbrăcat aşa!

— Nu? Dar ce e…

Brusc Linus s-a aplecat în faţă, străpuns parcă de durere.

— O, nu! Cred că nu mai pot să mă mişc! Or fi insectele care ţi se bagă prin piele?

— De ce faceţi asta? a mârâit Talia. Phee! Ajută-mă!

Phee a ţipat şi s-a lansat spre Linus, aruncându-se cu toată greutatea ei neglijabilă în el. Linus a icnit şi a mai făcut un pas spre dormitor.

— Mult mai bine, mulţumesc. Vin imediat.

Linus putea să-i audă din dormitor pe copiii care vorbeau veseli despre noua aventură. A închis uşa şi s-a sprijinit de ea, cu capul pe spate şi ochii închişi.

Poţi s-o faci, a şoptit. *Hai, bătrâne. O ultimă aventură.*

S-a împins în uşă şi s-a dus la dulap.

A găsit hainele de aventură.

Le-a îmbrăcat.

Tot ridicol arăta.

Şi, pentru prima dată, şi-a dat seama că nu îi pasă absolut deloc.

Aventurierii şi-au croit drum prin junglă. S-au luptat cu canibali care i-au atacat cu suliţe şi săgeţi şi ameninţări deloc subtile că o să le mănânce splina. S-au strecurat pe lângă şerpii mâncători de oameni, care atârnau ca nişte liane groase din copaci. Comandantul Lucy a fost atacat de insecte care aveau să se strecoare pe sub ochi. A icnit şi a ţipat şi s-a agitat şi în cele din urmă s-a prăbuşit lângă un copac, cu limba scoasă. Dacă nu erau trupele, care l-au salvat în ultimul moment, ar fi murit acolo.

În cele din urmă, au ajuns pe un tărâm cunoscut şi, în depărtare, Linus a văzut un pâlc de copaci care ascundeau casa unei zâne a insulei. Când au trecut de copaci şi au ajuns pe plajă, o voce a tunat în jurul lor.

— Văd că v-aţi întors! Sunteţi de-a dreptul nesăbuiţi. De-abia aţi scăpat cu viaţă ultima dată.

— Nu! a ţipat Comandantul Lucy. N-o să ne biruieşti! Îţi cerem să ne dai comorile. Nu acceptăm nici un alt răspuns!

— Nu?!

— Nu! au strigat copiii.

— Nu, a repetat şi Linus încet.

— A. Bine, atunci. Mai bine mă predau. Sunteţi

mult prea puternici pentru cineva ca mine.

— *Ştiam* eu, a zis Lucy fericit şi a ridicat o mână deasupra capului. Bărbaţi!

A aruncat o privire spre Talia şi Phee.

— Şi femei. Haideţi să ne luăm în primire recompensele!

Şi asta au şi făcut. Fireşte că asta au şi făcut. L-ar fi urmat pe Lucy oriunde.

Şi pe Linus la fel.

Au alergat pe plajă, spre copaci.

Linus a oftat. El n-avea de gând să fugă nicăieri. Nu mai avea energie să fugă. Şi-a şters fruntea şi a mers spre copaci.

S-a încruntat când a ajuns acolo. Brusc s-a lăsat liniştea. Şase copii ar fi trebuit să facă mult mai mult zgomot. Mai ales *aceşti* şase copii. A ezitat, dar a intrat în pădure.

De ramurile copacilor erau atârnate lampioane de hârtie. Erau cele din foişor. S-a întins spre unul şi l-a atins uşor. Lumina dinăuntru strălucea puternic şi Linus s-a gândit că n-avea cum să fie de la un bec sau o lumânare.

Îl aşteptau în faţa casei, din mijlocul copacilor. Talia şi Phee. Sal, Theodore, Chauncey şi Lucy. Zoe, cu florile ei din păr, în nuanţe de verde şi auriu.

Şi Arthur, bineînţeles. Întotdeauna Arthur.

Ţineau o pancartă în faţa lor, o foaie lungă de hârtie pe care scria: O SĂ VĂ DUCEM DORUL, DOMNULE BAKER!!! Şi erau amprente pe ea. Unele mici, ale lui Phee, Talia şi Lucy. Una mai mare, a lui Sal. O linie care probabil venea de la tentaculele lui

Chauncey. Şi o pată de vopsea care arăta ca o gheară a lui Theodore.

Linus a respirat adânc, emoţionat.

— Nu… nu mă aşteptam la asta. Cât de frumos. Uitaţi-vă la asta. Uitaţi-vă la voi.

— A fost ideea mea, a zis Lucy.

Talia l-a călcat pe picior.

Lucy a ţipat.

— Mă rog, în mare. Şi ceilalţi m-au ajutat. Puţin.

S-a înveselit brusc.

— Dar ghiciţi ce.

— Ce?!

— Nu e nicio comoară! A fost doar o minciună ca să vă aducem aici, la petrecere!

— A, înţeleg. Deci adevărata comoară e prietenia care s-a legat între noi?

— Aoleu, sunteţi groaznic, a bombănit Lucy. Efectiv cel mai groaznic!

Şi ce petrecere minunată a fost! Mâncarea a fost delicioasă, dar atât de multă, încât Linus se temea că masa o să se răstoarne. Pâlniei fierbinţi şi salată de castraveţi, care îţi scrâşneau între dinţi. Tort şi plăcintă şi tartă de zmeură, pe care o puteau băga în frişcă.

Şi muzică! Tot felul de melodii. Pe blat era aşezat un pick-up şi ziua în care muzica a murit răsuna prin vocile lui Ritchie şi Buddy şi The Big Booper, care cântau de pe lumea cealaltă. Lucy s-a ocupat de muzică şi s-a descurcat de minune.

Au râs toată ziua. O, cât au mai râs. Deşi Linus

credea că o să se i se frângă inima, a râs cu lacrimi, până când credea că o să-i crape burta. Pe măsură ce soarele a apus şi lampioanele au început să strălucească mai puternic, au râs şi au râs şi au râs.

Linus îşi ştergea lacrimile (de amuzament, şi-a zis) când muzica s-a schimbat iar.

A recunoscut piesa înainte ca Nat King Cole să înceapă să cânte.

S-a uitat în sus şi l-a văzut pe Arthur Parnassus în faţa lui, cu mâna întinsă.

Mulţumesc.

Tot zici asta şi nu ştiu dacă merit.

Ştiu că tu nu crezi asta. Dar nu zic niciodată lucruri pe care nu le cred. Viaţa e prea scurtă. Vrei să dansezi?

Nu... ştiu. Cred că am două picioare stângi, serios.

Mă îndoiesc.

Şi Linus Baker şi-a îngăduit să fie egoist. Măcar o dată.

L-a luat pe Arthur de mână şi s-a ridicat încet, în timp ce Nat îi spunea să zâmbească, chiar dacă inima i se frânge[13].

Arthur l-a tras spre el şi au început să se legene uşor.

— Zâmbeşte şi poate mâine, i-a şoptit Arthur în ureche. Vei vedea soarele strălucind pentru tine.

Linus şi-a pus capul pe pieptul lui Arthur. Putea să-i simtă inima arzând în interior.

Au dansat.

13 Versuri din cântecul „Smile” (n.t).

Timpul s-a oprit în loc şi au dansat o veşnicie, deşi Linus ştia că melodia nu era prea lungă. Îl auzea pe Arthur şoptindu-i versurile în ureche. S-a surprins până şi pe el însuşi. Se pare că nu avea două picioare stângi.

Dar, ca toate lucrurile magice, şi cântecul a ajuns la final.

Casa era cufundată în linişte. Linus a clipit, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Şi-a ridicat capul. Arthur se uita la el, cu ochii scăpărându-i ca focul. Linus a făcut un pas înapoi.

Phee şi Talia stăteau la Zoe în braţe. Theodore era pe umărul lui Sal. Lucy şi Chauncey se sprijineau de picioarele lui. Toţi păreau obosiţi. Fericiţi, dar obosiţi. Lucy i-a zâmbit, dar zâmbetul i-a fost întrerupt de un căscat.

— V-a plăcut comoara, domnule Baker?

Linus s-a uitat din nou la Arthur.

— Da, a şoptit. Mai mult decât orice pe lume.

După câteva ore s-au întors toţi spre conac. Zoe le-a adus în braţe pe Phee şi pe Talia, care sforăia zgomotos.

Sal l-a pus pe Theodore în tricou, aşa că balaurul îşi ţinea capul sprijinit de gâtul lui.

Arthur l-a ţinut pe Chauncey de un tentacul.

Linus era ultimul, cu un Lucy somnoros în braţe.

Şi-ar fi dorit ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

S-a terminat în mai puţin de o secundă.

I-a zis noapte bună Taliei. Lui Phee. Lui Sal şi

lui Theodore. L-a ţinut pe Lucy într-o singură mână, ca să poată să-l mângâie pe Chauncey pe cap cu cealaltă.

Arthur i-a adresat o întrebare din priviri.

Linus a scuturat din cap.

— Mă descurc.

Arthur a dat din cap şi s-a întors să le reamintească celorlalţi să se spele pe dinţi.

L-a dus pe Lucy în dormitorul lui Arthur şi l-a lăsat jos.

— Hai, schimbă-te în pijama, a zis încet.

Lucy a dat din cap şi s-a întors spre uşa de la dulap. A închis-o în urma lui.

Linus a rămas în mijlocul camerei, nesigur. Credea că ştie cum merg lucrurile. Cum se învârte lumea. Locul lui în ea.

Acum nu mai era aşa de sigur.

Lucy s-a întors, în pantaloni de pijama şi un tricou alb. Avea părul ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut mâna prin el. Picioruşele lui desculţe erau aşa de mici.

— Fugi să te speli pe dinţi, i-a zis Linus cu blândeţe.

Lucy s-a uitat suspicios la el.

— O să mai fiţi aici când mă întorc?

Linus a dat din cap.

— Promit.

Lucy a ieşit înapoi pe hol. L-a auzit pe Chauncey ţipând că Theodore mănâncă iar pasta de dinţi şi pe Theodore cârâind în *niciun caz.*

Linus şi-a cuprins faţa cu mâinile.

Şi-a revenit până s-a întors Lucy în cameră, cu

faţa proaspăt spălată. A căscat iar.

— Sunt aşa de obosit.

— Aventurile sunt grele, bănuiesc.

— Dar a fost o aventură tare.

— Cea mai tare.

L-a apucat pe Lucy de mână şi l-a dus în camera lui. Discurile pe care le lipiseră cu grijă erau atârnate pe perete (deşi nu reuşiseră să găsească o bucăţică din discul lui Buddy Holly; se pare că Theodore o luase repede). Linus a dat pătura la o parte, Lucy s-a băgat în pat şi s-a cuibărit între perne.

Linus l-a învelit până la umeri. Lucy s-a întors pe-o parte şi s-a uitat la Linus.

— Nu vreau să plecaţi.

Linus a înghiţit în sec şi s-a ghemuit lângă pat.

— Ştiu. Şi îmi pare rău că trebuie să fac asta. Dar e timpul să plec.

— De ce?

— Pentru că am responsabilităţi.

— De ce?

— Pentru că sunt adult. Şi adulţii au serviciu.

Lucy s-a strâmbat.

— Nu vreau să fiu niciodată adult. Sună plictisitor.

Linus a întins o mână şi i-a dat o şuviţă de pe frunte.

— Cred că o să fii un adult foarte priceput, deşi mai e mult până acolo.

— N-o să-i lăsaţi să ne ia de aici, nu?

Linus a scuturat din cap.

— Nu. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să mă

asigur că n-o să se întâmple asta.

— Da?

— Da, Lucy.

— A! Ce drăguţ.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— N-o să mai fiţi aici când mă trezesc.

Linus şi-a coborât privirea, dar n-a răspuns.

Îl simţea pe Lucy cum se uită la el.

— Ceilalţi nu ştiu, dar eu, da. Uneori pot să văd anumite lucruri. Nu ştiu de ce. Dumneavoastră. Arthur. El arde. Ştiaţi asta?

Lui Linus i s-a tăiat respiraţia.

— Ţi-a zis el asta?

— Nu. Nu cred că are voie. Dar ştim. Cu toţii ştim. Aşa cum ştim şi ce aţi făcut când aţi plecat. E ca noi. La fel şi dumneavoastră.

— Mi-e teamă că eu n-am puteri magice.

— Ba da, domnule Baker. Arthur mi-a zis că poate să existe magie şi în cele mai banale lucruri.

Linus s-a uitat din nou la Lucy.

Avea ochii închişi.

Respira profund.

Linus s-a ridicat.

— Mulţumesc, a şoptit.

A avut grijă să lase uşa crăpată când a plecat, astfel încât o rază de lumină argintie să-i alunge coşmarurile, în caz că voiau să vină să-l găsească pe băieţelul adormit.

Celelalte uşi erau închise. Le-a atins pe fiecare în parte, în drumul lui spre ieşire.

Doar de sub uşa lui Sal se mai vedea lumină.

S-a gândit să bată.

N-a făcut-o.

S-a oprit în capul scărilor.

A respirat adânc.

Apoi a coborât.

La parter, cineva se certa în şoaptă. A ezitat, neştiind dacă să-şi facă simţită prezenţa. Nu putea să audă ce se zicea, dar ştia că nici n-ar trebui să asculte.

Zoe stătea în uşa de la intrare şi-l împungea pe Arthur în piept, încruntată şi cu ochii îngustaţi. Părea nefericită. Nu nervoasă, dar... era ceva. S-a oprit când ultima treaptă a scârţâit sub paşii lui Linus.

S-au uitat amândoi la el.

— Lucy a adormit, le-a zis, scărpinându-se pe ceafă.

— Bărbaţii ăştia, a zis Zoe. Sunteţi toţi nişte inutili.

S-a îndepărtat de Arthur şi s-a uitat urât la Linus.

— Dis-de-dimineaţă, da?

Linus a dat din cap.

— Trenul pleacă la 7:00. Merle ne aşteaptă la 6:15.

— Şi e musai să fii acolo, nu?

N-a zis nimic.

— Bine, a bombănit. O să fiu acolo. Să nu mă faci să aştept.

S-a întors pe călcâie şi a plecat fără să mai zică nimic. A lăsat uşa larg deschisă.

Arthur s-a uitat după ea, cu maxilarul încleştat.

— Totul bine?

— Nu, nu cred.

Îl durea capul.

— Dacă sunteţi îngrijoraţi de ultimul meu raport, te asigur că…

— N-are nicio treabă cu afurisitul ăla de raport.

— Bine, a zis Linus încet.

Nu era sigur că l-a mai auzit pe Arthur vorbind aşa.

— Atunci ce e?

Arthur a scuturat din cap.

— Încăpăţânatule, a bombănit Linus, deşi glasul îi era plin de afecţiune.

Nu ştia ce altceva să facă, aşa că a făcut singurul lucru la care s-a putut gândi.

S-a îndreptat spre uşă.

S-a gândit că ceva avea să se întâmple când va trece prin dreptul lui Arthur. Nu ştia ce anume. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era un laş.

— Noapte bună, a reuşit să zică în cele din urmă şi a mers spre uşă.

— Rămâi, i-a zis Arthur.

S-a oprit şi a închis ochii. Vocea îi tremura.

— Poftim?

— Rămâi. Aici. Cu noi. Rămâi aici cu mine.

Linus a scuturat din cap.

— Ştii că nu pot.

— Nu, nu ştiu. *Nu* ştiu.

Linus s-a întors şi a deschis ochii.

Arthur era palid şi avea buzele strânse într-o linie subţire. Lui Linus i s-a părut că vede conturul slab al unor aripi de flăcări în spatele lui, dar poate era doar o iluzie.

— Mereu a fost temporar. Locul meu nu e aici.

— Dacă locul tău nu poate să fie aici, atunci unde e?

— Am o viaţă, a zis Linus. O casă. O…

O casă nu e mereu clădirea în care locuim. Mai contează şi oamenii cu care alegem să ne înconjurăm. Poate nu locuiţi pe insulă, dar nu puteţi să-mi spuneţi că nu e casa dumneavoastră.

Bula dumneavoastră, domnule Baker. S-a spart. De ce aţi vrea să crească la loc?

— Am o slujbă, a zis amărât. Oamenii se bazează pe mine. Nu doar… nu doar aici. Sunt şi alţi copii care au nevoie de mine. Care ar putea fi în aceeaşi poziţie în care ai fost şi tu. N-ar trebui să fac tot ce pot să-i ajut?

Arthur a dat din cap şi şi-a mutat privirea.

— Fireşte. Fireşte că asta contează. Iartă-mă. N-am vrut să sune aşa.

Când s-a uitat iar la Linus, expresia îi părea lină, aproape… goală. A făcut o plecăciune scurtă.

— Mulţumesc, Linus. Pentru tot. Că ne-ai văzut aşa cum suntem. Vei fi mereu bine-venit pe insulă. Copiilor le va fi dor de tine, ştiu sigur.

Expresia de pe chip i-a tremurat puţin.

— Şi mai ştiu că şi mie o să-mi fie dor de tine.

Linus a deschis gura, dar n-a putut să zică nimic. S-a *urât* din cauza asta. În faţa lui era un bărbat, un bărbat minunat, care îşi punea sufletul pe tavă. Linus trebuia să-i dea ceva la schimb, oricât de mic.

A încercat iar.

— Dacă lucrurile erau… dacă erau diferite,

eu… trebuie să ştii, Arthur. Trebuie. Locul ăsta. Copiii. *Tu.* Dacă ai…

Arthur a zâmbit.

— Ştiu. Noapte bună, Linus. Şi drum bun. Ai grijă de tine.

A închis uşa şi Linus a rămas afară, în întuneric.

Linus era pe verandă. Dinspre est se vedea o lumină slabă. Stelele străluceau puternic. Bagajul se afla în spatele lui. Calliope era în cuşcă, deloc mulţumită de ora asta. Linus înţelegea foarte bine, mai ales din moment ce n-a închis un ochi.

A tras adânc aer în piept. A expirat un nor de abur.

— Cred că e timpul.

S-a ridicat. Şi-a luat valiza şi cuşca şi a coborât.

Aşa cum a promis, Zoe îl aştepta la maşină. I-a luat valiza şi a pus-o în portbagaj, fără să scoată un cuvânt.

Linus s-a urcat în maşină, cu cuşca lui Calliope pe genunchi.

Zoe a intrat şi ea şi a pornit motorul.

Linus s-a uitat în oglinda retrovizoare la conacul care se micşora în spatele lor.

Merle îi aştepta pe chei. Farurile maşinii îi luminau faţa acră. A coborât pasarela.

— Tariful la ora asta e de două ori mai mare, a zis.

— Taci din gură, Merle, a zis Linus, spre marea lui mirare.

Merle a făcut ochii mari.

Linus nu şi-a luat privirea de la el.

Merle a cedat în cele din urmă. A bombănit ceva şi s-a dus la timonă.

Au traversat uşor. Oceanul era liniştit. Cerul începea să se lumineze. Zoe nu zicea nimic. Când au ajuns în sat, Merle nici nu s-a mai uitat la el.

— Să vii repede, i-a zis Merle când au coborât. Am o zi plină şi…

Zoe a turat motorul şi orice voia Merle să mai zică s-a pierdut în depărtare.

Trenul nu venise când au ajuns ei pe peron. Stelele dispăreau şi lăsau loc soarelui. Când Zoe a oprit maşina, Linus a auzit valurile care se spărgeau în depărtare. Şi-a încleştat mâinile pe genunchi.

— Zoe, eu…

Femeia s-a dat jos din maşină şi a deschis portbagajul. Linus a oftat şi a deschis şi el portiera. S-a chinuit puţin, dar a reuşit să se dea jos fără să scape cuşca. Zoe i-a pus bagajul pe peron, după care s-a întors la maşină şi a trântit portbagajul.

— Ştiu de ce eşti aşa, i-a zis Linus.

Zoe a râs, dar deloc amuzată.

— Serios? Pentru că nu pare.

— Nu mă aştept să înţelegi.

Femeia a scuturat din cap.

— Foarte bine. Pentru că nu înţeleg.

— Nu pot să *rămân* aici. Există nişte reguli. Nişte reglementări care trebuie…

— Dă-le naibii de reguli şi reglementări!

Linus a făcut ochii mari. Apoi a zis singurul lucru pe care putea să-l zică.

— Viaţa… nu merge aşa.

— De ce nu? s-a răstit Zoe. De ce nu poate viaţa să meargă aşa cum vrem? Ce rost are să trăieşti, dacă faci doar ce vor alţii?

— Facem tot ce putem.

— Şi asta e tot ce poţi? a pufnit ea. *Asta?*

Linus n-a mai zis nimic. Putea să audă şuieratul trenului în depărtare.

— Hai să-ţi zic ceva, Linus Baker, a spus Zoe, cu mâinile încleştate pe portiera maşinii. Există momente în viaţă când trebuie să-ţi asumi anumite riscuri. E înfricoşător, pentru că poţi oricând să dai greş. Ştiu asta. Crede-mă că ştiu. Pentru că, de mult, am riscat pentru un bărbat pe care îl mai dezamăgisem o dată. Mi-a fost *frică.* Am fost *îngrozită.* Credeam că o să pierd tot. Dar atunci nu trăiam. Viaţa pe care o duceam atunci nu însemna că trăiam. Doar supravieţuiam. Şi n-o să regret niciodată riscurile pe care mi le-am asumat. Pentru că m-au adus la ei. La ei toţi. Am făcut o alegere. Şi tu o faci pe-a ta.

A deschis uşa şi s-a suit în maşină. A pornit motorul. S-a mai uitat la el o dată şi a zis:

— N-ai vrea ca lucrurile să fie diferite?

— N-ai vrea să fii aici? a şoptit Linus, dar Zoe n-avea cum să-l mai audă.

Deja plecase, cu nisipul zburându-i din roţi.

Linus s-a uitat la cabina telefonică de pe peron

cât a aşteptat trenul, gândindu-se cât de uşor ar fi fost să pună mâna pe receptor şi să dea un telefon. Să spună cui o răspunde că vrea să se întoarcă acasă.

— Doar dumneavoastră? a întrebat controlorul vesel, când s-a dat jos din tren. Nu prea mai văd oameni care să plece de aici la final de sezon.

— Mă duc acasă, a zis Linus şi i-a dat biletul.

— A! Nicăieri nu-i ca acasă sau cel puţin aşa se zice. Eu prefer să călătoresc. N-aveţi idee cât de multe lucruri minunate văd.

S-a uitat la bilet şi a adăugat:

— Înapoi spre oraş! Am auzit că e o furtună de toată frumuseţea. Cică nu s-a mai oprit ploaia de secole.

A zâmbit şi i-a dat biletul înapoi.

— Vă ajut cu bagajul, domnule?

Linus a clipit, ca să-şi alunge arsura din ochi.

— Da. Bine. Mulţumesc. O să iau eu cuşca. Nu prea îi plac alţi oameni.

Controlorul s-a uitat în jos.

— A, înţeleg. Da. Vă iau eu bagajul. Vagonul dumneavoastră e pe aici, domnule. Şi, din fericire, e gol. Niciun suflet la bord. Puteţi să dormiţi, dacă aveţi nevoie.

A fluierat şi i-a dus bagajul în tren.

Linus s-a uitat în jos, spre cuşcă.

— Eşti gata să mergem acasă?

Calliope s-a întors cu fundul la el.

Linus a oftat.

Două ore mai târziu, au început să cadă

primele picături de ploaie.

Capitolul 18

Când a coborât din tren, ploua tare în oraş.

Şi-a pus haina şi s-a uitat spre cerul gri-metalizat.

Calliope a scuipat când apa a început să se scurgă prin fantele cuştii ei.

Şi-a ridicat valiza şi a pornit spre staţia de autobuz.

Autobuzul a întârziat.

Bineînţeles.

Şi-a dat jos haina şi a pus-o pe cuşca lui Calliope.

Funcţiona. Deocamdată.

A strănutat.

Spera să nu răcească. Deşi ar fi fost tipic, nu?

Douăzeci de minute mai târziu a venit şi autobuzul, împroşcând apă peste tot.

Uşile s-au deschis.

Linus era ud până la piele când a urcat în autobuz.

— Bună ziua, i-a zis şoferului.

Şoferul a bombănit un răspuns, în timp ce Linus se chinuia să-şi valideze biletul.

Autobuzul era aproape gol. Mai era un bărbat în spate, cu capul lipit de geam, şi o femeie care se uita suspicioasă la Linus.

S-a aşezat departe de amândoi.

— Aproape am ajuns acasă, i-a şoptit lui Calliope.

Pisica n-a răspuns.

S-a uitat pe geam şi autobuzul a pornit.

Pe zidul gării, era un afiş care i-a atras atenţia.

O familie la un picnic în parc. Soarele strălucea. Stăteau pe o pătură în carouri şi în coşul de răchită dintre ei se vedeau brânzeturi şi struguri şi sandviciuri fără coajă. Mama râdea. Tatăl zâmbea. Băieţelul şi fetiţa se uitau cu adoraţie la părinţii lor.

Deasupra lor scria: ŢINE-ŢI FAMILIA ÎN SIGURANŢĂ. DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

Linus s-a uitat în altă parte.

A trebuit să schimbe autobuzul o dată şi, când a coborât din al doilea autobuz, era deja aproape 5 după-amiaza. Vântul bătea cu putere şi afară era frig. Mai avea doar trei străzi până acasă. Se aştepta să se simtă uşurat.

Dar nu era cazul. Deloc chiar.

A pufnit când a ridicat valiza şi cuşca.

Mai avea puţin.

Strada lui era cufundată în linişte.

Felinarele erau aprinse, iar pe sticlă se adunaseră picături de apă.

De pe Drumul Hermes nr. 86 nu se vedea nicio lumină. Poteca de cărămidă care ducea la casă era la fel, peluza era la fel, dar se simţea… întunecat. I-a luat o clipă să-şi dea seama că singura pată de culoare – floarea-soarelui – nu mai era acolo.

S-a uitat la faţada casei lui câteva clipe.

A scuturat din cap.

Avea să se ocupe de asta a doua zi.

A luat-o pe potecă şi a ajuns la verandă. Şi-a lăsat valiza jos şi a început să-şi caute cheile. I-au căzut la picioare şi Linus s-a aplecat după ele, bombănind.

— Dumneata eşti, domnule Baker? a auzit o voce prin ploaie.

A oftat şi s-a ridicat.

— Da, doamnă Klapper. M-am întors. Ce mai faceţi?

— Ţi-au murit florile. S-au înecat, dacă-ţi vine să crezi. Am chemat un băiat să le scoată. Putrezeau. Şi o grădină neîngrijită strică preţul pieţei. Am chitanţa cu cât l-am plătit pe băiat. Mă aştept să-mi dai banii înapoi.

— Sigur, doamnă Klapper. Mulţumesc.

Purta acelaşi halat jerpelit şi fuma din aceeaşi pipă. Avea părul coafat la fel. Totul era la fel. Absolut tot.

A dat să bage cheia în broască, dar femeia a vorbit din nou:

— Te-ai întors de tot?

Lui Linus îi venea să urle.

— Da, doamnă Klapper.

S-a uitat la el cu ochii mici.

— Arăţi de parcă te-ai bronzat. Nu mai pari aşa de palid. Ai şi slăbit. Frumoasă vacanţă ai avut.

Hainele chiar îi erau puţin mai largi, dar, pentru prima dată, şi-a dat seama că nu-i păsa de asta absolut deloc.

— N-a fost o vacanţă. V-am zis că plec cu serviciul.

— Da, da, aşa ai zis. Dar bănuiesc că nu e nimic în neregulă dacă faci o criză la birou, ameninţi să-i omori pe toţi şi eşti trimis la o clinică de recuperare.

— Nu asta s-a întâmplat!

Femeia a făcut un semn cu mâna.

— Oricum nu e treaba mea. Dar să ştii că numai despre asta se vorbeşte în cartier, a zis şi s-a încruntat. Strică preţul pieţei.

Linus a apucat mânerul strâns.

— Plănuiţi să vă vindeţi casa?

Femeia a clipit şi un rotocol de fum i-a înconjurat faţa zbârcită.

— Nu. Normal că nu. Unde să mă duc?

— Şi atunci de ce, Doamne iartă-mă, vă pasă de nenorocitul ăla de preţ al pieţei?

Femeia s-a uitat la el, fără să zică nimic.

Linus s-a uitat urât la ea.

— Ţi-am luat eu corespondenţa, a zis şi a mai tras un fum. Majoritatea erau reclame. Nu prea primeşti scrisori. Şi ţi-am folosit cupoanele de reducere. M-am gândit că n-o să te superi.

— Trec mâine s-o iau.

Era sigur că a terminat, dar, firește, femeia a continuat.

— Să ştii că ţi-ai ratat şansa! Nepotul meu a cunoscut un bărbat cumsecade cât ai fost plecat. Un pediatru. Mă aştept să fie o nuntă de primăvară. La biserică, normal, pentru că amândoi sunt oameni cu frică de Dumnezeu.

— Bravo lor.

Femeia a dat din cap şi şi-a pus iar pipa în gură.

— Bine ai venit acasă, domnule Baker. Să-ţi ţii animalul ăla împuţit departe de curtea mea. Veveriţele s-au bucurat de o lună de pace. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână la fel.

Linus nici nu s-a mai obosit să-şi ia rămas-bun. A fost nepoliticos, dar era obosit. A intrat în casă şi a trântit uşa în urma lui, să fie sigur.

În casă, aerul era stătut, ca în orice loc unde nu a mai locuit nimeni o vreme. A pus valiza şi cuşca jos, după care a aprins lumina.

Era la fel. Poate puţin mai mult praf.

Fotoliul. Pick-up-ul. Cărţile.

Totul era la fel.

S-a aplecat şi a deschis cuşca lui Calliope.

Pisica a ţâşnit afară, cu coada dreaptă. Era udă şi nu părea deloc amuzată de asta. A dispărut pe hol, în spălătorie, unde era litiera.

— Ce bine e acasă, a şoptit.

S-a întrebat de câte ori avea să mai zică asta, ca s-o şi creadă.

Şi-a aşezat valiza pe pat.

Şi-a dat jos hainele ude.

Şi-a pus pijamaua.

I-a dat de mâncare lui Calliope.

A încercat să mănânce şi el ceva, dar nu-i era foame.

S-a aşezat în fotoliu.

S-a ridicat din fotoliu.

— Nişte muzică, a decis. Poate ar trebui să ascult nişte muzică.

A ales Ol’ Blue Eyes. Frank îl făcea întotdeauna fericit.

A scos discul din plic şi a ridicat capacul pick-up-ului. A pus discul pe platan, a pornit pick-up-ul şi boxele au început să foşnească. A coborât acul şi a închis ochii.

Dar din pick-up nu s-a auzit Frank Sinatra.

Probabil încurcase husele înainte să plece.

Sunetul de trompete a inundat camera.

O voce masculină şi dulce a început să cânte.

Bobby Darin fredona ceva despre locul de dincolo de mare.

Şi-a adus aminte cum dansa Lucy în bucătărie, urlând cât îl ţineau rărunchii.

Şi-a pus faţa în mâini.

În timp ce Bobby cânta, lui Linus i se cutremurau umerii.

S-a dus la culcare.

Păturile şi pernele erau puţin îmbâcsite, dar era prea obosit să-şi mai facă griji de asta acum.

A stat vreme îndelungată cu ochii în tavan.

În cele din urmă, a adormit.

A visat o insulă dintr-un ocean.

Duminică a făcut curat. A deschis ferestrele ca să aerisească, chiar dacă ploua. A frecat podelele. A şters pereţii. A spălat blaturile. A schimbat cearşafurile de pe pat. A lustruit gresia din baie cu

o periuţă de dinţi. A măturat. A dat cu mopul.

După ce a terminat cu toate, îl durea spatele. Se făcuse după-amiază şi s-a gândit să mănânce, dar parcă avea plumb în stomac.

Haine. Trebuia să spele haine.

Şi mai trebuia şi să termine ultimul raport.

S-a dus la valiza de la picioarele patului. A pus-o pe o parte şi a desfăcut cataramele. A ridicat capacul şi a îngheţat.

Deasupra hainelor împăturite, deasupra dosarelor, deasupra exemplarului din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* era un plic maro.

Nu el îl pusese acolo.

Sau cel puţin nu credea că l-a pus el acolo.

A ridicat plicul. Părea rigid.

Pe faţă erau două cuvinte, scrise cu litere negre, îngroşate: NU UITA.

A deschis plicul.

Înăuntru era o fotografie.

Ochii au început să-l ardă când s-a uitat la ea.

Probabil că Zoe făcuse poza. Nici măcar nu-şi amintea s-o fi văzut cu un aparat. Era prima aventură prin pădure, către casa ei. În poză, Lucy şi Talia râdeau, Sal stătea cu Theodore pe picioare. Chauncey şi Phee se luptau pentru ultima prăjitură. Arthur şi Linus stăteau unul lângă celălalt. Linus îi privea pe copii amuzat.

Şi Arthur se uita la Linus, cu un zâmbet liniştit pe faţă.

Durerea era sentimentul care-l încerca pe Linus în casa lui micuţă de pe Drumul Hermes. O durere puternică, diferită de orice mai simţise până

atunci. Era doar o foaie de hârtie, fragilă şi subţire, şi a strâns fotografia la piept, îmbrăţişând-o cu putere.

Mai târziu, mult mai târziu, s-a aşezat în fotoliu, cu ultimul raport în braţe. Tot o singură propoziţie reuşise să scrie, în afară de pasajul introductiv.

I se părea că e suficient.

L-a pus deoparte.

L-a ascultat pe Big Bopper. Pe versurile lui a început să viseze şi, în cele din urmă, a dispărut în ocean, cu valurile clipocindu-i sub picioare şi s-a simţit acasă.

Afară ploua încet.

Alarma a sunat devreme luni dimineaţă.

S-a trezit.

A dat de mâncare pisicii.

A făcut un duş.

Şi-a pus costumul şi cravata.

Şi-a ridicat servieta.

Şi-a adus aminte să-şi ia umbrela.

Autobuzul era plin. De-abia avea loc în picioare, darămite jos.

Oamenii nici nu-l băgau în seamă – mai ridicau privirea doar ca să se uite urât la el, dacă se lovea de ei din greşeală. Linus îşi cerea scuze şi fiecare se întorcea la ziarul lui.

Nimeni nu l-a întâmpinat când a intrat în

DERETIMA.

A trecut printre birouri, dar nimeni nu a zis „Bine ai revenit, Linus. Ne-a fost dor de tine”.

Nu erau ghirlande pe rândul L, biroul 7. Nici baloane. Nici lampioane.

S-a aşezat şi şi-a pus servieta lângă el.

Domnul Tremblay s-a uitat la el de pe rândul L, biroul 6.

— Credeam c-aţi fost concediat.

— Nu, a zis Linus cât a putut de neutru. Am fost în delegaţie.

Domnul Tremblay s-a încruntat.

— Sunteţi sigur? Puteam să jur că aţi fost concediat.

— Sunt sigur.

— A…

Părea uşurat şi Linus a început să se simtă puţin mai bine. Poate chiar îi fusese simţită lipsa.

— Asta înseamnă că puteţi să vă luaţi cazurile înapoi. Slavă cerului! Nu am avut deloc timp de ele, aşa că aveţi mult de recuperat. Imediat vi le dau.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, a zis Linus sec.

— Ştiu, domnule Barkly.

— Mă cheamă Baker, idiotule, a zis. Sper că n-o să mai fie nevoie să te corectez iar.

Domnul Tremblay s-a uitat urât la el.

Şi-a deschis servieta. Şi-a scos dosarele pe care le primise şi ultimul raport. A ezitat puţin înainte să scoată ultimul lucru din servietă.

A pus fotografia înrămată pe birou, lângă

monitor.

— Ce-i aia? a întrebat domnul Tremblay, lungindu-şi gâtul ca să vadă mai bine. E un obiect *personal?* Ştiţi că nu avem voie!

— Poate ar trebui să vă vedeţi de treaba dumneavoastră, s-a răstit Linus, fără să se uite la el.

— N-aveţi decât, a bombănit domnul Tremblay. De parcă o să mai fiu vreodată drăguţ.

Linus l-a ignorat. A aranjat fotografia, până a găsit poziţia perfectă.

Şi-a aprins calculatorul şi s-a apucat de lucru.

— Domnule *Baker!*

Linus a oftat. Ziua de azi fusese… Mă rog, fusese. Nici nu şi-a ridicat privirea când a auzit zgomotul de tocuri pe podea, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

O umbră s-a aşternut peste birou.

Toată lumea s-a oprit din tastat, semn că toată lumea trăgea cu urechea. Era probabil cel mai interesant lucru din ultima lună.

Domnişoara Jenkins stătea deasupra lui, cu aceeaşi expresie acră pe faţă. Gunther stătea, evident, puţin în spatele ei, cu acelaşi carnet omniprezent. Îi zâmbea greţos de dulce lui Linus.

— Bună ziua, domnişoară Jenkins, a zis Linus ascultător. Mă bucur să vă văd.

— Da, mă gândeam eu, a zis şi şi-a tras nasul. V-aţi întors.

— Aveţi abilităţi de observaţie inegalabile.

Femeia s-a uitat la el, mijind ochii.

— Poftim?

Linus a tuşit şi şi-a dres vocea.

— Am zis că da, m-am întors.

— Din delegaţie.

— Da.

— Din delegaţia *secretă.*

— Bănuiesc.

Ochiul stâng al domnişoarei Jenkins a început să zvâcnească.

— Doar pentru că cei din Conducerea Extrem de Superioară ne-au făcut tuturor o favoare şi ne-au scăpat de tine o lună, asta nu înseamnă că lucrurile s-au schimbat.

— Văd.

— Mă aştept să recuperezi toată treaba până la finalul săptămânii.

Era imposibil, firește, dar ştia şi ea asta.

— Da, domnişoară Jenkins.

— Îţi vei primi toate cazurile până la prânz.

— Da, domnişoară Jenkins.

S-a aplecat spre el şi şi-a pus ambele mâini pe birou. Avea unghiile date cu ojă neagră.

— Speri să fii promovat, nu? Crezi că ai ce trebuie ca să devii Supraveghetor?

Linus a râs. N-a vrut, dar i-a scăpat.

Domnişoara Jenkins a părut scandalizată.

Lui Gunther i-a pierit zâmbetul de pe faţă. El părea şocat.

— Nu, a reuşit Linus să zică. Nu vreau să fiu promovat. Nu cred că sunt făcut să fiu Supraveghetor.

— Măcar o dată în viaţă suntem de acord, a zis domnişoara Jenkins acră. Nici nu mă pot gândi la

cineva mai puţin potrivit decât tine. Eşti norocos că încă mai ai un birou la care să te întorci. Dacă era după mine, ai fi… ai fi… domnule *Baker!* Ce e aia?

A făcut un semn către fotografie.

— E a mea, a zis. E a mea şi îmi place.

— E *interzis,* a urlat ea isteric. Conform *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* asistenţii sociali *nu* au voie cu obiecte personale decât cu acordul Supraveghetorilor.

Linus s-a uitat la ea.

— Atunci daţi-vă acordul.

Femeia a făcut un pas în spate şi şi-a pus mâna la gât. Gunther scrijelea frenetic pe carnet.

— Ce-ai spus? a întrebat ea ameninţătoare.

— Daţi-vă acordul, a repetat Linus.

— *Nu* voi face asta. Asta o să ajungă în dosarul tău permanent! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti – Gunther! Avertismente! Avertismente pentru domnul Baker!

Lui Gunther i-a revenit zâmbetul pe chip.

— Sigur. Câte?

— Cinci! Nu, *zece. Zece* avertismente!

Asistenţii sociali din jur au început să şoptească agitaţi.

— Zece avertismente, a zis Gunther, aproape vesel. Da. Foarte înţelept, domnişoară Jenkins. Ştiţi mereu ce să faceţi.

— Chestia aia o să dispară până la finalul zilei, a zis domnişoara Jenkins. Ascultă-mă cu atenţie, domnule Baker. Dacă nu, o să mă asigur că n-o să mai ai nicio slujbă la care să te întorci.

Linus nu a zis nimic.

Asta nu i-a picat bine femeii.

— Pricepi?

— Da, a zis Linus, scrâşnind din dinţi.

— Da *şi mai ce?*

— Da, domnişoară Jenkins.

Femeia şi-a tras iar nasul.

— Aşa mai merge. Insolenţa nu va fi tolerată. Ştiu că ai fost… oriunde oi fi fost luna asta, dar regulile nu s-au schimbat. Ai face bine să ţii minte asta.

— Sigur, domnişoară Jenkins. Pot să vă mai ajut cu ceva?

Cuvintele ei păreau să fie pline de venin.

— Da. Poţi. Ai fost chemat. De Conducerea Extrem de Superioară. *Din nou.* Mâine. La 8:00 fix. Să nu întârzii. Sau n-ai decât să întârzii, aşa îmi uşurezi mie munca.

S-a întors repede.

— La ce vă holbaţi? Înapoi la muncă!

Asistenţii sociali au început să tasteze repede.

Doamna Jenkins s-a uitat urât la Linus peste umăr, după care a plecat, cu Gunther pe urmele ei.

— Mă întreb cine o să fie următorul meu coleg de birou, a zis domnul Tremblay.

Linus l-a ignorat.

S-a uitat îndelung la fotografie.

Chiar lângă el era un covoraş de mouse pe care era o poză ştearsă cu o plajă albă şi cel mai albastru ocean din lume.

Scria, evident. N-AI VREA SĂ FII ŞI TU AICI?

Până la prânz, biroul îi era deja burduşit cu dosare. Zeci de dosare. L-a deschis pe primul.

Ultimele notiţe erau ale lui. Nu se atinsese nimeni de ele de o lună. A oftat şi l-a închis.

Biroul era gol gând a plecat, puţin înainte de 21:00. Şi-a pus fotografia în servietă şi a pornit spre casă.

Ploua.
Autobuzul a întârziat.

Pe terasă era o pungă de plastic, plină cu corespondenţa lui. Numai facturi. Deasupra lor era un bileţel. O factură de la doamna Klapper, care-şi cerea banii înapoi pentru florile pe care le distrusese.

A scos fotografia din servietă şi a pus-o pe noptieră, lângă pat.
A privit-o până a adormit.

A doua zi, la 07:45, Linus a apăsat butonul auriu cu numărul 5, din lift.
Toată lumea s-a uitat la el.
I-a privit şi el pe toţi, la rândul lui.
Ei au fost primii care s-au uitat în altă parte.
Liftul s-a golit treptat, până când a rămas singur.

CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ DOAR PE BAZĂ DE PROGRAMARE

A apăsat butonul de lângă grilajul de metal.

S-a deschis cu un scârţâit puternic.

Domnişoara Gumă de Mestecat umfla un balon roz. S-a spart frumos când l-a tras înapoi printre dinţi.

— Pot să vă ajut?

— Am o programare.

— La cine?

Sigur ştia.

— La Conducerea Extrem de Superioară. Sunt Linus Baker. Femeia s-a uitat atentă la el.

— Vă ţin minte.

— B… bine?!

— Credeam că aţi murit sau ceva de genul.

— Nu. Nu încă.

A apăsat câteva taste de la calculator, apoi s-a uitat în sfârşit la el.

— Aveţi ultimul raport?

Şi-a deschis servieta. Înăuntru, degetele i s-au atins de fotografia înrămată înainte să găsească ce căuta. A scos dosarul şi l-a strecurat pe sub geam.

Femeia s-a încruntat şi l-a ridicat.

— Ăsta e?

— Da.

— Aşteptaţi un moment.

Grilajul de metal s-a închis la loc.

Poţi s-o faci, bătrâne, a şoptit.

De data asta a durat mai mult până să se întoarcă domnişoara Gumă de Mestecat. Atât de mult, încât Linus era sigur că uitase de el. S-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să plece, dar nu-şi dădea seama cum să-şi facă picioarele să se

urnească. Păreau că prinseseră rădăcini.

Au trecut câteva minute. Cel puţin 20.

Era cât pe ce să cedeze tentaţiei şi să arunce o privire la fotografia din servietă, când grilajul de metal s-a deschis iar.

Domnişoara Gumă de Mestecat se încrunta.

— Sunt gata să vă primească.

Linus a dat din cap.

— Nu… nu sunt mulţumiţi.

— Nici nu mă aşteptam să fie.

A mai umflat un balon de gumă, care s-a spart cu zgomot.

— Sunteţi un bărbat tare ciudat.

S-a auzit un bâzâit, apoi uşile de lemn s-au deschis.

Domnişoara Gumă de Mestecat n-a mai zis nimic cât timp l-a condus pe lângă fântână, spre uşa neagră cu plăcuţă aurie. A deschis-o şi s-a dat la o parte.

Linus nu s-a uitat la ea când a intrat. Uşa s-a închis în urma lui. Luminile de pe jos s-au aprins, arătându-i drumul. Le-a urmat până când au format un cerc. În mijlocul cercului era un podium. Pe el stătea raportul lui. Linus a înghiţit în sec.

Luminile s-au aprins brusc.

Deasupra zidului de piatră trona Conducerea Extrem de Superioară.

Femeia. Guşiţă. Bărbatul cu ochelari.

Şi Charles Werner.

— Domnule Baker, a zis el, cu o voce suavă. Bine aţi revenit.

— Mulţumesc, a zis Linus, foindu-se agitat.

— Rapoartele dumneavoastră au fost... mă rog. Au iscat conversaţii aprinse.

— Da?

Guşiţă a tuşit greu.

— Putem să zicem şi asta.

— Ştiţi ce părere am despre eufemisme, a spus bărbatul cu ochelari şi s-a încruntat.

— Domnule Baker, a zis femeia. Ce vedeţi în faţa dumneavoastră este raportul final?

— Da.

— Serios?

— Da.

Femeia s-a lăsat pe spate.

— Incredibil. Mi se pare subţire, în comparaţie cu celelalte rapoarte. Foarte subţire.

— Cred că am fost la obiect, a ripostat Linus. Şi, la urma urmei, exact asta mi-aţi cerut. Mi-am făcut recomandarea după o lună de observaţie. Nu de-asta sunt aici?

— Aveţi grijă, domnule Baker, a spus Guşiţă, uitându-se urât la el. Nu-mi place tonul dumneavoastră.

Linus s-a abţinut să răspundă. În urmă cu câteva săptămâni nici nu i-ar fi trecut prin cap să riposteze.

— Îmi cer scuze. Doar că... sunt de părere că am făcut ce mi s-a cerut.

Charles s-a aplecat spre el.

— De ce nu ni-l citiţi? Poate dacă îl auzim cu voce tare, vom înţelege nişte aspecte care ne-au scăpat.

Bine. O să le facă jocul. Aşa făcuse ani în şir, mereu angajatul supus. A deschis dosarul şi s-a uitat în jos.

— Jur solemn că întregul conţinut al acestui raport este precis şi adevărat.

— Ştim partea asta, domnule Baker, a zis bărbatul cu ochelari, pierzându-şi răbdarea. Toate rapoartele încep la fel. Nu se schimbă la nimeni. Ne interesează următoarea parte.

Linus s-a uitat la ei.

— Ştiţi ce scrie.

Charles a zâmbit larg.

— Citiţi-l, domnule Baker.

Linus a făcut ce i s-a cerut.

— Recomandarea mea este ca Orfelinatul Marsyas să rămână deschis; copiii trebuie să rămână în continuare sub tutela lui Arthur Parnassus.

Atât. Asta e tot ce scrisese.

A închis dosarul.

— Hmmm, a zis Charles. Nu am prins nimic nou. E cineva de altă părere?

Guşiţă a scuturat din cap.

Bărbatul cu ochelari s-a lăsat pe spate.

— Mă gândeam eu, a zis Charles. Domnule Baker, poate vreţi să explicaţi mai în detaliu. Ce anume v-a adus la această concluzie?

— Observaţiile mele cu privire la copii şi la modul în care interacţionează unul cu celălalt şi cu Arthur Parnassus.

— Vag, a zis Guşiţă. Am nevoie de mai mult.

— De ce? a întrebat Linus. Ce căutaţi de fapt?

— Nu suntem aici să răspundem la întrebările dumneavoastră, domnule Baker, a spus femeia tăios. Dumneavoastră sunteţi aici ca să răspundeţi la întrebările noastre. Nu vă uitaţi…

— Locul?

Linus a scuturat din cap şi a continuat.

— Cum aş putea, când mi se aduce aminte constant? Lucrez aici de 17 ani. Niciodată n-am cerut mai mult. Niciodată nu *mi-am dorit* mai mult. Am făcut tot ce mi s-a cerut, fără să mă plâng. Şi stau aici, în faţa dumneavoastră, şi cereţi şi *mai mult* de la mine. Ce altceva aş putea să vă mai dau?

— Adevărul, a zis bărbatul cu ochelari. Adevărul despre ce ați…

Linus a lovit cu palmele pe podium. Zgomotul a răsunat în toată încăperea, ascuţit şi puternic.

— *V-am dat* adevărul. În fiecare dintre rapoartele săptămânale aţi citit *doar* adevărul. În fiecare delegaţie în care am fost trimis, am fost mereu sincer, chiar dacă m-a durut.

— Obiectivitate, a zis Guşiţă. Aşa cum scrie în *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI,* un asistent social trebuie să fie ob…

— Ştiu asta. Şi aşa am şi fost. Îi ţin minte. Pe toţi. Le ţin minte numele. M-am întâlnit cu *sute* de copii. Şi mereu m-am ţinut la distantă. Am ridicat un zid între mine şi ei. Puteţi să ziceţi şi dumneavoastră acelaşi lucru? Cum îi cheamă pe copiii de pe insulă? Fără să vă uitaţi pe notiţe, cum îi cheamă?

Guşiţă a tuşit.

— E ridicol. Fireşte că le ştim numele. E copilul Antihrist…

— Nu-i spuneţi aşa, s-a răstit Linus. Nu asta e.

Charles zâmbea arogant.

— Lucy. O poreclă ridicolă, luând în calcul cine e.

— Şi? a întrebat Linus. Ceilalţi cinci?

Linişte.

— Talia, a zis Linus furios. Un gnom care adoră să grădinărească. Este neînfricată şi amuzantă şi curajoasă. E acidă, dar, odată ce treci peste asta, dai de o loialitate care o să-ţi taie respiraţia. Şi, după toate lucrurile prin care a trecut, după tot ce i-a fost luat, tot mai găseşte bucuria în cele mai mărunte lucruri.

— Domnule Baker, ar trebui să… a început femeia.

— Phee! Zâna pădurii. Se comportă rece şi distant, dar tot ce şi-a dorit vreodată a fost un cămin. A fost găsită într-o *cocină,* pentru că persoanele ca ea fuseseră eliminate, fără să le sară nimeni în ajutor. Ştiaţi asta? I-aţi citit măcar raportul? Eu, da. Mama ei a murit de foame în faţa ei. Şi Phee însăşi aproape a murit şi totuşi, când nişte oameni au venit în tabără să încerce s-o ia de lângă cadavrul mamei ei, a reuşit să-i transforme în copaci cu ultimele sale puteri. Pădurile de pe insulă sunt dese datorită ei şi ar face orice să-i protejeze pe cei pe care îi iubeşte. Mi-a povestit despre rădăcini şi despre cum se pot ascunde, aşteptând momentul perfect să străpungă solul şi să schimbe tot peisajul.

Conducerea Extrem de Superioară n-a mai zis nimic când Linus a început să se învârtă prin încăpere.

— Theodore! Un balaur pitic, unul dintre ultimii. Ştiaţi că poate să vorbească? Ştia vreunul dintre voi asta? Pentru că *eu* nu. Nu mi s-a zis. Niciunuia dintre noi nu ni s-a zis. Dar poate. Nu, nu vorbeşte în engleză, dar vorbeşte oricum. Şi dacă îl asculţi suficient de mult, dacă îi dai timp, o să începi să-l înţelegi. Nu e un animal. Nu e un prădător. Are gânduri complexe şi sentimente şi *nasturi.* Atât de mulţi nasturi!

Linus a băgat mâna în buzunar şi a mângâiat nasturele de cupru, cu urme de dinţi ascuţiţi.

— Chauncey! Un… în fine, nimeni nu ştie ce e, dar nu contează! Nu contează pentru că ar putea fi mai uman decât oricare dintre noi. Toată viaţa i s-a zis că e un monstru. Că el e cel care se ascunde sub paturile copiilor. Că e un *coşmar.* Dar nici pe departe. Şi, Doamne, cât de simplu e. Cât de înduioşător de *minunat.* Vrea să se facă valet. Vrea să lucreze într-un hotel şi să întâmpine oamenii şi să le care valizele. Atâta tot. Dar ar permite vreunul dintre voi asta? I-ar da vreunul dintre voi şansa asta?

N-au răspuns.

— Sal, a continuat Linus. Abuzat şi neglijat. Aruncat de colo-colo, fără să-i pese nimănui de bunăstarea lui, din cauza lucrurilor de care e în stare. Da, a muşcat o femeie şi a transformat-o, dar ea l-a lovit. *A lovit un copil.* Dacă ridici mâna suficient de sus, or să se lase batjocoriţi. Dar,

uneori, vor ataca la rândul lor, pentru că asta e tot ce le-a mai rămas. E timid. Şi tăcut. Şi îşi face mai multe griji pentru ceilalţi decât pentru propria persoană. Şi scrie. Doamne, scrie cele mai frumoase cuvinte. Sunt de-a dreptul poezie. O *simfonie.* M-au mişcat mai mult decât orice am mai auzit vreodată.

— Şi cum rămâne cu Anti… cu ultimul copil? a întrebat femeia încet.

— Lucy, a zis Linus. Numele lui e Lucy. Şi are păianjeni în creier. Visează moarte şi foc şi distrugere şi asta îl termină.

Dar ştiţi ce am găsit? Am găsit un băiat, un băieţel de 6 ani care se duce în aventuri. Care are cea mai bogată imaginaţie. Dansează. *Cântă.* Trăieşte pentru muzică şi muzica trece prin el ca sângele prin vene.

— Chit că vă place sau nu să auziţi asta, a zis Guşiţă, tot e cine e. Asta nu se va schimba niciodată.

— Nu? a întrebat Linus. Refuz să cred asta. Suntem cine suntem nu pentru că aşa ne-am născut, ci pentru că am ales să fim aşa. Nu totul este alb sau negru. Nu când sunt atât de multe nuanţe pe lumea asta. Nu puteţi să ziceţi ce e moral şi imoral fără să înţelegeţi subtilităţile din spate.

— E imoral, a zis bărbatul cu ochelari. Poate n-a cerut el să se nască aşa, dar asta e. Sângele apă nu se face. Există un rău în el. Asta e însăşi definiţia imoralităţii.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră să hotărâţi

asta? a întrebat Linus scrâşnind din dinţi. Cine sunteţi dumneavoastră? Nu l-aţi cunoscut niciodată. Moralitatea e relativă. Doar pentru că dumneavoastră vi se pare ceva revoltător, asta nu înseamnă că aşa e.

Femeia s-a încruntat.

— Multe lucruri sunt acceptate ca fiind revoltătoare. Ce aţi spus că visează? Moarte şi foc şi distrugere? Dacă îmi aduc aminte din ultimul dumneavoastră raport, coşmarurile lui se pot transpune în viaţa reală. Cineva ar fi putut fi rănit.

— Ar fi putut, a confirmat Linus. Dar nu s-a întâmplat nimic. Şi asta pentru că *el* nu vrea să facă rău nimănui. E un copil care vine din întuneric. Ceea ce nu înseamnă că asta va şi ajunge. Şi nu va ajunge asta. Nu atâta vreme cât e înconjurat de oamenii care ţin la el.

— Aţi lăsa alţi copii cu el? a întrebat Guşiţă. Într-o cameră încuiată, fără supraveghere.

— Da, a zis Linus imediat. Fără nicio ezitare. Până şi eu aş sta cu el într-o cameră încuiată. Pentru că am încredere în el.

Pentru că ştiu că, indiferent de unde vine, e mai mult decât eticheta pe care i-o puneţi.

— Şi ce se va întâmpla când va creşte? a întrebat Charles. Ce se va întâmpla când va deveni bărbat? Dacă decide că lumea asta nu e ce vrea el să fie? Ştiţi cine e tatăl lui.

— Ştiu, a zis Linus. Tatăl lui e Arthur Parnassus. Şi e cel mai bun tată pe care Lucy îl are şi, din punctul meu de vedere, singurul.

Celor din Conducerea Extrem de Superioară li

s-a tăiat respiraţia.

Linus i-a ignorat. De-abia se pornise.

— Şi cum rămâne cu Arthur? Pentru că mi se pare că de-asta sunt de fapt aici, nu? Pentru că e ce e. Dosarele copiilor conţin informaţii clasificate de nivel 4, când sunt doar nişte copii ca oricare alţii, cu puteri magice sau fără. Dar nu a fost niciodată vorba despre ei, nu? Mereu a fost vorba despre Arthur.

— Aveţi grijă, domnule Baker, l-a avertizat Charles. V-am mai spus o dată că nu-mi place să fiu dezamăgit şi sunteţi foarte aproape să o faceţi.

— Nu, a spus Linus. *Nu* o să am grijă. Poate nu dumneavoastră l-aţi făcut să sufere, dar idealurile dumneavoastră cu siguranţă. Idealurile DERETIMA. Din cauza înregistrării. A prejudecăţilor împotriva lor. Dumneavoastră le-aţi permis să putrezească acolo, dumneavoastră şi toţi oamenii care au stat în scaunele în care staţi acum. Îi ţineţi segregaţi pentru că sunt diferiţi de noi. Oamenii *se tem* de ei pentru că aşa au fost învăţaţi. Dacă vezi ceva, zi ceva. Inspiră ură.

Linus a mijit ochii şi s-a uitat la Charles Werner.

— Credeţi că-i puteţi controla. Credeţi că-l puteţi controla *pe el.* Să-l folosiţi ca să obţineţi ce vreţi. Să-l ţineţi ascuns, ca pe toate secretele voastre murdare. Dar vă înşelaţi. Cu toţii *vă înşelaţi.*

— Ajunge, s-a răstit bărbatul cu ochelari. Călcaţi pe gheaţă, domnule Baker, şi se pare că nu o auziţi cum vi se sparge sub picioare.

— Aşa e, a adăugat femeia. Şi nu ajută deloc

nici raportul pe care l-am primit de la un cetăţean îngrijorat, despre o confruntare între Arthur Parnassus şi…

Linus a strâns din dinţi.

— Îngrijorat, ziceţi? Spuneţi-mi, vă rog. Când şi-a expus *grijile,* v-a explicat acest cetăţean ce anume căuta pe chei împreună cu ceilalţi? Ce planuri avea? Pentru că, din câte am văzut eu, ei erau agresorii. Dacă n-ar fi intervenit Arthur Parnassus, nici nu vreau să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat. Indiferent ce sunt el şi copiii şi de ce pot să facă, *nimeni* nu are dreptul să-i rănească. Sau sunteţi de altă părere?

Nimeni n-a scos un sunet.

— Aşa mă gândeam şi eu, a zis Linus şi a pus mâna pe ultimul lui raport. Aşadar recomandarea mea rămâne aceeaşi. Orfelinatul *trebuie* să rămână deschis. Pentru binele lor. Şi al dumneavoastră. Vă promit că voi face tot ce-mi stă în putere să mă asigur că se va întâmpla asta. Puteţi să mă concediaţi. Puteţi să mă pedepsiţi. Dar nu mă voi opri. Schimbarea începe cu vocile celor puţini. Voi face parte din cei puţini, pentru că ei m-au învăţat asta. Şi ştiu că nu sunt singur.

A făcut o pauză, să-şi recapete suflul, apoi a continuat.

— În plus, că tot veni vorba despre eufemisme, pentru numele oricărei divinităţi, nu le mai ziceţi orfelinate. Asta presupune ceva complet neadevărat. Sunt *case.* Asta au fost mereu. Unele nu au fost bune, motiv pentru care am recomandat să fie închise. Dar nu şi asta. Niciodată asta. Copiii

ăştia n-au nevoie de o casă, pentru că au deja una, fie că vă place sau nu.

— A, a zis Charles. Uitaţi. Dezamăgirea. Cât de perspicace. Cât de profund.

Linus a scuturat din cap.

— Mi-aţi spus odată că sunteţi extrem de interesat de ce voi afla. Atunci v-am crezut, deşi cred că mai mult din frică decât de orice altceva. Dar acum nu vă mai cred, pentru că tot ce vreţi să auziţi e ce *credeţi* că vreţi să auziţi. Orice altceva vi se pare nesatisfăcător. Nu vă pot ajuta cu asta. Tot ce pot să fac e să vă arăt că drumul pe care aţi ajutat să-l apuce lumea asta este prost şi să sper că într-o zi veţi vedea adevărul.

S-a uitat sfidător la Charles.

— Doar pentru că nu vă aşteptaţi la asta, nu înseamnă că nu e adevărat. Lucrurile s-au schimbat, domnule Werner, şi ştiu că în bine. *Eu* m-am schimbat. Şi n-are nicio legătură cu dumneavoastră. Indiferent ce aţi sperat să găsiţi în molozul pe care l-aţi lăsat pe insulă, nu mă interesează. Ştiu cine sunt ei acum. Le-am văzut inima şi bate incredibil de tare, în ciuda tuturor lucrurilor prin care au trecut, fie din cauza dumneavoastră sau a altora.

Când a terminat gâfâia, dar avea mintea limpede.

— Cred că am terminat, domnule Baker, a zis Charles rece. Ne e clară poziţia dumneavoastră. Aţi avut dreptate: raportul vorbeşte de la sine.

Linus a început să tremure, deşi transpira abundent. Toată vâna părea să-i părăsească trupul

şi acum era efectiv epuizat.

— Eu… doar…

— Ajunge, a zis femeia. Aţi… ajunge. Vă vom lua în calcul recomandarea şi vom lua decizia finală în următoarele săptămâni. Plecaţi, domnule Baker. Acum.

Linus şi-a luat servieta. A auzit rama lovindu-se de celelalte obiecte dinăuntru. S-a uitat pentru ultima dată la Conducerea Extrem de Superioară şi a plecat.

Domnişoara Gumă de Mestecat îl aştepta pe hol. Avea ochii mari şi gura larg deschisă.

— Ce? a întrebat Linus nervos.

— Nimic, a bâiguit femeia. Absolut nimic. Aţi fost foarte… ăăă. Vocal.

— Da, în fine, uneori e nevoie de puţin volum ca să ajungi la nişte capete seci.

— Uau! a şoptit ea. Trebuie să sun… nu contează pe cineva trebuie să sun. Vă descurcaţi singur, nu?

Femeia s-a îndepărtat rapid şi a dispărut după o uşă care ducea spre biroul ei.

Linus a plecat încet. Când a trecut pe lângă birourile Conducerii Extrem de Superioare, i-a auzit vorbind agitaţi, dar n-a înţeles ce ziceau.

S-a gândit să plece. Să… lase totul în urmă.

N-a făcut asta.

S-a dus jos, la biroul lui.

Şoaptele frenetice au încetat în secunda în care a intrat în încăpere.

Toată lumea se uita la el.

I-a ignorat şi s-a îndreptat spre rândul L, biroul 7. Nici măcar nu şi-a cerut scuze când şoldurile lui late s-au lovit de tot felul de lucruri.

Simţea privirile a zeci de oameni, care îi măsurau fiecare pas, dar şi-a ţinut capul sus. După toate lucrurile prin care trecuse, după tot ce văzuse şi făcuse, ce credeau colegii lui despre el nu conta deloc.

A ajuns la birou, s-a aşezat şi şi-a deschis servieta. A scos fotografia şi a pus-o pe birou.

Nimeni nu a zis nimic.

Domnişoara Jenkins stătea în faţa biroului ei şi-l privea cu gura căscată. Gunther scrijelea agitat pe carnet. Linus s-a gândit că pot să-şi bage avertismentele în fund.

A luat un dosar din teanc şi s-a întors la lucru.

Capitolul 19

Trei săptămâni mai târziu, mai nimic nu se schimbase.

A, ba da, Linus visa oceanul şi insula cu plajele ei albe. Visa grădina şi pâlcurile de copaci care ascundeau o casă micuţă. Visa o uşă de pivniţă arsă, ziua în care muzica a murit şi felul în care râdea Lucy. Felul în care Talia mormăia în gnomă. Felul în care Sal putea fi aşa de mare, simţindu-se aşa de mic în braţele lui. Felul în care Chauncey stătea în faţa oglinzii, zicând *Bună ziua, domnule, bine aţi venit, bine aţi venit, bine aţi venit* şi saluta cu pălăria de valet. Felul în care străluceau aripile lui Phee în lumina soarelui. Visa nasturi şi balauri

pe nume Theodore. O visa pe Zoe, cu părul fluturând în vânt, în timp ce gonea pe drumurile nisipoase.

Şi îl visa pe Arthur, bineînţeles. Întotdeauna pe Arthur. Focul arzând, aripile întinse în văpăi portocalii şi aurii. Visa zâmbetul liniştit şi postura amuzată a capului.

O, cât de mult visa.

În fiecare dimineaţă îi venea din ce în ce mai greu să se dea jos din pat. Ploua în neştire. Cerul era mereu gri metalizat. Se simţea ca o foaie de hârtie. Fragil şi subţire. Se îmbrăca. Lua autobuzul până la serviciu. Se aşeza la birou şi trecea prin câte un dosar. Mânca salată ofilită la prânz. Se întorcea la birou. Lua autobuzul înapoi spre casă. Se aşeza în fotoliu şi îl asculta pe Bobby Darin cântând despre un loc de dincolo de mare, „un loc care mă aşteaptă”.

Se gândea la viaţa lui. La cum crezuse odată că era suficientă.

Toate gândurile lui erau azurii.

În fiecare zi în care se ducea la muncă, se uita la fotografia de pe birou, fotografia de care nimeni nu mai îndrăznise să zică nimic. Până şi domnişoara Jenkins se abţinea şi, deşi Linus primea avertisment după avertisment (Gunther scrijelea vesel pe carnet), nu îi mai zicea nimic. De fapt Linus era ignorat. Ceea ce îi convenea. Bănuia că domnişoara Gumă de Mestecat avusese ceva de-a face cu asta, la cât de bârfitoare era.

Dar erau şi câteva lucruri bune. Lucra încet, se uita pe dosarele vechi, trecea prin rapoartele pe

carele scrisese despre orfelinatele la care se dusese, luând notiţe şi pregătindu-se de un viitor de care nici nu era sigur că era posibil. Unele dintre lucrurile pe care le scrisese nu-i mai plăceau (majoritatea, dacă era să fie sincer), dar i se părea important să facă asta. Schimbarea, îşi reamintea constant, începea cu vocile celor puţini. Poate nu avea să ducă la nimic bun, dar trebuia să încerce. Măcar putea să verifice ce mai fac unii dintre copiii pe care îi întâlnise, să vadă unde sunt. Şi, dacă totul mergea conform planului, nu avea să-i mai lase în urmă, uitaţi.

Motiv pentru care a început să ducă rapoartele acasă, pe furiş. În fiecare zi, mai lua câteva. De fiecare dată când mai punea un dosar în servietă transpira abundent, fiind sigur că, în orice moment, cineva avea să-i strige numele şi să-i ceară să-i spună ce face, mai ales când a început să umble la dosarele altor asistenţi sociali.

Dar nimeni nu l-a întrebat nimic.

N-ar fi trebuit să se bucure aşa de mult că încălca legea. Ar fi trebuit să i se pună un gol în stomac, să îi bată inima mai tare şi poate chiar aşa se şi întâmpla, într-o oarecare măsură. Dar ambiţia lui era mai puternică. Ţinea ochii larg deschişi şi scurtele momente de adrenalină nu făceau altceva decât să-i sporească fărădelegile din ce în ce mai mult.

În a douăzeci şi treia zi de la întoarcerea de pe insulă, ţăcănitul tastelor şi murmurul vocilor a încetat din nou, când o siluetă a apărut în pragul biroului asistenţilor sociali.

Era domnişoara Gumă de Mestecat, care spărgea baloane şi ţinea un dosar la piept.

S-a uitat peste rândurile de birouri din faţa ei.

Linus s-a făcut mic în scaun. Urma să fie dat afară, ştia asta.

A privit-o pe măsură ce se apropia de biroul domnişoarei Jenkins. Aceasta din urmă nu părea prea încântată s-o vadă şi nemulţumirea din priviri s-a accentuat după ce domnişoara Gumă de Mestecat a întrebat-o ceva. A răspuns şi a făcut un semn spre birouri.

Domnişoara Gumă de Mestecat s-a întors şi a început să meargă printre rândurile de birouri, cu şoldurile unduindu-se încântător. Bărbaţii se uitau lung după ea. Până şi unele femei. Ea îi ignora pe toţi.

Linus s-a gândit să se ascundă sub birou.

N-a făcut asta, dar nici mult nu mai avea.

— Domnule Baker, a zis rece. Aici eraţi.

— Bună ziua, a zis el, cu mâinile pe genunchi, ca să nu se vadă cât îi tremurau.

Femeia s-a încruntat.

— V-am zis vreodată cum mă cheamă?

Linus a scuturat din cap.

— Doreen.

— Încântat, Doreen.

Doreen a mai spart un balon.

— Aproape că vă cred. Am ceva pentru dumneavoastră, domnule Baker.

— Da?

A pus dosarul pe birou şi l-a împins în faţa lui.

— A venit azi-dimineaţă.

Linus s-a uitat lung la dosar.

Doreen s-a aplecat cu buzele aproape de urechea lui. Mirosea a scorţişoară. A bătut uşor cu degetul în covoraşul de mouse.

— N-ai vrea să fii aici?

Linus s-a uitat cum degetul femeii atinge fotografia şi alunecă uşor de-a lungul ramei.

— Hmmm… Ce să vezi?

L-a sărutat pe obraz, un sărut lipicios şi cald.

Şi a plecat.

Linus de-abia mai putea să respire.

A deschis dosarul.

A dat de ultimul lui raport.

În partea de jos a paginii erau patru semnături.

CHARLES WERNER

AGNES GEORGE

JASPER PLUMB

MARTIN ROGERS

Şi dedesubt era o ştampilă roşie.

RECOMANDARE APROBATĂ.

A citit din nou.

Aprobată.

Aprobată.

Aprobată.

Asta era…

Putea să…

Putea să-şi ducă planul la îndeplinire?

Credea că da.

S-a ridicat de la birou, scaunul scârţâindu-i puternic pe podeaua rece de ciment.

Toată lumea s-a întors să se uite la el.

Domnişoara Jenkins a ieşit din nou din birou, cu Gunther pe urmele ei.

Aprobată.

Orfelinatul rămânea aşa cum era.

A auzit oceanul.

N-ai vrea să fii şi tu aici? îi şoptea.

Ba da.

Ba da, voia.

Asta e chestia cu dorinţele. Uneori tot ce trebuie să faci ca să le îndeplineşti este primul pas.

Linus a ridicat capul.

S-a uitat în jur.

— Ce facem? a întrebat şi vocea i-a răsunat în toată încăperea.

Nimeni nu a răspuns, dar nu era nicio problemă. Nici nu se aştepta să-i răspundă cineva.

— De ce facem asta? Care-i rostul?

Linişte.

— Greşim, a zis şi mai tare. Tot ce facem aici. E greşit. Hrănim o maşinărie care ne va înghiţi pe toţi. N-am cum să fiu singurul care vede asta.

Se pare că era.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, probabil ar fi zis mai multe. Probabil şi-ar fi luat exemplarul din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI* şi l-ar fi azvârlit la gunoi, anunţând dramatic că e timpul să arunce toate regulile. La propriu, dar şi la figurat.

Domnişoara Jenkins i-ar fi zis deja să tacă din gură. Şi, dacă ar fi fost mai curajos, ar fi refuzat să facă linişte. Ar fi ţipat tare, cât să audă toţi, că văzuse cum arată o lume colorată. Cu fericire. Cu

veselie. Că lumea asta în care trăiesc ei nu e aşa, că sunt toţi nişte proşti dacă li se pare că o duc bine.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, s-ar fi urcat pe birou şi ar fi strigat că el e Comandantul Linus şi că e timpul să pornească într-o aventură.

Ar fi venit să-l prindă, dar el ar fi sărit de pe un birou pe altul, râzând de Gunther care ar fi încercat să-l apuce de picior, fără niciun rezultat.

Acest bărbat curajos ar fi aterizat lângă uşă. Domnişoara Jenkins ar fi ţipat la el că e concediat, dar el ar fi râs şi i-ar fi strigat că n-are cum să fie concediat, pentru că *îşi dă demisia.*

Dar Linus Baker era un bărbat blând, a cărui inimă nu voia nimic altceva decât să se întoarcă acasă.

Aşa că a plecat la fel de încet cum a şi venit.

Şi-a ridicat servieta şi a deschis-o pe birou. A pus fotografia înăuntru cu grijă, a închis-o. Nu mai avea niciun dosar pe care voia să-l ia pe ascuns din DERETIMA. Avea tot ce-i trebuia.

A tras adânc aer în piept.

Şi a început să meargă spre ieşire.

Ceilalţi asistenţi sociali au început să şoptească, agitaţi.

Linus i-a ignorat şi şi-a ţinut capul sus. De-abia dacă s-a mai lovit de celelalte birouri.

Când a ajuns la ieşire, domnişoara Jenkins i-a strigat numele.

S-a oprit şi s-a uitat în spate.

Femeia tuna şi fulgera.

— Unde credeţi că mergeţi?

— Acasă, a zis Linus simplu. Merg acasă.

Apoi a ieşit din Departamentul Responsabil de Tineretul Magic pentru ultima dată.

Ploua.

Îşi uitase umbrela înăuntru.

S-a întors spre cerul gri şi a început să râdă.

Calliope a părut surprinsă să-l vadă, când a dat buzna în casă. Logic, nu era nici măcar ora prânzului.

— E posibil să-mi fi pierdut minţile, i-a zis Linus. Nu-i aşa că e minunat?

Calliope a mieunat o întrebare – era prima dată de la întoarcerea de pe insulă când vorbea cu el.

— Da, i-a zis. Da. Da.

Linus Baker ştia că viaţa e ce facem noi din ea. E despre alegeri, mici sau mari.

A doua zi dimineaţă – într-o zi de miercuri, chiar –, Linus a închis uşa unei vieţi în căutarea uneia noi.

— O altă călătorie? a întrebat doamna Klapper peste gard.

— O altă călătorie, a confirmat Linus.

— Cât timp, de data asta?

— Sper că pentru totdeauna. Dacă mă primesc.

Femeia a făcut ochii mari.

— Poftim?

— Plec, i-a zis.

Niciodată nu mai fusese mai sigur de ceva.

— Dar… dar, a bâiguit ea. Cum rămâne cu casa? Cum rămâne cu *slujba* ta?

Linus i-a zâmbit larg.

— Mi-am dat demisia. Cât despre casă, nu ştiu. Poate nepotul dumneavoastră şi logodnicul lui minunat vor să vă fie vecini. Luaţi-o ca pe un dar de nuntă. Dar nu contează acum. O să văd mai încolo. Trebuie să mă duc acasă.

— *Eşti* acasă, nesăbuitule!

Linus a scuturat din cap şi a luat cuşca lui Calliope şi valiza.

— Nu încă, dar o să ajung curând.

— Din… ţi-ai pierdut minţile? Şi ce naiba *porţi?*

Linus s-a uitat în jos. Purta o cămaşă bej, pantaloni scurţi bej şi şosete maro. Pe cap avea o pălărie în formă de cască. A râs iar.

— Asta trebuie să porţi când porneşti într-o aventură. Arată ridicol, nu? Dar poate sunt canibali sau şerpi mâncători de oameni sau insecte care ţi se târăsc pe sub piele şi îţi mănâncă ochii pe dinăuntru. Când dai de astfel de lucruri, trebuie să fii îmbrăcat corespunzător. Pa-pa, doamnă Klapper. Nu ştiu dacă o să ne mai vedem vreodată. Veveriţele dumneavoastră pot să răsufle uşurate. Şi vă iert pentru flori.

A ieşit de pe verandă, în ploaie, şi a lăsat în urmă Drumul Hermes nr. 86.

— Mergeţi într-o excursie? a întrebat controlorul când i-a verificat biletul. Până la capăt, din câte văd. Dar s-a cam terminat sezonul, nu?

Linus s-a uitat pe geamul vagonului, pe care se scurgeau picături mari de ploaie.

— Nu, a răspuns el. Mă întorc unde mi-e locul.

Patru ore mai târziu, ploaia s-a oprit.

După încă o oră, a văzut prima nuanţă de albastru printre nori.

După alte două ore, i s-a părut că simte mirosul de sare în aer.

A fost singurul care a coborât din tren. Ceea ce avea sens, din moment ce rămăsese ultimul pasager.

— O, Doamne, a zis când a văzut peronul gol. Poate ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

A scuturat din cap şi a continuat:

— Nu contează. Timpul trece.

A ridicat valiza şi cuşca şi a început să meargă spre sat, în timp ce trenul se îndepărta uşor.

Era fleaşcă de transpiraţie când a văzut prima clădire. Avea faţa roşie şi i se părea că are numai bolovani în valiză.

Era sigur că o să leşine când a ajuns pe trotuarul străzii principale. S-a gândit să se întindă (posibil pe vecie), când a auzit pe cineva strigându-i numele.

Linus s-a uitat în sus.

Helen stătea în faţa magazinului ei, cu o stropitoare în mână.

— Bună ziua, a reuşit ea să zică. Cât mă bucur să vă revăd.

A scăpat stropitoarea din mână şi toată apa s-a vărsat pe ciment. S-a repezit spre el, în timp ce Linus se aşeza cu greutate pe valiză.

— Aţi venit *pe jos* până aici? l-a întrebat şi şi-a pus mâinile pe umerii lui uzi.

— Spontaneitatea nu e chiar punctul meu forte, a recunoscut Linus.

— Tăntălău ce sunteţi! Bărbat tăntălău şi minunat. V-a venit mintea la cap, da?

Linus a dat din cap.

— Aşa cred. Ori asta, ori mi-am pierdut-o. Încă nu sunt sigur.

— Ei nu ştiu că veniri?!

— Nu. De unde şi spontaneitatea. N-am fost niciodată bun la asta, dar sper să exersez, a şuierat Linus, în timp ce femeia îl bătea pe spate cu vârful degetelor.

— Măcar e un început bun. Deşi bănuiesc că nici Merle nu ştie că sunteţi aici.

Linus a tresărit.

— A, da. Feribotul. Ăsta e important, nu? Insula şi tot tacâmul.

Helen şi-a dat ochii peste cap.

— N-o să înţeleg niciodată cum aţi reuşit să ajungeţi până aici.

— Mi-am spart bula, i-a zis Linus.

Avea nevoie ca femeia să înţeleagă.

— M-a ţinut în siguranţă până acum, dar nici nu m-a lăsat să trăiesc. N-ar fi trebuit să plec de-aici.

Helen s-a uitat la el cu blândeţe.

— Ştiu, a zis şi s-a îndreptat brusc. Dar acum sunteţi aici şi asta e tot ce contează. Din fericire pentru dumneavoastră, eu sunt primarul. Ceea ce înseamnă că, dacă vreau să se întâmple ceva, o să

se întâmple. Staţi aici. Trebuie să dau un telefon, a spus şi a intrat repede în magazin.

Linus a închis ochii pentru ce credea că e doar o clipă, dar a fost trezit din somn de un claxon din faţa lui.

A deschis ochii.

O camionetă veche şi verde parcase lângă el. Caroseria era ruginită şi cauciucurile păreau complet dezumflate. La volan a văzut-o pe Helen.

— Deci? a întrebat când a coborât geamul. O să staţi acolo toată noaptea?

Nu. Nu, în niciun caz.

Şi-a ridicat valiza şi a pus-o în spate. Calliope a început să toarcă în secunda în care Linus i-a dat drumul pe banchetă. Portiera a scârţâit puternic când a închis-o.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Femeia a pufnit.

— Cred că vă eram datoare oricum. Acum suntem chit.

Camioneta a huruit când Helen a pornit motorul. La radio se auzea Doris Day, care cânta „să mă visezi pe mine”[14].

Merle aştepta pe chei, cu aceeaşi figură acră.

— Nu pot să vin pur şi simplu oricând ai nevoie, a zis supărat. Am şi eu… domnule *Baker?!*

— Bună, Merle. Mă bucur să te văd.

Surprinzător, era parţial adevărat.

Merle a rămas cu gura căscată.

— Nu sta acolo, i-a zis Helen. Coboară pasarela.

14 Versuri din cântecul „Dream A Little Dream” (n.t.).

Merle şi-a revenit.

— Să ştiţi că tariful e acum de *patru* ori mai mare…

Helen a zâmbit.

— A, nu, tare mă îndoiesc. Ar fi strigător la cer. Coboară pasarela înainte să intru cu maşina în ea.

— N-ai îndrăzni.

Femeia a turat motorul.

Merle a alergat spre feribot.

— Ce bărbat îngrozitor, a zis ea. Nu m-ar deranja dacă ar aluneca de pe barcă într-o zi şi ar fi luat de apă.

— Ce idee oribilă, a zis Linus. Sigur putem s-o rezolvăm cumva.

Helen a râs, surprinsă.

— Domnule Baker, nu credeam că o să aud asta de la dumneavoastră vreodată. Îmi place. Haideţi să mergem acasă, bine? Cred că aveţi câteva lucruri de spus.

Linus s-a cufundat în scaun.

Insula arăta la fel ca atunci când Linus a plecat. Trecuseră doar câteva săptămâni. Părea o viaţă de om.

Merle a bombănit ceva despre cum Helen ar face bine să se grăbească şi ea i-a zis că o să vină când o să termine şi că nici nu vrea să audă. Merle s-a uitat urât la ea, dar a dat din cap încet.

Soarele apunea, iar Helen a început să conducă pe drumul neasfaltat, atât de bine cunoscut, care ducea spre capătul insulei.

— Am mai fost aici de câteva ori de când aţi

plecat.

Linus s-a uitat la ea.

— Pentru grădină?

Femeia a ridicat din umeri.

— Şi să văd ce aţi lăsat în urmă.

Linus s-a întors iar cu faţa spre geam.

— Cum… cum a fost?

Helen s-a întins peste cuşca dintre ei şi l-a strâns de mână.

— Erau bine. Trişti, fireşte. Dar bine. Prima dată am stat la masă. Au pus şi muzică. A fost foarte frumos. Au vorbit mult despre dumneavoastră.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât.

— O…

— V-aţi lăsat amprenta mult asupra oamenilor de pe insulă, cât aţi stat aici.

— Şi ei asupra mea.

— Nostim, nu? Cum găsim cele mai neaşteptate lucruri atunci când nici măcar nu le căutăm.

Linus doar a dat din cap.

Prin ferestrele de la primul etaj răzbătea lumina.

Lampioanele de hârtie din foişorul din grădină erau aprinse.

Era 17:30, aşadar copiii erau în timpul lor liber. Linus s-a gândit că Sal probabil scria în cameră. Chauncey probabil exersa în faţa oglinzii. Phee trebuia să fi fost cu Zoe în copaci. Theodore era sigur sub canapea, iar Talia, în grădină. Lucy şi

Arthur erau probabil sus, vorbind despre filosofie şi păianjenii din creier.

Linus putea în sfârşit să respire din nou.

Helen a oprit în faţa uşii. I-a zâmbit.

— Cred că aici ne despărţim. Să-i spuneţi lui Arthur că mai trec pe la voi sâmbătă. Se pare că se pleacă într-un fel de aventură.

— Aşa e mereu sâmbăta, a şoptit Linus.

— Să nu vă uitaţi valiza.

Linus s-a uitat la ea.

— Eu… mulţumesc.

Helen a dat din cap.

— Eu ar trebui să vă mulţumesc. Aţi schimbat totul, domnule Baker, fie că aţi vrut sau nu. E doar începutul, dar cred că lucrurile se vor îmbunătăţi de acum. Şi n-o voi uita. Haideţi. Cred că sunt nişte oameni acolo care de-abia aşteaptă să vă vadă.

Linus a început să se foiască.

— Poate ar trebui să…

Helen a râs.

— Coborâţi din camioneta mea, domnule Baker.

— Linus. Poţi să-mi zici Linus.

Femeia i-a zâmbit cu blândeţe.

— Ieşi naibii din camioneta mea, Linus.

Asta a şi făcut şi a luat-o şi pe Calliope cu el. S-a dus în spatele maşinii şi şi-a scos valiza. Pietrişul a scrâşnit sub cauciucurile camionetei când a plecat Helen, lăsând în spate…

Linus s-a uitat după ea până când farurile au dispărut printre copaci.

Bine, bătrâne, a zis Linus. *Poţi s-o faci.*

Calliope a mieunat din cuşcă.

Linus s-a aplecat şi a deschis uşiţa:

— Să nu te duci depa…

Calliope a ţâşnit în grădină.

— Logic, a oftat Linus şi a pornit după ea.

Toată grădina era înfloritǎ, iar florile păreau chiar mai strălucitoare decât îşi amintea. A mers pe alee până când a auzit un bombănit într-o limbă ciudată. A trecut pe lângă un gard viu şi a văzut un mic gnom cu barbă săpând în pământ.

S-a oprit.

— Bună, a zis încet.

Umerii i s-au încordat, dar a continuat să sape, cu Calliope lângă ea.

Linus a mai făcut un pas spre ea.

— Să înţeleg că noile unelte merg bine, nu?

Gnomul nu a răspuns, dar pământul continua să zboare în jurul ei.

— Helen mi-a spus că a fost impresionată de grădina ta. A zis că e una dintre cele mai frumoase pe care le-a văzut vreodată.

— Da, logic, a zis Talia iritată. Sunt totuşi un gnom. Ar cam trebui să mă pricep.

Linus a râs.

— Normal.

— De ce eşti aici?

Linus a ezitat, dar doar pentru o clipă.

— Pentru că aici e locul meu. Şi nu ar fi trebuit să plec. Am făcut asta doar ca să mă asigur că o să fiţi în siguranţă. Toţi. Şi acum…

Talia a oftat şi şi-a pus lopata jos, după care s-a întors spre el.

Plângea.

Linus nu a ezitat şi a luat-o în braţe.

Şi-a cufundat faţa în gâtul lui, iar barba ei l-a gâdilat uşor.

— Îţi sap mormântul, ca să ştii.

— Ştiu, i-a zis şi a mângâiat-o pe spate. Nici nu speram altceva.

— Nimeni n-o să te găsească vreodată! Şi chiar dacă *te-ar găsi,* ar fi prea târziu şi ai fi deja doar oase şi…

— Poate totuşi amânăm asta puţin? Am ceva important să vă zic.

Talia şi-a tras nasul.

— Poate. Dar, dacă nu-mi place ce aud, ne întoarcem aici şi o să te bagi în groapă fără să comentezi.

Linus a râs, zgomotos şi vesel.

— S-a făcut.

Talia a luat-o în faţă, cu Calliope pe urmele ei. Linus a mai rămas o clipă în grădină, să inspire toate miresmele din jurul lui. Să asculte valurile. Dacă până acum mai avea o umbră de îndoială, acum era sigur. Spera doar ca şi ceilalţi să simtă la fel.

Era timpul.

A plecat din grădină şi a ocolit casa. S-a oprit când a văzut ce îl aştepta.

Se adunaseră cu toţii în faţa casei. Zoe părea exasperată şi scutura din cap cu drag. Phee se uita urât la el. Linus spera să nu-l transforme într-un copac. Sau, dacă era musai, măcar să nu fie un

măr. Nu-i plăcea ideea de a fi mâncat când înflorea.

Chauncey se foia agitat, de parcă voia să fugă spre Linus, dar ştia că trebuia să le fie loial celor de lângă el. Sal stătea cu braţele încrucişate la piept. Theodore era pe umărul lui, cu capul plecat.

Talia îşi ştergea lacrimile şi bombănea în gnomă. Lui Linus i s-a părut că a zis că va trebui să mărească mormântul, din moment ce e încă rotund.

Şi Lucy, fireşte. Lucy stătea în faţa tuturor, cu o expresie ciudată pe chip. Linus se întreba dacă va fi luat în braţe sau dacă nu cumva o să înceapă să-i fiarbă sângele şi organele să i se gătească pe dinăuntru. Ambele variante erau plauzibile.

Arthur stătea în spatele lor şi, deşi nu i se putea citi nimic pe faţă şi avea mâinile la spate, Linus ştia că e atent, putea să-şi dea seama din cât de încordaţi îi erau umerii. Pe Linus l-a străpuns o săgeată de durere când şi-a dat seama că el îl făcuse să arate aşa. Arthur n-ar fi trebuit niciodată să fie nesigur. Nu de asta.

Linus a păstrat distanţa, deşi Calliope nu avea astfel de probleme. Mieuna destul de tare şi se freca de picioarele lui Sal, mai vorbăreaţă decât fusese de când plecaseră de pe insulă.

Cum a putut să fie atât de prost? Cum a putut să se gândească să plece vreodată de aici? Era plin de culoare, de strălucire şi de căldură şi inima lui părea că în sfârşit a reînceput să bată. Nici nu-şi dăduse seama ce lăsase în urmă. Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să conştientizeze.

— Bună, a zis încet. Mă bucur să vă revăd.

Nimeni n-a zis nimic, deşi Chauncey a început să se foiască, cu ochii dansând de entuziasm.

Linus şi-a dres vocea.

— Nu mă aştept să înţelegeţi. Nici măcar eu nu ştiu dacă înţeleg. Am făcut greşeli. Unele mai mari decât altele. Dar...

A tras adânc aer în piept.

— Am auzit ceva odată. Ceva important, deşi nu cred că ştiam *cât* de important era. O persoană foarte înţeleaptă s-a dus în faţa altor oameni şi, deşi avea emoţii, a zis cel mai profund şi minunat lucru pe care l-am auzit vreodată.

Linus a încercat să zâmbească, dar zâmbetul i s-a frânt.

Sunt doar o coală de hârtie. Fragil şi subţire. Sunt ţinut în soare şi lumina străluceşte prin mine. Se scrie pe mine şi nu mai pot fi folosit niciodată. Zgârieturile sunt o istorie. Sunt o poveste. Le spun celorlalţi ce să citească, dar ei văd doar cuvintele şi nu pe ce sunt scrise ele. Sunt doar o coală de hârtie şi, deşi mai sunt multe ca mine, niciuna nu e exact la fel. Sunt un pergament uscat. Am linii. Am găuri. Dacă mă uzi, mă topesc. Dacă îmi dai foc, ard. Dacă mă iei în mâinile tale bătătorite, mă mototolesc. Mă rup. Sunt doar o coală de hârtie. Fragil şi subţire.

Sal a făcut ochii mari.

— Mi-a rămas în minte, a continuat Linus. Pentru că e important. Pentru că voi toţi sunteţi importanţi.

Vocea a început să-i tremure şi a scuturat din

cap.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji din cauza Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Locul ăsta e casa voastră şi va rămâne casa voastră. Puteţi să staţi aici cât vreţi. Şi, dacă lucrurile vor merge conform planului, şi alţii ca voi se vor bucura de aceeaşi linişte.

Talia şi Phee au tresărit. Chauncey a rămas cu gura deschisă. Lucy a zâmbit larg, iar Theodore şi-a deschis aripile şi a ciripit de bucurie. Sal şi-a lăsat mâinile pe lângă corp, uşurat.

Zoe şi-a dat capul pe spate.

Arthur nu s-a clintit.

Nu era suficient. Linus ştia asta.

Aşa că a dat tot ce mai rămăsese în el.

— Cred că sunteţi minunaţi. Toţi. Şi, deşi mi-am trăit aproape toată viaţa într-o lume în care nu existaţi, nu cred că pot să mai trăiesc în lumea aia. A început cu soarele călduţ. Apoi a apărut marea, care era diferită de tot ce mai văzusem până atunci. Apoi a venit locul ăsta, insul a asta atât de misterioasă şi de fascinantă. Dar voi aţi fost cei care m-aţi umplut de pace şi de veselie. Mi-aţi dat o voce şi un scop. Nimic nu s-ar fi schimbat dacă nu aţi fi fost voi. Cred că m-au ascultat, dar singurul motiv pentru care am ştiut ce să zic a fost tot ce m-aţi învăţat voi. Nu suntem singuri. Nu am fost niciodată singuri. Ne avem unul pe celălalt. Dacă ar fi să plec din nou, tot aici mi-aş dori să mă întorc. Nu mai vreau să fie doar o dorinţă. Dacă mă primiţi, aş vrea să rămân aici. Pentru totdeauna.

Linişte.

Şi-a scărpinat ceafa stresat, gândindu-se dacă n-ar trebui să zică mai mult.

— Scuzaţi-ne un moment, domnule Baker, a zis Lucy.

S-a întors spre ceilalţi şi i-a tras spre el. Copiii şi-au aplecat capetele şi au început să şoptească agitaţi. Zoe s-a abţinut să nu râdă.

Arthur nu şi-a luat privirea de la Linus.

Linus ştia că e nepoliticos să tragă cu urechea la o discuţie la care nu lua parte. Cu toate astea, a tot încercat. Din păcate, copiilor nu le păsa că mai avea puţin şi făcea un atac de cord. I-a privit cum îşi ţin congresul. La un moment dat, Lucy şi-a trecut un deget peste gât, şi-a dat ochii peste cap şi şi-a scos limba afară. Talia a dat din cap. Lui Linus i s-a părut că-l aude pe Chauncey zicând ceva de hrănit canibalii, dar poate că i se păruse. Theodore şi-a încleştat fălcile. Phee s-a uitat urât la Linus o clipă, după care s-a întors la ceilalţi. Sal a şoptit ceva şi copiii s-au uitat la el cu adoraţie.

— Deci suntem de acord? a întrebat Lucy.

Copiii au dat din cap.

S-au întors spre el.

Lucy a vorbit în numele tuturor.

— Mai ştie cineva că sunteţi aici?

Linus a scuturat din cap.

— Deci am putea să vă omorâm şi nimeni n-ar bănui nimic.

— Da, deşi mi-ar plăcea să evităm asta, dacă se poate.

— Cred şi eu, a zis Lucy. Avem câteva condiţii.

— Nu mă miră.

— Trebuie să mă ajutaţi la primăvară în grădină şi să faceţi exact ce vă zic, a zis Talia.

— Da, a zis Linus, fără să ezite.

— Trebuie să vă petreceţi o zi pe lună cu mine şi cu Zoe în pădure, a zis Phee.

— Da.

— Trebuie să mă lăsaţi să vă spăl hainele, a zis Chauncey.

Linus simţea că o să-i explodeze inima.

— Dacă asta vrei.

— Şi trebuie să-mi daţi şi bacşiş!

— Bineînţeles că trebuie.

Theodore a ciripit şi a cârâit, dând din cap.

— Fiecare nasture pe care-l găsesc, a zis Linus.

— Trebuie să ne laşi să-ţi zicem Linus, a spus Sal.

Lui Linus i-au dat lacrimile.

— Mi-ar plăcea asta.

Lucy a rânjit diavolesc.

— Şi trebuie să dansezi cu mine şi, când am coşmaruri, trebuie să vii şi să-mi spui că totul va fi bine.

— Da. Da. Da la tot. La orice. Pentru voi aş face orice.

Lui Lucy i-a pierit brusc zâmbetul de pe chip. Părea aşa de mic.

— De ce ai plecat?

Linus a lăsat privirea în pământ.

— Uneori nu ştii ce ai până când nu pierzi lucrul respectiv. Şi a trebuit şi să fiu vocea voastră. Ca oamenii de departe să vă audă aşa cum sunteţi.

— Copii, a zis Arthur în cele din urmă. Vreţi să

mergeţi înăuntru şi s-o ajutaţi pe Zoe cu masa? Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Baker.

Toţi au început să protesteze deodată.

— Acum.

Lucy şi-a aruncat mâinile în aer:

— Nu înţeleg de ce nu-l săruţi odată, ca să terminăm cu tot bâlciul ăsta. Adulţii ăştia sunt aşa de fraieri.

Zoe nu s-a mai putut abţine şi a râs.

— Haideţi. Haideţi să-i lăsăm pe adulţii ăştia fraieri să-şi vadă de treabă. Noi o să mergem înăuntru şi în niciun caz n-o să-i spionăm pe geam.

— Ooo! a zis Talia. Înţeleg. Hai să mergem să ne uităm… adică să punem masa.

Au alergat pe scări şi au intrat în casă. Sal s-a mai uitat o dată la ei înainte să închidă uşa.

Şi a apărut imediat la fereastră cu ceilalţi; încercau fără succes să se ascundă în spatele perdelelor. Chiar şi Zoe.

Linus îi iubea foarte mult.

Stelele începeau să strălucească. Cerul era pictat în nuanţe de portocaliu şi roz şi albastru, albastru, albastru. Pescăruşii strigau. Valurile se spărgeau pe pietre.

Dar singurul lucru care mai conta acum era bărbatul din faţa lui. Bărbatul acela minunat.

Linus a aşteptat.

— De ce acum? a întrebat Arthur în cele din urmă.

Părea obosit.

— Acum a sosit timpul, a zis Linus. M-am… m-am întors, crezând că asta trebuie să fac. Le-am

prezentat rezultatele investigaţiei celor din Conducerea Extrem de Superioară.

A făcut o pauză şi s-a gândit puţin.

— Le-am *prezentat* e un eufemism. Am fost destul de categoric, dacă e să fiu sincer.

Buzele lui Arthur au tremurat scurt.

— Da?

— Nu credeam că sunt în stare de asta.

— De ce ai făcut-o?

Linus şi-a aruncat mâinile în aer.

— Pentru că… am văzut nişte lucruri. Aici. Am învăţat nişte lucruri pe care nu le ştiam înainte. M-au schimbat. Mi-am dat seama cât de mult abia când le-am pierdut. Abia când n-am mai putut să mă scol şi să vin în casă la micul dejun. Sau să te ascult predându-le. Sau să vorbesc despre idei stupide de filosofie cu tine. Sau să merg sâmbăta în aventuri în haine ridicole, în timp ce sunt ameninţat cu o moarte violentă.

— Nu ştiu, a zis Arthur. Nu pare să te deranjeze că le porţi acum.

Linus a tras de cămaşă.

— Încep să-mi placă. Ideea e că am plecat pentru că mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla, nu de ce se întâmpla deja. Acum nu-mi mai e teamă.

Arthur a dat din cap, s-a uitat în altă parte şi a strâns din dinţi.

— Şi cum rămâne cu orfelinatul?

Linus a scuturat din cap.

— Nu e… ştii, mi-ai zis odată că *orfelinat* e un cuvânt nepotrivit. Că nimeni nu vine aici să adopte.

— Chiar am zis asta, nu?

— Da. Şi, aşa cum le-am zis celor din Conducerea Extrem de Superioară, ăsta nu e un orfelinat. E o casă. Şi aşa va şi rămâne.

— Serios?

— Serios.

— Şi ceilalţi? Ai zis că e posibil să-i ajuţi şi pe ceilalţi.

Linus s-a scărpinat pe ceafă.

— E posibil să fi făcut ceva... ilegal? Am furat câteva dosare. Poate nu doar câteva. Am o idee, dar o să dureze.

— Doamne, Linus Baker! Sunt complet surprins. Tu, să furi? Nu se face.

— Da, mă rog, a bombănit Linus. E numai vina voastră. Voi m-aţi corupt.

Lui Linus i s-a părut că vede o scânteie în ochii lui Arthur.

— Chiar ai făcut asta?

— Da. Mi-a fost frică, dar a trebuit să fac asta.

A ezitat puţin, apoi a continuat:

— Şi mi-am dat demisia.

Arthur părea surprins.

— De ce?

— Pentru că nu acolo îmi e locul, a răspuns Linus şi a ridicat din umeri.

— Unde îţi e locul, Linus?

Şi, cu ultimele rămăşiţe de curaj, Linus Baker a zis:

— Aici. Cu tine. Dacă mă primeşti. Mai roagă-mă o dată. Te rog, te implor. Mai roagă-mă o dată să rămân.

Arthur a dat uşor din cap. Şi-a dres vocea.

— Linus, a zis el răguşit.

— Da, Arthur?

— Rămâi. Aici. Cu noi. Cu mine.

Linus de-abia mai putea să respire.

— Da. Pentru totdeauna. Da. Pentru ei. Pentru tine.

Pentru…

Era sărutat. Nici măcar nu l-a văzut pe Arthur venind spre el. Acum era cât pe ce să cedeze şi peste o clipă faţa îi era mângâiată de nişte mâini calde şi buzele îi erau atinse de alte buze. Simţea că o să ia foc, că arde pe dinăuntru. Şi-a ridicat mâinile şi le-a cuprins pe ale lui Arthur. Nu voia ca momentul ăsta să se termine vreodată. În ciuda tuturor cântecelor de dragoste pe care le ascultase la viaţa lui, nimic nu-l pregătise pentru un moment ca ăsta.

Arthur s-a dat în spate şi a început să râdă, în timp ce Linus îi săruta disperat bărbia şi obrajii, nasul şi fruntea. Arthur l-a luat în braţe pe Linus şi l-a strâns tare. Linus putea să-i audă pe copii aplaudând din casă, când ei doi au început să se legene în lumina apusului.

— Îmi pare rău, a şoptit Linus, dorindu-şi ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

Arthur l-a strâns şi mai tare în braţe.

— Bărbat prostuţ şi minunat. N-are de ce să-ţi pară rău. Ai luptat pentru noi. N-aş putea niciodată să fiu supărat pe tine. Cât de drag îmi eşti.

Linus a simţit cum inima i se linişteşte.

Au continuat să se legene pe ritmul unui

cântec auzit doar de ei, în timp ce soarele se scufunda în sfârşit sub linia orizontului şi, în acest colţişor de lume, totul era bine.

N-ai vrea să fii aici?

Epilog

Într-o zi călduroasă de primăvară, marţi după-amiază, în aer a răsunat sunetul unei camionete vechi care se apropia de conac.

Linus şi-a ridicat privirea din buruienile pe care le smulgea şi şi-a şters fruntea de transpiraţie, lăsând în urmă o dâră de pământ.

— Pare să fie Helen, a zis. Ţi-a zis că vine?

Talia nu s-a uitat în sus, dar a continuat să bătătorească cu drag răsadurile de petunii.

— Nu. Zicea că o altă revistă vrea să-mi vadă florile, dar de-abia luna viitoare. Nu mi-a spus nimic săptămâna trecută, când am fost în sat.

Linus s-a ridicat cu greu.

— Hai să vedem ce vrea.

— Dacă sunt fanii mei, spune-le că nu sunt pregătită de companie acum şi că e nepoliticos să vină fără să anunţe.

— Sunt sigur că o să înţeleagă, a pufnit Linus.

Talia s-a uitat la el, cu ochii mici.

— Să nu crezi că asta te scapă de smulsul buruienilor.

— Nici nu speram, a zis Linus şi a mângâiat-o uşor pe cap.

Te las să-ţi vezi de treabă. Mă întorc repede.

Talia a murmurat ceva în gnomă.

Linus a scuturat din cap, dar nu s-a putut abţine să zâmbească. Devenea din ce în ce mai creativă cu ameninţările. Era clar doar vina lui Lucy.

Şi-a şters mâinile de cămaşă, a ieşit din grădină şi s-a îndreptat spre conac. Linus de acum un an nici nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul de acum. Faţa i s-a tot ars şi s-a cojit până când aproape s-a transformat în ceea ce ar putea fi descris ca o urmă de bronz. Purta pantaloni scurţi (de plăcere!) şi avea genunchii murdari de la cât stătuse în grădină în ultima oră. Tot rotund era şi acceptase asta în cele din urmă, când Arthur i-a spus cât de mult îi place de el aşa. Avea părul mai subţire, dar nu prea avea timp de astfel de lucruri nesemnificative. Era prima dată în viaţă când se simţea bine în propria piele. Poate avea tensiunea tot puţin cam mare, dar existau lucruri mai importante decât un colăcel sau câteva fire de păr pe pernă.

Fredona un cântec al lui Buddy Holly când camioneta s-a oprit poticnindu-se, cu motorul scuipând şi huruind.

— Pare că n-o mai duce mult, a observat Linus, când Helen s-a dat jos, îmbrăcată într-o salopetă pătată de iarbă.

— Eh! Îşi face treaba, a răspuns şi i-a zâmbit larg. Eşti murdar. Talia te face să te ţii de cuvânt, nu?

Linus a oftat.

— Am reuşit să scad la trei zile pe săptămână. Nici nu îndrăznesc să încerc să mai cobor pragul.

Încă n-a acoperit groapa care se presupune că e mormântul meu. E o ameninţare foarte eficientă, mai ales de la cineva aşa de mic.

— Îţi stă bine, a zis Helen şi l-a bătut pe umăr. Arthur e înăuntru? Trebuie să vorbesc cu amândoi. Şi J-Bone m-a rugat să-i reamintesc lui Lucy că au venit discurile pe care le-a comandat.

— Totul în regulă?

— Cred, a spus, dar zâmbetul i-a pierit de pe faţă. Dar e mai bine să vă spun amândurora în acelaşi timp.

Lui Linus nu-i plăcea deloc cum suna asta.

— S-a întâmplat ceva în sat? Credeam că lucrurile încep să meargă mai bine. În ultimul weekend în care am fost acolo, doar câţiva oameni s-au uitat urât la noi.

— Nu, a zis Helen şi a scuturat din cap. N-are legătură cu satul. Şi cine v-a făcut probleme?

Linus a ridicat din umeri.

— Aceiaşi. Dar devine din ce în ce mai uşor să-i ignorăm. Copiii sunt incredibil de înţelegători când e cazul.

— N-ar trebui să fie cazul, a zis Helen încruntându-se. V-am promis că o să fac tot ce-mi stă în putere să nu se mai întâmple asta.

— Şi ai făcut minuni, a asigurat-o el. Dar lucrurile astea se schimbă în timp.

Şi nu toată lumea *voia* ca lucrurile să se schimbe, deşi Linus nu credea că e nevoie să-i zică ei asta. De la prima lui vizită pe insulă, Helen se ambiţionase să transforme satul într-un loc primitor pentru toţi. Mai întâi, a dat jos afişele cu

DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA. Puţini au protestat. Dar lumea s-a agitat mai tare când şi-a anunţat intenţia de a promova satul din Marsyas ca pe un loc de vacanţă deschis pentru toată lumea, oameni sau creaturi magice. S-au mai liniştit doar când le-a amintit proprietarilor de afaceri că mai mulţi oameni înseamnă mai mulţi bani pentru sat. Linus a zâmbit amar când şi-a dat seama că profitul e mai important decât prejudecăţile, mai ales din moment ce sătenilor nu li se mai cumpăra liniştea. A luat-o ca pe o victorie când consiliul a votat pentru, oricât de superficial ar fi fost.

Era un început.

Apoi, după Crăciun, a venit anunţul surprinzător de la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, potrivit căruia toţi cei din Conducerea Extrem de Superioară îşi dăduseră demisia după ce o investigaţie externă arătase că şcolile conduse de ei erau discriminatoare. Investigaţia fusese demarată în urma unui raport anonim, care dezvăluia practicile imorale la care erau supuşi tinerii magici, citând exemple specifice de copii sub tutela DERETIMA care fuseseră trataţi ca nişte obiecte. A fost numit un nou consiliu de guvernare, care a dovedit că, deşi vorbea despre schimbări semnificative, roţile birocraţiei se urneau greu, mai ales când aveau de-a face cu proteste vocale. Decenii întregi de preconcepţii se puteau schimba doar în timp. Dar, dacă ar fi putut începe cu DERETIMA, poate şi alte departamente care se ocupau de creaturile magice s-ar fi putut schimba cu timpul.

Trebuiau să înceapă de undeva.

O reporteră a venit pe insulă în februarie, teoretic ca să vorbească cu Linus despre demisia lui dramatică din DERETIMA. L-a întrebat dacă ştie ceva despre raportul anonim care iscase atâta vâlvă în guvern.

— Un informator, a zis ea. Cineva dinăuntru care ştie multe despre cum merg lucrurile în Departamentul Responsabil de Tineretul Magic.

Linus a râs agitat.

— Par eu genul care să stârnească un aşa scandal? a întrebat-o, dar n-a reuşit s-o păcălească.

— Am învăţat că nu e niciodată bine să judeci pe cineva doar după aparenţe. O să vă păstrez anonimatul.

— Da?

— Vă dau cuvântul meu. Îmi protejez foarte bine sursele.

S-a gândit la toţi ceilalţi copii din locuri ca Marsyas. La cei pe care îi cunoscuse, dar şi la miile de copii pe care nu avusese plăcerea să-i întâlnească, deşi citise multe despre ei în dosarele pe care le furase. Poate aşa ar fi putut ajuta focul să ardă cât se putea de tare. Un bărbat liniştit, da, cu o inimă liniştită, dar s-a gândit la phoenix, cu aripile lui desfăcute, în pivniţa întunecată şi apoi pe chei, în văzul tuturor. Dacă reportera asta a putut să-l găsească, probabil şi alţii aveau să o facă. Dar Linus nu voia să se mai ascundă printre umbre.

— Atunci ascultaţi cu atenţie, pentru că

povestea pe care urmează să v-o spun *o să fie* diferită de orice aţi mai auzit până acum.

Femeia a zâmbit.

Când a plecat, cinci ore mai târziu, ochii îi străluceau şi părea înfometată. A spus că era suficient pentru o întreagă serie şi că o să-l anunţe când va fi publicată. Probabil la vară.

— Ştiţi ce o să stârnească asta? i-a întrebat, în faţa conacului. Aveţi idee ce o să însemne asta?

— Mai mult decât credeţi, i-a zis Arthur.

Femeia l-a privit câteva clipe, apoi a dat din cap. S-a întors spre maşină, dar s-a oprit cu mâna pe mâner. S-a uitat înapoi spre ei.

— Mai am doar o întrebare.

— Reporteri afurisiţi, a bombănit Linus.

Femeia l-a ignorat, ţinându-şi privirea pe Arthur.

— Am auzit de la o sursă că un bărbat ca nimeni altul a fost de acord să depună mărturie, să vorbească despre abuzurile la care a fost supus din cauza Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Ştiţi ceva de asta?

— Un bărbat ca nimeni altul, a zis Arthur. Ce straniu.

— E adevărat?

— Bănuiesc că timpul ne va spune.

Reportera a scuturat din cap. Pe chip i s-a aşternut o expresie pe care Linus nu reuşea s-o citească.

— Trebuie să rămân obiectivă. Treaba mea e să prezint faptele, nimic mai mult.

— Dar? a întrebat-o Arthur.

— Dar, ca om, ca cineva care vede licăriri de lumină în întuneric, sper că acest bărbat ştie că sunt foarte mulţi oameni care cred că lucrurile pe care le are el de spus vor duce la schimbarea de care lumea are disperată nevoie. La revedere.

Şi, fără să mai zică nimic, s-a dus înapoi spre feribot.

În timp ce maşina se îndepărta pe drumul pietruit, Linus şi Arthur au rămas pe terasă, ţinându-se de mână.

— Ţi-am zis eu, a spus Linus în cele din urmă.

Arthur a zâmbit.

— Da, aşa e. Poate ai avut dreptate. Chiar crezi că o să mă asculte?

Linus nu era prost; ştia că DERETIMA stătea cu ochii pe el la fel de mult cum stătea pe toţi ceilalţi locuitori de pe insulă. Deşi nu avea deloc puteri magice, plecase din DERETIMA şi venise într-un loc care era considerat, măcar teoretic, tot clasificat, deşi acum asta era mai mult o glumă. Copiii nu se mai ascundeau. Şi, cu toate că tot nu erau primiţi chiar cu braţele deschise de toată lumea, puteau să meargă în sat oricând voiau. Helen avusese grijă de asta.

O, nu era nici atât de naiv, încât să creadă că peste tot avea să fie la fel. Tot putea să vadă furia şi blamarea cu care se confruntau creaturile magice în oraşele mari. Se organizau proteste şi marşuri în favoarea înregistrărilor, dar ce-l făcea să spere că lucrurile aveau să se schimbe erau *contraprotestatarii* care apăreau din ce în ce mai des. Era vorba în mare parte despre oameni tineri,

un amestec de creaturi magice şi oameni fără puteri şi Linus ştia că vechea garda urma să fie înlocuită curând.

Era doar o chestiune de timp.

— Da, a zis. În cele din urmă.

— Crezi în mine, a spus Arthur şi a dat din cap.

— Fireşte. Cred în voi toţi. Dar tu eşti un phoenix, Arthur. Ştii cum funcţionează focul. E timpul să ardem tot şi să vedem ce creşte din cenuşă.

— Haos, a zis Arthur şi a râs încet. Dacă ar şti de ce suntem în stare…

Linus a zâmbit.

— Or să afle.

Linus era curios dacă DERETIMA avea să trimită un alt asistent social pe insulă, mai ales după ce Arthur tocmai îşi înregistrase petiţia. Până acum nu se întâmplase nimic, deşi Helen venise să le spună ceva. Poate aflase vreo informaţie şi venise să-i avertizeze.

— N-o să mă las, i-a zis.

— Ştim. Şi îţi suntem recunoscători, a zis Linus şi i-a zâmbit cu blândeţe.

Când a condus-o în conac, a putut să audă sunetele unei case pline de fericire. Scârţâia şi gemea, aşa cum face o casă veche, în care stă multă lume. A văzut un vârf de coadă de sub canapea. Când au urcat scările, au dat de clinchetul tastelor unei maşini de scris şi de un „Bună ziua” vesel care răsuna din camera lui Chauncey. Exersa din ce în ce mai mult, mai ales

după ce managerul hotelului l-a întrebat dacă nu vrea să lucreze ca valet o zi pe lună. Se părea că bărbatul care îi dăduse lui Chauncey pălăria se apropia de vârsta pensiei. Chauncey se prăbuşise într-o băltoacă tremurândă, ceva ce Linus şi Arthur nu ştiau că poate să facă. În cele din urmă s-a adunat şi a acceptat, cu ochii în lacrimi. Prima lui zi avea să fie sâmbătă.

Când au ajuns în faţa dormitorului, Linus l-a auzit pe Lucy vorbind tare. S-a uitat la Helen, care l-a privit miratã.

— Lucy a fost primul care i-a zis ceva lui Arthur despre cine e, i-a explicat Linus. Restul ştiau oarecum, dar Lucy s-a hotărât să fie mai direct. De săptămâni întregi îl tot roagă pe Linus să dea foc la lucruri.

— O, Doamne!

Linus a deschis uşa.

— *Gândeşte-te, doar,* Arthur! Gândeşte-te la toate lucrurile care iau foc. Hârtie! Carton! Copaci! Nu. Nu copaci. Phee m-ar omorî dacă am arde copaci. Dar *am putea* dacă am vrea. Noi doi am putea da foc *la atât de multe lucruri...* Bună, Linus!

— Lucy, a zis Linus şi a scuturat din cap. Am mai vorbit despre asta.

— Ştiu, s-a îmbufnat Lucy. Dar mi-ai spus şi că singurul mod prin care pot să aflu lucruri noi e să pun întrebări.

— Ai spus asta, nu? a întrebat Arthur şi a zâmbit.

— Regret profund, a bombănit Linus.

— Nu vorbeşti serios, a zis Lucy. Mă *iubeşti.*

Zâmbetul s-a transformat rapid într-o formă sinistră.

— Aşa cum îl *iubeeeeeşti* pe Arthur?!

Linus a roşit, dar n-a zis nimic. Toată lumea din cameră ar fi ştiut că minte.

— Indiferent de cum stă treaba, cred că te aşteaptă o farfurie cu biscuiţi în bucătărie. Poate vor şi Sal şi Chauncey să vină cu tine. Te duci să-i întrebi?

Lucy s-a uitat la el suspicios.

— Mă dai afară ca să vorbiţi despre mine? Dacă aşa e, n-am făcut nimic!

Linus a mijit ochii:

— Ai făcut ceva ce ar trebui să ştiu?

— Biscuiţi! a strigat Lucy şi a fugit din cameră. Bună, Helen! Pa, Helen!

A început să-i strige pe fraţii lui şi a trântit uşa repede. Un tablou de pe perete – cu un lemurian într-o poziţie ciudat de lascivă, care lui Arthur îi plăcea inexplicabil de mult – s-a strâmbat.

— Un diavol împieliţat, nu? a întrebat Helen şi s-a uitat mirată spre uşă.

— La propriu, a răspuns Arthur. Helen, nu ştiam că vii azi.

— Scuze. Nu… n-am putut să aştept. Trebuia să vă văd.

S-a uitat la Linus scurt.

— Pe amândoi. E important.

— Sigur, i-a zis Arthur şi i-a făcut un semn să se aşeze pe scaunul lui Lucy.

Femeia s-a aşezat, iar Linus s-a dus lângă Arthur. A roşit şi mai mult când Arthur i-a apucat

mâna şi i-a sărutat-o. Linus nu s-a clintit.

— Vă merge bine, nu? a întrebat Helen, cu o sclipire în ochi care nu-i plăcea lui Linus.

— O luăm pas cu pas, a zis Linus sec.

— A, da. Înţeleg. Talia mi-a spus weekendul trecut că n-ai mai dormit în casa de oaspeţi de la Crăciun. Şi că şi ei au rămas de mai multe ori la Zoe peste noapte, deşi nu cred că înţelege de ce.

Arthur a râs, în timp ce Linus a exclamat:

— Băgăcioşi mici.

— Îţi stă bine, a zis Helen. Amândurora vă stă bine. Mă bucur că v-aţi găsit.

A făcut o pauză scurtă, apoi a continuat, mai serioasă.

— Am amânat puţin să vă spun asta. Am vrut să fiu sigură, dar cred că e timpul.

Linus era confuz. S-a uitat la Arthur, apoi iar la Helen.

— Despre ce vorbeşti?

— Un copil, a zis Arthur. Nu? Ai găsit un copil nou.

Linus a simţit cum îl trec fiorii.

Helen a dat din cap.

— Nu e înregistrat. Dar nu are pe nimeni. Stă cu… nişte prieteni. Oameni în care am încredere, dar nu au suficient spaţiu şi au zis de la început că va fi ceva temporar. Şi dat fiind că e… ce e, are nevoie de mai mult decât ce îi pot oferi.

A zâmbit, dar buza de jos îi tremura.

— Ştiu că e o favoare mare şi probabil v-ar pune şi mai mult sub lumina reflectoarelor, dar nu are unde să se ducă. I-au căutat rudele, dar fără

succes. Cred că e singur. E timid şi speriat şi nu vorbeşte mult. De fapt, îmi aduce puţin aminte de Sal. Sau, mai degrabă, de cum era el. Nu cred că l-am mai auzit pe băiatul ăla vorbind mai mult decât în ultimele luni.

— E de-a dreptul o moară stricată, a zis Linus încet. Cum îl cheamă?

— Şi uite-aşa ştiu că ăsta e locul potrivit pentru el, a zis.

Helen, zâmbind mai larg. Pentru că nu m-ai întrebat ce e, ci doar cine e. Nu cred că cineva a mai făcut asta vreodată.

A băgat mâna în buzunarul salopetei şi a scos o poză. S-a uitat la ea şi le-a întins-o.

— Îl cheamă David. Are 11 ani. Şi e…

— Un yeti, a zis Linus şocat.

S-a uitat lung la poza din mâna lui Arthur. Din fotografie zâmbea un băieţel acoperit cu păr des şi alb. Dar ochii lui au fost cei care i-au atras atenţia lui Linus.

Erau azurii.

— Îl primim, a zis Linus imediat. Oricând e gata. Putem să-l luăm azi? Unde e? Are multe lucruri? A, va trebui să vedem unde o să doarmă. Poate în casa de oaspeţi, dar… stai. O să fie în siguranţă aici? Nu i-ar fi mai bine la frig? Cred că putem s-o rezolvăm cumva. Orice putem face ca să se simtă confortabil…

A simţit cum Arthur îl strânge de mână.

S-a uitat în jos.

— M-am dus departe, nu?

— Dragul meu, a zis Arthur. Cât de mult te

ador.

Linus a tuşit.

— Ăăă… Da. Şi eu. La fel.

Helen zâmbea larg.

— Ştiam eu. Ştiam că fac ce trebuie. Şi, da, îi place frigul, dar a supravieţuit mai mult în alte medii.

— N-ar trebui doar să *supravieţuiască,* a zis Linus iritat. Ar trebui *să trăiască.*

— În pivniţă, a zis Arthur şi Linus s-a uitat la el cu ochii mari. Putem să transformăm pivniţa într-o cameră răcoroasă. Doar pentru el.

— Eşti sigur?

Arthur a dat din cap.

— Da. A sosit timpul. Cred. Să las trecutul în urmă. Să iau ceva plin de furie şi tristeţe şi să-l transform în ceva bun.

Linus Baker îl iubea pe Arthur Parnassus mai mult decât putea descrie în cuvinte.

— O să te încurce cu petiţia pentru adopţia celorlalţi? a întrebat Helen îngrijorată. Nu vreau să existe vreun pericol.

Arthur a scuturat din cap.

— Nu văd de ce. Locul ăsta e considerat tot un orfelinat, deşi DERETIMA îşi reevaluează criteriile, sau cel puţin aşa zic. Şi e… neobişnuit, ca noi toţi. Dacă îi place aici şi vrea să rămână, o să facem tot ce putem ca să fie totul legal. Şi, dacă nu vrea, o să-i găsim o casă mai bună.

Helen părea uşurată.

— Sunt mai mulţi, să ştiţi. Mult mai mulţi.

— Ştim, a zis Linus. Şi, deşi nu-i putem ajuta pe

toţi, vom face tot ce ne stă în putere pentru cei care ne ies în cale.

Helen a plecat după scurtă vreme, după ce le-a promis că o să îi ţină la curent. Trebuiau să planifice bine totul şi credea că e mai bine dacă Arthur şi Linus s-ar duce să-l vadă ei pe David înainte, ca să nu fie copleşit de toţi copiii.

Au fost de acord.

Linus privea camioneta, de la fereastra dormitorului. Helen vorbea cu Zoe prin geamul deschis. Zâmbeau amândouă. Linus nu ştia când s-au apropiat şi părea să fie singurul care nu observase. De-abia atunci când le-a văzut sărutându-se şi-a dat seama de ce Helen venea din ce în ce mai des pe insulă.

Zoe i-a sărutat mâna lui Helen înainte să facă un pas înapoi. Helen a pornit camioneta cu motorul huruind şi a luat-o înapoi spre chei. Linus a tresărit când nişte braţe i-au cuprins mijlocul. Şi-a întors capul şi i-a mângâiat obrazul lui Arthur cu nasul.

— Poţi s-o faci, i-a şoptit. Adu-l aici. Fă-l fericit.

— *Noi* putem s-o facem, l-a corectat Arthur cu blândeţe.

Pentru că o să aibă nevoie de tine la fel cum o să aibă nevoie de mine. Cred că o să aibă nevoie de toţi. Şi o să fim pregătiţi.

Linus s-a întors. L-a sărutat pe Arthur pe nas.

— Mulţumesc.

— Pentru?

— Pentru asta. Pentru tot. Pentru toată culoarea asta.

Arthur ştia ce însemna acest lucru.

— Ochii lui, nu? Asta ai văzut prima dată.

Linus a dat din cap.

— Mi-au adus aminte de mare. E un semn. Locul lui e aici. Şi vom face tot ce ne stă în putere să ştie asta.

— Crezi că ar trebui să le spunem copiilor?

— Despre David? Sigur. Trebuie să…

Arthur a scuturat din cap.

— Despre cererea de adopţie. Despre cum e şi numele tău pe ea.

Linus a ezitat.

— Nu încă. Nu până când suntem siguri că se aprobă, pentru amândoi. Ar fi groaznic să le zic ceva şi după DERETIMA s-o respingă doar pentru că suntem…

A tuşit în sec.

— Ştii tu.

Linus îşi dorea să-l înghită pământul. Spera ca Arthur să-l ignore.

Arthur nu l-a ignorat.

— Pentru că suntem necăsătoriţi.

— Da. Exact.

Şi, nu, Linus nu se gândise la asta. Deloc. Ce idee prostească. Nu doar că era prea devreme, da…

— Atunci va trebui să schimbăm asta.

Linus a făcut ochii mari, iar Arthur s-a îndreptat spre uşă.

— Poftim?

Arthur i-a aruncat o privire peste umăr.

— Vii, dragă Linus?

— Fii atent! Nu poţi să… nu poţi să zici pur şi simplu una ca asta… ce *naiba?*

Arthur a deschis uşa de la dormitor. I-a întins o mână lui Linus.

Linus, încă bombănind, fireşte, a luat ce i s-a oferit.

Se pare că n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Când au coborât scările, i-au văzut pe Zoe şi pe copii în bucătărie, iar Lucy le explica entuziasmat că şi Linus le va fi tată şi că Arthur şi Linus se vor căsători. Era necesar să mai vorbească cu el despre trasul cu urechea.

Când copiii au sărit pe amândoi, ţipând de bucurie şi plângând, Linus şi-a dat seama că nu e supărat deloc.

Uneori, îşi spunea din când în când, în casa din marea azurie, poţi să alegi ce viaţă vrei.

Şi, dacă ai noroc, uneori şi viaţa aia te alege pe tine.

Mulţumiri

Să scrii un roman poate fi o călătorie singuratică. Scriitorii sunt adesea captivi în propria minte când îşi aştern frenetic gândurile pe hârtie. Doar atunci când ne aruncăm poveştile în lume devine clar că nu trebuie să parcurgem singuri acest drum înfricoșător şi palpitant.

Pentru cititorii mei beta, Lynn şi Mia, primele care au citit această poveste: comentariile voastre au fost de nepreţuit, ca de obicei. Aţi transformat *Conacul din marea azurie* în ceva mult mai frumos decât mi-aş fi putut dori, aşadar vă voi fi recunoscător mereu. Sunt norocos să vă am în viaţa mea.

Agentei mele, Deidre Knight: ai fost şi eşti o comoară. Mai ţii minte când m-ai contactat după ce ai citit cartea mea despre lupi? Eu da. A fost experienţă care mi-a schimbat viaţa şi m-ai luat sub aripa ta, m-ai încurajat să fac mai multe decât credeam că pot face. Datorită ţie, cartea asta şi cele ce vor urma şi-au găsit locul la o editură care mă înţelege pe mine şi care înţelege importanţa unei experienţe queer. Eşti cea mai tare şi să nu laşi pe nimeni să îţi zică altceva.

Editoarei mele, Ali Fisher: te iubesc. Am avut *aşa de multe* emoţii când am vorbit cu tine la telefon prima dată. Eram depăşit de situaţie şi, deşi Deidre era acolo să mă ţină de mână, credeam că o să explodez. Dar nu te-ai speriat de bâlbâielile mele şi, după ce am vorbit, mi-am dat

seama că nu va exista niciun loc mai potrivit pentru poveştile mele decât Tor.

Îţi mulţumesc că mi-ai oferit cea mai incitantă experienţă din viaţa mea. Ai adus *Marea azurie* la cea mai bună formă şi nici nu mi-aş fi putut dori un editor mai priceput.

Şi tuturor celorlalţi:

Mulţumesc Tor pentru că mi-aţi arătat ca o editură crede în poveştile queer sincere (chiar dacă îl au pe Antihrist ca personaj).

Îi mulţumesc lui Saraciea Fennell, agentei mele de publicitate, care, cu ajutorul Annelisei Merz şi al lui Lauren Levite, m-au încurajat mereu (în cel mai bun mod).

Îi mulţumesc directorului de grafică, Peter Lutjen, de la Red Nose Studio, că a creat cea mai frumoasă copertă pe care am avut-o vreodată. Pe bune. Când terminaţi de citit cartea, mai uitaţi-vă o dată la copertă. E o operă de artă.

Pe lângă Ali, Kristin Temple, asistentul editorial, s-a asigurat că nu o iau pe arătură, lucru pe care am tendinţa să-l fac. Mulţumesc, Kristin!

Le mulţumesc şi Melaniei Sanders şi lui Kim Kapp, de la producţie, echipei de vânzări de la Macmillan, echipei de marketing de la Tor (Rebecca Yeager – eşti un rock star) şi echipei de marketing digital.

Prin urmare, deşi să scrii un roman este o călătorie singuratică, după cum puteţi vedea, nu sunt singur. Am mulţi oameni pricepuţi care mă sprijină. Pentru asta voi fi întotdeauna recunoscător. M-au făcut un scriitor mai bun.

Şi, nu în ultimul rând, vreau să-ţi mulţumesc ţie, cititor drag. Dacă ai ajuns până aici, sper că te-ai bucurat de experienţa asta. Poate unii dintre voi de-abia acum m-aţi descoperit ca autor. Poate aţi fost alături de mine de la început. Vă preţuiesc pe fiecare în parte pentru că, fără voi, nu aş avea cui să spun poveştile mele. Vă mulţumesc că îmi permiteţi să fac ce iubesc cel mai mult.

TJ Klune
22 august 2019

O in
O misi
Un s

Linus Baker duce o viață l
locuiește într-o casă m
discurile lui vechi. Ca asis
de Tineretul Magic, își p
bunăstarea copiilor din

Când Linus este convoca
de Superioară, primește
secretă: trebuie să mea
unde locuiesc șase copii
deoparte și să v
sau

Dar copiii nu sunt singuru
ei este fermecătorul și e
orice îi stă în putere să îi
Linus devin mai apropia
Linus trebuie să facă c
privească cum

O poveste încântă
Casa din marea azurie a
familii improbabile, într-u
dai seam

sto

9 7

Mi-a plăcut la nebunie. E de-a dreptul perfectă.

V.E. Schwab, autoarea romanului *Viața secretă a lui Addie LaRue*

Îți va reda încrederea în omenire.

Terry Brooks, autorul seriei *Shannara*

Un roman fantasy inteligent și liniștitor, care sigur o să vă umple sufletele de bucurie.

The Washington Post

Casa din marea azurie este un basm modern despre momentul în care descoperi cine ești cu adevărat, pe cine iubești și pe cine vrei să protejezi. E o carte minunată.

Charlaine Harris, autoare bestseller #1 *New York Times*

Oare te poți îndrăgosti de imaginația cuiva? Dacă da, sunt de-a dreptul captivat. TJ Klune dă naștere unei lumi unde frica și amenințările pot fi învinse prin blândețe și unde o inimă queer tandră este mai valoroasă decât orice armă sau putere.

David Levithan

STORIA BOOKS

storiabooks.ro